

ഷഷ്ടിപൂർത്തുപഹാരം

(ഇളങ്കുളത്തിന്)

ഷഷ്ടിപൂർത്തുപഹാരം

(ഇളക്കുളത്തിന്)

ഗ്രന്ഥകർതാ:—

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്.

പഞ്ചാംഗം പുസ്തകശാല, കുന്നംകുളം.

പഞ്ചാംഗംപ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചത്.

വില 1—75

1140

വിഷയ വിവരം .

അദ്ധ്യായം 1

ശകാരചക്രവർത്തി ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള.

i	സുവിശേഷമാഹാര്യം	2
ii	പിള്ളയുടെ ഭ്രാന്ത	42
iii	സ്വാർത്ഥമെന്നാലൊന്ത?	48
iv	മക്കത്തായവാദം	62
v	വേശ്യകളാക്കൽ	68
vi	ആയുധാഭ്യാസവും കൂട്ടക്കൊലയും	74
vii	അനക്ഷരത്വം	85
viii	നായർസ്മിതയ്ക്കു	104
ix	പാതിവ്രത്യംവിനാ	126
x	പിള്ളയ്ക്കുള്ള ദിവ്യദൃഷ്ടി	139
xi	കള്ളമുരുകൾ	145

അദ്ധ്യായം 2

ശകാരമന്ത്രി പുത്തഴത്ത് രാമമേനോൻ.

i	പുത്തഴത്തിന്റെ വിധി	152
ii	പുത്തഴത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാപനം	180

അദ്ധ്യായം 3

ശകാരസമന്തൻ എ. സി. വേണുഗോപാലൻനമ്പ്യാർ 197

അദ്ധ്യായം 4

ശകാരറെഡ് കോൺസ്റ്റബിൾ മക്കപ്പുഴ വാസുദേവൻപിള്ള 210

അദ്ധ്യായം 5

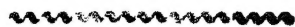
അടുക്കളവീരന്മാർ 215

അദ്ധ്യായം 6

മഹാനായ മന്നത്തു പത്മനാഭൻ 225

അ വ താ രി ക .

ചെൻഷൻ കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പൽ ശ്രീ. ഇളകുളം പി. എൻ. കുഞ്ഞൻപിള്ള അവർകളുടെ ഷാജിപ്പുത്തിയ്ക്കു ഒരു ഉപഹാരഗ്രന്ഥം സമർപ്പിച്ച് ബഹുമാനിയ്ക്കാൻവേണ്ടി ശ്രീ. മാതൃകുടിവേലി പ്രസിഡണ്ടായി ഒരു ഉപഹാരക്കമ്മിറ്റി രൂപീകരിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷെ അത്രമാത്രമല്ലാതെ നിർഭാഗ്യവശാൽ അവർ ഒന്നും പ്രവർത്തിയ്ക്കുണ്ടായില്ല. ഈപ്പോൾ അന്വേഷിച്ചതിൽ അതിവൈദഗ്ദ്ധ്യം വഹിച്ച വിവരമൊന്നും കേൾക്കാനും കഴിഞ്ഞില്ല. “ക്ഷണിച്ചവരുത്തി അപമാനിച്ചവർക്കു” എന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ട്. ഈ സംഭവം ഏതാണ്ടുപോലേയാകുന്നു. ഉപഹാരസമർപ്പണത്തിനായി ഒരു കമ്മിറ്റി രൂപീകരിയ്ക്കുകയും, വിവരം പത്രങ്ങളിലെല്ലാം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക; എന്നിട്ട് ആ കാര്യം ഉപേക്ഷിയ്ക്കുകയും ഒന്നും ചെയ്യാതിരുന്നത് യാതൊരു കാര്യം അദ്ദേഹത്തിന്നു വരാതില്ല. എന്നാൽ ഇത്രയെല്ലാം ഘോഷം കൂടുകയും, ഒടുവിൽ ഒന്നും ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുമായാൽ അതു മാതിരിയല്ല അപമാനിയ്ക്കുവാനാണ്; സൈറാട്ടുപ്രകടനമല്ല ദ്രോഹമാണ്; പക്ഷേ കയല്ല നിന്ദിയ്ക്കലുമാകുന്നു. സുഹൃത്തുക്കളെന്ന ഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഈ വിധം അപമാനം വരുത്തിയതിൽ എന്തില്ല അതിനായ വേദമുണ്ട്. അതിനാൽ ഞാൻ സ്വന്തമായി ഒരു ഉപഹാരഗ്രന്ഥമുണ്ടാക്കി അദ്ദേഹത്തിന്നു സമർപ്പിച്ചു ബഹുമാനിയ്ക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അതിന്നുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയതാണ് ഈ പുസ്തകം.

ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം ഇളകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള, പുത്തേത്തറ രാമമേനോൻ, എ. സി. വേണുഗോപാലൻനമ്പ്യാർ, മക്കപ്പുഴ വാസുദേവൻപിള്ള, മാറാനായ മനത്തു പത്മനാഭൻ എന്നിവർക്കു ഞാനയച്ച ചില എഴുത്തുകളും, ചിലരുടെ മറുപടികളും, അവയെക്കുറിച്ചു

റിച്ചുള്ള വിവരണവിശദീകരണവിമർശനങ്ങളുമാകുന്നു. ഇനി വായനക്കാരോട് ഒരപേക്ഷയുണ്ട്. എന്റെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വല്ല വ്യാജമോ തെറ്റോ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം അവയെ വിശദമായി എന്നെ അറിയിക്കുന്നതാവശ്യമാണ്. പക്ഷെ ഒരു കാര്യം മറക്കരുത്. ഇത് ഇതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു മറുപടിയാകുന്നു. അതിനാൽ അവരുടെ പ്രസ്താവനകളെക്കൂടി കണക്കിലെടുക്കാതെ പറിപ്പെന്നുള്ളതാണത്. എന്നാൽ ഇതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കെന്നും ആ ചിന്തയില്ല. അവർക്കു വരവു വെള്ളാന്റെ അറിയു; ചില വെഴുതാൻ അറിഞ്ഞുകൂട. എന്നുവെച്ചാൽ എന്റെ മറുപടിയെപ്പറ്റി മാത്രമേ അവർക്കിരിക്കട്ടെ. അതിന്നു കാരണമായ ഇളക്കത്തിന്റെ അധിഷ്ഠിതങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഒന്നും പറയുവാനില്ലെന്നതും ഇനി മറ്റൊന്നും.

ഈ പുസ്തകത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ മറ്റൊന്നായ മനസ്സു പത്തനാഭനോഴികെ മറ്റുള്ളവയെപ്പോലും ഒരു പ്രത്യേകതയുള്ളത് വായനക്കാർ സൂത്രധാര മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. കുറുക്കന്മാർ രാത്രിയായാൽ (മനുഷ്യസഞ്ചാരമില്ലാതായാൽ) ഓളിയിട്ടുകൊണ്ട് പറമ്പുകളിലും വീടിന്റെ മീറ്റത്തും നിർമ്മയം ഓടിനടക്കും; നേരം പുലരുമ്പോഴേക്കു (മനുഷ്യരെ കണ്ടുതുടങ്ങുമ്പോഴേക്കു) എല്ലാം ഓടി ഒളിയും. ഇതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കുള്ളതായ സ്വഭാവവും ഇതുതന്നെയാണ്. തെളിവൊന്നും കാണിക്കാതെ അന്യന്മാരിൽ വലിയ കുറ്റങ്ങൾ ആരോപിക്കുക, അതുതന്നെ നൂറു ശതമാനം തെറ്റാണ്. അതിന്നുപുറമെ അവയുള്ള തെളിവെന്താണെന്നു കുറ്റമാരോപിക്കപ്പെട്ടവർ ചോദിച്ചാൽക്കൂടി പറയാൻ കൂട്ടാക്കാതെ ഓടി ഒളിയുകയും മൌനം ദീക്ഷിക്കുകയുമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ഇതിന്നു കുറുക്കസ്വഭാവമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ് പറയേണ്ടതു്? തെളിവുകാണാതെ കുറ്റങ്ങളെ എതിർത്തെളിവുകൊണ്ട് നീഷേധിക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണ്?

കഴിഞ്ഞില്ല. മതിയായ തെളിവോടുകൂടി ഞാൻ അവരിൽ കുറ്റങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഒന്നുകിൽ ആ കുറ്റങ്ങൾ തങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു തെളിയിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അത് കുറ്റമല്ലെന്നു വ്യക്തമാക്കണം. ആത്മാഭിമാനവും സത്യസന്ധതയുമുണ്ടെങ്കിൽ രണ്ടാലൊന്നു ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുന്നവർ അധികമുണ്ടാകയില്ല. ഇതിലെ പാലാഞ്ഞ കഥാപാത്രങ്ങളാണെങ്കിൽ രണ്ടിനും ഒരുങ്ങാതെ കർക്കശനാരോപ്പാലെ അപ്പോഴും കാടി ഒളിയ്ക്കുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. എന്നു പെച്ചാൽ പൊതുവെ നമ്പൂതിരിമാരുടേയും എന്റേയും പേരിൽ ആരോപിച്ച കുറ്റങ്ങൾക്കു തെളിവു കാണിയ്ക്കുകയോ അവയെ ചിൻവലിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. അവരിലും നായർസമുദായത്തിലും ഞാൻ തെളിവുസാഹിത്യം കൊണ്ടുവന്ന ആരോപണങ്ങളെ എതിർത്തെളിവോടെ നിഷേധിയ്ക്കുവാനോ അതുകൾ അയഥാർത്ഥങ്ങളാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുവാനോ തയ്യാറമില്ല. ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? ഇങ്ങോട്ടുകൊണ്ടുവരുന്ന കുറ്റങ്ങളെല്ലാം കള്ളക്കുറ്റങ്ങളാണെന്നും, അവരിൽക്കുണ്ടായ കുറ്റങ്ങൾ നിഷേധിയ്ക്കാൻ കഴിയാത്ത യഥാർത്ഥങ്ങളാണെന്നും സമ്മതിയ്ക്കുകയാണല്ലോ. ഇതാണ് ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. ഞാൻ ബ്രാഹ്മണനാണ്. ഈ കർക്കശപഭാവക്കാരെല്ലാം ശൂദ്രമാകുന്നു. ഇതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളായ നായന്മാരെ മാത്രമല്ലാതെ ഇത്തരം ധീര-പീര-ശൂരപരാക്രമികളായി വേറെയെങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ല; കാണുകയുമുണ്ടാവില്ല.

ടൈപ്പറേറ്ററിനു അനവധി കീഴുകളുണ്ട്. ഏതിന്മേൽ അമർത്തിയാലും ഒരേസ്ഥലത്തെ—പോയന്റി:ല—അതുകൾ ചെന്നടിയ്ക്കൂ. ഇതാണ്തിന്റെ സമ്പ്രദായം. അതുപോലെ ഈ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കും ഒരു വിശേഷമുണ്ട്. ആരായാലും എന്തിന്നായാലും അധിക്ഷേപം ചെന്നുകൊള്ളുന്നതെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാരിൽ മാത്രമാകുന്നു. ഇതും ഇവരിൽ മാത്രം കാണുന്ന അതുതാവഹമായ ഒരു പ്രത്യേകസമ്പ്രദായമാകുന്നു. ഇതൊരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനമാണ്. അ

തിനാൽ ഇതിനു ഞാൻ 'ശുദ്ധപ്രസ്ഥാനം' എന്ന പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനുള്ള കാരണം പറയാം. ഈ പുതിയ പ്രസ്ഥാനം ആ വിഷ്ണുവിന്റെ ശുദ്ധമായ മാതൃമാകുന്നു; ഇവരല്ലാത്ത മറ്റാരെയും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാരായിക്കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ ഇതിനു ഇത്രയും നല്ലതായ (അനപത്തമായ) പേര് വേറെയുണ്ടാവില്ല. ഏതായാലും ഈ ശുദ്ധപ്രസ്ഥാനം കേരളത്തിനും, പ്രത്യേകിച്ചു നായർ സമുദായത്തിനും ഭൂഷണമല്ല; അപകീർത്തിയ്ക്കു കാരണമാകൂ. അതുകൊണ്ട് ഈ 'ശുദ്ധപ്രസ്ഥാനം' വർദ്ധിക്കുവാനും പ്രചരിക്കുവാനും ഇടവരാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതെന്നു കേരളീയരോടു പൊതുവേയും നായർസമുദായത്തോടു പ്രത്യേകമായും ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അച്ചടി കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഓരോ ഫോറമെടത്ത് തുനി 26-10-1864-ൽ ഇളങ്കുളത്തിനും പുത്തേഴത്തിനും ബുക്കപോസ്റ്റായി അയച്ചുകൊടുത്തു. ഈ ഉപഹാരം ഒരു മീറ്ററിങ്ങിൽവെച്ച് ഒരുപക്ഷാരികമായി സമർപ്പിക്കുന്നതിനു സ്ഥലവും സമയവും നിശ്ചയിച്ച് മറുവടി തരണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഇളങ്കുളത്തിനും, ഈ പുസ്തകത്തിലേയ്ക്കു ഒരുഭിപ്രായം എഴുതിത്തരുവാനും ആ മീറ്ററിങ്ങിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കുവാനും അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് പുത്തേഴത്തിനും എഴുതുകയുണ്ടായി. പുസ്തകം വായിച്ചതിനുശേഷം തിരികെ അയച്ചുതരുവാനാവശ്യപ്പെടുകയും അതിനു വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള സ്റ്റാമ്പയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ പുത്തേഴൻ അതിന്നൊന്നും സാധ്യമല്ലെന്നു പറഞ്ഞു പുസ്തകം മടക്കി അയയ്ക്കുകയാണു ചെയ്തത്. ഇളങ്കുളമാകട്ടെ പതിവുപോലെ ആ സ്റ്റാമ്പ് (1 ക 76 പൈസ) സമ്പാദിക്കുകയും പുസ്തകം പിടിച്ചുവെക്കുകയും മാത്രമല്ലാതെ തിരികെ തന്നിട്ടില്ലെന്ന വസ്തുതയും ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കണം. അങ്ങിനെ ഇതിൽ പുത്തേഴത്തിന്റെ അഭിപ്രായം

ചേർക്കുവാനും, ഇളകളിൽനിന്നു ഭൗപചാരികമായി സമപ്പിഴക്കുവാനും സാധിക്കാതെ വന്നു.

ഇളകളും സമപ്പിഴയ്ക്കുന്നതിന്നുവദിച്ച മറുപടിത്തരാതിരിയ്ക്കുവാൻ കാരണം ഞാൻ ഷഷ്ടിപുത്തൂർ പഹാരക്കമ്മറ്റി മെമ്പ്രല്ലാത്തതിനാലായിരിയ്ക്കുമെന്നാണ് വീശപ്പിച്ചത്. അതിനാൽ എന്റെ ഈ ആഗ്രഹം സാധിച്ചിട്ടുതരുന്നവാനായി അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോ എഴുത്തും, ഉപഹാരത്തിന്റെ ഓരോ കോപ്പിയും ഉപഹാരക്കമ്മറ്റി പ്രസിഡന്റായ മാത്യു കുഴിവേലിയ്ക്കും മറ്റു ഇരുപത്തിനാലു മെമ്പർമാർക്കും 6-11-64-ൽ അയച്ചുകൊടുത്തു. * എല്ലാ എഴുത്തുകളിലും മറുപടിയ്ക്കും പുസ്തകം രജിസ്ട്രീ ചെസ്റ്റ് മടക്കി അയയ്ക്കുന്നതിനുമുള്ള 1 ക 10 പൈസ സ്റ്റാമ്പും അടക്കം ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഭൗപചാരികമായി സമപ്പിഴയ്ക്കുന്നതിന്നു അവരിൽ നിന്നു അ

* കമ്മറ്റിമെമ്പർമാർ:—(1) കെ. സുകുമാരൻ (കേരളകൌമുദി പത്രാധിപർ) (2) പ്രൊഫ: പി. കെ. നാരായണപിള്ള M. A.; Phd. (3) എം. പി. ഉദയഭാനു (പബ്ലിക് സർവ്വീസ് കമ്മീഷൻ മെമ്പർ) (4) പി. ടി. ഭാസ്കരപ്പണിക്കർ (പബ്ലിക് സർവ്വീസ് കമ്മീഷൻ മെമ്പർ) (5) പ്രൊഫ: പി. സി. ദേവസ്വ. (6) ഇ. എം. എസ്സ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട്. (7) പ്രൊഫ: എൻ. കൃഷ്ണപ്പിള്ള (8) എ. ശ്രീധരമേനോൻ (കേരള ഗസറ്റിയർ എഡിറ്റർ) (9) കെ. പി. കേശവമേനോൻ (മാതൃഭൂമി) (10) കെ. എം. ചെറിയാൻ (മനോരമ) (11) പനമ്പിള്ളി ഗോവിന്ദമേനോൻ. (12) സഹോദരൻ അയ്യപ്പൻ. (13) ഡാക്ടർ കെ. എം. ജോർജ്ജ്. (14) മൊഹമ്മദ് കോയ. (15) പ്രൊഫ: ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി. (16) പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോൻ (സാഹിത്യ അക്കാഡമി പ്രസിഡന്റ്) (17) എൻ. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ (മാതൃഭൂമി) 18 കെ. എം. കുമാരൻ M. P. (19) സി. കെ. മണി. (എസ്. പി. എസ്) (20) മയ്യന്നാട് കെ. ദാമോദരൻ. (21) എസ്. കെ. പൊറൈക്കുറുപ്പ്. (22) ഡാക്ടർ എം. ശ്രീനിവാസൻ. (23) എം. പി. മന്മഥൻ. (പ്രിൻസിപ്പാൾ) (24) ഡാക്ടർ പി. ജെ. തോമാസ്.

നൂതനമായ യാതൊരു ശ്രമവും കണ്ടില്ല. അതിനാൽ അങ്ങിനെ സമുപ്തിയുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്ന വിവരം കൂടി വായനക്കാരെ വ്യസനസമേതം അറിയിക്കുന്നു.

വായനക്കാരോടു എന്നിങ്ങനെ ഒരുപേക്ഷകൂടിയുണ്ടു്. എന്റെ പ്രസ്താവനകളിൽ വ്യാജമോ തെറ്റോ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന പക്ഷം അവയെപ്പറ്റി നേരിട്ടു ചോദ്യം ചെയ്യുകയും വിവരണവും വിശദീകരണവും മറ്റും ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യാം. ഏതു സദസ്സിൽ വന്നും അതിന്നെല്ലാം മറുപടി പറയുവാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമാണു്. എന്റെ മറുപടികൊണ്ടും മതിയാവാതെ എന്റെ പേരിൽക്കാണെന്നു തായ തെറ്റു് തീരാതെ അവശേഷിക്കുന്ന പക്ഷം അത്തരം ഓരോ തെറ്റിനേയും പരസ്യമായി പിൻവലിക്കുവാനും വ്യസനം പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനും മാപ്പു ചോദിക്കുവാനും ഞാനൊരുക്കമാകുന്നു. പക്ഷെ അതേ സദസ്സിൽതന്നെ ഇതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെ വരുത്തുകയും, അവരുടെ പ്രസ്താവനകളെപ്പറ്റി എന്നിങ്ങനെ ചോദിക്കുവാനുള്ള സന്ദർഭമുണ്ടാക്കിത്തരികയും, സമാധാനം പറയാതിരിക്കുകയോ തൃപ്തികരമല്ലാതിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവയെ പരസ്യമായി പിൻവലിപ്പിക്കുവാനും വ്യസനം പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനും മാപ്പു ചോദിക്കുവാനും അവർ തയ്യാറാകയും വേണമെന്നേയുള്ളൂ. അല്ലാതെ പുത്തേഴത്തു് രാമമേനോൻ, എ. സി. വേണുഗോപാലൻനമ്പ്യാർ മുതലായവരെപ്പോലെ എക്സ്പാട്ടിയായി വിധിയ്ക്കാൻ മോഹിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു അറിയിക്കുന്നു ഇതാണു ന്യായമായ മാറ്റം. അതിനാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ വായനക്കാരുടെ (പ്രത്യേകിച്ചു് നായർക്കന്മാരുടെ) ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ടതാണെന്നും പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

പഞ്ചാംഗം പ്രസ്സ്, കുന്നംകുളം } ഗ്രന്ഥകർത്താ.
23—11—1964.

ഷി ബി പൂർത്തു പഹാരം

(ഇളങ്കുത്തിനു)

അദ്ധ്യായം I

ശകാരപത്രവർത്തി ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള.

പ്രാരംഭം

പതിനെട്ടു പുസ്തകങ്ങളിലായി ഇളങ്കുളം നമ്പൂതിരിമാരെ 236 പ്രാവശ്യവും, ഉള്ളൂർ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ കേരളപാണിനി മുതലായ മഹാത്മാരെ 414 പ്രാവശ്യവും ശകാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനു പുറമെ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് 31 ലക്കങ്ങളിൽ അനവധി ശകാരങ്ങൾ വേരേയുമുണ്ട്. അവയിൽ ആരേയല്ലാം എത്ര പ്രാവശ്യം ശകാരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കണക്കെടുത്തിട്ടില്ല. അധികവും ശകാരമാണുള്ളത്. ഇവയിൽ നമ്പൂതിരിമാരെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള ശകാരങ്ങൾ ഒട്ടുമുഴുവനും കള്ളക്കേസുകളാണെന്നു എനിക്കു തോന്നി. ഞാനൊരു ചരിത്രപണ്ഡിതനല്ല. ഇളങ്കുളമാണെങ്കിൽ ചരിത്രപണ്ഡിതൻ മാത്രമല്ല ചരിത്രഗവേഷകനുംകൂടിയാണല്ലോ. അതിനാൽ എന്റെ അറിവിനെ മാത്രം ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിൽ കുററും ആരോപിക്കുന്നതു് മയ്യാദയല്ലെന്നും തെറ്റാണെന്നും ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഓരോ ആരോപണത്തിനുമുള്ള തെളിവും ന്യായവും യുക്തിയും എന്തെന്നു അദ്ദേഹത്തോടു് എഴുതിച്ചോദിക്കുവാൻ

ഞാൻ ചെയ്തത്. അതിന്നു ശരിയായ മറുപടി കിട്ടുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ മറുപടിയുള്ള സ്ഥാപനച്ചിട്ടുകൂടി കരോറ എഴുത്തിന്നും അദ്ദേഹം മറുപടി തന്നിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ചരിത്രജ്ഞാനവും, നമ്പൂതിരിശ്ശങ്കരപാടവവും, മാനമയ്ക്കുകളും മറ്റും എത്രയുണ്ടെന്നറിയാൻ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനെയച്ചു എഴുത്തുകളും വിവരണങ്ങളും വായിച്ചാൽ മതി. അതുകൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു

I സുവിശേഷമഹത്വം

(എഴുത്തു)

കുന്നംകുളം,

27_6_62.

ര. ര. ശ്രീ.

പ്രഫസർ: ഇളകളം പി. എൻ. കുഞ്ഞൻപിള്ള Esq.,

സത്യനീകേതനം,

തിരുവനന്തപുരം.

‘സുവിശേഷമഹത്വം’ എന്നൊരു ലേഖനം ഇതൊന്നിച്ചയക്കുന്നുണ്ട്. അതൊന്നു വായിച്ചുനോക്കി, അതിനേപറ്റി നിങ്ങൾക്കെന്തെങ്കിലും പറയാനുള്ളതുകിൽ വിശദമായി എഴുതിഅയയ്ക്കണം. അതു നിങ്ങൾക്കയയ്ക്കുന്നത് അതിനുവേണ്ടിയാകുന്നു.

ഈവിധം കുറാരോപണം ചെയ്യുമ്പോൾ — ശങ്കരരിയ്ക്കുമ്പോൾ—അതിനുള്ള കാരണങ്ങളും തെളിവുകളും ന്യായങ്ങളും വ്യക്തമായി അവിടെത്തന്നെ കാണിച്ചു വാദത്തിന്നിടയില്ലാത്ത വിധത്തിൽ കുറാം സ്ഥാപിതത്തിരിയ്ക്കുക പതിവില്ല. വിധിന്യായം എഴുതാതെ വിധി മാത്രം പറയുന്ന മാതിരി അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ ഈവിധം നിങ്ങൾ ശങ്കരരിച്ചതു് നൂറുശതമാനവും തെറ്റാണു്;

അക്കാരമാണ്; അക്രമവുമാകുന്നു. കേവലം തെരുവുതെണ്ടിപ്പിള്ളി രീതിയിന്നോ, കുന്നുകാലിപ്പെടുത്താരിൽനിന്നോ, എരുപ്പാളികളിൽനിന്നുപോലുമോ ഇത്തരം അസംബന്ധവും അന്യായവുമായ ശകാരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതും പ്രതീക്ഷിക്കുകയില്ല. നീചവും നിന്ദ്യവുമായ അത്തരം ഹീനകൃത്യമാണു പെൻഷൻപറ്റിപ്പിരിഞ്ഞ കോളേജ് പ്രവേശനമായ നിങ്ങൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അതു ആശ്ചര്യകരം മാത്രമല്ല വ്യസനകരംകൂടിയായി തോന്നുന്നുണ്ട്.

ഏതായാലും നിങ്ങളുടെ ആരോപണത്തിന്നു അടിസ്ഥാനമായ തെളിവുകളും യുക്തികളും ന്യായങ്ങളും വിശദമായി അറിയേണ്ടതായ ആവശ്യം എനിക്കുണ്ട്. അതുപോലെത്തന്നെ അതു വ്യക്തമായിക്കാണിച്ച് കുറ്റം സ്ഥാപിക്കേണ്ടതായ ബാധ്യതയും ചുമതലയും നിങ്ങൾക്കുള്ളതാണ്. അതിനാൽ ആ ആരോപണത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ള എല്ലാ തെളിവുകളും യുക്തികളും ന്യായങ്ങളും ഉടനെ വിശദമായി എഴുതിയയയ്ക്കണമെന്നു ഞാൻ ഇതിനാൽ സഭയ്ക്കുവേണ്ട ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അതു കിട്ടിയാൽ ഈ ലേഖനത്തോടൊപ്പം അതും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാവുന്നതാണല്ലോ.

ഈ ലേഖനം പ്രസ്സുകേപ്പിയാണ്; അതിനാൽ മറുവടിയാക്കാനിച്ച് ഇതും എനിക്കുയച്ചുതരണം. അതു മടക്കരശ്മിതിസ്മിതം തപാലിൽ രജിസ്റ്ററുചെയ്തയച്ചുതന്നതിന്നു് 1-ക. 31-നവ. സ്റ്റമ്പ് ഒട്ടിച്ച് എന്റെ മേൽവിലാസം എഴുതിയ കവരം ഇതിലടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഈ പ്രസ്സുകേപ്പി എന്റെ സ്വന്തമാണ്; എനിക്കു വകപ്പെട്ടവകാശമുള്ളതാണ്. അതു നിങ്ങൾക്കു വായിയ്ക്കാനായിത്തന്നതു മാത്രമല്ലാതെ അതിന്മേൽ നിങ്ങൾക്കു യാതൊരുവകാശവുമില്ല. അതിനാൽ മുമ്പു ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം ചെയ്തതുപോലെ ഇത് എനിക്കുയച്ചുതരതെ അവിടെ പിടിച്ചുവെക്കുക. അങ്ങിനെ പിടിച്ചുവെക്കുന്നത് അപഹരണമാണ്; വിശ്വാസവഞ്ചനയാണ്.

തങ്ങൾക്കു എന്തെങ്കിലും ലാഭമോ ഗുണമോ ഉണ്ടെങ്കിലല്ലാതെ ആരും അപഹരിയ്ക്കുകയോ വഞ്ചിയ്ക്കുകയോ ചെയ്തതായി കേട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങൾ യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ലാത്തതായാണല്ലോ ‘പിള്ളാമഹാത്മ്യ’ത്തിന്റെ കോപ്പിയും അയന്നാരുടെ പൂവ്വചരിത്രത്തിന്റെ ഫോറങ്ങളും ഏനിയ്ക്കു തിരികെ അയച്ചുതരാതെ അപഹരിച്ചെടുത്തത്! വെറും തസ്തരന്മാർപോലും ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

ഇപ്പോൾ മറുവടിയ്ക്കുവേണ്ടി 12 പ്രാവശ്യമായി ഒട്ടാകെ 8-കു. 84-നപയ്ക്കുള്ള സ്റ്റാമ്പ് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കയച്ചിട്ടുണ്ട്. എനിട്ടും അതെല്ലാം നിങ്ങൾ സമ്പാദിയ്ക്കുകയേ ചെയ്തുള്ളൂ. ഒന്നിനു പോലും മറുവടി അയച്ചിട്ടില്ല. മറുവടി അയയ്ക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിവോ ഇഷ്ടമോ ഇല്ലെങ്കിൽ ആ വിവരത്തോടുകൂടി ലേഖനം മടക്കിത്തരികയെങ്കിലും ചെയ്യാനുള്ള മയ്ക്കം ഇനിമേലിൽ കാണിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കട്ടെ.

എന്നും,

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് (ഒപ്പ്).

സുവിശേഷമഹത്വം (ലേഖനം)

ഇളകളം കുഞ്ഞൻപിള്ള തന്റെ 18 പുസ്തകങ്ങളിലും 13 മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പുകളിലും കൂടി ഒട്ടാകെ 250-ലധികം പ്രാവശ്യം നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഒന്നു ഇങ്ങിനെയാകുന്നു. “ബ്രാഹ്മണബീജത്തിനാൽ സന്താനമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടാലേ നല്ല രാജാക്കന്മാരെ ലഭിച്ചു എന്ന ‘സുവിശേഷം’ അതിനിടയിൽ രാജകുടുംബങ്ങളെ പഠിപ്പിയ്ക്കുവാനും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണരുടെ മക്കളായ രാജാക്കന്മാർ അവർക്കിതിരായി ‘കുമാ’ എന്നൊരക്ഷരം ഉരിയാടാൻ ഒരുവെട്ടിരുന്നില്ല.” *

* ജമിസമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ—പേജ് 45.

“11ാം ശതകം മുതൽ 16ാം ശതകം വരെ നന്യൂതിരിമാക്കെത്തിരായി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിയ്ക്കാൻ ആർക്കും അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല; രാജാക്കന്മാരവരുടെ കീഴ്നടപ്പാണിത്.” * കുഞ്ഞൻപിള്ള മനഃപൂർവ്വം ഭൃഷ്ടവിചാരത്തോടും വൈരബുദ്ധിയോടും കൂടി ഈ വിധം കള്ളച്ചരിതം എഴുതിവിടുമ്പോൾ അതിന്നു മറുപടി പറയാതെ തരമില്ല. അത് നായന്മാരെ കുറച്ചൊക്കെ ബാധിക്കുകയും വരില്ല; ആ കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് നായന്മാർക്ക് എന്നിൽ അസുഖമുണ്ടാവരുതെന്നും, ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ തന്നെ അത് ഇളക്കത്തിന്റെ പേരിലേ ആകാവൂ എന്നും ആദ്യമേ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പിള്ള പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥമെന്തെന്നാൽ രാജസ്രീകൾക്കു നന്യൂതിരിമാരെ മാത്രമേ സ്വീകരിക്കാവൂ എന്നും നന്യൂതിരിമാർ രാജാക്കന്മാരെ മെരട്ടിസ്സമ്മതിപ്പിച്ചുവെന്നാണല്ലോ. അതിന്നു യാതൊരു തെളിവും അദ്ദേഹം കാണിച്ചിട്ടില്ല. വെറുതെ തട്ടിവിടുക മാത്രമേ അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. എവിടെനിന്നാണ് കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്ക് മേൽപറഞ്ഞ സംഗതി സംശയാതീതമായി പറയാൻ കിട്ടിയത്? അതിന്നു തെളിവെന്താണു? അങ്ങിനെയാണെന്നതിലേയ്ക്കു വല്ല യുക്തിയുമുണ്ടോ? പിള്ളയുടെ മേൽപറഞ്ഞ പ്രസ്താവം നന്യൂതിരിസമുദായത്തിന്നുപരമാനുകൂല്യമായി അതിന്നു ശരിയായ തെളിവു കാണിച്ചുതരണമെന്ന് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

ഞാൻ പറയുന്നത് നേരെ വിചരിതമാണ്. അതിന്നു ഞാൻ കാണിക്കുന്ന തെളിവുകളേയും യുക്തികളേയും നിഷേധിച്ച് പിള്ള പറഞ്ഞതായ സംഗതി സത്യമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കേണ്ടതായ ചുമതലയും പിള്ളയ്ക്കുണ്ടെന്നു ഞാൻ വീണ്ടും ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു.

ഞാൻ പറയുന്നത് രാജാധികാരം മുഴുവൻ തങ്ങളുടെ ചൊല്ലിയിട്ടുള്ളതെന്നു നടത്തണമെന്ന സ്വാഭാവികദേശത്തോടെ രാജാക്കന്മാരാരുംതന്നെ—ഏഴാം കൂലികൾപോലും—സ്വസമുദായസ്രീകളെ

* കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ—പേജ് 203.

സ്പർശിക്കാൻപോലും പാടില്ലെന്നും, സകലമാന ക്ഷത്രിയരും നായർസ്രീകളെ മാത്രമെ ഭായ്യയായി സ്വീകരിയ്ക്കാവൂ എന്നും വാളികുറിക്കൊണ്ടു് രാജാക്കന്മാരെ ഭയപ്പെടുത്തി സമ്മതിപ്പിച്ചുകയാണു് ചെയ്തതെന്നാകുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ ക്ഷത്രിയരെല്ലാം മരുമക്കുതായക്കാരായിക്കൊണ്ടു നായർസ്രീകളെ മാത്രം പരിഗ്രഹിച്ച ജീവിതമെന്ന സമ്മതിപ്പിച്ചുകയാണുണ്ടായതെന്നതും. കപ്രസിദ്ധനായ എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാർ അഞ്ചെട്ട രാജാക്കന്മാരെ നിർദ്ദയം കളിപ്പാൻകളത്തിൽ മുക്കിക്കൊന്ന ഭയങ്കര കഥ ആരാണറിയാത്തതു്. നായന്മാർ ക്ഷത്രിയരെ ഭയപ്പെടുത്തി സമ്മതിപ്പിച്ചുവെന്നതിന്നു എത്രയെങ്കിലും മതിയായ തെളിവുകൾ ഞാൻ കാണിയ്ക്കുകയും ചെയ്യാം.

എന്നാൽ അതിന്നു മുമ്പു് ഇളങ്കുളത്തിന്റെ മേൽപേർത്ത പ്രസ്താവനയെ ഒന്നു വിശകലനംചെയ്തു പരിശോധിച്ചാൽ താഴെ പറയുന്ന സംഗതികൾ അതിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം.

- (1) ബ്രാഹ്മണബീജത്തിന്നു പ്രത്യേക ഗുണമൊന്നുമില്ല.
- (2) വാസ്തവത്തായിരിയ്ക്കെ അതിന്നു വിപരീതമായി ബ്രാഹ്മണബീജത്തിനാൽ സന്താനോല്പാദനംചെയ്താലെ നല്ല രാജാക്കന്മാരെ ലഭിയ്ക്കൂ എന്ന് നമ്പൂതിരിമാർ രാജകുടുംബങ്ങളെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു.
- (3) എന്നിന്നുവേണ്ടി നമ്പൂതിരിസന്താനങ്ങളായ രാജാക്കന്മാർ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇഷ്ടത്തിന്നെതിരായി ഒന്നും പ്രവർത്തിയ്ക്കുകയല്ല; ആ സ്വാർത്ഥത്തിന്നുവേണ്ടി ഇനി ഇവയിൽ ഓരോന്നിനെപ്പറ്റിയും പരിശോധിച്ചു നോക്കാം.

- (1) ബ്രാഹ്മണബീജത്തിന്നു പ്രത്യേക ഗുണമൊന്നുമില്ല.

ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി നായന്മാരുടെ പുരുഷരിത്രം ഒന്നാം ഭാഗത്തിലെ നാലാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

അങ്ങനെയല്ല പറയേണ്ടതു്; “ഈ കാഴ്ചം വിശദീകരിക്കാനാണു് ആ അദ്ധ്യായം എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്” എന്നാകുന്നു. അതിനാൽ അതു നോക്കണമെന്ന വായനക്കാരോടു് ശിപർദിച്ചൊന്നെ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു. എങ്കിലും അതിന്റെ ഒരു രത്നച്ചുരുക്കം മാത്രം ഇവിടെ കാണിക്കാം. അതു ഇങ്ങിനെയാകുന്നു.

“നായർസ്മിതകൾക്കു നമ്പൂതിരിമാരുമായി സംസാർഗ്ഗംചെയ്താനുള്ള ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇന്നു അവർ കേവലം കണ്ണാളുരപ്പോലെ താണു പടിയിലേ കാണുമായിരുന്നുള്ളു; മാത്രമല്ല പട്ടികജാതിപട്ടികവർഗ്ഗക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ തങ്ങളേയും ഉൾപ്പെടുത്തുവാനും, പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങൾ അനുവദിച്ചുകിട്ടുവാനും, പോരാത്തതു യാചിച്ചു വാങ്ങുവാനും വേണ്ടി ഹരജികളുമായി അധികാരസ്ഥന്മാരുടെ പടി തെണ്ടുന്ന ദയനീയമായ കാഴ്ചയാണു കാണുമായിരുന്നതു്.”

II തെറിമരിപ്പിള്ളിൽ

ഇതിനെ വിശകലനംചെയ്തു മൂന്നായി തിരിച്ചു പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

- (എ) ബ്രാഹ്മണസന്താനമായേ നല്ല രാജാക്കന്മാരെ ലഭിക്കൂ എന്നു (സുവിശേഷം) നമ്പൂതിരിമാർ രാജകുടുംബങ്ങളെ തെറിമരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ?
- (ബി) ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ ഗുണമുണ്ടെന്നു കാഴ്ചം സ്പഷ്ടമാകയാൽ അതിൽ തെറ്റുണ്ടോ?
- (സി) തെറ്റുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അതു രാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ വരുതിയിൽ നില്ക്കണമെന്ന ‘സപാത്ഥലാഭ’ത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്തതാണോ?

ഇവയെപ്പറ്റി യഥാക്രമം ഒരു പരിശോധിക്കുക.

രാജാക്കന്മാരെയെല്ലാം നന്യൂതിരിമാർ അങ്ങിനെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു എന്ന വാദം രാജാക്കന്മാരാണ് കൊണ്ടുവന്നതെങ്കിൽ കുറച്ചെങ്കിലും സമാധാനമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങിനെ അവർ യാതൊരാളിലും കൊണ്ടുവരാതിരിയ്ക്കെ സൗജന്യമായി അവരുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടു വക്കാലത്തെടുത്തു വാദിയ്ക്കാൻ വന്നതിന്നു ആദ്യമായി സാക്ഷാഗമം നമസ്കരിയ്ക്കട്ടെ!

ഒന്നാമത് ഇളകളത്തിന്റെ ഈ പോയന്റു്—തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു എന്ന വാദം—രാജാക്കന്മാർക്കു് അപമാനകരമാണെന്നാണു് എനിയ്ക്കു് തോന്നുന്നതു്. അങ്ങിനെ ക്ഷണത്തിൽ തെറ്റിദ്ധരിയ്ക്കു് തക്ക മണ്ടന്മാരാണ് രാജാക്കന്മാരെല്ലാമെന്നാണല്ലോ ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നതു്. പക്ഷെ അതിന്റെ സമാധാനം രാജാക്കന്മാർ വേണമെങ്കിൽ ചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഒന്നോ രണ്ടോ—അഥവാ അല്പം ചില രാജകുടുംബങ്ങളെത്തന്നെയോ—അങ്ങിനെ നന്യൂതിരിമാർക്കു് തെറ്റിദ്ധരിപ്പിയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നു പറഞ്ഞാലും ക്ഷന്യവുമാണു്. കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സകലമാന രാജകുടുംബങ്ങളേയും അങ്ങിനെ ഒരേ രീതിയിൽ ചതിയ്ക്കാൻ നന്യൂതിരിമാർക്കു് കഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയുന്നതു് നായർസ്ത്രീകളെ മുഴുവനും വ്യഭിചാരിണികളും കുലകളുമാക്കിയതും, മക്കത്തായമായിരുന്ന നായർസമുദായത്തെ ഒന്നാകെ മരുമക്കത്തായമാക്കിയതും നന്യൂതിരിമാരാണെന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ചിന്താവിഷയമല്ല. രാജാക്കന്മാർ സ്വന്തമായി ആലോചിയ്ക്കാൻ യാതൊരു കഴിവുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും, അവരുടെ തലയിൽ വെറും പൂഴിയാണുള്ളതെന്നുമാണോ പിള്ള ധരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്? “കുമികിടാദികളെക്കൂടി അവനവനെപ്പോലെതന്നെ വീചാരിയ്ക്കണം” എന്നതു് ഒരു വലിയ തത്വമാണു്. * അതദ്ദേഹം നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചി

* “ആത്മവൽ സതതം പശ്യേദപി കീടപിപീലികം”—അക്ഷാഗ്രഹദായം.

രീയ്ക്കുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റേതുപോലെത്തന്നെയാണ് രാജാക്കന്മാരുടെ തലയുമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ തെറ്റില്ലല്ലോ.

‘തെറ്റിലുരിപ്പിയ്ക്കുക’ ഇളകളത്തിന്നെപ്പോഴും കുറപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഒരു പല്ലുപിയാണിതു്. ഈ കേരളത്തിൽ കണതൻപിള്ളയ്ക്കിഷ്ടമില്ലാത്തതായിക്കാണുന്നതായ വിശ്വാസങ്ങളും നടവടികളുമെല്ലാംതന്നെ—അതു നായന്മാരിൽ മാത്രമല്ല ഏതു ജനസമുദായത്തിലായാലും ശരി—അതു ആയിരമോ, രണ്ടായിരമോ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് നടപ്പായിട്ടുള്ളതായാലും അന്നുതന്നെ നമ്പൂതിരിമാർ തെറ്റിലുരിപ്പിച്ചതും അടിച്ചെല്പിച്ചതാകുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരെഴികെ മറ്റൊരർക്കും ആദികാലം മുതൽക്കുതന്നെ യാതൊരു വിശേഷബുദ്ധിയും കഴിവുമില്ലെന്നും, ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുമാണ് പിള്ളയുടെ പക്ഷം.

നല്ല വക്കീലന്മാരുടെ സമീപത്തേയ്ക്കുണ്ടല്ലോ കക്ഷികൾ പോവുക. അപ്പോൾ അതു അവരുടെ പ്രചരണംകൊണ്ടാണെന്നും മറ്റും കേസുകിട്ടാത്ത ഞായറാഴ്ചവക്കീലന്മാർ ആക്ഷേപിയ്ക്കുക പതിവാണു്. നല്ല ഡാക്ടർമാരുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു രോഗികൾ കൂട്ടം കൂട്ടമായി പോകുന്നതു കാണുമ്പോൾ അതേവിധംതന്നെ മുറിവൈദ്യന്മാരും പറയാറുണ്ടു്. തങ്ങൾക്കു യോഗ്യതയില്ലാഞ്ഞിട്ടോ അവർക്കു യോഗ്യത ജാസ്സിയുണ്ടായിട്ടോ അല്ല അങ്ങിനെ വരുന്നതെന്നും, തങ്ങൾ കള്ളപ്രചരണത്തിന്നു തുറിയായത്തു മാത്രമാണതിന്നു കാരണമെന്നുമാണു അവർ പറയുക പതിവു്. പിള്ളയുടെ ഈ ‘തെറ്റിലുരിപ്പിയ്ക്കൽ’ വാദത്തിന്നും അതിന്നും തമ്മിൽ എന്താണു ഭേദം? ബ്രാഹ്മണബീജത്തിന്റെ ഗുണം ബുദ്ധിയുള്ളവക്കൊക്കെ അറിയാൻ കഴിയും. രാജാക്കന്മാർ അതു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി. അതിന്നു നമ്പൂതിരിമാരാനോ ഉത്തരവാദികൾ? ക്ഷത്രിയസ്രീകളെ മുഴുവൻ തങ്ങൾക്കു മാത്രമായി കിട്ടണമെന്ന ആവശ്യം നമ്പൂതിരിമാർക്കാനോ ഉള്ളതു്? അതോ തങ്ങളുടെ സ്രീകൾക്കു സംബന്ധക്കാരായി

രിസ്കാൻ നമ്പൂതിരിമാരെ മാത്രമെ അനുവദിക്കൂ എന്ന നിബ്ബന്ധം രാജാക്കന്മാർക്കല്ലെ ഉണ്ടായിരുന്നതു്? (ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള മറുപടികൊണ്ടാണു കാര്യം തെളിയുക. അതു നായന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം 2-ാം ഭാഗത്തിലെ ചില വിവരവിശേഷങ്ങൾ എന്ന 3-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ വിട്ടു കളയുന്നു).

ബ്രാഹ്മണസ്ഥാനങ്ങൾക്കു പ്രത്യേക ഗുണമുണ്ടെന്നു രാജാക്കന്മാർക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്പൂതിരിമാർ പ്രലോഭനംചെയ്തു പറഞ്ഞു മെരട്ടി അങ്ങിനെ രാജാക്കന്മാരെ തെറ്റായി വിശ്വസിപ്പിക്കുകതന്നെയാണുണ്ടായതെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. വാസ്തവത്തിൽ ബ്രാഹ്മണബീജമായാൽ പ്രത്യേക ഗുണമുണ്ടെന്നു വ്യക്തമായ സ്ഥിതിയ്ക്കു (നായന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം 1-ാം ഭാഗം 4-ാമദ്ധ്യായം നോക്കുക) അങ്ങിനെ ധരിപ്പിക്കാൻ നമ്പൂതിരിമാർക്കു് കഴിഞ്ഞതു നാട്ടിലേയ്ക്കു ഗുണമല്ലെ ഉണ്ടാകുക? ഒരിക്കലും ദോഷമാകയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ആ കാര്യത്തിൽ തെറ്റൊന്നുണ്ടാണു്?

(3) സ്വാർത്ഥം

വാസ്തവത്തിൽ ബ്രാഹ്മണബീജത്തിന്നു പ്രത്യേകമായ ഗുണമൊന്നുമില്ലെന്നും, നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഉപദേശവും പ്രേരണയും മറ്റും കാരണമായി രാജാക്കന്മാർ അതിൽ ഭ്രമിച്ചു കുടുങ്ങിപ്പോവുകയാണു ചെയ്തതെന്നും വാദത്തിനുവേണ്ടി സമ്മതിയ്ക്കുക. എന്നാൽ തന്നെ രാജാക്കന്മാരെ സ്വാർത്ഥനമാക്കുക എന്ന സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനുവേണ്ടിയാണെന്നു തെമ്മാടിത്തം പിള്ളയ്ക്കു അങ്ങിനെ തീരുമാനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു? ഗുണമുണ്ടെന്നു ഉത്തമവിശ്വാസത്താലല്ല നമ്പൂതിരിമാർ അങ്ങിനെ രാജാക്കന്മാരെ ധരിപ്പിച്ചതെന്നതിലേയ്ക്കു എന്തു തെളിവാണ്? പിള്ളയ്ക്കു ഹാജരാക്കാനുള്ളതു്? ഗുണം കിട്ടുമെന്നു ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടേ പ്രവർത്തിയ്ക്കുകയും, ഫലം വിചരിതമായി

പ്പരിണമിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങൾ മഹാനാട്കപോലും ഉല്പജമല്ലല്ലോ. കാശ്മീർകാര്യത്തെപ്പറ്റി ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയിൽ ആവലാതി ബോധിപ്പിച്ചതും, ഷേക്കബ്ദുള്ളയെ വീശപസിച്ചതും, ചൈനയെ ബന്ധുവായിക്കരുതിയതും മറ്റും നമ്മുടെ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റുവിന്നു പററിയ അബദ്ധങ്ങളല്ലേ? ആദ്യം അങ്ങിനെ പ്രവർത്തിച്ചതു അപകടത്തിലാക്കാനോ സ്വാർത്ഥത്തിനുവേണ്ടിയോ ആണെന്നു പറയാമോ? നല്ല വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ ഡാക്ടർമാർതന്നെ ഓപ്പറേറുചെയ്തിട്ടും പല രോഗികളും മരിച്ചതായ സംഭവമില്ലേ? സുഖപ്പെടുത്താമെന്ന ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടെയല്ല കൊല്ലാൻവേണ്ടിയാണോ ഓപ്പറേറുചെയ്തതെന്നു അവരെ കുറപ്പെടുത്തിയാലു ണ്തെ കഥ എന്താണോ? ലോകസംഭവങ്ങൾ ഈ വിധത്തിലിരിയ്ക്കെ നൂറുകണക്കു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു നടപ്പിലായിരിയ്ക്കുന്ന ഒരു നടപടിയെ യാതൊരന്വേഷണവും തെളിവും കൂടാതെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ സ്വാർത്ഥത്തിനുവേണ്ടി നടപ്പാക്കിയതാണെന്നു പറയാൻ തെമ്മാടികളിലുംവെച്ചു തെമ്മാടികൾക്കല്ലാതെ യെരൂശലേംകുമാരോ? അതല്ല അതൃതം! കേവലം ഒരു വ്യക്തിയേയോ ഒരു തറവാട്ടുകാരേയോ അല്ല ഈ വിദ്വാൻ ഇങ്ങിനെ ജല്ലിയ്ക്കുന്നത് ; നമ്പൂതിരിസമുദായത്തെ മുഴുവനും കുറപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാകുന്നു. കേവലം പിച്ഛാക്കുക്കും തെരുവുതെണ്ടികൾക്കും മറ്റുമല്ലാതെ ഈ വിധം പറയാൻ ചങ്കുറപ്പുണ്ടാകുമോ?

സാധാരണ മനുഷ്യരെല്ലാം—മൃഗത്തരപോലും—സ്വന്തം സമുദായത്തിൽനിന്നു വിവാഹംചെയ്യാനല്ലെ ആഗ്രഹിയ്ക്കുക പതിവു? വിദഗ്ദ്ധവാസത്താലോ മറ്റൊന്നെങ്കിലും പ്രതിബന്ധത്താലോ അതിന്നു തരപ്പെടാതെ വന്നാൽ മാത്രമല്ല വിജാതീയസ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്യാറുള്ളു. അല്ലാതെ ഒരൊറ്റ പുരുഷനെങ്കിലും സ്വജാതീയസ്ത്രീയെ വിവാഹംചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്ന നിയമം ലോകത്തിലെവിടെയെങ്കിലും നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രത്തിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?

എന്നാൽ ക്ഷത്രിയരുടെ നിലയെന്താണ്? രാജാക്കന്മാർക്കു മാത്രമല്ല രാജവംശക്കാരായ ഒരൊറ്റ ക്ഷത്രിയനുപോലും സ്വജാതിസ്ത്രീകളെ വിവാഹംചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നും, സകലമാന ക്ഷത്രിയരും നായർ സ്ത്രീകളെ മാത്രമേ വിവാഹംചെയ്യാൻ പാടുള്ളവെന്നുമല്ല ഇവിടെ നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന നിയമം? തക്കതായ കാരണം കൂടാതെ ഇങ്ങിനെ ഒരു നടപടിയുണ്ടാവില്ലെന്നു മാസ്സിലാക്കാൻ വലിയ ബുദ്ധിയെന്നും ആവശ്യമില്ല. അതിന്റെ ഏകകാരണം പട്ടാളക്കാരായ നായന്മാരുടെ ഭീഷണിയും നിബ്ബന്ധവുമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ രാജാ എതിർക്കുക? എങ്ങിനെയാണു എതിർക്കാൻ കഴിയുക?

താഴെ പറയുന്ന സംഗതികൾകൊണ്ടു ഇത് കൂടുതൽ വ്യക്തമാകും. നായന്മാരുടെ വീര്യപരശക്തികളെ പുകഴ്ത്തുവാനു വിദേശ സഞ്ചാരികളില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള നായന്മാരായിരുന്നുവല്ലോ കേരളത്തിലെ പട്ടാളക്കാർ മുഴുവനും. നായന്മാരെ മാത്രമല്ലാതെ മറ്റൊരു വർഗ്ഗക്കാരെയും പട്ടാളത്തിൽ ചേർത്തിരുന്നില്ല; അവരുമായി ഒത്തുചേർന്നു ഒരേ അണിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു യുദ്ധംചെയ്യാൻ നായന്മാർ സമ്മതിച്ചിരുന്നതുമില്ല. അങ്ങിനെ മുൻകാലങ്ങളിൽ പട്ടാളക്കാർ എന്നും നായന്മാർ എന്നുമുള്ള ഒരു പര്യായമായിത്തീർന്നിരുന്നു. 'നായർപട്ടാളം' എന്ന പേർ പ്രസിദ്ധമായതുതന്നെ ആ കാരണത്താലാകുന്നു.

കേവലം മുന്നണിയിൽ പോയി യുദ്ധംചെയ്യുന്ന പട്ടാളക്കാർ മാത്രമല്ല സൈന്യനായകന്മാരും, നാടുവാഴികളും, ദേശാധിപന്മാരും നായന്മാർ മാത്രമായിരുന്നുവല്ലോ. അഞ്ഞൂറു-ആയിരംപതിനായിരം എന്നും മറ്റുമുള്ള പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതെല്ലാം അത്രയും പട്ടാളത്തിന്റെ അധിപന്മാരായ സൈന്യനായകന്മാരും നാടുവാഴിപ്രഭുക്കളും മറ്റുമായിരുന്നുവല്ലോ. * അതുകൊണ്ടും കഴിഞ്ഞി

* കഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ 'കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇളങ്കുളത്തെ ഏടുകളിലെ' ചാവേറുപട എന്ന ലേഖനം നോക്കുക.

ല്ല; വേലുത്തമ്പിള്ളേവ, മങ്ങാട്ടച്ചൻ, പാലിയത്തച്ചൻ, കാരമ്പള്ളിക്കുറുപ്പ് മുതലായ മന്ത്രിമാരും നായന്മാർ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമല്ലേ? ഇങ്ങിനെ എടക്കാലത്തുവെച്ചു 'കേരളഭരണം' എന്നുവെച്ചാൽ 'നായർഭരണം' എന്നായിത്തീന്നു ഫലം. ആ നായന്മാരാണെങ്കിൽ കേവലം പട്ടാളക്കാരമാകുന്നു. അങ്ങിനെ ഒരു പട്ടാളഭരണമാണു എടക്കാലത്തു കേരളത്തിൽ തേർവാഴ്ച്ച നടത്തിയിരുന്നതു്. അതിന്നു ഒരു തെളിവുകൂടി ഞാൻ കാണിക്കാം.

കുമാരനിയ്യുടെ കഥ:—

പാറളിക്കാട്ടെന്ന പ്രദേശത്തു് 'വത്തിക്കാട്ടു' ചിരുതേയിയുടെ മിററത്തു് ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചു് ഇക്കണ്ണൻകുമാരനിയെ നായർപട്ടാളക്കാർ എണ്ണയിൽ മുക്കിയ തൂണി ചുറ്റി തീക്കൊള്ളത്തിൽ കഥ പ്രസിദ്ധമാണു്. അതിങ്ങിനേയാകുന്നു.

ഇക്കണ്ണൻ ഈഴുവനാണു്. 'കുമാരനിയ്യ' എന്നതു് അക്കാലത്തെ ക്രിമിനലും സിവിലും വലിയ അധികാരശക്തിയുള്ള ഒരുതരം ഉദ്യോഗത്തിന്റെ പേരാകുന്നു. 'വത്തിക്കാട്ടെ'ന്നതു് ഒരു നായർത്തറവാടാണു്. പാറളിക്കാട്ടെന്ന പ്രദേശം തൃശ്ശൂർനിന്നു അഞ്ചെട്ടി നാഴിക വടക്കുമാകുന്നു.

എന്തോ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചു് ഒരു ദിവസം കുമാരനിയ്യചിരുതേയിയുടെ വീട്ടിൽ കയറിച്ചെന്നു. അവിടെ പുരുഷന്മാരായി ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മധുരപ്പതിനേഴുകാരിയായ ചിരുതേയിയെക്കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ ഭ്രമിച്ചുവശാവുകയും ചെയ്തു. കുമാരനിയ്യ കൂരണം സാഹസികനായിരുന്നതിനാൽ പുലിയുടെ മുമ്പിൽപെട്ട മാൻകുട്ടിയെപ്പോലെ അവൾ പേടിച്ച്വീറിച്ചു. ഒന്നുകിൽ അതിന്നു വഴങ്ങണം; അല്ലെങ്കിൽ അവൻ തന്റെ കഥ കഴിയും. അപ്പോൾ അവൾ പെട്ടെന്നൊരു സൂത്രം പ്രയോഗിച്ചു. അന്നു് തീങ്കളാഴ്ചയാ

കയാൽ തനിക്കു നോൽവാണെന്നും, അതിനാൽ പിറേദിവസത്തേയ്ക്കു ക്ഷിത്തരണമെന്നും അപേക്ഷിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

പണ്ടുകാലത്ത് ഈഴുവക്കയീത്തമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നീട് നായന്മാർ കെട്ടിവെച്ചതാണ് ഈ അയിത്തമെന്ന ഒരേപ്പാട്.*

ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ കുമാരനിയുടെ ആവശ്യം അത്ര കറകരമാണെന്നു അയാൾക്കു തോന്നാതിരുന്നതിൽ തെറ്റൊന്നാണ്? അന്നത്തെ കൊച്ചിരാജാവായ ശക്തൻതമ്പുരാൻ അന്നു തൃശൂർ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു അറിഞ്ഞതിനാൽ അവർ നേരെ തൃശൂർക്കു പോയി ഈ സങ്കടം അവിടുത്തെ അറിയിച്ചു. അവിടന്ന് “പേടിശ്ശേണ, രക്ഷിച്ചു കൊള്ളാം” എന്നു പറഞ്ഞു അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ച് മഞ്ചലിൽ കയറ്റി അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ആ കാലത്തു പാർളിക്കാട് ഏതാണ്ടൊരു കാടപ്രദേശമായിരുന്നു. പിറേദിവസം കോമക്കുറുപ്പ് എന്നൊരു പടനായകനും 21 നായർപട്ടാളക്കാരമൊന്നിച്ച് ആരുമായിത്തെ വന്തിക്കാട്ടുവീടിന്റെ സമീപത്തു പുറമയായി ഒളിച്ചിരുന്നു. രാത്രിയായപ്പോൾ കുമാരനി വന്ന സംശയംകൂടാതെ ഉഗ്രന്തയ്ക്കു കയറി. മുൻനിശ്ചയമനുസരിച്ച് ചിരതേയി ഒന്നു നിലവിളിച്ചു നിമിഷത്തിൽ തമ്പുരാനും പട്ടാളക്കാരും വീടു വളഞ്ഞു. അപ്പോൾതന്നെ തമ്പുരാൻ കുമാരനിയെ പിടിച്ചു ജയിലിലിടാൻ കല്പിച്ചു.

പക്ഷെ അപ്പോഴേയ്ക്കും പട്ടാളക്കാർ ക്ഷോഭിച്ചുവശായി. ജയിലിലേയ്ക്കു യയ്ക്കിയില്ലെന്നും, അവനെ ശിക്ഷിക്കാനായി തങ്ങൾക്കു വീടുതരണമെന്നും അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. കോമക്കുറുപ്പ് നായർ പട്ടാളത്തിന്റേയെല്ലാം തലവനാണ്. ബാക്കി 21 പേർ അയാൾക്കു പ്രത്യേകം വിശ്വസ്തന്മാരായ ധീരന്മാരുമാകുന്നു. ഇവർ അത്രപുരായാൽ പട്ടാളക്കാർ മുഴുവനും തന്റെ ആജ്ഞയെ അനുസരിച്ചാതെ തന്നെ എതിർത്തേക്കാമെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാം. കൊച്ചി

* നായന്മാരുടെ പുഷ്പപരിത്രം 2-ാം ഭാഗത്തിലെ പ്രതികാരം എന്ന അദ്ധ്യായം നോക്കുക.

ത്തമ്പുരാനു നായർപട്ടാളത്തെ ഭയമായിരുന്നുവെന്നു് R. നാരായണപ്പണിക്കരും സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. *

പട്ടാളക്കാർക്കു വിരോധമായാൽ പിന്നെ രാജാവില്ലല്ലോ. സിറിയയിലും ഇസ്രായേലിലും മറ്റും അടുത്തകാലത്തുണ്ടായ പട്ടാളവിപ്ലവത്തിന്റെ കഥ ആരാണറിയാത്തതു്? എന്തിനധികം പറയുന്നു! പട്ടാളക്കാരുടെ നിബ്ബന്ധത്തിന്നു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കാതെ തമ്പുരാനു നിവൃത്തിയില്ലാതായി. അതിനാൽ കുമാരനിയെ ജയിലിലേയ്ക്കയയ്ക്കാതെ അപ്പോൾതന്നെ ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചു് എണ്ണയിൽ മുക്കിയ തുണി കുമാരനിയുടെ ദേഹമാസകലം ചുറ്റി തിക്കൊളുത്തി ജീവനോടെ ദഹിപ്പിച്ചുകയാണുണ്ടായതു്. ശക്തൻതമ്പുരാന്റെ കാലത്തുകൂടി നായർപട്ടാളത്തിന്നു ഇത്രയെല്ലാം കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ സുവർണ്ണകാലമായ (നായർതേർവാഴ്ചക്കാലമായ) കെ. വ. 3-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സ്ഥിതി എന്തായിരിയ്ക്കുമെന്നു വായനക്കാർ തീരുമാനിച്ചാൽ മതി. അക്കാലത്തു് രാജാക്കന്മാർ നാമമാത്രമായിത്തീർന്നിരുന്നു. നായർപട്ടാളക്കാരുടെ ഇഷ്ടമല്ലാതെ രാജ്യത്തൊന്നും നടക്കുകയില്ല; രാജാക്കന്മാരുടെ നിലനില്പുതന്നെ പട്ടാളത്തെ ആശ്രയിച്ചായിരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഭയത്താൽ രാജാക്കന്മാർ ഒട്ടൊക്കെ നായർപട്ടാളത്തിന്റെ ആജ്ഞാനുവർത്തികളായിത്തീർന്നതിൽ അതുതമിഴല്ലോ അവർ എന്തത്രയും ചെയ്താലും ചോദ്യമില്ല; അപ്രകാരംതന്നെ എന്തത്രയും ചെയ്യുന്നതിന്നും അവർ മടിച്ചിരുന്നുമില്ല.

നായർഭരണമാണു് കേരളത്തിൽ നടന്നിരുന്നതെന്നതിലേയ്ക്കു് ഒന്നാമതും തെളിവല്ലെ മേൽക്കാണിച്ചതു്. ഇപ്രകാരംതന്നെ സകലമാന ക്ഷത്രിയരും നായർസ്ത്രീകളെ മാത്രമേ വിവാഹംചെയ്യാൻ പാടുള്ളുവെന്നു നായന്മാർ വാളിളക്കി ഭീഷണിപ്പെടുത്തി സമ്മതിപ്പിച്ചു.

കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വലിയ ശക്തനായ രാജാക്കന്മാരെല്ലാം A. D. 11ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ മക്കത്തായക്കാരായിരുന്നുവെന്നും, അതിനു ശേഷമാണ് അവരെല്ലാം മരുമക്കത്തായക്കാരായിത്തീർന്നതെന്നും ഇളങ്കുതമ്പി സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. * എന്നാൽ അത്രമാത്രമല്ലാതെ അതിന്നെന്തായിരുന്നു കാരണമെന്നു അദ്ദേഹം പറയുന്നില്ല; ആ കാര്യം ബോധപൂർവ്വം മിണ്ടാതെ വിഴുങ്ങിക്കളഞ്ഞിരിക്കുകുന്നു. ആദ്യം മക്കത്തായക്കാരായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീട് മരുമക്കത്തായക്കാരായിത്തീർന്ന അവരുടെ പിൻവാഴ്ചക്കാർ തന്നെയാണു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നതും ഇപ്പോഴുള്ളതുമായ ക്ഷത്രിയരെന്നും ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ അത്രയും പ്രബലനായ രാജാക്കന്മാർ—ചില രാജാക്കന്മാർ മാത്രമല്ല സകലമാന രാജാക്കന്മാരും—എല്ലാ ക്ഷത്രിയരുംതന്നെ—അനാദികാലം മുതൽ അനുസരിച്ചിരുന്ന സ്വന്തം ദായക്രമായ മക്കത്തായത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിയ്ക്കണമെങ്കിൽ അതിനു തക്കതായ—ഒഴിച്ചുവിടാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത—ഒരു കാരണമുണ്ടാവാതെ തരമില്ലതന്നെ.

മരുമക്കത്തായമെന്നതു ശരിയായ നല്ല ദായക്രമല്ലെന്നും, അതു പ്രകൃതിയ്ക്കനുസരിച്ചതല്ലെന്നും, ജനസമുദായത്തിന്റെ പരിഷ്കാരഗതിയിൽ ഒരു താണ കാലഘട്ടമാണെന്നും (ഈ വിഷയത്തിൽ അഭിപ്രായഭേദം വളരെയുണ്ട്; അതിരിയ്ക്കട്ടെ) മറ്റും ഇളങ്കുതമ്പി ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം മുക്തകണ്ഠം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. പല കേരളരാജാക്കന്മാരും കിഴക്കൻജില്ലകളിലെ രാജാക്കന്മാരായിട്ടു മാത്രമല്ല മഗധം, ഹേഹേയം മുതലായ ഉത്തരേന്ത്യയിലെ രാജാക്കന്മാരുമായിട്ടുള്ള വിവാഹബന്ധത്തിലേപ്പെട്ടിരുന്നതായി ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. വാസ്തവമങ്ങിനെ ഇരിയ്ക്കെ ഈ കേരളരാജാക്കന്മാരാകുംതന്നെ അന്യോന്യം വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നതിനു

* കേരളത്തിലെ ഇളങ്കുതമ്പി ഏകദേശം—പേജ് 173.

പുറമെ പുറരാജ്യങ്ങളുമായും വിവാഹബന്ധത്തിലേപ്പെട്ടാൻ വല്ല പ്രയാസവുമുണ്ടാകുമോ? അപ്പോൾ അതിനൊന്നും നില്ക്കാതെ ക്ഷത്രിയരെല്ലാംതന്നെ ഒന്നുകെ മരുമക്കത്തായത്തിലേയ്ക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടണമെങ്കിൽ അതിന്നു മതിയായ കാരണമുണ്ടെന്നു തീർച്ചയാണ്. നായന്മാർക്കു മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിയ്ക്കേണ്ടിവന്നത് ജനികളായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ നിബ്ബന്ധത്താലാണു എന്നു് ഇളങ്കുളം അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പറയുന്നു. ഈ രാജാക്കന്മാരാണെങ്കിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്തത് മറ്റൊരു പ്രേരണയും നിബ്ബന്ധവും കൂടാതെ സ്വമനസ്സാലെതന്നെയാണെന്നു പറയാൻ ധൈര്യപ്പെടുമോ? അവർ സന്തോഷത്തോടെ മരുമക്കത്തായത്തിലേയ്ക്കു കാടിവന്നതായിരിയ്ക്കുമോ? നായന്മാർക്കു (മനുഷ്യക്കൊക്കെത്തന്നെ) ചീത്തയായ മരുമക്കത്തായം രാജാക്കന്മാർക്കു കൊതിയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം നല്ലതായിത്തീർന്നുവെന്നാണോ മി: പീള്ളയുടെ നിഗമനം? അന്യോന്യവിരുദ്ധമായ ഈ അസംബന്ധത്തെ മററാക്കും ചോദ്യംചെയ്യുകയില്ലെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ലെങ്കിൽ അതിന്നുള്ള കാരണം സൂചിപ്പിയ്ക്കുപോലും ചെയ്യാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞത് മനഃപൂർവ്വംതന്നെയല്ലേ?

നായന്മാരുടെ ബഹുഭർത്തൃത്വത്തിന്റേയും മരുമക്കത്തായത്തിന്റേയും ഉത്ഭവചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ഒന്നു ചിന്താക്കുതിരിഞ്ഞ നേപഷിച്ചാൽ കാര്യമെല്ലാം അവതാളത്തിലാകുമെന്നും, നായന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ * ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുപോലെ ഇതിന്റേയും ആദിചരിത്രം അനേപഷിച്ചാൽ വഷളാവുകയേ ചെയ്യൂ എന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടു. ബഹുഭർത്തൃത്വത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയാതിരിയ്ക്കുകയും, മരുമക്കത്തായോത്ഭവത്തിന്റെ കാരണം നമ്പൂതിരിമാരിൽ മനഃപൂർവ്വം ദുഷ്ടവിചാരത്തോടുകൂടി ആരോപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തത് അതുകാരണത്താലാണല്ലോ. അതുപോലെ ഈ രാജാക്കന്മാരുടെ മരുമക്കത്തായപരിവ

* ഈ പൂർവ്വചരിത്രത്തിന്നു വില 2 ക. പഞ്ചാംഗം പ്രസ്സിൽ കിട്ടും.
* 5

ത്തനത്തെപ്പറ്റി കാരണമോ കാലമോ ഒന്നും പറയാതെ അദ്ദേഹം വിട്ടുകളഞ്ഞതും ബോധപൂർവ്വംതന്നെയായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അതിന്റെ കാരണവും ചരിത്രവുമന്വേഷിച്ചാൽ രാജാക്കന്മാർ ഒട്ടും സന്തോഷത്തോടേയോ സ്വമനസ്സാലേയോ അല്ല അങ്ങിനെ ചെയ്തതെന്നും, അതിന്റെ അപരാധം നൂറുശതമാനവും നായന്മാർ വഹിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാമെന്നതുതന്നെ. അതിനാൽ അതിന്റെ കാരണം ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനുള്ളൊരു കഴികയില്ല.

പണ്ടുകാലത്ത്—ഒട്ടൊക്കെ ഇക്കാലത്തും—സൈന്യാധിപന്മാർ, മന്ത്രിമാർ, യനാധ്യക്ഷന്മാർ മുതലായ പ്രധാന സ്ഥാനങ്ങളിലെ അധികാരസ്ഥന്മാരായിട്ട് തങ്ങളുടെ സ്വാലൻ (ഭാര്യാസഹോദരൻ), സഹോദരൻ, ജാമാതാവ് (മകളുടെ ഭർത്താവ്), സ്നേഹ (മകന്റെ ഭാര്യ) മുതലായി അടുത്ത ബന്ധുക്കളായേ നിയമിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അവർ രാജാവിന്നു അത്രയും വിശ്വസ്തന്മാരായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു അതിന്റെ തത്വം. തന്മൂലം രാജാവിന്റെ സഹോദരനായിരുന്നു മന്ത്രി. എന്നിട്ടുതന്നെ ആ മന്ത്രിയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ട് ഇംഗ്ലീഷുകാർ രാജാവിനെ ചതിച്ചു കീഴടക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്തിന്നത്ര പഴയകാലത്തെയും പോകുന്നു. അമേരിക്കയിൽ ഏറ്റവും ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്ന 70 ലധികം പ്രധാന ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കു ആളുകളെ പ്രസിഡണ്ടിന്റെ യുക്തരായെ നിയമിക്കുകയാണത്രെ പതിവ്. ഒരു പ്രസിഡണ്ടു മറിയാൽ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ച ആളുകളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്നു; പിന്നെ വരുന്ന പ്രസിഡണ്ട് യുക്തരായെ അവിടങ്ങളിലേയ്ക്കു ആളുകളെ നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചുമതല മുഴുവൻ പ്രസിഡണ്ടിനാകയാൽ തനിയ്ക്കു പരിപൂർണ്ണ വിശ്വാസമുള്ളവരായല്ലാതെ അവിടങ്ങളിലിരുത്തിയാൽ പറ്റില്ലെന്നാണതിന്റെ തത്വം.

കേരളത്തിൽ പണ്ടുകാലത്ത്—ഇക്കാലത്തും—തന്നെ—ക്ഷത്രിയർ അപൂർവ്വമാണ്. ശതമാനക്കണക്കു നോക്കിയാൽ എത്രയോ

ചവറിയ ഒരു ന്യൂനപക്ഷമാണവെന്നു കാണാം. നൂററണ്ടുയുദ്ധം കഴിഞ്ഞിട്ട് (ക്രൈ. വ. 275-നു ശേഷം) പത്തുനൂറ്റാണ്ടു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു പട്ടാളക്കാർ മാത്രമല്ല—ദേശവാഴികൾ നാടുവാഴികൾ മുതൽ പടനായകന്മാർ, യുദ്ധം പഠിപ്പിക്കുന്നവർ മുതലായ സകലമാന അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിലും—നായന്മാർ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അങ്ങിനെ അധികം താമസിയാതെ സുസംഘടിതമായ ഒരു നായർഭരണം കേരളത്തിൽ തേർപാട്ടു ആരംഭിച്ചു.

രാജാക്കന്മാർക്ക് കൂടുതൽ അടുപ്പം അക്കാലത്തു നമ്പൂതിരിമാരോടാണുണ്ടായിരുന്നത്. ത്രൈവണ്ണികരാണ് (പൂണ്ടും സന്ധ്യ വന്ദനവും മററുമുണ്ടു്), മക്കത്തായക്കാരാണ്, മത്സ്യമാംസങ്ങൾ വെച്ചുമാണ് എന്നിങ്ങനെ പലതും അതിന്നു കാരണമായിരുന്നു. നൂററണ്ടുയുദ്ധം ജയിക്കുവാൻ കാരണം തങ്ങളാണ്. അധികാരവും കഴിവും തങ്ങൾക്കുണ്ടുള്ളതു്; എന്നിരുന്നാലും തങ്ങളുടെ ഉപദേശത്തേക്കാൾ ഒന്നുമില്ലാത്ത നമ്പൂതിരിമാരുടെ അഭിപ്രായത്തിനാണ് രാജാക്കന്മാർ വിലകല്പിക്കുന്നതെന്നു വന്നു. അതു അവർക്ക് അമച്ഛവും അസഹ്യതയുമുണ്ടാക്കി. അതോടുകൂടി രാജാക്കന്മാരെ സ്വാധീനിക്കാനായി നായന്മാർ ഗുഡാലോചനയും തുടങ്ങി. പാരമ്പര്യഗുണമൊന്നുമില്ലാത്തവർക്ക് അധികാരം കയ്യിൽകിട്ടിയാൽ അതു ഓഷിസ്സാതിരിയ്ക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. നായന്മാർക്കുണ്ടെങ്കിൽ പാരമ്പര്യഗുണമില്ലാത്തവരും. അവർക്കു അപ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹം രാജാക്കന്മാരെ നമ്പൂതിരിമാരിൽനിന്നു കററുകയും തങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു. അവരുടെ ഗുഡാലോചന ആ വഴിയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു. * [ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ബ്രഹ്മസാരന്റെ പ്രയോഗമാണവർ ചെയ്തതു്. ശുദ്ധകൻ എന്ന അസുരൻ ശിവനെ തപസ്സുചെയ്തു പ്രത്യക്ഷമാക്കി ഒരു വരം മേടിച്ചു. തന്റെ കൈ ആരുടെ തലയിൽ പെച്ചാലും ആ ആൾ മരിക്കണമെന്നായിരുന്നു വരം. ഉടനെ അവൻ ശിവന്റെ തലയിൽതന്നെ കൈപെ

യ്ക്കുൻ ശ്രമിച്ച പുരാണകഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഭാഗവതപ്രസിദ്ധമായ കംസനെ വസുദേവർ എടുത്തു വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു; ജരാസന്ധന്റെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്യിച്ചു. ആ കാരണത്താൽ ജരാസന്ധൻ രാജ്യം കൊടുത്തു കംസനെ മധുരരാജാവാക്കി വാഴിച്ചു. ആ കംസൻതന്നെ പിന്നീട് ആ വസുദേവരെ പിടിച്ചു ജയിപ്പിച്ചിട്ടു. എന്തിനു പുരാണകഥ പറയുന്നു!

സാക്ഷാൽ ശിവജിയുടെ മന്ത്രിമാരായിരുന്നു മഹാപരാക്രമികളും തന്ത്രജ്ഞരുമായ പേഷ്ചമാർ. ശിവജിയ്ക്കു ശേഷം മകൻ സാംബജി രാജാവായെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ അറംഗസീബു പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി കാരാഗൃഹത്തിലിട്ടു. അപ്പോൾ പേഷ്ചമാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനായ സാഹുചീനെ രാജാവാക്കി. പക്ഷെ അദ്ദേഹം പേഷ്ചമാരെ അനുസരിയ്ക്കാതിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ പുറത്താക്കുകയും പേഷ്ചമാർ രാജാക്കന്മാരായി സ്വയം വ്രഖ്യാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

അക്കാലത്തെ കേരളത്തിലാണെങ്കിൽ രാജാവു മാത്രമേ ക്ഷത്രിയരായിട്ടു—നാണന്മാരല്ലാതെ—ഉള്ളൂ. അതിനാൽ കല്പിയ്ക്കാൻ മാത്രമല്ലാതെ കല്പന നടത്തണമെങ്കിൽ നായന്മാരുടെ സഹായം കൂടാതെ ഒന്നും സാധ്യമല്ലാതായി. ഇത്രയുമായപ്പോൾ അവർക്കു ഗുപ്തം അഹങ്കാരവും വലിച്ചു; രാജകല്പന അവർക്കു അനുകൂലമല്ലെങ്കിൽ നിരസിച്ചുതുടങ്ങി. ഇടയ്ക്കു ചില സംഘട്ടനങ്ങളും മററുണ്ടായിക്കാണും. എന്തിനധികം പറയുന്നു? നായന്മാരെല്ലാം ശുദ്ധാലോചനയ്ക്കു സംഘടിതമായ നിലയിൽ രാജാക്കന്മാരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. പിന്നെ രാജാവുണ്ടോ? അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചാൽ എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? രാജാക്കന്മാരെ പിടിച്ചു കാരാഗൃഹത്തിലിടുമെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ അവർ കീഴടങ്ങി.

* ഈ ബ്രാക്കറ്റിൽ ഇട്ട ഭാഗം പിന്നീട് ഏഴുതിച്ചേർത്തതാണ്.

പക്ഷെ ക്രിസ്തുവിൽ അത് വീട്ടിൽ പിള്ളമാരെപ്പോലെ അത്ര കടംകയ്യൊന്നും അവർ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഭരണം നായന്മാരുടെ വരുതിയിൽ നില്ക്കുന്നതന്നെ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതിന്നു രാജാവിനെ തള്ളുകയല്ല നല്ലതെന്ന തന്ത്രം അവർ കണ്ടു. രാജാക്കന്മാരെയെല്ലാം പെട്ടെന്നു വധിക്കുകയോ മറ്റോ ചെയ്താൽ ജനങ്ങൾ ഇളകിത്തീരുകയും ക്ഷോഭമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. അതു് രാജ്യത്തുജ്ഞാതാക്കിയിരുന്ന രാജ്യത്തു് കലക്കമാണുണ്ടാവാനിരിക്കുന്നതും, ഭരണം നായന്മാരുടെ സ്വാധീനത്തിൽ വരികയുമാണല്ലോ ആ പശ്യം. അതിന്നു ഏറ്റവും നല്ല വഴി രാജാക്കന്മാരെ സ്വാധീനത്തിൽ നിൽക്കുവാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. അതിന്നു അവർ എടുപ്പത്തിൽ കണ്ടതായ വഴിയാണു അതുതാവുന്നതായിരിക്കുന്നതു്. “രാജാക്കന്മാരെല്ലാം മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിക്കുന്നു; നായർസ്ത്രീകളെ മാത്രമെ പരിഗ്രഹിക്കൂ എന്നു സമ്മതിക്കുകയും വേണം” എന്നതായിരുന്നു അതു്. പെട്ടെന്നൊന്നും ചെയ്യാനില്ല. പൊതുജനങ്ങളെ ബാധിക്കുന്ന—അഥവാ അവരറിയുന്ന—യാതൊന്നിലും മാറ്റമില്ല. മേലിൽ രാജാക്കന്മാർ ഭാര്യയെ സ്വീകരിക്കുന്നതു് നായർസ്ത്രീയായിരിക്കുമെന്നല്ല ഉള്ളൂ! അതു സാധിച്ചാൽ രാജാക്കന്മാരുടേയെല്ലാം ഭാര്യാസന്താനങ്ങൾ നിയമേന നായർസമുദായംഗമായിട്ടേ വരൂ എന്നു തീർച്ചയായല്ലോ. അതിലുമധികം പ്രശംസനീയമാണു അതു സാധിക്കുന്നതിന്നു അവർ ചെയ്ത പ്രയോഗം. രാജാവും നാട്ടുവാഴികൾ ദേശവാഴികൾ സൈന്യാധിപന്മാർ മുതലായ അധികാരസ്ഥന്മാരും തമ്മിൽ അത്യന്തം വിശ്വസ്തന്മാരാവാതിരുന്നാൽ അപകടമാണെന്നും ആ വിശ്വസ്തതയ്ക്കു ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒന്നു വിചാരവസ്ഥയാണെന്നും അവർ രാജാക്കന്മാരെ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെയായാൽ രാജാവിന്റെ ഭാര്യാപുത്രന്മാർ മാത്രമല്ല ജാമാതാവു്, സുന്ദര, ശത്രു മുതലായ സകല ബന്ധുക്കളും നായന്മാരായി വരുമല്ലോ. കേരളത്തിൽ ക്ഷത്രിയരാണെങ്കിൽ വളരെ

കുറച്ചുപേരെ ഉള്ളു. നായന്മാരാണെങ്കിൽ വലിയൊരു സംഘമുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല അധികാരസ്ഥാനങ്ങളെല്ലാം അവരുടെ കയ്യിലുമാണ്. അവരെ പിടിച്ചു പുറത്താക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നതോ ഇരിയ്ക്കുട്ടി; ഒരുപക്ഷെ സാധിച്ചാൽതന്നെ—അവർ ഒഴിഞ്ഞാൽ തന്നെ—അവരെ കൂടാതെ രാജ്യരക്ഷപോലും സാധ്യമല്ലല്ലോ. അതിനാൽ രാജാക്കന്മാരുടെ നിലനിൽപ്പുപോലും നായന്മാരെ ആശ്രയിച്ചാണിരിയ്ക്കുന്നതെന്നു അവർക്കറിയാം. ഈ വാദമുഖം കേട്ടതോടെ രാജാക്കന്മാരുടെ മനസ്സിന്നു ഇളക്കം തുടങ്ങി.

അതോടൊപ്പംതന്നെ “ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകൾക്കു ഭർത്താക്കന്മാരുണ്ടാവാണെന്നാണു വഴി?” എന്നൊരു ചോദ്യം സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടുവിച്ചുവെല്ലാം. മാത്രമല്ല “ഞങ്ങളുടെ സ്ത്രീകൾക്കെന്താണു ഗതി?” എന്നുപോലും ക്ഷത്രിയർ ചോദിയ്ക്കാതിരുന്നില്ല. പ്രതിലോമമായ വിവാഹം—താണജാതിക്കാരായ നായന്മാർ ഉയർന്ന ജാതിക്കാരായ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകളെ ചെയ്യുന്ന വിവാഹം—ആലോചിയ്ക്കുമ്പോൾ വേണ്ടതാണു. രാജാക്കന്മാരെ ഭൂമിപ്പിന്മുഖമാക്കുവാൻവേണ്ടി ഈ ചോദ്യത്തിന്നു അവർ കണ്ടുപിടിച്ച ഉത്തരമാണു അതിലേറെ അതൃപ്തമായതു്. അനലോമവിവാഹം ശാസ്ത്രസമ്മതമാകയാൽ രാജസ്ത്രീകൾക്കു നന്മുതിരിമാരാവണം ഭർത്താക്കന്മാർ. ബുദ്ധിമാന്മാരായ രാജാക്കന്മാരുണ്ടാകുന്നതു രാജ്യത്തിന്നു മുഴുവൻ ഗുണകരമാകുന്നു. ശുദ്ധിയ്ക്കും ബുദ്ധിയ്ക്കും ബ്രാഹ്മണസന്താനങ്ങളോടു് കിടപിടിയ്ക്കുന്നവർ വേറെയില്ല. അതിനാൽ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകളെ നന്മുതിരിമാരെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ വിവാഹം ചെയ്യിയ്ക്കാവൂ” എന്നതായിരുന്നു ആ പ്രയോഗം. അതു കൂടുതൽ ഫലിച്ചു. അതോടുകൂടി രാജാക്കന്മാരുടെ മനസ്സിന്നു ഇളക്കം മാത്രമല്ല ആട്ടവും തുടങ്ങി. എങ്കിലും ആ പഴയ പാരമ്പര്യവും മക്കത്തായവുമെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിക്കാൻ അവർ തയ്യാറായില്ല. അപ്പോൾ ശിവാർഷിയും ഉപദേശവും തന്ത്രവുമെല്ലാം ‘കെട്ടിവെച്ചു’ ശാസനയും നിബന്ധനയുമായി വാളിളക്കിക്കൊണ്ടു ഭയപ്പെടുത്താനും തുടങ്ങി.

* [സ്നേഹകന്മാരായ നന്മുതിരിമാരിൽ പലരും മുന്യതന്നെ നായർസ്രീസംബന്ധക്കുടക്കിൽ പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ രാജാക്കന്മാരും അപൂർവ്വമായി നായർസ്രീകളെ ഭാര്യമാരായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടാവാമല്ലോ. അതിനാൽ ഈ തീർപ്പുകൊണ്ടു പെട്ടെന്നു ഒരു മററവും വരുന്നില്ല. രാജാക്കന്മാരെല്ലാം നായർസമുദായത്തിന്നു സ്വാധീനമാവുകയും ചെയ്യുമല്ലോ. അങ്ങിനെയാണത് നടപ്പാക്കിയത്. “പട്ടാളമേധാവികൾക്കും നാടുവാഴികൾക്കും മറ്റു അധികൃതന്മാർക്കും രാജകുലനയെ അനുസരിയ്ക്കാനല്ലാതെ എന്തധികാരമാണുള്ളത്?” എന്നാണു രാജാവു വിചാരിയ്ക്കുന്നത്. “ഞങ്ങളല്ലെ രാജ്യത്തെ രക്ഷിയ്ക്കുന്നത്? ഞങ്ങളില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ രാജാവുണ്ടോ? രാജാവിനെ സ്ഥാനത്തിരുത്തുന്നതുതന്നെ ഞങ്ങളല്ലേ?” നായന്മാരുടെ വാദഗതി ഇങ്ങിനെയുമായിരുന്നു. എന്തിനധികം പറയുന്നു! അധികം താമസിയാതെ രാജാക്കന്മാരും പട്ടാളക്കാരായ നായന്മാരും തമ്മിൽ തികച്ചും വടംവലിയായി. സൈന്യങ്ങൾ എതിർത്താൽ പിന്നെ രാജാവുണ്ടോ? സിറിയയിലെയും സാൻസിബാറിലേയും പട്ടാളവിപ്ലവം പ്രസിദ്ധമല്ലേ? രാജ്യം വിട്ടു എവിടേയ്ക്കു കിലും ഒളിച്ചോടി രക്ഷപ്പെടുകയോ നായന്മാരുടെ കയ്യുകൊണ്ടു മരിയ്ക്കാൻ തയ്യാറാവുകയോ തുടക്കിൽ കിടക്കുകയോ വേണ്ടിവരും. അല്ലെങ്കിൽ മരുമക്കത്തായത്തിലേയ്ക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്ത് നായർസ്രീകളെ മാത്രമെ ഭാര്യമാരായി സ്വീകരിച്ചു എന്നു സമ്മതിയ്ക്കണം. രണ്ടാലൊന്നു കൂടാതെ സാധ്യമല്ലെന്നു തീർച്ചയായി. ഇങ്ങിനെ ഒരു ഘട്ടം വന്നാൽ (ജീവിതമരണപ്രശ്നം ഉരുവിച്ചു നിസ്സഹായതയിൽ പെട്ടാൽ) ഒടുവിലത്തേത് സ്വീകരിയ്ക്കുകയായിരിയ്ക്കും മനുഷ്യസ്വഭാവമെന്നു പറയേണ്ടതുണ്ടോ?

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഇപ്പോഴത്തെ രാജ്ഞിയുടെ വലിയച്ഛൻ (അച്ഛന്റെറ ജ്യേഷ്ഠൻ) എഡ്വേർഡ് എട്ടാമൻ—എന്നു തോന്നുന്നു—എന്ന

* ബ്രാക്കറിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് ചിന്നിട്ടു എഴുതിയതുതന്നെ.

പേരിൽ രാജാവായി. പാർളിമെന്റും പ്രധാനമന്ത്രിയും കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവാഹത്തിനു ഒരു പെണ്ണിനെ ശത്ഥം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിനതു സമ്മതമായില്ല. അദ്ദേഹം ഒരമേരിക്കക്കാരിയെ വിവാഹം ചെയ്യാനാണു നിശ്ചയിച്ചത്. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അദ്ദേഹത്തെ രാജ്യഭ്രഷ്ടനാക്കി പുറത്തു തള്ളുമെന്നു പാർളിമെന്റു പറഞ്ഞു; അദ്ദേഹം തന്റെ നിശ്ചയം മാറ്റിയില്ല. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തെ പുറത്താക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനെ രാജാവാക്കുകയും ചെയ്തു. 1936-ലാണു ഈ സംഭവം നടന്നത്. അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴും അമേരിക്കയിൽ ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നാണറിവ്.

ഇദ്ദേഹം തനിക്ക് ഏതു പെണ്ണിനെ വിവാഹം ചെയ്യുക കാരണമാണു രാജ്യഭ്രഷ്ടനാവുകയും, നാടുവിട്ടോടുകയും ചെയ്യേണ്ടിവന്നത്. കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടായ അനുഭവം മറിച്ചായിരുന്നു. നായർസ്ത്രീകളെ മാത്രമേ വിവാഹം ചെയ്യൂ എന്നു സമ്മതിയ്ക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ രാജ്യം വിട്ടോടുകയോ രണ്ടാലൊന്നു തീർത്തെടുക്കേണ്ടിവന്നു. രാജ്യതന്ത്രത്തിലും രാജ്യചരിത്രത്തിലും ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾ അത്ര അപൂർവ്വമൊന്നുമല്ല. ഇത്തരം പരീക്ഷണഘട്ടങ്ങളിൽ എഡ്വേർഡ് 8-ാമനെപ്പോലെ പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യർ അധികമുണ്ടാവില്ല, തീർച്ചതന്നെ. പക്ഷെ ഈ എട്ടാമനെപ്പോലെത്തന്നെ രാജാധികാരം ഉപേക്ഷിച്ച് നാടുവിട്ടോടിയ ധീരന്മാർ അന്നുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും വിശ്വസിച്ചുകൂടാ. ധീരന്മാരായ പലരും ഈ നാണക്കേട്ടു ജീവിതത്തെ പുല്ലുപോലെ വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരുമുണ്ടാവാം. ഏതായാലും അങ്ങിനെ മറ്റു യാതൊരു ഗതിയുമില്ലാത്തതിട്ടാണു രാജാക്കന്മാരെല്ലാം ഒന്നടക്കം മരുമക്കത്തായത്തിലേയ്ക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്യേണ്ടിവന്നത്. രാജാക്കന്മാർ പോയാൽ സ്വജനങ്ങളായ മറ്റു ക്ഷത്രിയരുടെ (തീരുമല്ലാട്, തമ്പാൻ തുടങ്ങിയവരുടെ) കഥ പറയാനുമില്ല. അവരും രാജാക്കന്മാരെ അനുകരിച്ചു മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിച്ചു. ഇങ്ങിനെല്ലാതെ വരു

വാൻ തരമുണ്ടോ? പക്ഷെ ഈ പരമാത്മമൊന്നും ഇളകളും മിണ്ടുകയില്ല. കാരണം നായനാരെ പുകഴ്ത്തുവാനല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്നിഷ്ടമില്ല അപ്പോൾ അവർക്കു ദുഃഖമുണ്ടാകുന്നതൊന്നും പറയാൻ പാടില്ലെന്നു നിബന്ധന പിടിക്കേണ്ടിവന്നു. നേരെ മറിച്ചു നന്മുതിരിമാരെ ആവുന്നത്ര ശകാരിയ്ക്കണം; അതിന്നത്ര കള്ളക്കഥകളും കെട്ടിച്ചമയ്ക്കാൻ വിരോധമില്ല. ഇതാണ് ചരിത്രപ്രമസമുദയ ചരിത്രനിർമ്മാണരീതി!

കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാരാരും (ക്ഷത്രിയജാതിക്കാരാരും) തന്നെ സ്വജാതിസ്ത്രീകളെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നും നായർ സ്ത്രീകളെ മാത്രമേ ഭാര്യമാരാക്കാവൂ എന്നുമുള്ള ബീഭത്സവും കഠിനവും ഭയങ്കരം കൂടിയുമായ ഒരു നിയമം ലോകത്തിൽ മറ്റൊരിടത്തേയെങ്കിലുമോ എന്തെങ്കിലും കാലത്തോ നടന്നിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? എന്നെന്നും ഭരണം തങ്ങളുടെ ചൊല്ലിടിയ്ക്കു നടത്താൻവേണ്ടി ഈ നായനാരെല്ലാവരുംകൂടി തന്ത്രവും സൂത്രവും പ്രയോഗിച്ചു ഗൂഢാലോചനചെയ്ത കണ്ടുപിടിച്ച മാറ്റുമാണിത്. ഇങ്ങിനെ ഗൂഢാലോചന ചെയ്തിട്ടാണ് രാജാക്കന്മാരെ മാത്രമല്ല ക്ഷത്രിയരെ മുഴുവനും തന്നെ നായർസമുദായത്തിലേയ്ക്കൊക്കെയ്ച്ച് കുടക്കിയിട്ടത്.]

‘മുഷികവംശം’ എന്നൊരു കാവ്യമുണ്ട്. അതിൽ കോലത്തിരിമാരുടെ ഉത്ഭവവും ആ രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രവുമാണ് ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിൽ ആദ്യമെല്ലാം മക്കത്തായമായിട്ടും പിന്നീട് കുറെ തലമുറകൾക്കുശേഷം മരുമക്കത്തായമായിട്ടുമാണ് കോലഭൂപന്മാരെ വർണ്ണിക്കുന്നത്. ഇത് ഇളകളും തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. * മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം നായനാർ വാളിളക്കി ഭയ

* പറങ്കളും, പുത്തൻ മുതലായി കേരളത്തിൽ ഇന്നുള്ള എല്ലാ രാജവംശങ്ങളും പണ്ടു മക്കത്തായമായിരുന്നുവെന്നും പിന്നീട് ഇടക്കാലത്തു വെച്ചാണ് മരുമക്കത്തായമായിത്തീർന്നതെന്നും കുഞ്ഞൻപിള്ള ‘കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇളകളത്തെ ഏകകുടം’ (Page 173-177) എന്നതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

പ്പെടുത്തിയാണ് ക്ഷത്രിയരെല്ലാം മരുമക്കത്തായക്കാരാക്കിയതെന്നതിന്നു നല്ലതായ ഒരു തെളിവുവെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരം “നമ്പൂതിരിമാരെ മാത്രമേ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകൾ ഭർത്താക്കുമാരായി സ്വീകരിയ്ക്കാവൂ” എന്ന നിയമം നിബ്ബന്ധമായപ്പോൾ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ആവലാതി വന്നു. അനുഭവമായീട്ടില്ലാതെ പ്രതിലോമമായിട്ടുള്ള വിവാഹം സർവ്വശാസ്ത്രനിഷിദ്ധമാണ്. അതിനാൽ നമ്പൂതിരിമാർക്കു മാത്രമല്ലാതെ നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളെ മറ്റൊരർക്കും വേൾക്കാൻ തരമില്ലല്ലോ. ആ നിലയിൽ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകളെ മുഴുവൻ നമ്പൂതിരിമാർതന്നെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്നു വന്നാൽ നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളുടെ ഗതിയെന്താണ്! അതിന്നു ഒരു ചോംവഴിയുണ്ടാക്കിത്തരണമെന്നു നമ്പൂതിരിമാർ അപേക്ഷിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയില്ലല്ലോ. കൂറസ്വഭാവക്കാരായ പട്ടാളക്കാരുണ്ടോ അതൊക്കെ കേട്ടു സമാധാനം പറയാൻ മെനക്കെടുന്നു! കേരളത്തിൽ രാജാക്കന്മാർ കുറച്ചെ ഉള്ളവല്ലോ. അതിനാൽ നമ്പൂതിരിമാരിൽ കുറച്ചുപേർ മാത്രമേ അതിന്നു വേണ്ടിവരികയുള്ളൂ. അഥവാ നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളെ വേളികഴിപ്പാൻ നമ്പൂതിരിമാർ പോരാതെ വന്നാൽ ഒന്നിലധികം വിവാഹം ചെയ്തോട്ടെ. ബ്രാഹ്മണർക്കു് അങ്ങിനെയൊന്നു സ്മൃതികളിൽ പണ്ടേ വിധിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ഇതായിരുന്നു നില. ഭരണാധികാരം തങ്ങളുടെ കക്ഷിയിൽ തന്നെ സുസ്ഥിരമായി നില്പാൻവേണ്ടി ഇങ്ങിനെ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭായ്മാഭം സന്താനങ്ങളും നായർസമുദായത്തിൽ മാത്രമേ ഉണ്ടാവാൻ പാടുള്ളുവെന്നു സ്വാർത്ഥപരമായ ഭ്രഷ്ടദൃശ്യത്തോടെ നിബ്ബന്ധിയ്ക്കുകയും അവർക്കു് സ്വസ്ത്രീകളെ സ്പർശിയ്ക്കാൻപോലും അധികാരമില്ലാതെ നമ്പൂതിരിമാരെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരികയുമാണുണ്ടായതു്. നമ്പൂതിരിമാർക്കൊന്നെങ്കിൽ ക്ഷത്രിയസ്ത്രീകളെ മുഴുവൻ പേരേണ്ടിവന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല അതിന്റെ ഫലമായി ഒരു നമ്പൂതിരിതന്നെ രണ്ടും മൂന്നും വേളികഴിയ്ക്കേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്തു. ദാ

രിദ്വാനും കഷ്ടപ്പാടും എല്ലാകാലത്തും എല്ലാ ലോകത്തിലുമുണ്ടു്. അതില്ലാതാക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ ഒരു പുരുഷനും ഒരു സ്ത്രീ എന്നതു് സാർവ്വലൗകികമായ നിയമമാണു്. ഈ പട്ടാളമേ ധാവികളുടെ നിബ്ബിഡവും ദ്രോഹവും കാരണം നന്യൂതിരിമാർക്കു് ആ ലോകനിയമം അനുസരിയ്ക്കാൻ പോലും സാധിയ്ക്കാതായി. ഒരേ വീട്ടിൽ ഒരേ കാലത്തു് രണ്ടും മൂന്നും ഭാര്യമാരോടൊന്നിച്ചു് താമസിയ്ക്കുന്ന കാര്യം ഒന്നാലോചിച്ചു നോക്കുക. എന്തൊരു സങ്കടമാണു്! എന്തൊരു വിഷമമാണു്! നന്യൂതിരിമാരെ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടിലകപ്പെടുത്തിയതും ഈ പട്ടാളപ്രഭുക്കന്മാരായ നായന്മാരാണെന്ന പരമാർത്ഥം ആരാണറിയാത്തതു്? എങ്കിൽ ഈ വാദത്തിന്നു വല്ല മറുവടിയും ഇളകളത്തിന്നു പറയുവാനുണ്ടോ? അങ്ങിനെയൊക്കെയൊരാലും അന്നത്തെ നായർ പട്ടാളക്കാർ രാജാക്കന്മാരുടെ നേരെ മര്യാദ കാണിച്ചുവെന്നു സമ്മതിയ്ക്കണം; അവർ അക്രമങ്ങളൊന്നും ചെയ്തില്ല. രാജാക്കന്മാരെ യഥാസ്ഥാനത്തുതന്നെ ഇരുത്തി അവരുടെ പേരിൽ ഭരണം നടത്തുകയേ ചെയ്തുള്ളൂ. എന്നെന്നും ഭരണം തങ്ങളുടെ ചൊല്ലിടിയ്ക്കു നടത്താൻ വേണ്ടി രാജാക്കന്മാരുടെ ഭാര്യമാരും മക്കളും എന്നെന്നും നായർസമുദായംഗമായിരിയ്ക്കാൻ വേണ്ടതായ കരുതൽ മാത്രമല്ലെ ചെയ്തുള്ളൂ? ആ നിലയിൽ പരിശോധിയ്ക്കുമ്പോൾ അവർ ഒരുവിധം മര്യാദക്കാരാണെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. ഇനി വേറൊന്നുകൂടി.

ജയിയ്ക്കാൻ കഴിയാത്തതു പ്രബലനാണെന്നും ഒരു സമയം ശത്രുവാചിത്തിഃസ്സന്നമെന്നും തോന്നുന്ന പക്ഷം തങ്ങളുടെ മകളേയോ, സഹോദരിയേയോ മറ്റോ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്തും അഥവാ മകളേയോ സഹോദരിയേയോ അന്യോന്യം വിവാഹം ചെയ്തും ശത്രുവിനെ ബന്ധുവാക്കിയെഴുക്കു എന്നതു് പണ്ടത്തെ ഒരു പ്രധാന രാജ്യതന്ത്രമാകുന്നു. സൈലൂക്കസ്സും ചന്ദ്രഗുപ്തമൗര്യനും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധത്തിൽ സൈലൂക്കസ്സിനു തോൽവി സംഭവിയ്ക്കുമെന്നു തീ

ച്ചായപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉടനെത്തന്നെ തന്റെ മകളെ ചന്ദ്ര ഗുഹ്ന കൊടുക്കാമെന്നു സഖ്യം ചെയ്യുകയും, യുദ്ധം അവസാനിപ്പിച്ചു തന്റെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ചരിത്രം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. രാജാക്കന്മാർ നായർസ്രീകളെ മാത്രമേ ഭാര്യമാരാക്കാൻ പാടുള്ളവെന്നു വരുത്തിയതും ഈ തന്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തന്നെയാകുന്നു; പക്ഷെ വാളിളക്കി ഭീഷണിപ്പെടുത്തി ബലം പ്രയോഗിച്ചാണ് അത് സാധിച്ചതെന്നുമാത്രം.

രാജാക്കന്മാരെ 'സുവിശേഷം' പഠിപ്പിച്ചത് നമ്പൂതിരിമാരെ എന്നുള്ള പുള്ളയുടെ തിരറിയിക്കാരും എത്രയോ അധികം യുക്തിയുക്തവും, ന്യായാനുസൃതവും, സംഭാവ്യതയ്ക്കു യോജിച്ചതുമാണ് എന്റെ മേലുദ്ധരിച്ച തിരറിയിക്കുന്ന സ്പഷ്ടമല്ലേ? നമ്പൂതിരിമാരെ രണ്ടും മൂന്നും വേളികഴിപ്പിക്കുക എന്ന ബുദ്ധിമുട്ടിലകപ്പെടുത്തിയതും ഈ പട്ടാളക്കാരായ നായന്മാരല്ലേ? ഇതിനു മറുപടി പറയാൻ പുള്ളയ്ക്കു ബാധ്യതയുണ്ടു്. വായനക്കാർ (പ്രത്യേകിച്ചു നായന്മാർ) ഇളങ്കുളത്തിനേക്കൊണ്ടു് മറുപടി പറയിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

ഇനി മറെറൊരു വിധം ആലോചിക്കുക. നമ്പൂതിരിമാർ 'സുവിശേഷം' പ്രസംഗിച്ച മാനസാന്തരപ്പെടുത്തുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളുവല്ലോ. പട്ടാളക്കാരാണെങ്കിൽ വാളിളക്കി ഭയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടല്ലെ രാജാക്കന്മാരെയും അവർ മുഖേന നമ്പൂതിരിമാരെയും കീഴടക്കിക്കൊടുക്കിയതു്. ഇതത്ര ഭയങ്കരവും നിന്ദ്യവുമാണു്. ഇതിനേക്കാൾ എത്രയോ മദ്യം 'സുവിശേഷം' പഠിപ്പിക്കുവല്ലേ?

നമ്പൂതിരിമാരെ മാത്രമേ ഭർത്താക്കന്മാരായി സ്വീകരിക്കൂ (അഥവാ സ്വീകരിക്കുവാനു) എന്ന നിബന്ധന കാരണം ഭരണാധികാരമുണ്ടായിരുന്ന തുറപ്പണിത്തുറ രാജകന്യകമാർപോലും വളരെയധികം വിഷമിക്കുകയും, ഒടുവിൽ ഗതിമുട്ടിയപ്പോൾ മനമില്ലാമനസ്സോടെ ക്ഷത്രിയരെ സ്വീകരിക്കുവാൻ നിശ്ചയിക്കുകയും കൊ. വ. 1120-ൽ ആദ്യമായി കൊടുങ്ങല്ലൂർതമ്പുരാനെ ഭർത്താവായി വരികയുമാണു്.

പ്ലോ ഉണ്ടായത്. നേരെമറിച്ചു ഏതെങ്കിലും ഒരു നമ്പൂതിരി രാജസ്രീകളെ ഭായ്മാരായ് കിട്ടുവാൻ വേണ്ടി കോവിലകത്തു പോയി കെച്ചുകയും, അതിന്നു തരപ്പെടാതെ ഇച്ഛാഭംഗപ്പെടുകയും ചെയ്തതായി ഒരൊറ്റ കേസെങ്കിലും പിള്ളയ്ക്കു കാണിച്ചുതരുവാൻ കഴിയുമോ? ആണത്തമുണ്ടെങ്കിൽ—നാണമുണ്ടെങ്കിൽ—സത്യസന്ധതയുണ്ടെങ്കിൽ—ഒളിച്ചുമാറാതെ നേരെനിന്നു തലയുയർത്തി ഈ ചോദ്യത്തിന്നു മറുപടി പറയുക. നമ്പൂതിരിമാർക്കു വേണ്ടിയല്ല രാജസ്രീകളെ—ക്ഷത്രിയസ്രീകളെ മുഴുവൻതന്നെ—റിസർവ് ചെയ്തിരുന്നതെന്നും, ക്ഷത്രിയസ്രീകൾക്കു മറ്റു ഗതിയില്ലാത്തവകയാൽ നമ്പൂതിരിമാരെക്കിട്ടാൻ കാത്തിരിയ്ക്കുകയാണു ചെയ്തിരുന്നതെന്നും സ്പഷ്ടമല്ലേ?

ഏതെങ്കിലും രാജാവ് ഒരു നായർസ്രീയെ ഭായ്മയായി കിട്ടുവാനാഗ്രഹിയ്ക്കുകയും, അതിന്നു തരപ്പെടാതെ വേറെ അന്വേഷിയ്ക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തതായ ഒരൊറ്റ കേസെങ്കിലും പിള്ളയ്ക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പാൻ ഉണ്ടാകുമോ? നേരെമറിച്ചു തങ്ങളുടെ മരുമക്കൾക്കും മക്കൾക്കും മറ്റും രാജാക്കന്മാരെ ഭർത്താക്കന്മാരായി കിട്ടുവാൻ വേണ്ടി ശിപാൾക്കത്തുകളും സേവയും പിടിച്ചു പാഞ്ഞുനടക്കുകയും, എന്നിട്ടും സാധിയ്ക്കാതെ വലിയ തുക സ്രീധനം കൊടുക്കുവാൻ ഒരുങ്ങുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള കേസ്സുകൾക്കുണ്ടോ പത്തം? തങ്ങൾക്കു നായർസ്രീകളെ മാത്രമേ വേണ്ടു എന്നുവെച്ചു രാജാക്കന്മാർ സ്വയം റിസർവ് ചെയ്യപ്പെടുകയല്ല ഉണ്ടായതെന്നും, നായർസ്രീകളെ മാത്രമേ സ്വീകരിയ്ക്കാവൂ എന്ന നായന്മാരുടെ തിബ്ബസ്ഥാലാണു അവർക്കു അതിന്നു വഴങ്ങി സ്വസ്രീകളെ സ്പർശിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതെന്നമല്ല ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നത്? ഹേ പിള്ളേ! പറയുമറുപടി. ഡോക്ടർ പൊതുവാളുടെ ചികിത്സതന്നെ വേണമെന്നും മറ്റൊരൊക്കെണ്ടും ചികിത്സിപ്പിപ്പിയില്ലെന്നും രോഗികൾ സ്വയം നിശ്ചയിയ്ക്കുന്നു. ആ ഡോക്ടർ മോശക്കാരനായാൽകൂടി അതിന്റെ കുറ്റം ഡോക്ടർക്കുണ്ടോ? കക്ഷികളെല്ലാം വക്കീൽ കൃഷ്ണമേനോനേ

വക്കാലത്തു കൊടുക്കുന്നുള്ളു; മറാടും കൊടുക്കുന്നില്ല. അയാൾ ചീറവക്കിലാണെന്നിരുന്നാൽകൂടി അതിന്റെ അപരായം ആ കഷ്ടി കൾക്കല്ലാതെ വക്കിലിൽ ആരെങ്കിലും ചുമത്തുമോ? അതുപോലെ രാജാക്കന്മാർക്കു നമ്പൂതിരിമാരെ ഭ്രമമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിന്നു നമ്പൂതിരിമാരാണ് കുറുക്കാർ? തലതല്ലിത്തകർക്കയല്ലാതെ ഇത്തരം ഭർത്തവങ്ങൾക്കു മറ്റൊന്നാണ് മറുപടി? നമ്പൂതിരിമാർ അതിന്നൊന്നും തയ്യാറാവില്ലെന്ന ധൈര്യമല്ലാതെ ഈ വിദ്വാൻ ഇങ്ങിനെ ജല്പിച്ചുപോൻ മറ്റൊരു കാരണവുമില്ല.

രാമവർമ്മ സാമാനങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതു കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഷാപ്പിൽനിന്നുതന്നെ വേണമെന്നു നിബ്ബന്ധമാണ്. പക്ഷെ അതു കണ്ടുനില്ക്കുന്ന പറങ്ങോടൻനായർക്ക് അതിൽ അസഹ്യതയാണ്! എന്തിട്ടോ കുറും കൃഷ്ണപിള്ളയുമാണത്രെ! കുറുമെന്താണെന്നല്ലേ? രാമവർമ്മ അവടെനിന്നു മാത്രമേ സാമാനങ്ങൾ വാങ്ങൂ എന്നതിലല്ല, കൃഷ്ണപിള്ള സാമാനങ്ങൾ രാമവർമ്മ വില്ക്കുന്നതിലാണുതാനും! രാമവർമ്മ കൃഷ്ണപിള്ളയെപ്പറ്റി ആക്ഷേപമേ ഇല്ല. പറങ്ങോടൻനായർക്കാണ് അങ്ങേയ്ക്കു! എന്തെന്നും അവിടെനിന്നു മാത്രം സാമാനങ്ങൾ വാങ്ങണമെന്നു കൃഷ്ണപിള്ള രാമവർമ്മയെ ഭ്രമിപ്പിച്ചുപോൽ! രാജാക്കന്മാർ നമ്പൂതിരിമാരെ ഭ്രമിച്ചുകയല്ല, നമ്പൂതിരിമാർ അവരെ ഭ്രമിപ്പിച്ചുകയാണത്രെ ഉണ്ടായത്!! കഷ്ടതകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നാൽ അയൽക്കാർ മാന്ത്രികം ചെയ്തിട്ടാണ്—മാട്ടും മരണവും മറ്റും പ്രയോഗിച്ചിട്ടാണ്—എന്നൊരു തീരുമാനം പടുവിസ്തീകര വിശ്വസിച്ചുക പതിവാണ്. അതുപോലെ ഈ വിദ്വാൻ ഒരു വിസ്തീയാണെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കാമായിരുന്നു. പെൻഷൻ പറിപ്പിരിഞ്ഞ കോളേജ് പ്രഫസറാണത്രെ ഈ മനുഷ്യൻ! അനേകകോടി ചതുരശ്രനാശിക വിസ്താരമുള്ളതാണ് ഭൂമി. ജനങ്ങളാണെങ്കിൽ പലവിധക്കാരുമാകുന്നു. അപ്പോൾ എന്തൊക്കെയാണ് സംഭവിച്ചുകൂടാത്തത്!! *

* വിസ്തീർണ്ണ പൂർണ്ണ ജനാശ്ചവിവിധാഃ കിംകിം ന സംഭവ്യതേ!

ബ്രിട്ടീഷുകരണം ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കുകയും, നായർപട്ടാളക്കാരെ വെറും അകമ്പടിപ്പട്ടാളക്കാർ മാത്രമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നു മുമ്പു ഒരൊറ്റ രാജാക്കിലും നായർസ്രീകളെ മാത്രമല്ലാതെ ഭാര്യമാരാക്കിയതായി ചരിത്രത്തിൽ കാണുകയില്ല. ക്ഷത്രിയരും നായന്മാരുമൊഴികെ അമ്പലവാസികൾ മുതലായി മതമക്കത്തായക്കാർ കേരളത്തിൽ വേറേയും പലരുണ്ടല്ലോ. രാജാക്കന്മാരവരിൽനിന്നു ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിച്ചുതുടങ്ങിയതു അതിന്നു ശേഷം മാത്രമാണെന്ന വസ്തുത മുൻപറഞ്ഞതിനേയല്ലെ തെളിയിക്കുന്നതു്?

ഇവിടെ ഒരു സാമാന്യതയും വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നു. പുരുഷൻ ഭാര്യാസന്താനങ്ങൾക്കു് അധീനനായും അമ്പലക്കുളം ഇഷ്ടത്തിന്നെതിരായി ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലാത്തവനായും തീരുക സാധാരണയാണു്; മറിച്ചു് ഭാര്യാസന്താനങ്ങൾ പിതാവിന്നധീനനായി വർത്തിക്കുന്നതു അപൂർവ്വമാകുന്നു. പ്രായം കൂടുംതോറും അവർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ഈ നില വലിച്ചു വരികയും ചെയ്യും. പുരുഷനു ഭാര്യാസന്താനങ്ങളുടെ ഇഷ്ടത്തെ അനുസരിയ്ക്കാനല്ലാതെ എതിർക്കുവാൻ തീരെ കഴിവില്ലാതായിത്തീരുകയും, തന്റെ അഭിപ്രായത്തിന്നു വിചരീതമായി വളരെ ദോഷമായിട്ടാണു അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു തോന്നിയാൽ ആവലാതി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിയ്ക്കയും മാത്രമേ ചെയ്യൂ; അച്ഛനു മക്കളോടുണ്ടായിരിക്കാണെന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ നില അങ്ങിനേയാകുന്നു. മക്കൾക്കൊന്നെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടാനുസരണം പ്രവർത്തിയ്ക്കണം, അതു അച്ഛനു കുറച്ചൊക്കെ വിരോധമായാലും വകവെക്കില്ല. നന്നെ വിരോധമാവുമെന്നു തോന്നിയാൽ അച്ഛനെ അറിയിയ്ക്കാതെ കഴിയും; അത്രതന്നെ. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അച്ഛൻ മക്കളുടെ ഇഷ്ടം അനുസരിയ്ക്കുവാനിട്ടാണു പരിണമിയ്ക്കുവാൻ; മക്കൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ ഇഷ്ടാനുസരണം നടക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതു സാധാരണ ലോകസ്വഭാവം മാത്രമാകുന്നു.

പ്രസിദ്ധനും ശക്തനുമായിരുന്ന ഷാജഹാൻ ചക്രവർത്തിയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനായ അറംഗസീബ് പിടിച്ചു A.D.(1658-ൽ) ജയിലിലിടുകയും അധികാരം പിടിച്ചുപറ്റി സിംഹാസനത്തിലിരുന്ന് രാജ്യം ഭരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ എട്ടു കൊല്ലം മകന്റെ രാജധാനിയ്ക്കു മുമ്പിലുള്ള ആഗ്രാക്കോട്ടയിൽ, താൻ പണികഴിപ്പിച്ച ടെജ്മഹൽ വീക്ഷിച്ച് സന്തോഷശ്രവണമെങ്കിലും പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു ജീവിയ്ക്കുകയും അതേ കോട്ടയിൽവെച്ച് 1662-ൽ മരിയ്ക്കുകയുമാണ് ഉണ്ടായത്. “അച്ഛനെ തല്പന്നത് സന്തതിയ്ക്കു നല്ലതാണ്” എന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ട്. അതിന്റെ കാരണം ആ പാപം തീരാൻ തനിയ്ക്കു മക്കളുണ്ടാവുകയും അവരിൽനിന്നു തല്പ കൊള്ളുകയും വേണ്ടിവരുമെന്നാകുന്നു. അതുപോലെ ഈ മതഭ്രാന്തനായ അറംഗസീബിന്റെ പുത്രൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരോടു ചേർന്ന് എതിരായി യുദ്ധംചെയ്തു. ഏകിലും യുദ്ധകാലത്ത് അറംഗസീബ് മരിച്ചുവെന്നാണ് ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നത്. മകൻ കൊന്നതല്ലെന്നും വിശ്വസിച്ചുകൂട. ഇവിടെ പ്രകൃതമല്ല. ഭൂമിയിൽ കീടക്കുന്ന കല്പ്—ഏതെങ്കിലും സാധനം—മേല്പാട്ടുയരണമെങ്കിൽ നമ്മൾ എടുത്ത് എറിയണം. എന്നുവെച്ചാൽ അതിനെന്തെങ്കിലും ശക്തി പ്രയോഗിയ്ക്കണം. അതു ഭൂമിയിലേയ്ക്കുതന്നെ വീഴ്വാൻ അതിൽ ഞ്ഞൊരു ശക്തിപ്രയോഗവും ആവശ്യമില്ല; തന്നെത്താനേ വീണുകൊള്ളും; അതു സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. അതുപോലെ അച്ഛനമ്മമാർക്കു മക്കളോടാണ് സ്വാഭാവികമായ സ്നേഹമുണ്ടാവുക പതിവ്. അതിന്നു പരപ്രേരണ ആവശ്യമില്ല. മക്കൾക്കു മാതാപിതാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചുണ്ടാകുന്ന സ്നേഹബഹുമാനാദികൾ അങ്ങിനേയല്ല. അതുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള കാരണം പഠിച്ചു പരിചയവുമാകുന്നു. പുത്രന്മാർ പിതാക്കന്മാരോടല്ല, നേരെമറിച്ച് പിതാക്കന്മാർ പുത്രന്മാരോടാണ് ‘കമ’ എന്നൊരക്ഷരം ഉരിയാടാതിരി

യുക്ത പതിവെന്നും ആ നിലയിൽ രാജാക്കന്മാരെല്ലാം എതിരാതി 'കമ' എന്നൊരക്ഷരം ഉരിയാടാതെ നായന്മാക്കുധീനമായിട്ടേ ഇരിയുക്തയും ഇരുന്നിട്ടുള്ളുവെന്നും, നമ്പൂതിരിമാരാണെങ്കിൽ അന്നു രാജാക്കന്മാക്കുധീനന്മാരായി 'കമ' എന്നൊരക്ഷരം ഉരിയാടാതെ ജീവിയുക്തകയാണു ചെയ്തിരുന്നതെന്നും ആരാണറിയാത്തതു്? പ്രകൃതിനിയമവും അതാണല്ലോ. ഈ പരമാർത്ഥെല്ലാം മറച്ചുവെച്ചും മറയ്ക്കാൻവേണ്ടിയുമാണ് ഇളകളും നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിയുണ്ടെന്നതു ! റോക്കുക; അദ്ദേഹത്തിലുള്ള വിദ്വേഷത്തിന്റേയും, ദുഷ്ടതയുടേയും, വ്യാജപ്രസ്താവനകളുടേയും ഭയങ്കരതപം!!

മക്കൾ അച്ഛനധീനന്മാരാവുകയല്ല അച്ഛൻ മക്കൾക്കധീനന്മാരായിത്തീരുകയാണ് പ്രകൃതിനിയമമെന്നതിലേയ്ക്കു മറ്റൊരാൾ തെളിവു കാണിക്കാം. നമ്പൂതിരിമാരുടെ പെൺകുട്ടികളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്താൽ കരഞ്ഞും പിഴിഞ്ഞുംകൊണ്ടാണു വേർപിരിയുക പതിവെന്നു എല്ലാവർക്കുമറിയാം. പിന്നീടു് വല്ലപ്പോഴും അമ്മയെ കാണാൻ വന്നതിനുശേഷം തിരികെ പോകുമ്പോഴും കുറച്ചൊക്കെ കരച്ചിലും പിഴിച്ചിലുമുണ്ടാകാറുണ്ടു്. ക്രമത്തിൽ ഒന്നരണ്ടു പ്രസവം കഴികയും, കുട്ടികൾക്കു മൂന്നാലു വയസ്സാവുകയും ചെയ്താൽ പിന്നെ ഗൃഹത്തെപ്പറ്റിയും അച്ഛനമ്മമാരെപ്പറ്റിയുമുള്ള കഥതന്നെ അവർ മറന്നുപോകും. തന്റേറടവും വിവേകവുമുള്ള മകളാണെങ്കിൽ രണ്ടുനാലു കൊല്ലം കൂടുമ്പോഴെങ്കിലും അച്ഛനമ്മമാരെ ഒന്നു കണ്ടുവരണമെന്നു വിചാരിയുക്തയും, രണ്ടുനാലു ദിവസം താമസിച്ച് തിരികെ പോവുകയും ചെയ്യാറില്ലെന്നില്ല. മറ്റുള്ളവർ അത്രയും ചെയ്തില്ലെന്നു വരും. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു തനിയ്ക്കു അച്ഛനമ്മമാരെ കാണണമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടല്ല, അച്ഛനമ്മമാർ തന്നെപ്പറ്റി ബേദിജ്ഞാതീരിയ്ക്കാനും ബേദം കുറയ്ക്കാനും വേണ്ടിയാകുന്നു; പിന്നെ ഗൃഹത്തിൽ വന്നാൽതന്നെ തിരിച്ചു ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പോകാൻ ബദ്ധപ്പാടാകയും ചെയ്യും. ഭർത്താവിന്റേയും തന്റേറയും

സന്താനങ്ങളുടേയുമടക്കം സകലവിധമായ യോഗ്യഭാഗ്യങ്ങളുമിരിയ്ക്കുന്നതു അവിടേയാണ്. അതിന്നു പുറമെ കുട്ടികൾക്കു ഇല്ലം അതാണ്. ഇത് അമ്മാത്തു മാത്രമാണല്ലോ. അമ്മയ്ക്കു നാലു ദിവസം പിന്നെ ഗൃഹത്തിൽ അച്ഛനമ്മമാരുമൊരുമിച്ചു താമസിക്കുമെന്നുണ്ടെങ്കിൽക്കൂടി കുട്ടികൾ ഇല്ലത്തേയ്ക്കു പോകാൻ പ്രതിജ്ഞിക്കട്ടെ. സന്താനങ്ങളുണ്ടാവുകയും, ഇല്ലവും അമ്മാത്തും വേർതിരിച്ചു റിയത്തക്ക പ്രായമാവുകയും ചെയ്താലത്തെക്കഥയാണിത്. പിന്നെ അമ്മയ്ക്കു മക്കളുടെ കൂടേയല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണു ചിന്തിക്കുന്നതുള്ളത്; അവരുടെ വികാരങ്ങളെ അറിയുവാൻ കഴിവുള്ള നമ്പൂതിരിമാർക്കു ഇതെല്ലാം നിത്യപാഠങ്ങളാണ്. ആശ്രമത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു പോകുന്ന അപസരത്തിൽ ശകുന്തള കരയുമ്പോൾ “നി താമസിയാതെ ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിയ്ക്കയും, അതിന്നുശേഷം നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ വിരഹദുഃഖത്തെ നീ മറക്കുകയും ചെയ്യും” * എന്നു ശകുന്തളത്തിൽ കാളിദാസൻ കണ്ഠനൈക്കൊണ്ടു പറയിയ്ക്കുന്നതു നൂറുശതമാനവും യഥാർത്ഥമാകുന്നു. സ്വാഭാവികമായിട്ട് സ്നേഹമുണ്ടാകുന്നതു അച്ഛനമ്മമാർക്കു മക്കളെക്കുറിച്ചാകുന്നു. മറിച്ചുണ്ടാകുന്നതു വിവേകംകൊണ്ടും ആലോചനകൊണ്ടും മറ്റും കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടാണ്; അതു സ്വാഭാവികമല്ല, അതിനാൽ സാവ്യത്രികവുമല്ല.

ഈ നിലയിൽ പരിശോധിയ്ക്കുമ്പോൾ രാജാക്കന്മാരുടെ പിതാക്കന്മാർ നമ്പൂതിരിമാരായതുകൊണ്ടു—അഥവാ രാജാക്കന്മാർ നമ്പൂതിരിമാരുടെ മക്കളായതുകൊണ്ടു—നമ്പൂതിരിമാർക്കു മെച്ചമെന്നും കിട്ടാനില്ല. കാര്യമെല്ലാം മക്കളുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുവാണല്ലോ പതിവു. അതുപോലെത്തന്നെ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭാര്യമാരും മക്കളും ഭർത്താവും നായർസമുദായത്തിലായതിനാൽ അവർ തങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരായ രാജാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായം നോക്കാ

* “തനയമചിരാൽ പ്രാപിവാക്കം പ്രസൂയ ച പാവനം.

മമ വിരഹജാം വത്സേ ന തപഃ ശുദ്ധം ഗണയിഷ്യസി.”

തെ ഇഷ്ടപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; എന്തെങ്കിലും തെ ഇഷ്ടപ്രകാരം—രാജാവാണു ഭരിക്കുന്നതെന്നു പേരിൽ—ഭരണം നായന്മാർ നടത്തുന്നുവെന്നതും. അപ്പോൾ വന്നുകൂടിയ താലൂക്കും രാജാക്കന്മാരും പട്ടാളക്കാരും ഒന്നുപോലെ നായന്മാരായിത്തീർന്നുവെന്നും, ഭരണപത്രം നായന്മാരുടെ ഇഷ്ടാനുസരണം തിരിച്ചിരുന്നുവെന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മക്കൾ അച്ഛന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു വിപരീതമായി 'കമ' എന്നൊരക്ഷരം ഉരിയടാതിരിക്കുകയല്ല സാധാരണ പതിവെന്നും, മറിച്ച് മക്കൾക്കെതിരായി 'കമ' എന്നുറിയടാൻ അച്ഛനു കരുത്തില്ലാത്തവകയാണു സാധാരണ കണ്ടുവരുന്ന പ്രകൃതിയെന്നും അനുഭവമല്ലേ? പട്ടാളക്കാരായിരുന്ന നായന്മാർ വാളിളക്കിക്കൊണ്ടു ഇത്രയെല്ലാം സ്വാർത്ഥങ്ങൾ നേടിയിരിക്കുന്നു, അതിനേയെല്ലാം മറച്ചുവെച്ചാണു ഇളങ്കുളം നമ്പൂതിരിമാരുടെ മേൽ കരിതേക്കുന്നത്; മറയ്ക്കു കേരളീയർക്കെല്ലാം (പ്രത്യേകിച്ച് നായന്മാർക്ക്) നമ്പൂതിരിമാരുടെ പേരിൽ വെറുപ്പുണ്ടാക്കുന്നത്; ഈ പരമാർത്ഥം കണ്ണുള്ളവർക്കെല്ലാം കാണാവുന്നതേ ഉള്ളൂ. ഈ കള്ളപ്പോരുക്കളെല്ലാം ആദ്യമേ കണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെയാണു രാജാക്കന്മാരെല്ലാം വാളിളക്കിക്കൊണ്ടു നായർസ്ത്രീകളിലേയ്ക്കൊക്കിച്ച് കുടക്കിയിടുകയും, അതിന്നു പകരമായി രാജസ്ത്രീകൾക്കു നമ്പൂതിരിമാരെ ഏറിത്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തതെന്നതിൽ സംശയമെന്തു? കള്ളച്ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിന്നും കുറച്ചൊക്കെ വശതവേണം. അതൊന്നും കൂടാതെ പകൽ രാത്രിയാണെന്നും, രാത്രി പകലാണെന്നും അങ്ങു തട്ടിവിട്ടാൽ ചെമ്പു പുറത്താകാതിരിക്കുമോ? ഇതെല്ലാം മറച്ചാലുണ്ടോ മറയാൻപോകുന്നു?

സാക്ഷാൽ ലോകമാന്യ ബാലഗംഗാധരതിലകന്ന് ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ സ്വദേശികളേയും വിദേശികളേയും ഒന്നു വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു ഇങ്ങനെയാണു് “ഭായ്യാസന്താനങ്ങളാദിയായ അനന്തരതലമുറക്കാർ ഇന്ത്യയു

ടെ ഭാഗഭേയത്തിലും നിർഭാഗ്യത്തിലും പങ്കാളികളായി ഇന്ത്യയിൽ തന്നെ ജീവിക്കും നയിക്കുന്നതെന്നൊഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാം സ്വദേശികളാകുന്നു; ജനിച്ചതു യൂറോപ്പിലോ, അമേരിക്കയിലോ, മറ്റേതെങ്കിലും രാജ്യത്തിലോ ആയാലും സ്വദേശികൾതന്നെ. മറിച്ച് ഇവിടെ വന്നു താമസിക്കുന്നത് ബിസിനസ്സ് ചെയ്തു പണം സമ്പാദിക്കാൻ മാത്രമായും, ആവശ്യമായത്ര സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അതും കൊണ്ടു മറ്റേതെങ്കിലും നാട്ടിലേയ്ക്കു കെട്ടുകെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഇന്ത്യയിൽ ജനിച്ചവരായാലും വിദേശികളാകുന്നു!!

മേൽപറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം വ്യക്തമാണല്ലോ. ഈ തത്വമനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ രാജാക്കന്മാർ (മരുമക്കത്തായക്കാരാക്കിയതിനു ശേഷം) ഒരുകാലത്തും സ്വദേശികളായിരുന്നിട്ടില്ലെന്നും, വിദേശികളായിട്ടേ ഇരിക്കുന്നുള്ളവെന്നും ഇരുന്നിട്ടുള്ളവെന്നും സ്പഷ്ടമാകും. എന്നുവെച്ചാൽ അവർ ക്ഷത്രിയരായിട്ടല്ല നായന്മാരായിട്ടാണു ജീവിക്കുന്നതെന്നതും. അവരുടെ സ്വന്തമായ ക്ഷത്രിയ സമുദായത്തിലെ അംഗമായിട്ട്—അതായത് ക്ഷത്രിയസമുദായം സ്വദേശമായിട്ട്—അമ്മയും സഹോദരന്മാരും മാത്രമല്ല ഉള്ളു; അച്ഛനുംകൂടി സ്വദേശിയല്ല, നമ്പൂതിരിയാണല്ലോ. തങ്ങളുടെ മാത്രമല്ല സഹോദരന്മാരുടേയുംകൂടി ഭാര്യാസന്താനങ്ങളും, പൗത്രപൗത്രന്മാരും,—ജാമാതാക്കൾ—സംരക്ഷകർ മുതലായവരുമെല്ലാം നായർസമുദായത്തിലല്ലെ വരുന്നത്? മാത്രമല്ല മരുമക്കളിൽ പുരുഷന്മാരുടേയെല്ലാം സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെയാകുന്നു. അപ്പോൾ ഓരോ രാജാവും ജനനംകൊണ്ടു മാത്രമേ—ബീജംകൊണ്ടുകൂടിയല്ല—ക്ഷത്രിയ സമുദായാംഗമായി ജീവിക്കുന്നുള്ളു. ബാക്കിയെല്ലാകാര്യങ്ങളേക്കാളും അവർ വിദേശികളായിത്തന്നെ ജീവിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്! അപ്പോൾ അവരുടെ താല്പര്യം മുഴുവൻ നായർസമുദായത്തിലേ ആയിരിക്കും എന്നതു സ്പഷ്ടമല്ലേ? ആ കണക്കിൽ നോക്കിയാൽ രാജാക്കന്മാരാരുംതന്നെ ഒരുകാലത്തും സ്വദേശികളായിട്ടല്ല (ക്ഷത്രിയരായിട്ടല്ല) ജനിച്ചവരായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം.

യരായിട്ടല്ല) വിശേഷിക്കുകയായിട്ടെ (നായന്മാരായിട്ടെ) ജീവിച്ചിരുന്ന ഉള്ളവനും പറഞ്ഞാൽ തെറ്റാണോ?

ഭാര്യയേയും സന്താനങ്ങളേയും സ്നേഹമുണ്ടാവുന്നതിനുള്ള കാരണം ജാതിയല്ലല്ലോ. കുടുംബത്തെ സ്നേഹിക്കുക എന്നതു മനുഷ്യസ്വഭാവമല്ലേ? അതിന്നു ജാതിവിന്തയില്ലല്ലോ. താനും സന്താനങ്ങളും ജീവിതം നയിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ രാജ്യമാണു സ്വരാജ്യം. അല്ലാതെ എവിടെ ജനിച്ചവനാണെന്ന ചോദ്യം അപ്രസക്തമാകുന്നു. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ രാജാക്കന്മാർ നായന്മാരായിട്ടല്ലാതെ ക്ഷത്രിയരായിരുന്നിട്ടില്ലെന്നു പറയേണ്ടി വരും. ഇങ്ങിനെ രാജാക്കന്മാരുടെ താല്പര്യം മുഴുവൻ നായർസമുദായത്തിലാക്കി; അതിന്നു പുറമെ അവർക്കു നായർപട്ടാളത്തെ ഭയവുമായിരുന്നു. പിന്നെന്തെ കഥയെന്താണു! നായന്മാർക്കെതിരായി രാജാക്കന്മാർ ക്രമം എന്നൊക്കെയും മിണ്ടുമോ?

ഇനി ഈ രാജാക്കന്മാരും നമ്പൂതിരിമാരും ഒരേ സമുദായക്കാരാണെന്നിരുന്നാൽകൂടി പുത്രസ്നേഹം സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ അവർക്കു നായർസമുദായത്തിലുള്ള കൂടുതൽ താല്പര്യമുണ്ടാവാൻ ന്യായം? അങ്ങിനെയിരിക്കട്ടെ അവർ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ക്ഷത്രിയസമുദായക്കാരായിരിക്കട്ടെ അവർക്കു നമ്പൂതിരിമാരോടു എത്രത്തോളം താല്പര്യമുണ്ടാകാം? രാജാക്കന്മാരുടെയെല്ലാം പിതാക്കന്മാരും സ്ത്രീകളുടെ ഭർത്താക്കന്മാരും മാത്രമല്ല നമ്പൂതിരിമാരായിട്ടുള്ളത് അതിൽ പിതാക്കന്മാരെ സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നം ഏതാണു? ഭൂതകാലപ്രശ്നമായിട്ടാണിരിക്കുക. കഴിച്ച് വർത്തമാനകാലത്തും കുറച്ചൊക്കെ ഭാവിയിലേക്കും നമ്പൂതിരിമാരിൽ താല്പര്യത്തിന്നു വഴിയുള്ളതു സ്ത്രീകളുടെ അതുതന്നെ ചെറുപ്പക്കാരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരെ സംബന്ധിച്ച മാത്രമാകുന്നു. അവരുടെതന്നെ പുരുഷസന്താനങ്ങളുടെയെല്ലാം—അതായതു ശരാശരി മക്കളിൽ പകുതി പേരുടെയെല്ലാം—താല്പര്യം നായർസമുദായത്തിലായിത്തീ

രുന്നതിനാൽ അമ്മമാർ പ്രായമാവുകയോ ഭർത്താവ് മരിയ്ക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവരുടെ നിലയും കുറച്ചൊക്കെ നായർസമുദായത്തിലേയ്ക്കു ചാഞ്ഞുകൊണ്ടേ ഇരിയ്ക്കൂ. രാജാക്കന്മാരെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാരുടെ മക്കളാകയാൽ, പുത്രസ്സേഹം കാരണം ആ നമ്പൂതിരിമാരും ഭാവിയ്ക്കു അങ്ങോട്ടു നോക്കിക്കൊണ്ടും അവരെ അനുകൂലിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിയ്ക്കൂ എന്നും സ്പഷ്ടമല്ലെ?

ഈ സംഗതിയ്ക്കു എത്രയെങ്കിലും തെളിവുണ്ട്. ശരാശരി ഒരു തലമുറയിൽ നാലു പുരുഷസന്താനങ്ങളുണ്ടാവുകയെങ്കിൽ അതിൽ മൂന്നു നമ്പൂതിരിയും നായർസ്ത്രീകളേയല്ല പരിഗ്രഹിച്ചിരുന്നതു്? അതിനാൽ ഈ മൂന്നുപേരുടേയും താല്പര്യം തറവാട്ടിലല്ല, നായർസമുദായത്തിലായിത്തീരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടുന്നതിന്നു മുമ്പ് ഇന്ത്യയിൽ വന്നിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരെപ്പോലെ ഇല്ലത്തുള്ളവരുടെ കാര്യം ആലോചിയ്ക്കാതെ ആവുന്നത്ര ഇല്ലത്തുനിന്നു തട്ടിയെടുത്തു് (ആദായമെല്ലാം ഉൾററിയെടുത്തു്) ഭാഗ്യവീട്ടിലേയ്ക്കു കടത്തുകയും, അങ്ങിനെ ഇല്ലത്തെ കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി പട്ടിണിയിട്ടുകൊണ്ടു് ഇല്ലസ്വത്തു് ഉൾററിയെടുത്തു ഇല്ലം ക്ഷയിപ്പിയ്ക്കുകയും, നശിപ്പിച്ചു് കടത്തിൽപ്പെടുത്തുകയും, അതുപോലെ ഭാഗ്യവീടു പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തതായ കേസുകൾ ധാരാളമുണ്ട്. നമ്പൂതിരിയുടെ മക്കളൊ ഭാഗ്യംസഹോദരന്മാരോ കാര്യസ്ഥനായി വരികയാണു സാധാരണ പതിവ്. പിന്നത്തെ കഥ പറയുന്നേണ്ടോ? ഇപ്പോഴുള്ള കേസുകൾ എത്ര വേണമെങ്കിലും ഇളങ്കുളത്തിന്നു കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ എനിയ്ക്കു കഴിയും. നേരെമറിച്ചു് നമ്പൂതിരിയുടെ മക്കളെക്കൊണ്ടോ ഭാഗ്യവീട്ടുകാരെക്കൊണ്ടോ അച്ഛൻനമ്പൂതിരിയുടെ ഒരൊറ്റ ഇല്ലമെങ്കിലും പുഷ്ടിപ്പെട്ടു നന്നായതായി കാണിച്ചുതരുവാൻ പിള്ളയ്ക്കു കഴിയുമോ? ഞാനിതാ ചെല്ലവിളിയ്ക്കുന്നു. ഉൾററിയെങ്കിൽ ഒരൊറ്റ കേസെങ്കിലും കാണിച്ചു തരിക.

നന്യതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ എന്റെ ചെറുപ്പക്കാലത്ത് 'വീട്ടിപ്പോവും' എന്നൊരു ഫലിതം പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇളമുറക്കാർ കാരണവന്മാരായി വന്നാൽ ഇല്ലത്തു കടം വശിയ്ക്കും; എങ്കിലും അതെല്ലാം യഥാകാലം വീട്ടിപ്പോകും എന്നാണ് ഫലിതം. കടം മേടിച്ചതെല്ലാം വീട്ടിൽ (ഭായ്യാവീട്ടിൽ) പോകും—ഭായ്യാവീട്ടിലെത്തും—എന്നർത്ഥം. ഇങ്ങിനെ ആദായം കൊണ്ടുപോവുക മാത്രമല്ല കടം മേടിച്ചിട്ടുംകൂടി ഭായ്യാവീട്ടിലേയ്ക്കു കടത്തുക പതിവാണ് എന്നല്ല ഇതു തെളിയിക്കുന്നത്!

എന്തിന്നു അത്ര പഴയകാലത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു? ഇല്ലത്തുള്ളവരുടെ കാര്യം യാതൊന്നും അന്വേഷിക്കാതെ ഭാര്യാവീട്ടിൽതന്നെ താമസിക്കുകയും, ആദായമെല്ലാം പിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു അവിടെ ചിലവഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നന്യതിരിക്കാരണവന്മാർ ഇന്നും അപൂർവ്വമല്ല. ഇളങ്കുളത്തിന്നു ബോധ്യമില്ലെങ്കിൽ കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാനും എന്നിങ്ങു കഴിയും.

പക്ഷെ ഭായ്യാസന്താനങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നതിലല്ല ആക്ഷേപം! അത്തരത്തിൽ—നായർസ്ത്രീയും നന്യതിരിയും തമ്മിൽ—നടത്തുന്ന വിവാഹത്തേയാണാക്ഷേപിക്കുന്നത്.

ഇങ്ങിനെ കോവിലകത്തു സംബന്ധക്കാരായ നന്യതിരിമാരുടെ താല്പര്യം മുഴുവൻ കോവിലകത്തും, ആ രാജാക്കന്മാരുടെ താല്പര്യം നായർസമുദായത്തിലുമായിട്ടല്ലെ വരുന്നത്? ഈ കണക്കിൽ നന്യതിരിമാരുംകൂടി നന്യതിരിമാർക്കുനുകലമല്ല, ഒട്ടൊക്കെ രാജാക്കന്മാർക്കുനുകലികളായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നത്; ആ രാജാക്കന്മാരാണെങ്കിൽ നായന്മാർക്ക് അധീനന്മാരുമാണല്ലോ.

ഇത്രയും എഴുതിവന്നപ്പോൾ കാർമ്മവന്നതായ ഒരു സംഗതി ഇവിടെ പറയുവാൻ രസംതോന്നുന്നുണ്ട്. സാധാരണയായി അച്ഛനും മകനും ഒരു വംശക്കാരായിട്ടാണല്ലോ വരിക. നന്യതിരിയുടെ അച്ഛനും മകനും നന്യതിരിതന്നെയായിരിയ്ക്കും; എന്നാൽ ചില

ലപ്തോര സ്വപ്നം വൃത്യാസം വരാദന്ദം. നന്യതിരിയുടെ മകൻ നായരായെന്നു വരും; അപ്രകാരംതന്നെ നായരുടെ അച്ഛൻ നന്യതിരിയായെന്നും വരും. അത്രയല്ലാതെ അച്ഛനും മകനും സ്വപംശക്കാരനല്ലാതെ ഇതരവംശക്കാരായിട്ടുണ്ടാവുമെന്നു അധികമാരും വിചാരിച്ചിരിയ്ക്കയില്ല. എന്നാൽ രാജാക്കന്മാരുടെ നില അങ്ങിനെയല്ലല്ലോ. അച്ഛനും രാജാവല്ല, മകനും രാജാവല്ല; രണ്ടും പ്രജകളാണ്. ഇടയ്ക്കുവെച്ചു് ഓരോ രാജാവു ജനിയ്ക്കുന്നു! എന്നാൽ ദൈതദിക്കയും മറ്റുമെന്നും ആവശ്യമില്ല! രാജാവകാശം കിട്ടുന്നതു് പിന്തുടച്ചുവഴിയ്ക്കാണതാനും! വിചിത്രമല്ലെ ഇതു്!!

ഇനി അതുതകരമായ മറ്റൊരു സംഗതി വായനക്കാരെ അറിയിയ്ക്കാനുണ്ടു്. കീരിയ്ക്കു പാമ്പിന്റെ നേരെ മാത്രമേ ശത്രുതയുള്ളൂ. മറ്റു ജീവികളൊക്കാനും അതു എതിരിടുകയില്ല. അതുപോലെ ഇളകളത്തിന്നു ദേഷവും നന്യതിരിമാരുടെ നേരെ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ; അതത്രമല്ലെ? തിരുവിതാംകൂർ രാജകുടുംബത്തിലെ റാണിമാരെല്ലാം കിളിമാനൂർ, ചങ്ങനാശ്ശേരി, ഹരിപ്പാട് മുതലായ അല്പം ചില കൊട്ടാരങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രമേ ഭർത്താക്കന്മാരെ സ്വീകരിയ്ക്കുന്നുള്ളൂ. അല്ലാതെ അവരാരും നന്യതിരിമാരെ തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നേയില്ലല്ലോ. ഇളകളത്തിന്റെ ഭാഷയിൽത്തന്നെ പറയാം. “കോയിത്തമ്പുരാൻ ബീജത്തിനാൽ സന്താനമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടാലേ നല്ല രാജാക്കന്മാരെ ലഭിയ്ക്കൂ എന്ന ‘സുവിശേഷം’ അതിനിടയിൽ രാജകുടുംബങ്ങളെ പഠിപ്പിയ്ക്കാനും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കോയിത്തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ മക്കളായ രാജാക്കന്മാർ അവർക്കു് തിരയി ‘കമ’ എന്നൊരക്ഷരം ഉരിയാടാൻ ഒരുമ്പെട്ടിരുന്നുല്ല” മറ്റൊരു വിധം പറഞ്ഞാൽ അല്പം ചില കോയിത്തമ്പുരാക്കന്മാരെല്ല കൊട്ടാരത്തിലെ റാണിമാരെല്ലാം കുത്തകയാക്കി കയ്യടക്കിവെച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്? എന്നിരുന്നാലും അവരപ്പറ്റി പിള്ളയ്ക്കൊന്നും പറയാനില്ല; അതൊന്നും കാണുകയുമില്ല. കീരിയ്ക്കു പാമ്പെന്നു

പോലെ അദ്ദേഹത്തിന്നു നന്യതിരിമാരുടെ പേരിൽ മാത്രമേ ശ
 ണ്യുള്ളൂ.

അതിന്റെ കാരണം അറിയേണ്ടതാണ്. ഇവരെല്ലാം നാ
 യർസ്രീകളെ മാത്രമാണല്ലോ അടുത്തകാലംവരെ ഭായ്മാരായി സ്വീ
 കരിച്ചിരുന്നത്. അവരിൽനിന്നു നായർസമുദായത്തിലേയ്ക്കു ഇ
 പോഴ് മക്കൾവഴി നല്ല വരുമാനമുണ്ടാകുന്നു. നന്യതിരിമാരു
 ടെ കഥയാണെങ്കിൽ അവർ സംബന്ധത്തിന്നു പോകാതെയായി.
 അതിന്നു പുറമെ ഗവണ്മെന്റ് നിയമപ്രകാരം ജ.മ.സ്വ.ത്തിൽനിന്നു
 ഉള്ള ആദായം നന്യതിരിമാർക്കു കിട്ടാത്താകുകയും ചെയ്തുവല്ലോ. കോ
 യിത്തമ്പുരാക്കന്മാരെപ്പറ്റി ഒന്നും മിണ്ടാതിരിയ്ക്കാനും നന്യതിരി
 മാരെ മാത്രം ഇങ്ങിനെ കുറപ്പെടുത്താനും കാരണം അതാകുന്നു.
 ഒരേ കുറം ചെയ്തിരിയ്ക്കേ കോയിത്തമ്പുരാക്കന്മാരെ ഒഴിവാക്കി ന
 ന്യതിരിമാരെ മാത്രം ആക്ഷേപിപ്പുന്നതിന്റെ കാരണം മറ്റൊന്നാ
 ണ്? ഇളങ്കുളം മറുപടി പറയട്ടെ.

ഈവക സാമുദായികചിന്തകളോ മത്സരബുദ്ധിയോ ഒന്നും
 അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. കേരളീയർക്കെല്ലാം ക്ഷേമപ്രദമാണെന്ന വി
 ശ്വാസത്തോടും, എല്ലാവരുടേയും സമ്മതത്തോടും, സഹകരണ
 ത്തോടും, ഐക്യമത്യത്തോടും കൂടിയാണ് ആ സമ്പ്രദായങ്ങളെല്ലാം
 നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്നത്. അവയെ മാറിമറിയ്ക്കുന്നതിൽ കേരളീ
 യരെല്ലാം ഒന്നുപോലെ വിരോധികളായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ പരി
 തസ്ഥിതിയ്ക്കു അതൊന്നും പറ്റിയതല്ലെങ്കിൽ അവയെ ഉപേക്ഷി
 യ്ക്കാനും, മേലിൽ വേണ്ടതു ഉപദേശിയ്ക്കാനുമാണു ക്ഷേമകാംക്ഷികൾ
 ശ്രമിയ്ക്കേണ്ടത്. അല്ലാതെ ഇളങ്കുളം വെറുതെ കള്ളച്ചരിത്രങ്ങൾ
 സൃഷ്ടിച്ചു മനഃപൂർവ്വം ശകാരിയ്ക്കുകയും, അപമാനിയ്ക്കുകയും, സമു
 ദായങ്ങൾ തമ്മിൽ വിദ്വേഷം പരത്തുകയും ചെയ്യുന്നത് വലിയ
 അപരാധമാണെന്നു അറിയിയ്ക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം മേലിലെങ്കി
 ലും ഇത്തരം ദുഷ്ടവസായങ്ങളിലേയ്ക്കൊതിരിയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ

ഉപദേശിയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നു എല്ലാവരോടും—പ്രത്യേകിച്ചു നായനാ
രോട്—അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇളങ്കുത്തിന്റെ ദുസ്സഹ
മായ വിദ്വേഷബുദ്ധിയും ദുഷ്ടതയും മറുപടി പറയുവാൻ വേണ്ടി
മാത്രം ഇപ്രകാരം എഴുതിയതാണ്. അതിനാൽ ഇങ്ങനെയെല്ലാം
എഴുതിയതിന്നു നന്ദുതിരി-ക്ഷത്രിയ-നായർ സമുദായങ്ങളോട്
ഞാൻ വ്യസനം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

II പിള്ളയുടെ ഭ്രാന്ത്

No: 987/37.

കുന്നംകുളം,
29_3_62.

ര. ര. ശ്രീ.

ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള അവർകൾക്ക്,

സത്യനീകേതനം,

തിരുവനന്തപുരം.

‘ലഘുചരിത്രവും’ നായനാരുടെ പുറുചരിത്രത്തിന്റെ ഹാ
ങ്ങളും അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായവും (സുവിശേഷമഹത്വം
എന്ന ലേഖനവും) ഇതുവരെ അയച്ചുകണ്ടില്ല. ഉടനെ കിട്ടുമെന്ന്
പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ‘കേരളത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ’ എന്ന പു
സ്തകത്തിലെ 13-ാം പേജിൽ ഉള്ളതെയും R. നാരായണപണിക്ക
രെയുംപറ്റി നിങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. നായനാർ പണ്ട്
മക്കളത്തായക്കാരായിരുന്നുവെന്ന് നിങ്ങൾ കണ്ട സ്വപ്നം യഥാ
ർത്ഥമാണെന്ന് R. നാരായണപ്പണിക്കർ സമ്മതിച്ചതായി നിങ്ങൾ
അവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനുവേണ്ടി പണിക്കരുമാ
യി നേരിട്ടെഴുത്തുകൂതുകൾ നടത്താനാരംഭിച്ചപ്പോഴാണ് ഉള്ളൂരി
നെപ്പോലെത്തന്നെ അദ്ദേഹവും മരിച്ചുപോയ ആളാണെന്ന് എ
നിക്കു മനസ്സിലായത്. നിങ്ങളുടെ ഈ വിസ്തീർത്തതെ—നായ

ന്മാർ പണ്ടു മക്കത്തായക്കാരായിരുന്നുവെന്ന് വരുത്തിത്തീർപ്പാണുള്ള പരിശ്രമത്തെ—അനുകൂലിച്ചതായി ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നവരിൽ ആരെ യെങ്കിലും കാണിച്ചുതരുവാൻ കഴിയുമൊ? മരിച്ചുപോയ മഹാനാ രെപ്പറ്റി എന്തു പറഞ്ഞാലും അവർ എതിർപ്പാവാൻ വരികയില്ലെ ന്ന് എല്ലാവർക്കുമറിയാം. പക്ഷെ അത്തരക്കാരെപ്പറ്റി നിങ്ങളുടെ ദു രദ്ദേശം സാധിയ്ക്കുവാൻവേണ്ടി ഇങ്ങിനെ ദുഷ്ടതയുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്ന ത്ത് വ്യസനകരവും, സാഹസവും, മാത്രമല്ല ഭയങ്കരവുംകൂടിയാകുന്നു. മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തെ അനുകൂലിയ്ക്കുന്ന വരായി ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നവരിൽ ആരെങ്കിലും ഒന്ന് കാണിച്ചു തരുവാൻ വീണ്ടും അപേക്ഷിയ്ക്കുന്നു. മറുപടി രജിസ്ട്രേഷന്റെ അയ ള്ളുവാനുള്ള 65-നമ്പ. സ്റ്റാമ്പ് ഇതിലടക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

എന്ന്,

കാണിച്ചയ്ക്കൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

ഈ എഴുത്തിന്നു ഇതുവരെ അദ്ദേഹം മറുപടി അയച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഞാൻ പറഞ്ഞതു ശരിയാണെന്നു അദ്ദേഹം സ മ്തമിച്ചുവെന്നു വരുന്നു. മാത്രമല്ല പിള്ള പറഞ്ഞതു ശ്രദ്ധമേ വ്യാ ജമാണെന്നും, നരായണപ്പണിക്കർ ഒരിയ്ക്കലും അതിനെ അനുകൂലി ച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ലെന്നുമാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. എന്നെന്നാൽ ഇള കളത്തിനെപ്പോലെ നായന്മാർ പണ്ടു മക്കത്തായക്കാരായിരുന്നുവെ ന്നുള്ള പിള്ളയുടെ വക്തൃതത്തെ—ഭ്രാന്തിനെ—അനുകൂലിയ്ക്കുന്നതാക്ക 'പൊട്ടത്തം' പണിയ്ക്കു ക്കില്ല എന്നതുതന്നെ.

ഇതിനെപ്പറ്റി സംസാരിയ്ക്കുന്നതിനിടയിൽ ഒരു സ്റ്റേഷനിൽ ചോദിച്ചു “നാരായണപ്പണിക്കർ അതിനെ നിഷേധിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ, വ്യാജമാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അതിനെ നിഷേധിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുമോ?” എന്ന്. പ്രഥമശ്രവണത്തിൽ ഈ ചോദ്യം ശരിയാണെന്നു തോ ന്നാം. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിച്ചാൽ മറിച്ചാണെന്നു ബോദ്ധ്യം വരും.

വിഭാഗം സാധാരണയായി വാദിയ്ക്കാൻ പുറപ്പെടുകയില്ല. പുറപ്പെടുകയാണെങ്കിൽതന്നെ സമാനന്മാരായിട്ടേ വാദിയ്ക്കുകയുള്ളൂ. ക്ഷുദ്രന്മാരുമായി—അസമാനന്മാരുമായി—വാദിയ്ക്കുന്നതു വിഭാഗം ക്ഷം അപമാനവും കുറച്ചിലുമാകുന്നു. * ഈ കാരണത്താലാണ് നായണ്ണപ്പണിക്കർ അതു കണ്ട ഭാഗം നടിയ്ക്കാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറിയത്.

പണിക്കർ നിഷ്പയിച്ചിട്ടില്ല എന്ന കാരണംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഈ വിസ്തീർത്തത്തെ—നായന്മാർ പണ്ടു മക്കത്തായക്കാരുമായി നുവെന്നുള്ള പിള്ളയുടെ ഭ്രാന്തിനെ—അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചതായി വിശ്വസിയ്ക്കയാണെങ്കിൽ കേമമാകും! ജ്ഞാനപ്രയോദ്ധ്യയായ ആറൻ മുതൽ പിള്ളാമാഹാരമൃത്തിൽ പറയുന്ന 18 പേരെയും പിള്ള മുക്കുകയും പലപ്രാവശ്യം ശകാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ഇതിന്റെ ഏതാണ്ടോരു വിവരം അത് നോക്കിയാലറിയാം) അധികമാരുമെന്നെ അതിനെപ്പറ്റി കാര്യമായിട്ടൊന്നും മറുപടി പറഞ്ഞതായി അറിവില്ല. ഇതിന്റേയൊക്കെ അർത്ഥം പിള്ള ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള കുറങ്ങളെ സശിരഃകമ്പം സമ്മതിച്ച മിണ്ടാതിരിയ്ക്കുകയാണെന്നോണോ വിചാരിയ്ക്കേണ്ടതു്? എന്നാൽ വിചിത്രമായി എന്നേ പറയേണ്ടു! പിള്ള ഒരുസമയം അങ്ങിനെതന്നെ ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഒതുളിയുകയും അഹങ്കരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടാവാം. എന്നാൽ പരമാർത്ഥം അങ്ങിനെയൊക്കുമോ? ഒരിയ്ക്കലുമാവില്ല. ഈ അസമാനവിവാദംകൊണ്ടു് ലഘുത്വം മാത്രമേ ഉണ്ടാകൂ എന്നറിവുള്ളതിനാൽ കണ്ടില്ലെന്നു നടിയ്ക്കുക മാത്രമാകുന്നു.

യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ വഴിവക്കത്തുള്ള വീടുകളിൽനിന്നു നായ്ക്കൾ കുറച്ചു ബഹളംകൂട്ടാറുണ്ടല്ലോ. ആരെങ്കിലും അതിന്നു ‘മറുപടിക്കൊരു’ കൈരയ്ക്കാറുണ്ടോ? ‘ഇയ്യംപോലെ കുറച്ചുകൊള്ളട്ടെ’

* വിവാദം നൈവ കർതവ്യഃ കർതവ്യശ്ചേൽ സമാനയോഃ
അസമാനവിവാദേന ലഘുതൈവോപജായതേ.

എന്നുവെച്ച് അവരവരുടെ വഴിയ്ക്കു നടക്കുകയല്ലെ സാധാരണക്കാർ പതിവുള്ളത്. എന്നുവെച്ച് ആ പട്ടികളുടെ കരയെല്ലാം സമ്മതിച്ചു കീഴടങ്ങിയിട്ടാണ് മിണ്ടാതിരിയ്ക്കുന്നതെന്നു അർത്ഥമുണ്ടോ? പട്ടികൾ ഒരുപക്ഷെ ആയ്തിനെ അഹങ്കരിയ്ക്കുന്നുണ്ടാവുമെന്നല്ലെ ഉള്ളത്. കടിയ്ക്കാൻ വരികയൊ രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങാൻ സമ്മതിയ്ക്കാതെ കരച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടിയ്ക്കുകയൊ ചെയ്താൽ മാത്രമേ എന്തെങ്കിലും നിവൃത്തി നോക്കുക പതിവുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ അത്രയ്ക്കു ബുദ്ധിമുട്ടായിട്ടില്ല. ആ മാന്യന്മാരെല്ലാം ഒന്നും മിണ്ടാതിരിയ്ക്കുന്നതിന്റെ കാരണം അതാണ്.

പക്ഷെ നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെയല്ലെത്തോളമുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ നില അതല്ല. ഉറക്കംവരാത്ത വിധത്തിൽ ശകാരബഹുളം അത്ര അസഹ്യമായിരിയ്ക്കുന്നു. നായ്ക്കളെ കല്ലെറിഞ്ഞ് ഒന്നോടിയ്ക്കയെങ്കിലും ചെയ്യാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു ഘട്ടം വന്നു. ഈ വിദ്വാനോടു നേരിടുന്നതു കൂറെ കുറച്ചിൽ—പലതപം—ആണെങ്കിലും പൊറുതിയില്ലാതായതിനാലാണു ഞാൻ ഇതിനെ ഒരേര കൊടുക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടത്.

നന്ദിയിൽ ഭ്രാന്തന്മാർ അപൂർവ്വമല്ല. ജനങ്ങളെ തല്ലുക മുതലായ ഉപദ്രവം ചെയ്യുന്നവരായിത്തീരുകയും, ഉടമസ്ഥന്മാരേക്കൊണ്ടു നിയന്ത്രിയ്ക്കാൻ കഴിവില്ലാതെ അലഞ്ഞുനടക്കാനിടവരികയും ചെയ്യുന്ന ഭ്രാന്തന്മാരെ ഗവണ്മെണ്ടു നിയന്ത്രിയ്ക്കുകയും ചെയ്യാമെന്നല്ലെ. ഗവണ്മെണ്ടുവക ഭ്രാന്തശാലകൾ—മെൻറൽ ആസ്പത്രികൾ—ഏറ്റെടുത്തുന്നത് അതിനാകുന്നു.

ഇത്തരം ഭ്രാന്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ അതു ഭ്രാന്തിന്റെ ആരംഭമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ പലപ്പോഴും തെറ്റിദ്ധരിയ്ക്കാനിടവരുമുണ്ടു്. ഇതിനെപ്പറ്റി ഒരനുഭവകഥ പറയാൻ രസമുണ്ടു്. നമ്പൂ

തീരിമാരിൽ ഒന്നാംകിട ജന്മിമാരിൽപ്പെട്ട ഒരില്ലത്തെ കഥയാണിത്. സ്വത്തു, കയ്യുപ്രാപ്തി, പാരമ്പര്യം, പരോപകാരതല്പരത മുതലായവയെക്കൊണ്ടു പേരുകേട്ടു തറവാടാണത്. ജ്യേഷ്ഠാനുജനാരായി നാലഞ്ചു പേരുണ്ട്. പിരിവിന്റെ കായ്ക്കത്തിലേ കാരണവൻ ശ്രദ്ധിക്കൂ. ചിലവെല്ലാം അനുജനാക്കിപ്പോലെ ചെയ്യാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠാനുജനാർ തമ്മിൽ അതു സൗഹൃദത്തിലുമാണു കഴിഞ്ഞിരുന്നത്.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മാനേജറായ കാരണവനും അനുജനാർക്കും തമ്മിൽ സുഖമില്ലാതെ രണ്ടു പാർട്ടിയായി പരിണമിച്ചു. ക്രമത്തിൽ അതു വലിച്ചു വലിയ ശത്രുതയിലെത്തുകയും, തമ്മിൽ മിണ്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഭക്ഷണത്തിന്നുപോലും ചുറ്റത്തുള്ള പോകാതെ സ്വന്തം പത്തായപ്പുരയിൽ പ്രത്യേകമായി ഉണ്ണം കഴിച്ചു താമസിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ അഞ്ചെട്ട കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴുള്ള അനന്തരവനാർ ചിലവിന്നു കിട്ടുവാൻ വ്യവഹാരം കൊടുക്കുക എന്ന ഘട്ടത്തോളമെത്തി അത്. അവരുടെ ചാച്ചുക്കാക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും മാത്രമല്ല നമ്പൂതിരിമാർക്കൊക്കെത്തന്നെ അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചതിൽ വ്യസനവും അതൃപ്തവുമുണ്ടാക്കി.

കാരണവരുടെ നേരെ ശണ്ണ തോന്നിയതു വിസ്ഫോടനമായെന്നു ചിന്നിടാണു മനസ്സിലാകുന്നത്. കാരണവർക്ക് ഭ്രാന്തുപിടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. അവർ തമ്മിൽ വിരോധവും ശണ്ണയും മറ്റും തോന്നിയത് അതിന്റെ ആരംഭത്തിലായിരുന്നു. അഞ്ചാറു കൊല്ലംകൊണ്ടു അതു വ്യക്തമായുള്ളു. അതു വ്യക്തമായതോടെ ശണ്ണയെല്ലാം അനുതാപമായി മാറി. എന്തിന്നു പറയുന്നു? ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തെ അറയിലിട്ടുകയ്ക്കേണ്ടിവന്നു.

അതുപോലെ ഇളങ്കുളത്തിൽ കുറച്ചു കാലമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഈ ശകാരപ്രിയതപവും അദ്ദേഹത്തിന്നു പിടിപെ

ട്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഒരുതരം ഭ്രാന്താകുന്നു; മറിച്ചു് അതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രവേദുള്ള പ്രകൃതമല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്നു ഈ ശകാരഭ്രാന്തു് അടുത്തകാലത്തു മാത്രം ആരംഭിച്ചതാകുന്നു. മുൻകാലത്തു അതു് ഒട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

1929-ലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രസിദ്ധീകരണമായ 'സാഹിത്യമാലിക' പുറത്തിറക്കിയതു്! അതിൽ സംസ്കൃതചിത്തനായ ഒരു തറവാടിയും യോജിയ്ക്കുന്ന പ്രസ്താവനകളും മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ; അല്ലാതെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ തെമ്മാടിത്തമോ, വിദ്വേഷബുദ്ധിയോ, അസംബന്ധപ്രലപനങ്ങളോ, ശകാരമോ ലേശംപോലും അതിൽ കാണുന്നില്ല. പിന്നീടു് 1953-ലാണ് "കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ" എന്ന പുസ്തകം എഴുതിയതു്. അപ്പോഴുള്ള ഈ ശകാരഭ്രാന്തു് മുഖ്യന്യൂത്തിലെത്തുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഈ ഭ്രാന്തു അതിന്നു അഞ്ചെട്ടുകൊല്ലം മുമ്പ് ആരംഭിച്ചിരിയ്ക്കണം. അതെന്നു മുതൽക്കാണ് വ്യക്തമാകുന്നില്ല.

1946-ൽ സവ്യകലാശാലയിൽവെച്ചു് ഒരു പ്രസംഗത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഉള്ളതുമായി എന്തോ ചില ഇടവാടുകൾ നടന്നതായി പിള്ള പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ ഭ്രാന്തിന്റെ വീണ്ടു പാകിയതു് അന്നായിരിയ്ക്കുമെന്നും, ഉള്ളതുമായി നേരിടാൻ ഡെയ്യുമില്ലായ്ക്കയാൽ (ഭ്രാന്തിന്റെ ഡിഗ്രി അത്ര വലിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ) അദ്ദേഹം മറിയ്ക്കുന്നതുവരെ അതു പുറത്തുവിടാതെ ഒതുക്കിവെച്ചുവെന്നും, അദ്ദേഹം മരിച്ചപ്പോൾ അന്നുപൊട്ടിയ ജലപ്രവാഹം പോലെ ആ ശകാരഭ്രാന്തു ശക്തിയോടെ പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങിയതാണെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. 1929-ൽ ആ ഭ്രാന്തില്ലെന്നും, 1953-ൽ ശക്തിയായിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ.

III സപാതമെന്നാലെന്തു്?

No: 1586/37.

കുന്നംകുളം,
1—8—1962.

ര. ര. ശ്രീ.

ഇളകുളം കുന്നത്തൻപിള്ള അവർകൾക്കു്,

സത്യനീകേതനം,

തിരുവനന്തപുരം.

“ചാതുർവ്വണ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സപാതമാണു്” എന്നു നിങ്ങൾ ‘ചില കേരളചരിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ’ 3-ാം ഭാഗത്തിൽ 122-ാം പേജിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്തു കാരണത്താലാണു നിങ്ങൾ അങ്ങിനെ തീരുമാനിച്ചതു്? അതിന്നടിസ്ഥാനമായ തെളിവെന്താണു്? ആ തെളിവു് എവിടെനിന്നു നിങ്ങൾക്കു കിട്ടി? ഇത്രയും വിവരങ്ങൾ അറിയാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു; അത് വിശദമാക്കിത്തരണമെന്നു ഞാൻ സഗൌരവം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

മതസംബന്ധമായ വല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്തെല്ലാമാണു്? ഒന്നുകിൽ നിങ്ങൾ വ്രഹ്മസംഹാരങ്ങളായ യാതൊരു മതഗ്രന്ഥങ്ങളും വായിച്ചിട്ടില്ല; വായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ കപ്പലിൽ കയറിയ കൂറയെ(പാറയെ)പ്പോലെ അവയുടെ താല്പര്യമൊന്നും നിങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല, തീച്ച. ചാതുർവ്വണ്യം ഒരുകാലത്തു് ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയ്ക്കുള്ള കാതലായ ഭാഗമായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ പറയുന്നു.

ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉപനീക്കിത്തുക്കളാകുന്നു. മതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം മനുഷ്യരെല്ലാം അവയിൽ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്ന സ്ഥാനം പ്രാപിയ്ക്കുകയാകുന്നു. അതിനെത്തന്നെയാണു ‘മോക്ഷം’ ‘മുക്തി’ എന്നും മറ്റുമുള്ള ഭാഷയിൽ വ്യവഹരിയ്ക്കുന്നതു്. പക്ഷെ ആ സ്ഥാനം സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു അടുശ്യാവു

അപ്രാപ്യവുമാണ്. ബുദ്ധിശാലികളും, വിദ്വാന്മാരും, അത്യന്തം ജിജ്ഞാസയുള്ളവരും നിരന്തരം അതിനായി പ്രയത്നിക്കുന്നവരുമായ ഭാഗ്യശാലികൾക്കേ ആ സ്ഥാനം പ്രാപിസ്കൂന് സാധിക്കൂള്ളൂ. എന്നിരുന്നാലും ആ സ്ഥാനം പ്രാപിസ്കൂയാണു മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ പരമമായ ഫലമെന്നും, സർവ്വജനങ്ങളേയും പ്രേരിപ്പിക്കേണ്ടതും നയിക്കേണ്ടതും അവിടെ എത്തിസ്കാനാണെന്നും ഹിന്ദുമത പ്രവർത്തകന്മാരായ ആചാര്യന്മാരെല്ലാം ഒന്നുപോലെ സമ്മതിക്കുകയും തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തതാണ്.

സ്തുതികൾ അവിടെയുള്ള മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു. തൽകർത്താക്കന്മാർക്ക് തെറ്റുപറ്റിയിട്ടുണ്ടോവാ; എന്നാൽ സ്വാർത്ഥമുണ്ടായിരുന്നില്ല, തീർച്ചയെന്നു. രണ്ടുമൂവായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു നിർമ്മിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളാണവയെന്നോർക്കണം. അന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയ്ക്കും സാമൂഹ്യനിലയ്ക്കും ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനും അനുസരിച്ചാണ് അവയെ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു മറക്കരുത്. മാത്രമല്ല ആ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ജീവിതചെയ്യും സ്വഭാവവും കണക്കിലെടുക്കാനേയും പറ്റിയില്ല. സർവ്വോപരി അവയെ നിർമ്മിക്കുമ്പോൾ അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ദേശമെന്തായിരുന്നുവെന്നു പ്രത്യേകമായും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതിലേതെങ്കിലും നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധവെച്ചിട്ടുണ്ടോ? അവയെപ്പറ്റി കുറച്ചെങ്കിലും അന്വേഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഏതെങ്കിലും പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഇത്രയും ചെയ്യാതെ അവർക്കു തെറ്റുപറ്റിയെന്നു പറയുന്നതുപോലും മൂഢതയിലും വെച്ചു മൂഢതയല്ലെ? അജ്ഞതയിൽ വെച്ചു അജ്ഞതയല്ലെ? ധിക്കാരത്തിൽ വെച്ചു ധിക്കാരമല്ലെ? വിദ്വേഷത്തിൽ വെച്ചു വിദ്വേഷമല്ലെ? എന്നാൽ നിങ്ങൾ പറയുന്നതോ അവർ സ്ഥാനികളാണെന്നുമാകുന്നു!

സസ്യലതാദികളിലാവട്ടെ പക്ഷിമൃഗാദികളിലാവട്ടെ മനുഷ്യരിലാവട്ടെ—എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും ഉപവസ്തുക്കളിൽ. ഓരോ വസ്തു

ങ്ങരക്കുള്ളതുപോലെതന്നെ ഓരോ ഉപവർഗ്ഗങ്ങൾക്കും ചില പ്രത്യേക ഗുണങ്ങൾ (സ്വഭാവങ്ങൾ) ഉണ്ടു്. ആ ഉപവർഗ്ഗം മറ്റു വർഗ്ഗങ്ങൾക്കുണ്ടായെന്നുവരില്ല. ചില വർഗ്ഗം തെങ്ങുകളുടെ നാളികേരത്തിന്നു വലുപ്പം അധികമുണ്ടു്, കഴമ്പു കുറവാണു്; ചില വർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്വഭാവം മറിച്ചാകുന്നു. ചില പശുവർഗ്ഗത്തിന്നു പാൽ വളരെ കറക്കാനുണ്ടാകും; ഭാരം വലിപ്പിയ്ക്കാൻ നന്നല്ല. മറിച്ചു് ഭാരം വലിപ്പിയ്ക്കാൻ നല്ല പശുവർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടു്. പക്ഷെ പാൽ കുറവായെന്നും വരും. ചില വർഗ്ഗം നായ്ക്കു നായാട്ടിന്നു പ്രസിദ്ധമാണു്; പക്ഷെ വീടു കാക്കാൻ മറ്റു ചില വർഗ്ഗങ്ങളോളം അവയ്ക്കു സാമർത്ഥ്യമില്ലതെ.

ഇതുപോലെ മനുഷ്യരിലും പല ഉപവർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടെന്നു കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു വാദമുണ്ടോ? എല്ലാ വർഗ്ഗങ്ങളുടേയും ബുദ്ധി, സ്വഭാവം, കഴിവു് മുതലായതു ഒന്നുപോലെയാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു പറയാൻ ധൈര്യമുണ്ടോ? ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിയ്ക്കാം. മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിലെ പട്ടണാരെ (ബ്രാഹ്മണരെ)പ്പോലെ കണക്കുവിഷയത്തിൽ സാമർത്ഥ്യമുള്ളവർ ഈ സംസ്ഥാനത്തിലില്ല. ഏതു എക്കണുണ്ടുൻ? ആപ്പീസിൽ പോയാലും മേധാവി അവരായിരിക്കും. പട്ടണാരായി കണക്കുവിഷയത്തിൽ പരിചയപ്പെട്ട ഏതു മാനേജർമാരും പട്ടണാരെ കിട്ടുവാനേ ആഗ്രഹിയ്ക്കൂ. (പിള്ളയോടു ഞാൻ ഉപദേശിയ്ക്കുന്നു; ഈ കാര്യത്തിൽ പരിഭവപ്പെട്ടിട്ടും അസൂയപ്പെട്ടിട്ടും കാര്യമില്ലെന്നു്). അതുപോലെതന്നെ മദിരാശി സംസ്ഥാനത്തിലെ ചെട്ടികളോളം കച്ചവടസാമർത്ഥ്യം മറ്റു ക്ഷാരിൽ കാണുകയില്ല; ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നു നോക്കിയാൽ പട്ടണാരെക്കാൾ താഴേയോണെങ്കിലും സംഗീതത്തിൽ തമിഴനാക്കു (കണ്ണാടകക്കാക്ക) പ്രത്യേക വാസനയുണ്ടു്. അവരോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ കേരളീയർ വളരെ താഴേയോണെന്നു ബോദ്ധ്യം വരും. ഇവിടെ ഏഴുതാനും വായിയ്ക്കാനുമാറിയെന്നുവരെപ്പോലെ അവിടെ കാണു

നന്തു് അത്ര ശതമാനം സംഗീതജ്ഞാനമുള്ളവരേയായിരിയ്ക്കും. പരമധൂപന്മാരിൽപോലും സംഗീതജ്ഞാനമുള്ളവരായി പലരേയും അവിടെക്കാണും. കൃഷിയ്ക്കു മണ്ണും വളവും പോലെ പരിതസ്ഥിതിയ്ക്കു ഈവക വിഷയത്തിൽ കുറച്ചൊക്കെ ശക്തിപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമെങ്കിലും പ്രധാനമായ ഗുണം വിത്തിന്നു (പാരമ്പര്യത്തിന്നു) തന്നേയാണു; സംശയമില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യരിൽ പല ഉപവർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടെന്നും ചിലർ ചിലതു് ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നല്ലാതെ എല്ലാവർക്കും ഒന്നുപോലെ എല്ലാം ചെയ്യാൻ കഴികയില്ലെന്നുമാകുന്നു.

ആ സൂതികൾ നിർമ്മിച്ച കാലത്തു് അറിവിൽപെട്ടേടത്തോളവും സാധിയ്ക്കുന്നേടത്തോളവും മനുഷ്യരെ വർഗ്ഗം തിരിച്ചു്, ഓരോ വർഗ്ഗത്തിന്റേയും കഴിവു നോക്കി, ഉപനിഷത്പ്രതിപാദ്യമായ മോക്ഷസ്ഥാനത്തെത്തുന്നതിന്നുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളാണു് അവയിൽ നിദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആ പ്രാപ്യസ്ഥാനത്തിന്നു ഒരുകാലത്തും മാറാവുന്നതല്ല; അതു് ശാശ്വതംതന്നെയാകുന്നു. എങ്കിലും ആ മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കു കാലവും പരിതസ്ഥിതിയുമനുസരിച്ചു മാറാം പരന്നതാണു്; വരതെ കഴികയില്ല; വരുത്തുകയും വേണം.

മുമ്പു തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു് തൃശ്ശൂർക്കു എത്തുവാൻ വഴികൾ, ആശ്രമം, തൃക്കുന്നിപ്പുഴ, അമ്പലപ്പുഴ, വൈക്കം, ഏറണാകുളം, കരുപ്പടന്ന, തൃശ്ശൂർ എന്നിങ്ങനെ നാലു ദിവസം മുഴുവൻ രാവും പകലും യാത്രചെയ്യേണ്ടതായിവന്നിരുന്നു. അന്നു ആ മാർഗ്ഗത്തെ വിശദമായി നിദ്ദേശിച്ചിരുന്ന ഒരു ഗൈഡും നമ്മുടെ പക്കലുണ്ടെന്നിരിയ്ക്കട്ടെ; ഇന്നു നമ്മളാരും ആ വഴിയിൽക്കൂടി സഞ്ചരിയ്ക്കാറില്ലെന്ന കാരണത്താൽ—ആ മാർഗ്ഗം ഇന്നത്തെക്കാലത്തേയ്ക്കു പറ്റിയതല്ലെന്നുവെച്ചു്—ആ ഗൈഡുണ്ടാക്കിയവർ സ്വാർത്ഥികളും ഭാഷ്യന്മാരും ചതിയന്മാരും മറ്റുമൊന്നെന്നു പുലമ്പുന്നതു് കൃത്യതയല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണു്? താൻ അജ്ഞനും മണ്ടനും മരമണ്ടു് സുനാമാണെ

ന്നു മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ ഘോഷിപ്പുകയല്ലേ അത്? തൃശ്ശൂർ എന്നൊരു പട്ടണമുണ്ടെന്നുപോലും ആ മൂന്നു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. പിന്നെ ആ ഗൈഡിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്താണെന്നു എങ്ങിനെയാണറിയുക? ഇപ്പോൾ മോട്ടോർവാഹനങ്ങളിലും, തീവണ്ടിയിലും, വിമാനത്തിലും മറ്റുമാണു സഞ്ചരിയ്ക്കുന്നതെന്നു മാത്രമേ അറിയൂ; തൃശ്ശൂർക്കുണ്ടെന്നുണ്ടെന്നുപോലും അറിയുന്നില്ല. എവിടയ്ക്കുണ്ടെന്നുണ്ടെന്നു ശരിയായ ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ടായിട്ടുണ്ടില്ല. എന്നിട്ട് ആ ഗൈഡുണ്ടാക്കിയിരിയ്ക്കുന്നതു ചതിയ്ക്കാനാണെന്നും വഞ്ചിയ്ക്കാനാണെന്നും മറ്റും നിർല്ലജ്ജം നിർദ്ധയം പരസ്യമായി ജല്ലിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു! കഷ്ടം! മനുഷ്യർക്കു് ഇത്രയേ അധഃപതനം വരൂ എന്നതിന്നു യാതൊരതിർത്തിയുമില്ല. അതാണ് ഇതുകൊണ്ടു് തെളിയുന്നതു്. ഇതുതന്നെയല്ലേ നിങ്ങളുടെ നില?

ആ ഗൈഡിനെപ്പറ്റിയോ അതിൽ പറഞ്ഞതായ ഏതെങ്കിലും സംഗതിയെക്കുറിച്ചോ (നിന്ദിച്ചിട്ടാവട്ടെ സ്തുതിച്ചിട്ടാവട്ടെ) അഭിപ്രായം പറയണമെങ്കിൽ അതു തയ്യാറാക്കിയ കാലം, അന്നത്തെ വാഹനങ്ങളുടെ സ്വഭാവം, ആ കാലത്തെ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യം മുതലായതെല്ലാം ശരിയായ വിധത്തിൽ അറിഞ്ഞല്ലേ പറവു? മാത്രമല്ല അതു മുഴുവൻ വായിയ്ക്കാതെ—പഠിയ്ക്കാതെ—അതിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയെ ആക്ഷേപിയ്ക്കുന്നതു് ഏറെ മണ്ടത്തരമല്ലേ? തൃക്കുന്നപ്പുഴ (ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്തു്) രണ്ടാളെങ്കിലും ഒരുമിച്ചല്ലാതെ ഒരൊരു മാത്രമായി കരയ്ക്കുന്നതെന്നു അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി വിചാരിയ്ക്കുക. അവിടെ കള്ളന്മാരുടേയോ ഓട്ടുജന്തുക്കളുടേയോ ഉപദ്രവമുള്ളതിനാലായിരിയ്ക്കാം അന്നു അങ്ങിനെ ഏഴുതെയ്തു്. അതിന്റെ കാരണമെന്തെന്നുപറയിയ്ക്കുവോലും ചെയ്യാതെ അതിനെ ആക്ഷേപിയ്ക്കുന്നതിന്നത്ഭുതമുണ്ടോ?

അതുമല്ല രസം! സൂതീഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിയ്ക്കാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ തന്നെ നിങ്ങളുടെ സംസ്കൃതം അറിയുമോ? സൂതികളെല്ലാം ഏഴുതി

യിരിയ്ക്കുന്നത് സംസ്കൃതത്തിലാണല്ലോ. സംസ്കൃതം പഠിയ്ക്കുകയും, സ്തുതികളുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞാൽ തന്നെ പ്രാപ്യസ്ഥാനം ഏതെന്നറിയാതെ മാഗ്നിട്ട്രേശം തെറ്റോ ശരിയോ എന്ന് എങ്ങിനെ പറയാൻ കഴിയും? തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നാണു പുറപ്പെടുന്നതെന്നു മാത്രമല്ലാതെ തൃശ്ശൂർക്കാണ്തേണ്ടതെന്നോ അങ്ങിനെ ഒരു സ്ഥലമുണ്ടെന്നുപോലുമോ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടില്ല. ആ ആളാണു തൃശ്ശൂർക്കു പോകാൻവേണ്ടി ഒന്നരണ്ടു ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പു തയ്യാറാക്കിയ ഗൈഡിനേയും, തൽക്കർത്താവിനേയും അധിക്ഷേപിയ്ക്കുന്നത്! അധിക്ഷേപമോ അയാൾ വിസ്തീർന്നിരുന്നല്ലോ, അയാൾക്കു തെറ്റിപ്പോയി എന്നുമല്ല, അയാൾ സ്വാർത്ഥിയും ഭിക്ഷുനും വഞ്ചകനും മറ്റൊന്നെന്നാണുതാനും. അങ്ങിനെ ഒരു മൂഢന്തയല്ലെ നിങ്ങൾ സദാ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നത്?

ഉപനിഷൽപ്രതിപാദ്യമായ പ്രാപ്യസ്ഥാനം ഏതെന്നോ എന്തെന്നോ നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂട. അങ്ങിനെ ഒന്നുണ്ടെന്നുപോലും നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ ഒന്നു മനസ്സിലാക്കാനുണ്ടെന്നും, അതു മനസ്സിലാക്കാത്തവനാണു താനെന്നും നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. അവിടെയുള്ള മാഗ്നിട്ട്രേശം ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്ന ഗൈഡുകളാണു സ്തുതികളെന്നും നിങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടില്ല. അവ ഏഴുതപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന സംസ്കൃതഭാഷയും നിങ്ങൾക്കറിവില്ല. ആ നിങ്ങളാണു അവയിലെല്ലാം (എല്ലാ സ്തുതികർത്താക്കന്മാരും) ഒന്നുപോലെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ചാതുർണ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സ്വാർത്ഥമാണെന്നു നാണമില്ലാതെ ജല്പിയ്ക്കുന്നത്. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവം ഇതിലധികം അധഃപതിയ്ക്കാനെന്താണുള്ളത്?

മൂഢന്മാർ ലോകത്തിൽ വളരെയുണ്ടു്. തങ്ങൾ മൂഢന്മാരാണെന്നു വസ്തുത മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത മൂഢന്മാരേയും ധാരാളം കണ്ടേയ്ക്കും. മാത്രമല്ല തങ്ങൾ അതിവിദ്വാന്മാരാണെന്നു സ്വ

യം പ്രഖ്യാപിക്കാൻ ധൈര്യമുള്ള മൂലനാരായണൻ കണ്ടെന്നുവരാം. തങ്ങൾ മാത്രമാണു വിദ്യാനാരായണിട്ടുള്ളതെന്നും പരിചയപ്പെടുകയോ പരീക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ മറ്റു സകലമാനപേരും മൂലനാരായണനും വിശ്വസിക്കുകയും, അവർ പറയുന്നതു തങ്ങൾക്കിഷ്ടമോ സമ്മതമോ അല്ലെന്ന ഏകകാരണത്താൽ അവരെല്ലാം ഭയം സ്വാർത്ഥവും വഞ്ചനയും മറ്റുമൊന്നും വിധിയെഴുതുകയും ചെയ്യാൻ ധൈര്യമുണ്ടാകുന്നതു അതുതന്നെല്ലെ? അതുതന്നെല്ലെ നിങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നത്? ഇതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കെന്തെങ്കിലും പറയാനുണ്ടെങ്കിൽ വിശദമായി എഴുതിയയയ്ക്കണമെന്നു ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. മറുപടി രജിസ്ട്രാക്കി അയയ്ക്കുന്നതിന്നു 71-ന.പ. സ്റ്റാമ്പ് ഇതിലടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്നുമുമ്പ് മറുപടി അയയ്ക്കാൻവേണ്ടി 13 പ്രാവശ്യം 10-ക. 15-ന.പയുടെ സ്റ്റാമ്പ് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കയച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, മറുപടി അയയ്ക്കാതെ അതെല്ലാം അവിടെ മുതൽക്കുളക്കയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളവെന്നും കാണപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

എന്നു്,

കാണിച്ചയുൾ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു്. (ഒപ്പ്)

തൈവണ്ണികന്മാരെ (പ്രത്യേകിച്ചു് ബ്രാഹ്മണരെ) ശുഭാദികളിൽനിന്നു ഉയർന്നവരായിപ്പറയുന്നതാണു് ഇളങ്കുളം സ്വാർത്ഥമായി പറയുന്നതെങ്കിൽ—അഥവാ കണ്ടാക്കുന്നതെങ്കിൽ—ആ സ്തുതികാരന്മാർ കൂടുതൽ കാഴ്ചപ്പെടുത്തിയതു് ബ്രാഹ്മണരെയാണെന്നും മറ്റു യാതൊരു സമുദായക്കാരും അത്ര ദ്രോഹം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും (ഈശ്വര ഇങ്ങനെ എഴുതിയതിന്നു മാപ്പുതരണേ) ഏറ്റവും മധ്യം ആനുകൂല്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് ശുഭാദികൾക്കുണ്ടെന്നും വേണ്ടവിധം പരിശോധിച്ചാൽ കാണാം. ഇതിന്നു വേണ്ടിടത്തോളം തെളിവുകൾ തരാൻ ഞാനൊക്കുമെന്നു്. സ്തുതികാരന്മാരായ ആ ബ്രാഹ്മണർ (മനു മുതലായ ജാതികൾ) സ്വജാതിക്കാരായ ബ്രാഹ്മ

ണരുടെ തലയിൽ കയറിവെച്ചിട്ടുള്ള കഷ്ടപ്പാടുകളുടേയും ബുദ്ധിമുട്ടുകളുടേയും സ്വരൂപം ഞാൻ ഇവിടെ ചുരുക്കി പറയാം.

ജനനം മുതൽക്കു തുടങ്ങുക. പ്രസവമടുത്താൽ വിളക്കുതലവളെയാണല്ലോ മിഡ് വൈഫിന്റെ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു വിളിയ്ക്കുക പതിവ്. അവളെ തൊട്ടാൽ അന്നജനത്തിനു കിട്ടിയ്ക്കാതെ ജലപാനം കഴിയ്ക്കുകയുണ്ടാകും. അതിനാൽ പ്രസവം കഴിഞ്ഞാൽ (തളളയും കുട്ടിയും വേറേയായാൽ) ഉടനെ കുളത്തിൽ പോയി മുങ്ങിക്കിടക്കണം. അത് വിചാരിയ്ക്കാൻവയ്ക്കാത്ത അനുഭവമാകുന്നു. എന്നിട്ടും അഞ്ചു സഹോദരിമാരുള്ളതിൽ മൂത്ത സഹോദരിയുടേതൊഴികെ ബാക്കി നാലു പേരുടേയും ആദ്യപ്രസവം ഇല്ലാത്തവെച്ചു കഴിച്ചത് ഓർമ്മയുണ്ട്. അതിനു പുറമെ രണ്ടു ജ്യേഷ്ഠന്മാർ ഇരണ്ടു വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ പ്രസവങ്ങളും ഓർമ്മയുണ്ട്. അല്പരാത്രിയ്ക്കായാലും വേണ്ടില്ല പ്രസവം കഴിഞ്ഞാൽ പെണ്ണുങ്ങൾ അവരെ താങ്ങിപ്പിടിച്ച് കുളത്തിലെത്തിയ്ക്കും. വെള്ളത്തിലിറങ്ങി മുങ്ങിയാൽ മറ്റു അന്നജനങ്ങൾ പിടിച്ചുകയറി തോർത്തിച്ച് ഇഴറൻ മാറി കൈപിടിച്ചാണ് തിരികെ പ്രസവമുറിയിൽ എത്തിയ്ക്കുന്നത്. ആ രംഗം വിചാരിയ്ക്കാൻവയ്ക്കാത്തതാണ്.

ജനിച്ചു 90 നാഴിക കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് വൈദികവിധി പ്രകാരം പുരോഹിതന്റേയും സ്വജനങ്ങളുടേയും സാന്നിധ്യത്തിൽ ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളിലാദ്യത്തേതായ 'ജാതകർമ്മം' ചെയ്യണം. 11-ാം ദിവസം അഞ്ചു സ്വജനങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ 'പുണ്യാഹം' എന്ന ശുദ്ധകർമ്മം ചെയ്തുകിടല സൂതക ശുദ്ധമാകും. 12-ാം ദിവസമോ അടുത്ത എന്തെങ്കിലും മുഹൂർത്തത്തിലോ കുട്ടിയ്ക്കു നമകരണം എന്ന സസ്താരം ചെയ്യണം. 4-ാം മാസത്തിൽ നിഷ്ക്രാമണം (ഭാഷയിൽ വാതിൽപ്പുറപ്പാട്) എന്ന പറയുന്ന സംസ്കാരം കഴിയ്ക്കണം; അതുപോലെ ആ ശിശുവിനെ മിററത്തിറക്കുകയും; ആറാമാസത്തിൽ ചോരണായി, 3-ാമത്തേയോ 5-ാമത്തേയോ വയസ്സിൽ

വചനം (തലമുടികളയൽ) കഴിയ്ക്കണം. അതേകാലത്തുതന്നെ വിദ്യാരംഭവും കഴിയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു. 5-ാമത്തേയോ 7-ാമത്തേയോ വയസ്സിൽ ഉപനയനമായി. അതിനുശേഷമുള്ള ദിനകൃത്യങ്ങൾ 'എന്റെ സ്മരണകൾ' 1-ാം ഭാഗം 14-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ കടകിട വൃത്യാസം വരാതെ ആചരിയ്ക്കണം. പിന്നത്തെ കർമ്മം വിവാഹമാണ്. അതെല്ലാവർക്കുമറിയുന്നതാണല്ലോ. അവിടുന്നങ്ങോട്ട് ഗൃഹസ്ഥനു ആചരിയ്ക്കേണ്ടതായ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ വളരെയുണ്ട്.* അതെല്ലാം യാതൊരു നീക്കുപോക്കും കൂടാതെ അനുസരിയ്ക്കണം. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ ശുദ്ധാശുദ്ധം വേണ്ടതുപോലെ ആചരിയ്ക്കുകയും കൂടി വേണം. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങാത്തത്ര കർമ്മങ്ങളാണ് ബ്രാഹ്മണർ നിബ്ബന്ധമായി അനുഷ്ഠിയ്ക്കാൻ വിധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. ഇതെല്ലാം ആചരിയ്ക്കാൻ എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അനുഭവിയ്ക്കേണ്ടമെന്ന് ആലോചിച്ചുനോക്കുക. "സങ്കടം ഹൃദാഹിതാഗ്നിനാം പ്രത്യവാഞ്ചൈർഗൃഹസ്ഥതാം" എന്ന ഉത്തരരാമചരിതശ്ലോകം എത്ര അനവർത്ഥമാണ്!!

ചാതുർവ്യം എന്ന ഏപ്പാട് നാട്ടിലേയ്ക്കു ദോഷകരമായിരുന്നുവെന്നും, ഗുണപ്രദമാണെന്നു അവർ ധരിച്ചത് തെറ്റാണെന്നും മാത്രമാണു ഇളങ്കളം പറയുന്നതെങ്കിൽ ക്ഷമിയ്ക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിദ്വാൻ അത്രയ്ക്കു കൃപനാണെന്നു മാത്രം കരുതിയാൽ മതി. നേരെമറിച്ചു അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം സ്വാർത്ഥമാണെന്നും ദുഷ്ടദേശത്തോടെ ബലപ്രയോഗത്താൽ ഏല്പെടുത്തിയതാണെന്നും മറ്റും സംശയംകൂടാതെ പറയുക; അതിനു യാതൊരു തെളിവും കാണിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക! തലതല്ലിത്തകക്കാറാളില്ലാത്തതില്ലെ ഈ വിദ്വാൻ ഇങ്ങിനെയെല്ലാം പറയുവാൻ ചെയ്യപ്പെടുന്നതു്? സ്വാർത്ഥമാണത്രെ! എന്താണു് എങ്ങിനെയാണു് സ്വാർത്ഥം

* 'എന്റെ സ്മരണകൾ' 1-ാം ഭാഗം 'ഗൃഹസ്ഥന്മാരുടെ ദിനചര്യ' എന്ന അദ്ധ്യായം നോക്കുക.

മാവുക എന്നറിയാത്ത മണ്ടനാണു താനെന്നല്ലെ ഇതു വിളിച്ചു പറയുന്നത്?

ഇങ്ങിനെ നന്യൂതീരിമാരുടെ 'സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്' 'സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്' എന്നിങ്ങിനെ കുഞ്ഞൻപിള്ള നന്യൂതീരിമാരെ അനവധി പ്രാവശ്യം ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. (പിള്ളാമാഹാരന്യൂതീരിലെ 22ാം പേജ് നോക്കുക). ഒന്നാമത് ഒരു സമുദായത്തെ ഒന്നാകെ അടച്ചാക്ഷേപിക്കുവാൻതന്നെ ഒരുവിധം മര്യാദയുള്ളവർ ഒരുങ്ങുകയില്ല. സൌത്താഫ്രിക്കയിലെ നീഗ്രോകളെപ്പോലും നീഗ്രോവിരോധികളാണെന്നു ഒന്നാകെ അടച്ചാക്ഷേപിക്കുന്ന നീഗ്രോകൾ ഉണ്ടായില്ല. ആ ആദിവാസികൾപോലും അത്ര സംസ്കാരരൂപമായിരിക്കുകയില്ല. കാരണം ആ വെള്ളക്കാരെ കൂട്ടത്തിൽ നല്ല ദയോലുക്കളേയും മര്യാദക്കാരേയും പരോപകാരതല്പരന്മാരേയും കാണാനുണ്ടാകുമെന്നു അവർക്കറിയാം. വെൻഷൻപററിച്ചിരിഞ്ഞ കാളേജുപ്രഫസറാണെന്നു പറയുന്ന ഇയാൾ അത്രപോലും സംസ്കാരമില്ലാത്തവനാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ സാമാന്യക്കാർക്കു വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴികയില്ല.

മഞ്ഞപ്പിത്തം പിടിച്ചു കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ചവർക്ക് കാണുന്ന വസ്തുക്കളെല്ലാം മഞ്ഞനിറത്തിലാണെന്നു തോന്നും. അതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഒരു രോഗം ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്—'അസുഖം'. അത് ക്ഷയംപോലെയാകുന്നു. ക്ഷയം എന്നുവെച്ചാൽ ഒരു രോഗം മാത്രമല്ല, രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ അതിന്റെ മുമ്പിലും പിന്നിലും അനേകം രോഗങ്ങൾ അകമ്പടിയായിട്ടുണ്ടാകുമത്രെ. * അതുപോലെ ഈ അസുഖാരോഗത്തിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം, വിദ്യഭ്യാസം, അസഹിഷ്ണുത, കണ്ണിൽക്കുടി, നിദ്രയന്യം, ചാപല്യം, ദ്രോഹബുദ്ധി മുതലായ ഒർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം അകമ്പടിക്കാറാകുന്നു. മഞ്ഞപ്പിത്തരോഗിയ്ക്കു വസ്തു

* "അനേകരോഗാനുഗതോ ബഹുരോഗപുരോഗമഃ

രാജയക്ഷ്ണാ ക്ഷയഃ ശോഷോ രോഗരാധിതി ച സ്മൃതഃ"

—(അഷ്ടാംഗഹൃദയം)

ക്കളെല്ലാം മഞ്ഞയായിത്തോന്നുന്നതുപോലെ ഈ രോഗം ബാധിച്ചവർക്കു മരമുള്ളവരല്ലാം അസുയാലുക്കളും സ്വർത്തികളും മരമായിട്ടേ തോന്നൂ എന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. ആ രോഗം ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു മൂർച്ഛിച്ചിരിക്കുന്ന കാലമാണ്. അതിനാൽ ഈ രോഗശാന്തിയ്ക്കായി തക്ക ചികിത്സ ഉടനെ ചെയ്തേ പാറും.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യതയെ എത്ര പുകഴ്ത്തിയാലും അധികമാകയില്ല. യോഗികളെല്ലാം ഈശ്വരതുല്യന്മാരാണെന്നു ഹിന്ദുക്കളോടു പറയേണ്ടതില്ല. “സുഖദുഃഖാദികളിൽ തന്നോടു തുല്യമായി മരമുള്ളവരേയും കാണുന്നതു യോഗികളാണെ”ന്ന ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഗീതയിൽ അർജ്ജുനനോടു പറയുന്നുണ്ട്. * ആ നിലയിൽ ഇദ്ദേഹം ഒന്നാംതരം ഒരു യോഗിയാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഇദ്ദേഹത്തിലുള്ള സ്വഭാവം മുഴുവനും അദ്ദേഹത്തിലെന്നുപോലെത്തന്നെ മരമുള്ളവരിലും അദ്ദേഹം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനെയെല്ലാമിരിക്കുന്ന യോഗിയ്ക്കു നമസ്കരിയ്ക്കുതന്നെ വേണം! പ്രകൃതം മാറിപ്പോയി.

കേരളത്തിലെ നമ്പൂതിരിമാരെയാണെങ്കിൽ മറ്റു സകല സമുദായക്കാരുടേയും ഒന്നുപോലെ ഈശ്വരതുല്യന്മാരായിട്ടാണ് (പ്രത്യക്ഷദേവന്മാരായിട്ടാണ്) വിശ്വസിയ്ക്കുകയും ബഹുമാനിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ വരണമെങ്കിൽ നമ്പൂതിരിമാരിൽനിന്നു അവർക്കു എന്തെങ്കിലും തുച്ഛമായ ചില ഗുണങ്ങളുണ്ടായാൽ മതിയോ? എന്തെന്നും അചിന്ത്യങ്ങളും അവാച്യങ്ങളുമായ നന്മകൾ (അ പക്ഷാഗ്രഹവും ആവശ്യവുമുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളുംതന്നെ) നമ്പൂതിരിമാരിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരുന്നുവെന്നല്ലെ തെളിയുന്നതു്? അല്ലാതെ സൌത്താഹിണ്യയിലെ വെള്ളക്കാർ നീംഗ്രാകളിലെന്നപോലെ നമ്പൂതിരിമാർ തങ്ങളുടെ സ്വാർത്ഥങ്ങൾ അന്യന്മാരിൽ (നായ

* “ആത്മൈവമേവ സർവ്വത്ര സമം പശ്യതി യോജ്ഞന

സുഖം വാ യദി വാ ദുഃഖം സ യോഗീ പരമോ മതഃ”

ന്മാരിൽ മാത്രമെങ്കിലും) നിബ്ബന്ധിച്ചു് നടപ്പാക്കിയെന്നും അടി ചേല്പിച്ചുവെന്നും, അങ്ങിനെ അവരെ അടിമകളാക്കിത്തീർത്തുവെന്നു മാണോ തെളിയുന്നതു്? അങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നാൽ നീഗ്രോകൾക്കു് വെള്ളക്കാരോടെന്നപോലെയുള്ള മനോഭാവമല്ലെ നായന്മാർ പ്പടെയുള്ള അന്യന്മാർക്കു് നന്യതിരിമാരെക്കുറിച്ചുണ്ടാകേണ്ടിയിരുന്നതു്? നന്യതിരിമാർ അന്യന്മാരെ താഴ്ന്നവരും ഹീനന്മാരും അടിമകളാക്കിനിർത്തുക; ആ അന്യന്മാർക്കൊന്നെങ്കിൽ, നന്യതിരിമാർ കേവലം മനുഷ്യരല്ല—ജാഗ്രഹമുണ്ടായിത്തീരുന്നവരും ചെയ്തു!! ഇതെന്തൊരു അസംബന്ധപ്രലപനമാണു്? അങ്ങോട്ടെപ്പോഴും ചെകിടത്തടിയ്ക്കുക; അതെല്ലാം സഹിച്ചു് ഇങ്ങോട്ടു് പ്രത്യക്ഷവൈമുഖ്യമായി ഭക്തിബഹുമാനാദരഭാവങ്ങളോടുകൂടി പാദസേവ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുക! ഇതല്ല പിള്ളയുടെ യുക്തിവാദം? അതു സംഭാവ്യമാണോ? ലോകത്തിലെവിടെയെങ്കിലും ഇത്തരം സംഭവം ചരിത്രത്തിൽ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

ഞാൻ പറയുന്നതു പിള്ള കേൾക്കണം. നന്യതിരിമാർ നായന്മാരെ—ഇതരന്മാരെ മുഴുവൻ—നിബ്ബന്ധിച്ചു് ദാസന്മാരാക്കി കീഴടക്കിത്താഴ്ത്തുകയല്ല ചെയ്തതു്. നേരെമറിച്ചു് നന്യതിരിമാരുടെ അടിമകൾ—അടിയാർ—ആവാൻ തരപ്പെടുന്നതു ഭാഗ്യം മാത്രമല്ല പുണ്യംകൂടിയാണെന്നു തോന്നുകയാൽ അവരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം അവരെ അടിയാരായി നന്യതിരിമാർ സ്വീകരിയ്ക്കുയാണു ചെയ്തതു്. ഒരുതരത്തിലും തങ്ങൾ നന്യതിരിമാരോടു തുല്യരല്ലെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കുകയും, അവരുടെ പാദസേവ ചെയ്യുന്നതുപോലും പുണ്യമായിക്കരുതുകയും, ആ പുണ്യത്തിനുവേണ്ടി അവർ അപേക്ഷിയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണു് അവർക്കു് അടിമത്വം അനുവദിച്ചുകൊടുത്തതു്. അവരും നന്യതിരിമാരും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന പൈശ്വര്യം ഒന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ പരമാർത്ഥം ബുദ്ധിയുള്ളവർക്കെല്ലാം അറിയാൻ കഴിയും. നന്യതിരിമാർ സ്വാർത്ഥത്തിനായി മാറുള്ള

വരെ നിബ്ബന്ധിച്ചു് അടിമകളാക്കി നിൽക്കുക, ആ മറുഭൂമി വരെ ഞെങ്കിൽ ആ അടിമത്വം കിട്ടാൻ കൊതിയ്ക്കുകയും, അതനുവദിച്ചു കൊടുത്തതിന്നു നന്യതിരിമാരെ പ്രത്യക്ഷദൈവങ്ങളായി ആദരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക; നന്യതിരിമാർ അന്യന്മാരുടെ തലയ്ക്കു ചവിട്ടി അമർത്തുക; ആ അന്യന്മാർ ആ ചവിട്ടേൽക്കാൻ കൊതിയ്ക്കുകയും, ആ കാൽ തൊട്ടു തലയിൽ വെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു! വെറും ബുദ്ധിശൂന്യന്മാരും വിദ്വേഷബുദ്ധികളുമായ വങ്കപ്രമാണികൾക്കല്ലാതെ—ഭ്രാന്തില്ലാത്തവർ— ഈയിഹം ജല്ലിയ്ക്കുവാൻ ധൈര്യമുണ്ടാകുമോ? “ഞാനോടിച്ചെന്നവനെനെത്തട്ടിയിട്ടു; കൊടുത്തു ഞാനവനെന്റെ ചെകിട്ടത്തു രണ്ടു്” എന്നൊരു ഫലിതം എന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തു കൂട്ടികളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതാണു പിള്ള യുക്തിയുക്തമായി സ്ഥാപിയ്ക്കുന്ന ശാസ്ത്രം!

എത്ര പ്രാഥമികവും ശരി, പിന്നീടൊന്നു വിളിച്ചാൽ അതെല്ലാം മറന്നു വാലാട്ടിക്കൊണ്ടു് മുന്നെപ്പോലെത്തന്നെ പട്ടികൾ മാത്രമേ ബഹുമാനത്തോടെ പെരുമാറൂ. അതുതന്നെ വല്ലപ്പോഴുമല്ലാതെ തുടച്ചുയായി എന്നെന്നും എപ്പോഴും ദ്രോഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ അവ വിട്ടുപോകാതിരിയ്ക്കുകയില്ല. ഈ നായന്മാരാണെങ്കിൽ അതും ചെയ്യാതെ എന്നെന്നും നന്യതിരിമാരുടെ അവമാനം സഹിച്ചുകൊണ്ടു് അവരുടെ കാലടിക്കീഴിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയെന്നാണോ പിള്ളസ്റ്റാറിന്റെ നിഗമനം?

അങ്ങിനെ ഈശ്വരവ്യന്മാരായിക്കരുതിയിരുന്ന നന്യതിരിമാരേയാണ് ഈ തെമ്മാടി, ധിക്കാരി, സ്വർദ്ധാ ‘സ്വാർത്ഥികൾ’ ‘സ്വാർത്ഥികൾ’ എന്നു നിർദ്ദയം നിസ്സങ്കോചം നിർല്ലജ്ജം ജല്ലിയ്ക്കുന്നത്. ലോകക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടിയല്ലാതെ സ്വസമുദായത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥത്തിന്നുവേണ്ടി—പ്രത്യേക ഗുണത്തിന്നുവേണ്ടി— ഒരൊറ്റ സംഗതിയെങ്കിലും ഇതരന്മാർക്കു സമ്മതമില്ലാതെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു്—ബലംപ്രയോഗിച്ചു്—നടപ്പിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു ഈ പിള്ള

യ്ക്കും തെളിയിക്കുവാൻ കഴിയുമോ എന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്. അയാളൊരുക്കമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ സംഗതി വാദിക്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. പക്ഷെ വാദം കേട്ടു വിധികല്പിക്കുവാൻ അയാളും അയാളുടെ കൂട്ടുകാരായാൽ പോര; പിന്നെയോ, വാദം കേട്ടു ന്യായം കാണാൻ കഴിവുള്ള നിർമ്മാണരൂപികളായിരിക്കണമെന്നേയുള്ളൂ.

ജഡ്ജിയുടെ ജയിൽവാസം

മുമ്പാരിയ്ക്കൽ ഇമ്പിച്ചി എന്നു പേരായി വലിയ കയ്ക്കുളി ക്കാരനായ ഒരു ജഡ്ജിയുണ്ടായിരുന്നു. വലിയ തുക കയ്ക്കുളി വാങ്ങി പല നിരപരാധികളെയും അദ്ദേഹം ശിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒടുവിൽ കയ്ക്കുളിക്കേസിൽ ഗവണ്മെന്റ് അദ്ദേഹത്തേയും ശിക്ഷിച്ചു. ജയിലിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഇദ്ദേഹം ശിക്ഷിച്ചു ജയിലിൽ കിടക്കുന്ന ചില നിരപരാധികൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഇദ്ദേഹത്തെ ആദരിച്ചു. മണ്ണു ചുമക്കാൻ പോയപ്പോൾ “നമുക്കൊക്കെ ചെറിയ കൊട്ട മതി, ജഡ്ജിത്തമ്പുരാനു വലിയ കൊട്ട കൊടുക്കണം” എന്നും പറഞ്ഞു വലിയ മുപ്പറക്കൊട്ടതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കുകയും, കീഴ്ക്കുന്നവർ നിത്യവും അതിൽ നിറയെ മണ്ണുടുത്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലയിൽ കയറ്റിവെച്ചു ചുമപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതായ ഒരു കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

അതുപോലെ ഇന്നത്തെ നമ്പൂതിരിസമുദായം ഇളങ്കളംജഡ്ജിത്തമ്പുരാനാൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട ജയിലിൽ കിടക്കുന്ന നിരപരാധികളാകുന്നു. അതിനാൽ നമുക്കൊക്കെ ചെറിയ കൊട്ടയായാലും മതി; ഈ ജഡ്ജിത്തമ്പുരാനെ മാനിക്കുവാനായി പ്രത്യേകം വലിയ കൊട്ടതന്നെ കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. എന്നുവെച്ചാൽ നായന്മാരുടെ പേരിൽ നമ്പൂതിരിമാർക്കു അങ്ങേയറ്റത്തോളം വിദ്വേഷം ജനിപ്പിക്കുന്ന കള്ളച്ചരിത്രങ്ങൾ കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ട

താകുന്നുവെന്നു താല്പര്യം. പക്ഷെ പിലയ്ക്കുള്ളതുപോലെ അതു വലിയ കൊട്ട എന്റെ സ്വാധീനത്തിലില്ല—അയാളെപ്പോലെ അനൂനാരെ അവമാനിക്കാനും അധീക്ഷേപിക്കാനും വേണ്ടി മനഃപൂർവ്വം നണപറയാൻ എനിക്കു വശമില്ല; അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ പഠിച്ചാലും എനിക്കു അതു വശമാവുകയുമില്ല—അതിനാൽ ഈ കാര്യത്തിൽ വ്യസനം പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. നണയും കള്ളച്ചരിത്രങ്ങളും മറ്റും പറയുവാൻ എനിക്കു റിത്തേകൂടാ. അതിനു പിള്ളസ്റ്റാറിനോടു മാപ്പുപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

IV മക്കത്തായവാദം

No: 1625/37.

കുന്നംകുളം,

11—8—62.

ര. ര. ശ്രീ.

ഇളങ്കുളം കുന്നത്തൻപിള്ള അവർകൾക്ക്,

സത്യനീകേതനം,

തിരുവനന്തപുരം.

‘ഇളങ്കുളത്തിന്റെ നമ്പൂരിശ്ശങ്കരം’ എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 14-ാം അദ്ധ്യായംകൊണ്ടും, നായനാരുടെ പൂവ്വചരിത്രം 1-ാം ഭാഗത്തിലെ 2-ാം 3-ാം അദ്ധ്യായങ്ങളെക്കൊണ്ടും നായർസമുദായത്തിന്റെ മതമക്കത്തായോല്പത്തിചരിത്രം വിശദമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. നായർസമുദായം ഒരുകാലത്തും മക്കത്തായമായിരുന്നിട്ടില്ലെന്നു അതിൽ ഞാൻ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളും ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു അയച്ചുതരികയുണ്ടായി. നിങ്ങളുടെ ഒരുഭിപ്രായംകൂടി ചേർക്കണമെന്ന ആഗ്രഹത്താൽ പൂവ്വചരിത്രം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതിന്നു മുമ്പാണു് അയച്ചുതന്നതെന്നും നിങ്ങൾക്കു ഓർമ്മയു

ണ്ടല്ലോ. * നിങ്ങളുടെ പ്രസ്താവനയിൽ കുറച്ചെങ്കിലും യഥാർത്ഥ്യമോ, ആത്മാർത്ഥതയോ, അഭിമാനമോ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ തെറ്റാണെന്നും, നിങ്ങളുടേതാണ് ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്നും നിങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതായിരുന്നു; അഥവാ അതിനായി ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ അതിനുള്ള അവസരം ഞാൻ തന്നിട്ടുകൂടി അതിനൊന്നും മുതിരാതെ “കെണിയിൽ കുടുങ്ങിയ കുറുക്കനെപ്പോലെ” ഒന്നുമറിഞ്ഞില്ലെന്ന നാട്യത്തിൽ മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതെന്താണ്? ഒരു തലയ്ക്കിലെങ്കിലും ജീവനുണ്ടെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ മൗനമവലംബിയ്ക്കുവാൻ ആർക്കെങ്കിലും കഴിയുമോ? അപ്പോൾ നിങ്ങൾ എഴുതിയതെല്ലാം കള്ളച്ചരിത്രങ്ങളാകയാൽ എന്തു മറുപടി പറഞ്ഞാലും നിങ്ങൾ കൂടുതൽ വഷളാവുകയേ ഉള്ളുവെന്നും, അതിനാൽ ഇനി ഏറ്റവും രക്ഷയുള്ള നില മിണ്ടാതിരിക്കുകയാണെന്നും കരുതിയിട്ടില്ല അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നത്? അതിരിക്കട്ടെ.

* പുസ്തകത്തിന്റെ അച്ചടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ (അവതാരിക, വിഷയവിവരം, ടൈറ്റിൽ മുതലായതു് തയ്യാറാവുന്നതിനു മുമ്പ്) എല്ലാ ഘാതങ്ങളും കാരോ കോപ്പിയെടുത്ത് തുന്നിക്കെട്ടി റജിസ്ട്ര് ഷൺപോസ്റ്റായി ഞാനദ്ദേഹത്തിനയച്ചുകൊടുത്തു. ഉദ്ദേശം രണ്ടു പേജിൽ കവിയാതെ ഒരു പ്രായം പുസ്തകത്തോടൊന്നിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്യാനായി അയച്ചുതരുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുള്ളതും അയച്ചു. പുസ്തകം പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ മറ്റാരെയും കാണിക്കരുതെന്നും, അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി ആ പുസ്തകം തിരികെ അയച്ചുതരണമെന്നും പ്രത്യേകം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. പുസ്തകവും അഭിപ്രായവും മടക്കരശ്മിയിടക്കം തപാലിൽ റജിസ്ട്ര് ചെയ്തയയ്ക്കുന്നതിനു് 71 നയാപൈസ സ്റ്റാമ്പും ആ എഴുത്തിൽ അടക്കംചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ പുസ്തകവും സ്റ്റാമ്പും അവിടെ പിടിച്ചുവെക്കുക മാത്രമല്ലാതെ ഇന്നുവരെ ഒരു മറുപടിയാവട്ടെ, ആ പുസ്തകമെവട്ടെ എന്നിങ്ങനെയുള്ളതൊന്നിട്ടില്ലെന്നും ഖായനക്കാർ അറിയണം.

“കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ” എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 183-ാം പേജിൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതിക്കാണുന്നു. “കാരാൺ മാവകാശം എന്നിൽനിന്നു ഉൾമാളർ എടുത്തുകളയുന്നപക്ഷം എന്റെ ഭാര്യയേയും മക്കളേയും രക്ഷിച്ചുകൊള്ളണേ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും മറ്റും സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ദായക്രമം 11-ാം ശതകം വരെ മക്കത്തായംതന്നെയായിരുന്നുവെന്നു് തെളിയിക്കുന്നു.”

(1) മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം ചെയ്ത പ്രാർത്ഥനക്കാരൻ ആരാണ്? (2) എത്ര ക്ഷേത്രത്തിലെ എത്രരാളരോടാണ് അങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ചത്? (3) അങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടായ സന്ദർഭം ഏതാണ്? (4) നിങ്ങൾക്കെവിടെനിന്നാണ് ഈ വിവരം കിട്ടിയത്? (5) അതു 11-ാംശതകത്തിലാണെന്നു പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. അതെങ്ങിനെ തീരുമാനിച്ചു? ഈ സംഗതികളെല്ലാം അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ആവശ്യം അങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ചവന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു സത്യമാണോ എന്നു തീരുമാനിക്കാനാണ്. നിങ്ങളുടെ പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുന്ന പ്രസ്താവനകൾ പലതും തെറ്റാണെന്നു തീർച്ചയുണ്ട്. അവയിൽ പലതും കേവലം അബദ്ധംപറിയതല്ലെന്നും, ജനങ്ങളെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി മനഃപൂർവ്വം ചെയ്തതാണെന്നും തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ നിങ്ങളുടെ ഓരോ പ്രസ്താവനയേയും പ്രത്യേകം പരിശോധിച്ച് സത്യമാണെന്നു കണ്ടല്ലാതെ വിശ്വസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെവന്നിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ഇത്രയും വിശദമായ വിവരം ആവശ്യപ്പെടാൻ കാരണം അതാകുന്നു.

ഭാര്യയേയും മക്കളേയും രക്ഷിക്കുവാനായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു മാത്രമാണല്ലോ അവർ മക്കത്തായികളാണെന്നതിലേയ്ക്കു നിങ്ങൾ തെളിവായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ഇന്നുള്ള നായനാരെല്ലാം മരുമക്കത്തായക്കാരാകയാൽ അവരെല്ലാംതന്നെ ഭാര്യ, ഭർത്താവ്, അച്ഛൻ, മകൻ എന്നും മറ്റുമുള്ള ബന്ധങ്ങൾ തീരെ ഇല്ലാത്തവരാണെന്നും, ഡിപ്പവിന്റെ വിളംബരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള

മാതിരി പാടത്തു മേഞ്ഞുനടക്കുന്ന കന്നുകാലികളെപ്പോലെ വെറും ഗൊഡൗനും മാത്രം അനുസരിയ്ക്കുന്നവരാണെന്നും നിങ്ങൾ സമ്മതിച്ചതായി വിശ്വസിയ്ക്കുകതേ! എല്ലാ സംഗതികൾക്കും വിശദമായ മറുപടിയ്ക്കു താല്പര്യപ്പെടുന്നു. മറുപടി രജിസ്ട്രാക്കി അയയ്ക്കുന്നതിന് 71 നയാപൈസ സ്റ്റാമ്പും ഇതിൽ അടക്കംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്നു മുമ്പ് 14 പ്രാവശ്യമായി 10-ക. 86-നയാപൈസയ്ക്കുള്ള സ്റ്റാമ്പ് ഞാൻ അയച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ഒന്നിന്നും മറുപടി അയയ്ക്കാതെ അതു മുഴുവൻ നിങ്ങൾ സമ്പാദിയ്ക്കുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളുവെന്നും, ഇപ്പോൾ അയയ്ക്കുന്നത് അതിന്നു പുറമയാണെന്നും ഞാൻ നിങ്ങളെ കാണപ്പെടുത്തുന്നു.

എന്നും,

കാണിച്ചയ്ക്കുൻ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

No: 30/38.

കുന്നംകുളം,
21-8-62.

ര. ര. ശ്രീ.

ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള അവർകൾക്ക്,

സത്യനികേതനം,

തിരുവനന്തപുരം.

11-ാം-ന് ഞാൻ നിങ്ങൾക്കയച്ച എഴുതിന്നു ഇതുവരെ യാതൊരു മറുപടിയും കണ്ടില്ല. മറുപടി രജിസ്ട്രാ ചെയ്തയയ്ക്കാനുള്ള 71-ന.പ. സ്റ്റാമ്പയച്ചിട്ടും ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നത് മയ്ക്കംകൊണ്ടു യോജിച്ചതാണോ? “അവരവർക്ക് അറിയാവുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രം പ്രതിപാദിയ്ക്കുകയും, അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതു അറിഞ്ഞുകൂടുന്ന പര്യായം ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു” എന്നു നിങ്ങൾ ഉള്ളിനെപ്പറ്റി—അദ്ദേഹം മരിച്ചതിന്നു ശേഷം—‘കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇളങ്കുളത്തെ ഏടുകൾ’ എന്ന പുസ്തകത്തിലെ അവതാരിക

യിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ നിങ്ങളല്ലെ “ചാതുർണ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്” എന്ന സംശയംകൂടാതെ പുലമ്പിയിരിക്കുന്നത്? ഉള്ളൂർ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് അങ്ങിനെ നിങ്ങൾ പുലമ്പിയിരുന്നതെങ്കിൽ അത്രയെങ്കിലും മയ്യാദയാകുമായിരുന്നു! എന്നാൽ അദ്ദേഹം മരിക്കാൻപോണ്ടി അഞ്ചെട്ടുകൊല്ലം കാത്തിരിക്കുകയും, മരിച്ചതിനു ശേഷം ‘അദ്ദേഹവുമായി നടന്ന സ്വപ്നസംഭവങ്ങളാണെന്നും പറഞ്ഞു തട്ടിവിടുകയും ചെയ്ത എന്തു മയ്യാദയാണ്? അതു വായനക്കാർ തീച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. ഇവിടെ വിഷയം അതല്ലല്ലോ.

ഉള്ളൂരെപ്പറ്റി അങ്ങിനെയെല്ലാം ജല്പിച്ച ധിക്കാരിയായ നിങ്ങളോടു ഞാൻ ചോദിച്ചതെന്താണ്? നിങ്ങളുടെ ദയാദാക്ഷിണ്യത്തിനുവേണ്ടി യാചിക്കുകയാണല്ല ഞാൻ ചെയ്തത്? ഹിന്ദുമതത്തേയും ബ്രാഹ്മണത്തേയും ആകമാനം അപമാനിക്കുകയും അവഹേളിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിധം നിങ്ങൾ ചെയ്ത പ്രസ്താവനകളെളിവു ചോദിക്കുകയാകുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി ഇതുവരെ യാതൊരു മറുപടിയും അയയ്ക്കാതിരുന്നത് — ഹിന്ദുമതത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കറിയില്ലാത്തതില്ല — അവസരമില്ലാത്തതിട്ടായിരിക്കുമെന്നാണോ ഞാൻ വിശ്വസിക്കേണ്ടത്? അങ്ങിനെയൊക്കെകിതന്നെ “തല്ലാലും അവസരമില്ലെന്നും, ഇതു ദിവസത്തിനകം മറുപടി അയയ്ക്കാ” മെന്നും ഉടനെ എനിക്കു അറിവുതരേണ്ടതല്ലേ? ഒരു തലയ്ക്കുലങ്കിലും മയ്യാദയുള്ളവർ അങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരിക്കുമോ? മറുപടിക്കുള്ള സ്തംഭനച്ചതനിട്ടുകൂടി ഈവിധം പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്താണ്?

ഞാൻ നിങ്ങളോടു ചോദിക്കുന്നു “ചാതുർണ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്” എന്ന നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ പറഞ്ഞതാണോ? ഹേ! പിള്ളസ്റ്റാരേ! മറുപടി പറയൂ. നിങ്ങൾക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതൊന്നും നിങ്ങൾ പറയയില്ലല്ലോ. നിങ്ങൾ

ജീവിച്ചിരിയ്ക്കെ നേരിട്ടു ചോദിയ്ക്കയല്ലെ ഞാൻ ചെയ്യുന്നത്? എന്തുകൊണ്ടാണു മറുപടി പറയാത്തതു? ഹിന്ദുമതത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ എന്താണു പറിച്ചിട്ടുള്ളതു? ഹിന്ദുമതമാകുന്ന മഹാസമുദ്രത്തെ നിങ്ങൾ ഒന്നു തൊട്ടുനോക്കുകപോലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? കടൽക്കരയിൽ ചെന്നു നീല്ക്കുക മാത്രം ചെയ്തിട്ട് കടലിനെപ്പറ്റിയ സൂക്ഷ്മതയ്ക്കും ഗ്രഹിച്ചുവെന്നും തനിയ്ക്കറിയാമെന്നും അഭിമാനിയ്ക്കുന്നതുപോലെ മൃഗമത്ര മാത്രമല്ല ധിക്കാരവ്യക്തിയല്ലെ ഇത്!

ഉള്ളരിനെപ്പോലെയുള്ള അഹങ്കാരവും മൃഗതയ്യും നിങ്ങൾക്കില്ലല്ലോ. അതിനാൽ നിങ്ങൾക്കറിവില്ലാത്തതൊന്നും നിങ്ങൾ പറയാത്തതിരിയ്ക്കയില്ലെന്നു തീർച്ചയല്ലേ? ഉള്ളരെപ്പോലെ നിങ്ങൾ മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യത്തിലും നിങ്ങൾക്കെതിർപ്പുണ്ടാവില്ല. ഞാനാവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം തെളിവു തരാതിരിയ്ക്കാൻ കാരണം പിന്നെ എന്താണു? അതെന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ. കഴിഞ്ഞ കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ വിസ്തരിയ്ക്കുന്നില്ല. ഈ റിപ്പോർട്ടർ കിട്ടിയാലെങ്കിലും താമസിയാതെ മറുപടി തരണമെന്നും, അവസരക്കുറവുണ്ടെങ്കിൽ ഇതു ദീർഘസമയം മറുപടി അയയ്ക്കുമെന്ന് ഉടനെ അറിവുതരണമെന്നും അഭ്യർത്ഥിയ്ക്കുന്നു. മറുപടി റജിസ്റ്റർ ചെയ്തയയ്ക്കുന്നതിന് 71-ന.പ. സ്റ്റാമ്പും അടക്കം ചെയ്യുന്നു. *

എന്നും,

കാണിച്ചയ്ക്കൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

* ഇത് 15-ാംമത്തെ തവണയാകുന്നു; മറുപടിയ്ക്കുവേണ്ടി 11-ക. 57-നയാചെയ്യയുടെ സ്റ്റാമ്പ് അയച്ചു.

V വേശ്യകളാക്കൽ

കുന്നംകുളം,

20—10—62.

ര. ര. ശ്രീ.

ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള അവർകൾക്കു്,

സത്യനികേതനം,

തിരുവനന്തപുരം.

“സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകൾ ഏതു ജാതിയിൽപെട്ടവരായാലും, അവരെ വേശ്യകളാക്കിത്തീർക്കണമെന്നത് ബ്രാഹ്മണരുടേയും നാടുവാഴികളുടേയും കടമയായിരുന്നു” എന്ന നിങ്ങൾ ‘ചില കേരള ചരിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ’ 2-ാം ഭാഗം എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 104-ാം പേജിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇത് സമ്പൂർണ്ണമായി (നാടുവാഴികൾക്കു്) അത്യന്തം അപമാനകരവും ആക്ഷേപാർഹവുമാണെന്ന നിങ്ങൾ ഭാഷിക്കണം. യാതൊരു സ്ത്രീയും തേവീടിപ്പികളായി അധഃപതിക്കുവാൻ തടയാൻ അങ്ങിനെ അധഃപതിപ്പിക്കുവാൻ സമ്പൂർണ്ണമായി തടയാൻ പ്രതിജ്ഞയോ ആഗ്രഹിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടായില്ലെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഏതായാലും നിങ്ങൾ ആരോപിക്കുന്നതായ ഈ കുറ്റം അടുത്തകാലത്തോന്നുമല്ല, അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ലല്ലോ.

അങ്ങിനെ അതെല്ലാം തീരെ വിസ്തൃതപ്രായമായിക്കഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കു്, അതു വാസ്തവമാണെന്നിരുന്നാൽക്കൂടി, ഇപ്പോൾ വീണ്ടും പ്രസ്താവിക്കുവാൻ കാര്യമെന്താണു്? ഇത് ഇപ്പോളില്ലാത്തതായ സമുദായസ്വഭാവമുള്ള ഉണ്ടാക്കാനല്ലാതെ എന്തിന്നാണു് പരീക്ഷിക്കുക? ഭാരതത്തിലെമ്പാടും ഉണ്ടായിരുന്ന കേരളത്തിലേയും ജനങ്ങൾ നാണാജാതിമതസ്ഥന്മാരുടെ അടിമത്തത്തിലായിരുന്നു. പണ്ടു അവർ തമ്മിൽ സ്വഭാവമുള്ളതായിരുന്നെങ്കിലും അവയെ ശമിപ്പിച്ചു് സമുദായരഞ്ജിപ്പിച്ചുണ്ടാക്കു

നല്ല ക്ഷേമകാംക്ഷിയോ പരിശ്രമിയോണ്ടുത്? അങ്ങനെയിരിയ്ക്കെ പണ്ടു നടന്നതായ പഴയ ചരിത്രമാണെന്ന നിലയിൽ ഓരോന്നെഴുതി സഭയായ്ക്കുളം ഉഴരിക്കുന്നതിനാൽ നിങ്ങൾ ശ്രമിയ്ക്കുന്നതു തെറ്റല്ലേ? പിന്നെ എന്തിനാണു നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചത്? അതിരിയ്ക്കട്ടെ.

ഒരു സമുദായത്തേയൊക്കെ ഇഴവിയം അധിഷ്ഠിപ്പിയ്ക്കുവാൻ അതിനടിസ്ഥാനമായ തെളിവു് അവിടെത്തന്നെ കാണിയ്ക്കുക എന്നതു മറ്റൊരു മാത്രമാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ ഇഴവിയം പ്രസ്താവിച്ചതു തെറ്റാണെന്നു മാത്രമല്ല നിങ്ങളുടെ കുറ്റംകൂടിയാകുന്നു. അതിനാൽ അതിനെപ്പറ്റിയ ശരിയായ തെളിവു കാണിയ്ക്കുകയും, വിശദീകരണം തരികയും വേണമെന്നു ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നു; അപ്രകാരം ചെയ്യേണ്ടതായ ചുമതല നിങ്ങൾക്കുണ്ടെന്നു ഞാൻ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യട്ടെ.

‘എത്ര ജാതിയിൽ ചെട്ടവരായാലും’ എന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിന്റെ തല്പര്യം എന്താണ്? അതിനെത്തോളം വ്യാപ്തിയുണ്ടു്? നമ്പൂതിരിസ്ത്രീകളേയും അങ്ങിനെ വേശ്യകളാക്കിയിരുന്നവരോ? മൊത്തത്തിൽ ജാതികളെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യവഹാരം ബ്രാഹ്മണർ, അമ്പലവാസി, നായർ എന്നിങ്ങിനയാണല്ലോ. ഇവരിൽനിന്നു മാത്രമാണോ സുന്ദരികളേയല്ലാം പിടിച്ചു വേശ്യകളാക്കിയിരുന്നതു്? വെളുത്തേടത്തു് പിള്ളക്കുത്തലനായനാർ, തീണ്ടലുണ്ടെന്നുവെച്ചിരുന്ന ഈഴവരാദിയാരു കമ്മാളർ, ഹരിജനങ്ങൾ മുതലായ ജാതിക്കാരിലും സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകളുണ്ടാകാറുണ്ടല്ലോ. ‘സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകൾ’ എന്നു മാത്രമല്ലാതെ ചിലരേയോ (അഥവാ പലരേയും എന്തെങ്കിലുമോ പറയാതിരുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു്) സുന്ദരികളെ മുഴുവനും വേശ്യകളാക്കുമെന്ന അർത്ഥം സ്പഷ്ടമാണ്. അതിനാൽ നിബ്ബന്ധസൈന്യസേവനമുള്ള കാലത്തു് ആരോഗ്യമുള്ള സന്താനങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കൾക്കെന്നപോലെ സൗന്ദര്യമുള്ള പു

ത്രിയുണ്ടാകുന്നതു ആപത്താണെന്നല്ലെ വന്നത്? 'ഏതു ജാതിയിൽ പെട്ടവരായാലും' എന്നു നിങ്ങൾ സംശയത്തിനിടപറഞ്ഞ വിധത്തിൽ ഖണ്ഡിതമായി പറഞ്ഞ സ്ഥിതിയുൾക്കൊണ്ടും വ്യക്തമായി മറുപടി പറയത്തക്ക തെളിവുകൾ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടാവുമെന്നു തീർച്ചയാണല്ലോ. അതെല്ലാം എനിക്കു തീർച്ചയായും കാണേണ്ടതായ ആവശ്യമുണ്ട്.

ഏതേതു ജാതിയിൽനിന്നു എത്രയെത്ര സുന്ദരികളേയാണു് നമ്പൂതിരിമാർ വേശ്യകളാക്കിയതെന്നു വ്യക്തമായ കണക്കു ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങൾക്കു കീട്ടിയില്ലെന്നുവരാം. അതിനാൽ അതു് ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നമില്ല. എന്നാൽ സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകളെ തേടിപ്പിടിച്ചു നമ്പൂതിരിമാർ വേശ്യകളാക്കിയിരുന്നവെന്നും, അപൂർവ്വമായിട്ടല്ല ധാരാളമായിട്ടുതന്നെ അങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നുവെന്നും, എല്ലാ ജാതികളിലെ സുന്ദരികളേയും അങ്ങിനെ വേശ്യകളാക്കിയിരുന്നുവെന്നും വിശ്വസിക്കുവാനാവില്ല. അഥവാ ഉപരിയുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയില്ലാത്തവർക്കുവേണ്ടി പല ജാതിക്കാരിൽനിന്നു ധാരാളം സുന്ദരികളെ വേശ്യകളാക്കിയിരുന്നുവെന്നും തെളിയിക്കുവാൻ പറ്റില്ല. ഇതിന്നുള്ള തെളിവു ഉടനെ കാണിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ ഇതിനാൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

ചിന്നെ വേശ്യകളാക്കിത്തീർക്കുന്നതു നമ്പൂതിരിമാരുടെ 'കടമ'യായിരുന്നുവെന്നു നിങ്ങൾ ഏഴുതിരിയിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്നും ശരിയായ ഒരു വിശദീകരണം കിട്ടിയേ മതിയാകൂ. (എ) സാധാരണ പലരും ചെയ്യാറുണ്ടു്; എല്ലാവർക്കും അതറികയും ചെയ്യാം; എന്നാലും ഗോപ്യമായിട്ടേ ചെയ്യൂ; അങ്ങിനെ ചിലതുണ്ടു്. പണ്ടത്തെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ സംബന്ധവും നായന്മാരുടെ കള്ളുകിടിയും മറ്റും ഇതിന്നുദാഹരണമാണു്. (ബി) നഷ്ടമില്ലാത്ത ഉപകാരം ചെയ്യുക എന്നതു് സർവ്വസാധാരണമായ പതിവുണ്ടല്ലോ. (സി) പടി കടന്നുവന്നു "കുറച്ചു പച്ചവെള്ളം കുടിക്കൂ" എന്ന് തരണമെന്നു ആരാവശ്യപ്പെടുന്നു.

പ്പെട്ടാലും കൊടുക്കും; വലിയ വിഷമമുണ്ടെങ്കിലേ കൊടുക്കാതിരിയ്ക്കുകയുള്ളുവല്ലോ. കാരണം അതൊരു ധർമ്മവും മയ്യായ്മയുമായിക്കൂടിയിരുന്നതുതന്നെ. (ഡി) നമ്പൂതിരിമാർക്ക് സന്ധ്യാവന്ദനാദികൾ ചെയ്യണമെന്ന നിബന്ധനയുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ അതൊരു കടമയാണെന്നു പറയാം. അതു ഒരിയ്ക്കൽ ചെയ്യാൻ സാധിക്കാതെ വന്നാൽ അടുത്തദിവസം ആവർത്തിയ്ക്കണം — പീറ്റേറീവസം തലേദിവസത്തേയും ചെയ്യണമെന്നർത്ഥം. (ഇ) ഭാര്യസന്താനങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുക എന്നതു കടമയാണ്. താൻ മരിച്ചിട്ടെങ്കിലും അവരുടെ ജീവൻ രക്ഷിയ്ക്കണം; സന്ധ്യാവന്ദനംപോലെ മാറിവെണ്ണാൻ തരമില്ല. അത്തരം പ്രവർത്തികളാണ് 'കടമ'.

സുന്ദരികളെ വേശ്യകളാക്കിത്തീർക്കണമെന്നത് ഒരു 'കടമ'യാണെന്നാണല്ലോ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ സുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീ ഏതു സമുദായത്തിലേക്കിലും എവിടെയെങ്കിലുമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ അവരെപ്പിടിച്ചു ദാസ്യയാക്കിത്തീർക്കണമെന്നു ജീവിയ്ക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഭാര്യസന്താനങ്ങളെ പെരുവഴിയിൽ അനാഥരാക്കി തുലയൻ വിട്ടുകൊണ്ടു താൻ സ്വതന്ത്രനായി സസുഖം ജീവിയ്ക്കുന്നതുപോലെ സുന്ദരിയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ കണ്ടാൽ — അഥവാ അങ്ങിനെ ഒരുവളുണ്ടെന്നു കേട്ടാൽ — അവളെ വേശ്യയാക്കിത്തീർക്കണമെന്നത് നമ്പൂതിരിമാർക്ക് അസഹ്യവും അചിന്ത്യവുമായിരുന്നുവെന്നല്ലെ അതിന്റെ സാരം?

ഇത്രത്തോളം ഉറപ്പിച്ചുപറയാൻ സാധിക്കണമെങ്കിൽ — ധൈര്യമുള്ളവർക്കുണ്ടെങ്കിൽ — അത്രയും വ്യക്തമായ തെളിവുകൾ നിങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടാവാതെ വരില്ലല്ലോ. ആ തെളിവുകൾ എന്തെന്നു എനിക്കു വ്യക്തമായി അറിയണം; രേഖകളെല്ലാം സ്വയം പരിശോധിക്കുകയും വേണം. അതിനാൽ ഈ കാര്യത്തിൽ നിങ്ങളുടെ കൈവശമുള്ള തെളിവുകളുടെ വിവരം ആദ്യംതന്നെ വിശദമായി എഴുതിയയയ്ക്കണം.

കഴിഞ്ഞില്ല: ഇനിയും അറിയേണ്ടതുണ്ട്. 'വേശ്യകളാക്കി
ത്തീർക്കുക' എന്നാണല്ലോ നിങ്ങൾ പറയുന്നത്. അതിന്നു എന്തൊ
രു ചടങ്ങാണ് നമ്പൂതിരിമാർക്കുണ്ടായിരുന്നത്? അതു സ്വയം ചെ
യ്ക്കുകയോ മറ്റുചിലരേക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കുകയോ പതിവ്? സന്ദരി
യായ ഒരു നായർസ്ത്രീയുണ്ടെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. ആദ്യം അവൾ
വേശ്യയല്ല; വേശ്യയാക്കിത്തീർത്തിട്ടേ വേശ്യയാകുന്നുള്ളവെന്നാണ
ല്ലോ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. അങ്ങിനെ വേശ്യയാ
ക്കിത്തീർക്കാൻ വേണ്ടതായ കർമ്മം എന്താണ്? ആരാണ്? ഏവിടെ
ചെയ്യാണു ചെയ്തിരുന്നത്? ഇതിനേപ്പറ്റിയുള്ള പൂർണ്ണവിവരം എ
നിയ്ക്കുവാനേണ്ടതായ ആവശ്യമുണ്ട്. അത് തരുവാൻ ഞാനാവശ്യ
പ്പെടുന്നു. *

എന്നും,

കാണിച്ചയുൾ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

കുന്നംകുളം,

18_12_62.

ര. ര. ശ്രീ.

പ്രൊഫസർ ഇളങ്കുളം പി. എൻ. കുഞ്ഞൻപിള്ള Esq.,

സത്യനികേതനം,

തിരുവനന്തപുരം.

20_10_62-ൽ ഞാൻ രജിസ്ട്രേഷൻ നിങ്ങൾക്കയച്ച
കത്തിന്നു ഇതുവരെ മറുപടി കണ്ടില്ല. നിങ്ങൾ ആ പറഞ്ഞത്
കേവലം തെമ്മാടിത്തമാണെന്നും, ന്യായമായ തെളിവോ യുക്തി

* മറുപടി രജിസ്ട്രേഷനയ്ക്കുനായി 71-ന.പ. സ്റ്റാമ്പും അടക്കം
ചെയ്തിരുന്നു. ഇതോടുകൂടി 12-ക. 28-നയാചൈസയുടെ സ്റ്റാമ്പ് (16
തവണയായി) അദ്ദേഹം മറുപടി അയയ്ക്കാതെ പിടിച്ചുവെച്ചുവെന്ന വിവ
രം വായനക്കാർ അറിയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

യോ അതിന്നു കാണിയ്ക്കുവാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടാണ് മറപടി അയയ്ക്കാത്തതെന്നുമാണു ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നത്. അതിരിയ്ക്കട്ടെ.

ഞാൻ പറയുന്നതങ്ങിനെയല്ല; താഴെ പറയുംപ്രകാരമാണെന്നാകുന്നു. അതിനേപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കു നിഷേധിയ്ക്കാനൊ വല്ലതും പറയാനോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിലെങ്കിലും വിശദമായി എഴുതിയയയ്ക്കണമെന്നു ഞാൻ ഇതിനാൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. നിങ്ങൾ അപ്രകാരം മറപടി അയച്ചില്ലെങ്കിൽ താഴെ എഴുതുന്നതെല്ലാം ശരിയാണെന്നു നിങ്ങൾ സമ്മതിച്ചതായിട്ടേ വിശ്വസിയ്ക്കുകയുള്ളൂ.

നായർസ്രീകൾ മുഴുവൻ എന്നെന്നും വേശ്യകളായിട്ടേ ജീവിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. സുന്ദരികളെന്നോ വീര്യപിന്നികളെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസങ്ങളൊന്നും അക്കാൽത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരെ വേശ്യകളാക്കിത്തീർന്ന കർമ്മം നായന്മാരുടെ സാമുദായികനടവടികളോടൊന്നിച്ച് എപ്പോഴുള്ളതുകയും നടത്തിവരികയും ചെയ്തിരുന്നു. ലോകത്തിൽ ഏതു ജാതിമതക്കാരിലും മതാചാരപ്രകാരം പൗരോഹിത്യച്ചടങ്ങോടുകൂടിയ സ്രീപുരുഷന്മാരെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതായ വിവാഹമുണ്ടു്. നായർസമുദായത്തിൽ മാത്രം അങ്ങനെയൊരേപ്പോലെ ഇല്ല! പുരുഷന്മാർക്ക് വിവാഹമേ ഇല്ല! സ്രീകൾക്കൊന്നെങ്കിൽ വിവാഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ പുരുഷന്മാരില്ലാത്ത വിവാഹമാണെന്നു മാത്രം! ദേവതകളാവാൻ ചേർപിരിയാൻ അവർക്ക് പുരോഹിതനോ മതകർമ്മമോ ഇല്ല. ഇഷ്ടമായാൽ ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോഴോളം കാലം ഭാര്യാഭിരുതിക്കുമാരായിരിയ്ക്കാം; ഇഷ്ടമില്ലാതായാൽ പിരിഞ്ഞുപോകാം. ഇതല്ലെ ഇന്നത്തേയും സമ്പ്രദായം?

കന്യകാശമനം സമുശാസ്യനിഷിദ്ധമാണു്. ആ കന്യകാശപം കളയുന്നോയി മണാളനു് എന്ന വസ്തു പ്രഥമനിഷേധവും നടത്തി ദാസീയാക്കുകയായിരുന്നുവല്ലോ ചരിവു്. സ്രീകളുടെ പുരുഷന്മാ

ല്ലാത്ത വിധംപോലെ ഈ വേശ്യാക്കുന്ന പ്രഥമനിഷേധവും അടുത്തകാലത്തായി ഇല്ലാതായതാകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി നായനാരുടെ പുറുവരിതും 2-ാം ഭാഗം 2-ാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ അത് നോക്കുവാൻ മാത്രം പറഞ്ഞു ഇവിടെ നിർത്തുകയെ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ഇതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കെന്താണു പറയാനുള്ളതെന്നും അറിയാനാഗ്രഹമുണ്ടു്. മരപടി രജിസ്ട്രിയെക്കുറിച്ചു വാൻ 71-ന.പ. സ്റ്റാമ്പു് ഇതിലടക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. *

എന്നു്,

കാണിച്ചയുൾ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടു്. (ഒപ്പു്)

VI ആയുധാഭ്യാസവും കൂട്ടിക്കാലയും

കുന്നംകുളം,

31-7-63.

ര. ര. ശ്രീ.

പ്രഥമ: ഇളകളം കിത്തൻപിള്ള അമ്പർകുറുക്കു്,

സത്യനികേതനം,

തിരുവനന്തപുരം.

“നമ്പൂതിരിമാർ അവരുടെ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി നായനാരുടെ തലയിൽ കെട്ടിവെച്ചതാണു സംബന്ധപ്പെട്ടാടു്. മരുമക്കത്തായവും, ആയുധാഭ്യാസവും, അനക്കുരതപുമെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാർ കെട്ടിവെച്ചതുതന്നെ.” ഇത് നിങ്ങൾ ‘കേരളചരിത്രത്തിലെ

* മരപടിയുവേണ്ടി സ്റ്റാമ്പയയ്ക്കുന്നതു് ഇതു് 17-ാമത്തെ പ്രാവശ്യമാകുന്നു. ഇതോടുകൂടി ഒട്ടാകെ 12-ക. 99-നയാപൈസയുടെ സ്റ്റാമ്പു് ഞാൻ അദ്ദേഹം മുതൽക്കൂട്ടിയിരിയ്ക്കുന്നതു്.

ഇതളടഞ്ഞ ഏടുകൾ എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 209-ാം പേജിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. മേൽപറഞ്ഞതായ നാലു കുറ്റങ്ങൾക്കും യാതൊരു തെളിവും നിങ്ങൾ കാണിച്ചിട്ടില്ല. വെറുതെയങ്ങു സിദ്ധവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ട് വിധി എഴുതുക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. ഇതാണോ മര്യാദക്കാരെ സമ്പ്രദായം? തങ്ങളുടെ ചില സത്യങ്ങളെ തെളിയിക്കാൻ മറുത്തവരുടെ ചില കുറ്റങ്ങളെ വെളിവാക്കിയേ പറ്റൂ എന്നു വന്നാൽ മാത്രമല്ലാതെ അന്യന്മാരിൽ ആരും കുറ്റാരോപണം ചെയ്തയില്ല. എന്നാൽതന്നെയും വാദത്തിനിടവരാത്ത വിധത്തിൽ തക്കതായ തെളിവുണ്ടായിരിയ്ക്കുകയും വേണം. എന്നാൽ തെളിവൊന്നും കാത്തിരിയ്ക്കാതെയും കുറ്റം നല്ലവണ്ണം തെളിഞ്ഞ മട്ടിലും ഇങ്ങിനെ നിങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചുപറയുവാൻ കാരണമെന്താണ്? അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കെന്തു പ്രയോജനമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്? അഥവാ ഉണ്ടാവാൻ പോവുന്നത്?

മേൽപറഞ്ഞ ആരോപണങ്ങളിൽ മരുമക്കത്തായത്തേയും സംബന്ധമുപാധിനേയും പറ്റി 'ഇളകളത്തിന്റെ നമ്പൂതിരിശ്ശാകാരം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ വേണ്ടുവോളം യുക്തിയും ന്യായവും തെളിവും കാണിച്ചു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പുസ്തകം നിങ്ങൾക്കു യച്ചുതന്നിട്ടു രണ്ടു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടല്ലോ. നിങ്ങളുടെ ആരോപണം ശരിയാണെന്നും എന്റെ എതിർവാദങ്ങൾ തെറ്റാണെന്നും നിങ്ങൾക്കഭിപ്രായമുണ്ടെങ്കിൽ ആ വിവരം ചിശമോയി എഴുതേണ്ടിയിരുന്നില്ലേ? ഇതുവരെ അങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരുന്നത് നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി തെറ്റാണെന്നു സമ്മതിയ്ക്കുകയല്ലേ?

നിങ്ങൾ നമ്പൂതിരിമാരിൽ ആരോപിച്ചതായ കുറ്റങ്ങൾ 9 ഷൂചിപാരത്ഥോടുകൂടി മനഃപൂർവ്വം കൊണ്ടുവന്ന കള്ളക്കേസുകളാണെന്നു ഞാൻ പറയുന്നു. നിങ്ങൾക്കു കഴിയുമെങ്കിൽ മൗനമവലംബിയ്ക്കാതെ ന്യായമായ യുക്തിയും തെളിവും കാണിച്ച് ഇതി

നെ നിഷേധിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാനാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മരപടി രജിസ്ട്രേഷനുള്ളതായി 70-ന.പ. സാമ്പൊട്ടിച്ചു എൻറേമേൽവിലാസമെഴുതിയ കവർ ഇതിലടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. *

എന്നും;

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

ക്രിട്ടുകൊല:—

കുന്നംകുളം,

6-9-63.

ര. ര. ശ്രീ.

ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു, സത്യനികേതനം,

തിരുവനന്തപുരം.

31-7-63-ൽ അയച്ച കത്തിന്നു ഇതുവരെ മരപടി കണ്ടില്ല. മരപടി അയക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. “കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇളങ്കുളത്തെ ഏടകം” എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 204-ാം പേജിൽ നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. “തഥാർത്ഥത്തിൽ ജയിച്ചത്” അതിനി-യിൽ വലിയ ജനിമാരായിത്തീർന്നിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാരായിരുന്നു. വീരസ്വർഗ്ഗം വാങ്ങിക്കൊടുത്ത ലക്ഷക്കണക്കിനു കൊന്നതോ അവരുടെ കാരാളരേയും.”

നായനാർക്കു പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്ന ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യാനിഷ്ടമോ സമ്മതമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, നമ്പൂതിരിമാർ സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനായി അവരെ നിബ്ബന്ധപൂർവ്വം പടക്കളത്തിലേക്കുയച്ചുകൊന്നൊടുക്കുകതന്നെയാണു ചെയ്തതെന്നും നിങ്ങൾ വ്യക്തമായിത്തന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായല്ലോ. അപ്രകാരംതന്നെയാണു അന്നു

* കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു ഇതോടുകൂടി 18 തവണയായി 13-ക. 69-ന യാചനയെഴുതുക സ്റ്റാമ്പ് മരപടിയ്ക്കുവേണ്ടി അടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

നടന്നതെന്ന് നിങ്ങൾ എങ്ങിനെയാണ് മനസ്സിലാക്കിയത്? അതിനുള്ള തെളിവെന്താണ്? നമ്പൂതിരിമാരുടെ പേരിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു കൂട്ടക്കൊല ചെയ്തതായ കുറും ഇതുവരെ ചരിത്രകാരന്മാരാരും ആരോപിച്ചതായിക്കണ്ടില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു കുറും നമ്പൂതിരിമാരിൽ ചുമത്തുന്നത് ഇതാദ്യമായിട്ടാകുന്നു. പേരുകേട്ട ചരിത്രകാരന്മാരായിട്ട് നായന്മാർതന്നെ ധാരാളമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്; പല കേരള ചരിത്രങ്ങളും അവർ സംഭാവനവെഴുതിട്ടുണ്ട്. അവരിലാരുംതന്നെ ഇങ്ങിനെ ഒരു കടുംകൂരത നമ്പൂതിരിമാരുടെ തലയിൽ കെട്ടിവെച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെയിരിയ്ക്കെ യാതൊരു സംശയവും കൂടാതെ—പോദ്യത്തിന്നിടവരുമെന്ന സംശയിയ്ക്കുകപോലും ചെയ്യാത്ത വിധത്തിൽ—ഈവിധം നമ്പൂതിരിമാരുടെ പേരിൽ കൊലക്കുറും (ലക്ഷക്കണക്കിലാളുകളുടെ കൂട്ടക്കൊലക്കുറും) ചുമത്താൻ ധൈര്യപ്പെട്ട സ്ഥിതിയ്ക്കു അതിന്നു തക്കതായ തെളിവ് നിങ്ങളുടെ പക്കലില്ലാതെ വരില്ലല്ലോ. അതിന്നു ദൃക്സാക്ഷികളാരും ഇന്നുണ്ടാവാൻ അമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു രേഖാമൂലമായ തെളിവുകൾതന്നെ നിങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. ആ തെളിവെന്താണെന്നാണ് ഞാൻ ചോദിയ്ക്കുന്നത്.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ പേരിൽ—ആരുടെ പേരിലായാലും—ഈ വിധം ഭയങ്കരകുറും ആരോപിയ്ക്കുന്നത് അവക്താമാനകരവും ആക്ഷേപകരവുമായിരിയ്ക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാതെ വരില്ല. അതിനാൽ അങ്ങിനെ എഴുതുവോൾതന്നെ സംശയത്തിന്നോ ചോദ്യത്തിന്നോ വിശദീകരണം ആവശ്യപ്പെടാതെ ഇടവരാത്ത വിധത്തിൽ അതിനുള്ള തെളിവുകൾ അവിടെത്തന്നെ കാണിയ്ക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ—ആ തെളിവുകൾ പുറത്തു കാണിയ്ക്കാതെ—കേവലം ഒരു സർവ്വാധിപതി അടിമകളുടെ പേരിൽ കല്പിയ്ക്കുന്ന വിധിപോലെ—ഈ വിധം ചെയ്തതെന്നു തീക്ഷ്ഠം തെ

റം അക്രമവമാകുന്നു. പെൻഷൻപറ്റിപ്പിരിഞ്ഞ ഒരു കാലത്തു പ്രവസരിൽനിന്നു ഇത്തരം തെമ്മാടിത്തം പുറത്തുവരുമെന്നത് പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതല്ല. പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ല; ഈ സംഗതി ഞാൻ നിങ്ങളെ കാണപ്പെടുത്തുന്നു.

നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ കൊലക്കുറ്റം ചുമത്തിയതിനുള്ള തെളിവിൽ ആവക വിവരംകൂടി ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടാവാതെ വരില്ലെന്നു ഏതെന്നു. അതിനാൽ ആ 'കൊടുംകൂര' നടന്ന കാലം ഏതാണ്? അതിൽ പ്രധാന പങ്കു വഹിച്ച നമ്പൂതിരിമാർ ആരെല്ലാമായിരുന്നു? എവിടെവെച്ചാണ് അത് നടന്നത്? ഏതതു പ്രദേശത്തുവെച്ച് എത്ര പ്രാവശ്യമായിട്ടാണ് ആ ലക്ഷക്കണക്കിലുള്ള കാരാളരുടെ കൂട്ടക്കൊല നടത്തിയത്? 'ലക്ഷക്കണക്കിൽ' എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് കൊല്ലപ്പെട്ടവരുടെ സംഖ്യ കുറച്ചൊന്നുമല്ല; ഒന്നിലധികം ലക്ഷംതന്നെ ഉണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചാൽ തെറ്റില്ല. ഈവക വിവരങ്ങൾ—ആ കേസിനെസ്സംബന്ധിച്ച് ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ള സകല തെളിവുകളും—നിങ്ങൾ ഉടവാ ഓരോ പകപ്പെടുത്ത് എനിക്കുയച്ചുതരണമെന്ന് ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നു. ആ പഴങ്കാരനമ്പരർ അങ്ങിനെ ഒരു ഭയങ്കരകൃത്യത്തിനു ഉത്തരവാദികളാണെന്ന കഥ വാസ്തവമാണെങ്കിൽ എന്റെ കഴിവനുസരിച്ച് ആ പാപത്തിന് പരിഹാരം ചെയ്യണമെന്നുകൂടിയുള്ള ആഗ്രഹത്താലാണ് ഞാനിങ്ങിനെ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. മറുപടി രജിസ്ട്രേഷനയ്ക്കുമാർ 71-ന.പ.സ്റ്റാമ്പൊട്ടിച്ച കവർ ഇതിലടക്കംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. (ഇതോടുകൂടി 19 തവണയായി 14-ക. 40-നയാപൈസയുടെ സ്റ്റാമ്പ് നിങ്ങൾക്കുയച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു).

എന്നും,

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

എന്റെ നിഗമനം: —

കുന്നംകുളം,
1_10_63.

ര. ര. ശ്രീ.

ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള അവർകൾക്ക്,

സത്യനീകേതനും,

തിരുവനന്തപുരം.

“ആയുധാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റിയും കൂട്ടക്കൊലയെപ്പറ്റിയും നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതിന്” തെളിവെന്താണെന്ന് ചോദിച്ചുകൊണ്ട് 31_7_63-ലും 6_9_63-ലും അയച്ച കത്തുകൾക്ക് ഇതുവരെ മറുപടി കണ്ടില്ല. നിങ്ങൾ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം കുന്നങ്ങളെക്കൊണ്ട് വണ്ടി വലിപ്പിയ്ക്കുന്നതുപോലെയും കഴുതകളെക്കൊണ്ട് വിഴുപ്പു ചുമപ്പിയ്ക്കുന്നതുപോലെയും നന്യൂതീരിമാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി ബലംപ്രയോഗിച്ചു നിബ്ബന്ധിച്ചിട്ടാണു അവർക്ക് ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യേണ്ടിവന്നതെന്നും, അല്ലാതെ നായന്മാർക്ക് ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യാൻ സമ്മതമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുമാണല്ലോ. ആയുധാഭ്യാസത്തിന്റെ ഏക പ്രയോജനം യുദ്ധം ചെയ്യുക മാത്രമാകയാൽ നായന്മാർക്ക് യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവന്നതും നന്യൂതീരിമാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപരമായ നിബ്ബന്ധത്താലെന്നു അനുകൂലമായിട്ടുവരികയോ.

അഥവാ നന്യൂതീരിമാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപരമായ നിബ്ബന്ധത്തിനും ഭീഷണിയ്ക്കും വശംവദരായിട്ടുതന്നെയാണു നായന്മാർക്ക് യുദ്ധാഭ്യാസം ചെയ്യേണ്ടിവന്നതെന്നു ഞാൻ വാദത്തിനുവേണ്ടി സമ്മതിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽതന്നെ മികച്ച പട്ടാളക്കാരനെ നിലയിൽ ഇത്രയെല്ലാം സൽപ്പേരിനും കീർത്തിയ്ക്കും അതു കാരണമാക്കിയ സ്ഥിതിയ്ക്കു നന്യൂതീരിമാരുടെ ആ നിബ്ബന്ധം നായന്മാർക്ക് ഗുണമായിട്ടല്ലെ പരിണമിച്ചത്? ചെറുപ്പകാലത്ത് കുട്ടികളെ ശൂലിലേയ്ക്കുയയ്ക്കുക

മ്പോൾ ആദ്യം അവർ പോകാൻ മടിയ്ക്കുകയും, കരയുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. അപ്പനമ്മാരുടെ നിബ്ബന്ധത്താലാണ് പോകാൻകിലും പ്രായമായാൽ അതിനെപ്പറ്റി ആരും ആക്ഷേപിച്ചതായി കേട്ടിട്ടില്ല. ആ നിലയിൽ അന്നത്തെ നായനാർക്ക് അതിൽ വെറുപ്പും വിദ്വേഷവുമുണ്ടാവാനുണ്ടെന്നു വെള്ളുക. ഇതെല്ലാം അറിയുന്ന നിങ്ങൾ ഇന്നും ആ ദേഷ്യം വിടാതെ നമ്പൂതിരിമാരെ ഈവിധം ആക്ഷേപിച്ചുകാണുന്നതെന്താണ്?

ഇനി എന്റെ അറിവിലും അനുപാസനത്തിലും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ചില സംഗതികളെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യം കെട്ടിപ്പുറ്റത് ക്ഷേമരാഷ്ട്രമായി ഉയർത്തിക്കാണുവരുന്നമെങ്കിൽ അവിടെയുള്ള എല്ലാ ജനങ്ങളും അവരവരുടെ കഴിവും ശക്തിയുമനുസരിച്ചുള്ള പ്രവൃത്തി രാജ്യത്തേയ്ക്കു സംഭാവന ചെയ്തേ പാറൂ. ഒരു ശരീരത്തിന്നു ശരിയായ വളച്ചു്യും ശാശ്വതമായ ആരോഗ്യവും ഉണ്ടാവണമെങ്കിൽ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും കരമാണാദികളായ സകല അവയവങ്ങളും യഥായോഗ്യം പ്രവർത്തിക്കുക തന്നെ വേണം. ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കുന്ന അവയവം വായ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനാലും, വിസന്ദേഹിയം വിസർജ്ജിക്കുന്നതിനാലും ദേഹത്തിന്നു വരുന്ന കോട്ടം ഒന്നുപോലെത്തന്നെയാണല്ലോ. ഭക്ഷിക്കുന്നതു വായകൊണ്ടാണെന്നും പറഞ്ഞ് വിസർജ്ജനേന്ദ്രിയം ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യാതിരുന്നാലും, എപ്പോഴും ഭാരം ചുമക്കാൻ തങ്ങൾക്കു കഴികയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു കാലുകൾ നടക്കാൻ കൂട്ടാക്കാതിരുന്നാലും എല്ലാ അവയവങ്ങളും ഉൾപ്പെടെയുള്ള ദേഹത്തിന്നുതന്നെയല്ലെ നാശം സംഭവിക്കുക? ഒരു ശരീരം ശരിയ്ക്കു വളരുകയും, ആരോഗ്യം നിലനില്ക്കുകയും വേണമെങ്കിൽ അതിലെ എല്ലാ അവയവങ്ങളും ന്യൂനാതിരേകം കൂടാതെ ശരിയ്ക്കുള്ള പ്രവൃത്തി ചെയ്യുക തന്നെ വേണം. കേരളം അങ്ങിനെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുവാനും പ്രശസ്തിയാർജ്ജിക്കുവാനും ഏക കാരണം ഈ തത്വമനുസരിച്ച് കേരളീയരെല്ലാം യഥായോഗ്യം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടാകുന്നു.

എല്ലാ മനുഷ്യക്കും ബുദ്ധിയും കഴിവും ഒരുപോലെയാണെന്നു വെച്ചു വാസനയും പലവിധത്തിലായിരിക്കും, ഉത്സാഹം പ്രസരിപ്പ് എന്നിവയിലും വ്യത്യാസമുണ്ടാകും. ഈ പരമാർത്ഥം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കി, അതാതിന്നു പറ്റിയ ആളുകളെ അതതു ജോലിയ്ക്കു നിയമിക്കുകയും, അവരെല്ലാം ആ ജോലികൾ കഴിവനുസരിച്ചു നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ക്ഷേമരാഷ്ട്രം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനുള്ള അസ്തിപരമാകുന്നു. ഈ തത്വം എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ മനസ്സിലാക്കുകയും, വഴക്കം വക്കാണവും കൂടാതെ—അസുയയും വിദ്വേഷവും വിചാരിയ്ക്കാതെ—ഒത്തൊരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി കേരളം ഒരു ക്ഷേമരാഷ്ട്രമായി വളർന്നുവന്നു. അതിൽ നായന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാന ഗുണം—രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി സംഭാവനചെയ്യാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്ന വിലപിടിപ്പിച്ച സമ്പത്ത്—പട്ടാളസേവനമായിരുന്നു. അതു അവരുടെ കഴിവനുസരിച്ച മാത്രമല്ല അതിലും കവിഞ്ഞ മട്ടിൽതന്നെ ചെയ്യുകയും, അതിന്റെ ഫലം കേരളം തികച്ചും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഒരു ഫേം—മീല്—നടത്തുകയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ പ്രധാന ഘടകം ശക്തിയാണ്—അതായത് അവയെ യഥായോഗ്യം പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ധാരമായ മോട്ടോർ, അഥവാ ഇഞ്ചൻ ആണല്ലോ. അതുപോലെ ഒരു രാജ്യത്തിനകത്തു ക്ഷേമപ്രവർത്തികളെല്ലാം യഥായോഗ്യം നടത്തുന്നതിന്നടിസ്ഥാനമായ ശക്തി സൈന്യമാണ്. ശത്രുക്കളുടെ കയ്യേറ്റങ്ങളേയും ആക്രമണങ്ങളേയും തടയ്ക്കുവാൻ സമാധാനം നിലനിന്നല്ലാതെ മറ്റു ക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളൊന്നും നടത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. കേരളത്തെ ക്ഷേമരാഷ്ട്രമായി പടുത്തുയർത്തുന്നതിൽ ഇത്രയും അടിസ്ഥാനമായ പങ്കു വഹിച്ചിരുന്നവർ നായന്മാരായിരുന്നു. ഈ പരമാർത്ഥം നായന്മാരെപ്പോലെത്തന്നെ മറ്റുള്ളവർക്കും അറിയാം. ആ കാര്യത്തിൽ നായന്മാരെല്ലാം ഇന്നുവരെ അഭിമാനംകൊള്ളുകയല്ലാതെ യാതൊരാളാലും പരാ

ഞ്ഞുകേട്ടിട്ടില്ല; യാതൊരു കുറവും അന്ത്യരിൽ ആരോപിച്ചിട്ടു മില്ല. കേരളത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ള വിദേശികളെല്ലാവരും നായന്മാരുടെ വിശുദ്ധരാകൃതികളെയും യുദ്ധവൈഭവങ്ങളെയും മറ്റും പറ്റി പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘നായർ’ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ‘ഭടൻ’ എന്നും, ‘ഭടൻ’ എന്നതിന്റെ അർത്ഥം ‘നായർ’ എന്നും ഒരുക്കാലത്ത് ഒന്നുപോലെ പര്യായമായിത്തീർന്നിരുന്നു. * നിങ്ങളുംകൂടി ആ കാര്യത്തിൽ ആത്മപ്രശംസ ചെയ്യുകയും, അഭിമാനിയ്യമല്ലെ പലേ സ്ഥലത്തും ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നത്. നായർപട്ടാള മില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ കേരളം പണ്ടേ അന്യോധീനപ്പെട്ടുപോകുമായിരുന്നുവെന്നുകൂടി നിങ്ങൾക്കഭിപ്രായമുള്ളതായി അതു വായിച്ചാൽ തോന്നും. അങ്ങിനെ നായന്മാരുടെ യശസ്സിനും വീര്യത്തിനും നിദാനമായി പുകഴ്ത്തിയിട്ടുള്ള ധീരപൗരുഷത്തെ നന്ദുതിരിമാരെ ശകരീയനായപ്പോൾ അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രവൃത്തിയായും, അവർ നടത്തിയ കൂട്ടക്കൊലയായും സംശയംകൂടാതെ വിധിയിൽ തനിയ്ക്കു നാണമോ ഭയമോ ഉണ്ടായില്ല. എടോ പിള്ളേ! തനിയ്ക്കല്ലാതെ പുരുഷന്മാരുള്ള മറ്റാർക്കെങ്കിലും ഈവിധം കള്ളത്തരം പറയാൻ ധൈര്യമുണ്ടാകുമോ? തെമ്മാടിത്തം പറയുന്നെങ്കിൽ അതിനും കുറച്ചൊക്കെ ഒരു വശതയുണ്ടാവണം! നന്ദുതിരിമാർ സ്വാതന്ത്ര്യമാഭത്തിനായി നായന്മാരെ ലക്ഷ്യമാക്കി കൂട്ടത്തോടെ കൊന്നൊടുക്കിയത്രെ! നിങ്ങളാണ് മാനുഷമായ നായർ സമുദായത്തിനാകമാനം കള്ളമുണ്ടാക്കാൻ പിറന്ന ധൃമകേതു!

ഇനി ഞാൻ പറയുന്നത് മറിച്ചാണ്. അതിനെ നിഷേധിച്ച് ഞാൻ നിന്നെക്കൊണ്ടു കഴിയുമെങ്കിൽ അതിന്നുള്ള തെളിവും കൊണ്ടുവരാൻ ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നു.

* ഇതിനെപ്പറ്റി ‘നായന്മാരുടെ പുഷ്പപരിതം’ 1-ാം ഭാഗം 4-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അന്നത്തെ നായന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന നില ഇന്നുത്തരായിരുന്നില്ല. അവർ ദേഹബലം മാത്രമുള്ള അപരിഷ്കൃതരായ നാഗന്മാരായിരുന്നു. 51 അക്ഷരങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ എഴുതിപ്പരിശ്ക്കാൻ മാത്രമല്ല ഉച്ചരിയ്ക്കാൻപോലും അവർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരേ ഒരു കഴിവ് മുന്നണിയിൽ പോയി ശത്രുക്കളോടു് നിർദ്ധം യുദ്ധംചെയ്യുവാൻ മാത്രമായിരുന്നു. അതിനാൽ അവരേക്കാളുണ്ടു കേരളത്തിലേയ്ക്കു അക്കാലത്തു ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരേ ഒരു സംഭാവന പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്ന രാജ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പട്ടാളസേവനമനുഷ്ഠിയ്ക്കുകയായിരുന്നു. അന്നത്തെ നേതാക്കന്മാർക്കു് നോക്കിപ്പോലെ അതവർക്കു് സമ്മതവുമായിരുന്നു. പട്ടാളസേവനത്തിന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നിന്നും അവരേക്കാളുണ്ടു ഉപകരിച്ചിരുന്നില്ല; അതിനാൽ അവരെ പട്ടാളക്കാരാക്കി; അത്രതന്നെ.

കേരളത്തിലെ സ്ഥിതികളെപ്പറ്റി സഞ്ചാരികൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങൾ ഒന്നിലുംതന്നെ അവർ പട്ടാളക്കാരായതു് നമ്പൂതിരിമാരുടെ നിബ്ബന്ധംകൊണ്ടാണെന്ന സൂചനപോലുമില്ലല്ലോ. ഇന്നുവരെ ചരിത്രം എഴുതിയിട്ടുള്ള നായന്മാരിൽനിന്നും അങ്ങിനെ ഒരു സൂചന പുറപ്പെട്ടുകണ്ടിട്ടില്ല. നിങ്ങൾപോലും ശങ്കരിയ്ക്കാൻ തോന്നിയപ്പോൾ മാത്രമല്ല ഈ കൊടുങ്കാറ്റും ആരാചിച്ചിട്ടുണ്ടു്?

പ്രസിദ്ധമായ നൂറ്റാണ്ടുയുദ്ധം കഴിയുന്നതുവരെ നായന്മാർക്കു് കേവലം മുന്നണിപ്പട്ടാളക്കാരുടെ നില മാത്രമല്ലാതെ അതിൽ ഉയർന്ന പദവിയൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; അതിന്നു കാരണം അത്രമാത്രമല്ലാതെ മറ്റൊന്നിന്നുള്ള കഴിവും ശേഷിയും അവർക്കില്ലായിരുന്നു എന്നതുതന്നെ. നൂറ്റാണ്ടുയുദ്ധം കാരണം സ്നാതകന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാർക്കു് നായർസ്മിതസംബന്ധമാകുന്ന കുടുംബത്തിൽ ചെന്നുവീഴേണ്ടിവന്നു. അതിനുശേഷം മാത്രമാണല്ലോ ആ അപരിഷ്കൃതരായ പഴ

യ നായന്മാരിൽനിന്നു നായന്മാർ ഇന്നത്തെ നായന്മാരിലേയ്ക്കുള്ള ഉയച്ചു ആരംഭിച്ചത്. *

വീടു കാക്കുന്ന നായ്ക്കളേക്കൊണ്ടു മറ്റൊന്നിന്നും ഉപകരിയ്ക്കാത്തതുപോലെ അന്നത്തെ നായന്മാരേക്കൊണ്ടു പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു രാജ്യരക്ഷ ചെയ്യാൻ മാത്രമേ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ മാത്രമാണു അവരെ ആ ജോലിയിൽ നിയമിച്ചത്. അതിൽ നമ്പൂതിരിമാർക്കെന്താണു കുറവ്? വെറും കന്നുകാലിപ്പിള്ളരേയും, മാടത്തിൽ കിടന്നു കൃഷി കാക്കുന്ന കാവൽക്കാരേയും പിടിച്ചു മന്ത്രിമാരും ജഡ്ജിമാരും മജിസ്ട്രേട്ടുമാരും മറ്റുമായ ഉയർന്ന അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിയമിയ്ക്കുവാനു വകുത്തരങ്ങളും വിസ്തൃതിതങ്ങളും അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാർക്കില്ലായിരുന്നു. അതാണോ നിങ്ങൾ കുറവായിക്കരുതുന്നത്?

കുറാളരെ ലക്ഷക്കണക്കിൽ കൊന്നൊടുക്കുകയല്ല, അവർ ചത്തൊടുങ്ങുകയാണു ചെയ്തത്. മറ്റൊന്നിന്നും കൊള്ളാത്ത കന്നുകാലികളെ കശാപ്പിനു കൊടുക്കുകയേ പരിവൃള്ളു; അല്ലാതെ ഉച്ചയ്ക്കും, കാളപ്പൂട്ടിനോ, എണ്ണിബീജിനോ കൊണ്ടുപോകാറില്ല. അതുപോലെ മറ്റൊന്നിന്നും കൊള്ളാത്തവരായിരുന്നതിനാലാണു അന്നത്തെ നായന്മാരെ പട്ടാളത്തിൽ ചേർക്കുക മാത്രം ചെയ്തിരുന്നത്. പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു മുന്നണിയിലേയ്ക്കു പോയാൽ പട്ടുകിടയ്ക്കയിൽ കിടക്കാൻ സാധ്യമാവില്ലെന്നും 'തെല്ലിശ്ശ' മരണവും സംഭവിയ്ക്കേണ്ടതെന്നും ബുദ്ധിയുള്ളവർക്കൊക്കെ അറിയാം. നായാട്ടിനു കൊണ്ടുപോകുന്ന നായ്ക്കളും ചിലപ്പോൾ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുമായ ഏറുമുട്ടലിൽ ചത്തുപോകാറുണ്ടു്. അതിൽക്കവിഞ്ഞതാണു അന്നത്തെ നായന്മാർക്കു പറ്റിയിട്ടില്ല.

നിങ്ങൾക്കു പറയുന്നതായ അബലം ഇന്നത്തെ നായന്മാരെ മനസ്സിൽ സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടു ആ പഴയ ചരിത്രത്തിൽ കടന്നു തുപ്പി

* 'നായന്മാരുടെ പുരുഷരിതം' 1-ാം ഭാഗം 4-ാം അദ്ധ്യായം നോക്കുക.

ത്തെയുന്നതാകുന്നു. അപ്പോൾ കാണുന്നതോ വെറും മുന്നണിപ്പട്ടം ഉടക്കാരെ മാത്രം! ഇന്നത്തെ നായന്മാരുടെ പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരെന്ന കാരണത്താൽ ഈ നായന്മാരെപ്പോലെ എല്ലാ ഉന്നത സ്ഥാനങ്ങളിലും അവരെ കാണണമെന്നുവെച്ചാൽ വീക്ഷമല്ലേ? അങ്ങിനെ കാണാത്തതിന്നു കാരണം അവർ അതിന്നു പരാതിയരായിരുന്നു എന്നതു മാത്രവുമാണ്. ഞാൻ പറയുന്നതിങ്ങനെയാകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കെന്താണു പറയാനുള്ളതെന്നറിയാൻ ഞാൻ കാത്തിരിപ്പിയിരിക്കുന്നു. മറുപടി മടക്കശീതിയടക്കം രജിസ്ട്രേഷനയയ്ക്കുന്നതിന്നു 71-ന.പ. സ്റ്റാമ്പ് ഒട്ടിച്ചു എന്റെ മേൽ വിലാസമെഴുതിയ കവർ ഇതൊന്നിച്ചയക്കുന്നുണ്ട്. *

എന്നു്,

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു്. (ഒപ്പ്)

VII അനക്ഷരതപം

കുന്നംകുളം,

24-2-64.

ര. ര. ശ്രീ.

പ്രഥമ: ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള അവർകൾക്ക്

സത്യനീകേതനം,

തിരുവനന്തപുരം.

നിങ്ങളുടെ വക 'കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇളങ്കുളത്തെ ഏഴു കര' എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണത്തിലെ 203-ാം പേജിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. "നമ്പൂതിരിമാർ അവരുടെ സൈങ്കര്യത്തിന്നു വേണ്ടി നായന്മാരുടെ തലയിൽ കെട്ടിവെച്ചതാണ്" ഈ (1) സംഖ്യ സമ്മേപ്പാടു്. (2) മരുമക്കത്തായവും (3) ആയുധഭൂസവും (4) അ

* ഇതു് 20-ാമത്തെ തവണയാകുന്നു. ഒട്ടാകെ അയച്ച സ്റ്റാമ്പിന്റെ വില 15-ക. 11-ന.പ.

* 22

നക്ഷരതവും നമ്പൂതിരിമാർ കെട്ടിവെച്ചതുതന്നെ.” ഇവയിൽ 1-ാം 2-ാം സംഗതികളെപ്പറ്റി ‘ഇളങ്കുത്തിന്റെ നമ്പൂരിശ്ശകാരം’ എന്ന പുസ്തകത്തിലും, മൂന്നാമത്തേതിനെപ്പറ്റി ‘ആയുധാഭ്യാസം’ എന്ന 31—7—’63-ൽ ഞാനയച്ച എഴുത്തിലും എതിർത്തുകൊണ്ട് വിശദമായി മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഞാനാവശ്യപ്പെട്ട കമാത്രമല്ല റജിസ്ട്രേഷൻ മറുപടിയ്ക്കു 20 തവണയായി 15-ക. 11-ന.പ. സ്ഥമ്പിച്ചിട്ടും നിങ്ങൾ ഇതുവരെ അതിനു മറുപടി അയച്ചുകാണാത്തതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു.

ഞാനിവിടെ പറയാൻപോകുന്നത് അനക്ഷരതത്തെപ്പറ്റിയാണ്. നായന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന അനക്ഷരത—പരമമായ മൂലം—നമ്പൂതിരിമാർ കെട്ടിവെച്ചതാണെന്നു നിങ്ങൾ സംശയംകൂടാതെ വിധിച്ചിരിയ്ക്കുകയാണല്ലോ. അതിനുള്ള തെളിവെന്താണ്? യാതൊരു തെളിവും കാണിയാതെ ഇങ്ങിനെ ഓരോ കുറും വിളിച്ചുപറയുന്നതിനു കാരണം നിങ്ങളുടെ ഭൂഷ്ടതയും വിദ്വേഷവും അല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്? ഏതായാലും അതിനു ന്യായമായ തെളിവ് ഇനിയെങ്കിലും താമസിയാതെ കാണിച്ചുതരണമെന്നു ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നു.

* [ഇവിടെ എനിയ്ക്കു നായന്മാരോടു് ചൊതുവെ ഒന്നു പറയുവാനുണ്ട്. ഇളങ്കുളം നായന്മാരുടെ പ്രതിനിധിയും വഹിച്ച നമ്പൂതിരിമാരെ പ്രതിയാക്കിക്കൊണ്ടാണല്ലോ കേസു കൊണ്ടുവന്നിരിയ്ക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഞാൻ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയ്ക്കു പിള്ളയോട് മറുപടി പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നായന്മാർക്കുപരമാനുകരമായി ചിലതെല്ലാം പറയേണ്ടിവരും. പക്ഷേ കേസു തള്ളേണ്ടതിന്നു ആവശ്യമായ തെളിവുകൾ ഹാജരാക്കാതെയും തരമില്ലല്ലോ. അക്കാര്യത്തിൽ നായർസ്റ്റേ ഹിതന്മാർക്കു ഏന്റെ ഫേരിൽ പരിഭവമുണ്ടാവരുതെന്നും, അങ്ങി

* ബ്രാക്കറ്റിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഭാഗം പിന്നീടു് ചേർത്തതാകുന്നു.

നെയ്യെല്ലാം തെളിവു കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നത് ഇളകളത്തിന്റെ കള്ളവാദങ്ങൾക്കൊണ്ടാണെന്നും, അതിനാൽ കള്ളക്കേസുകൾ കൊണ്ടുവന്നതിനു അദ്ദേഹത്തേയാണ് താക്കീതുചെയ്യേണ്ടതെന്നും നായനാർ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.]

നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതുപോലെ നായനാർക്കുണ്ടായിരുന്ന അനക്ഷരതപം നമ്പൂതിരിമാർ കെട്ടിവെച്ചതല്ലെന്നും ഈ ആരോപണം ശുദ്ധമെ വ്യാജവും തെന്മാടിത്തവുമാണെന്നും, അനക്ഷരതപത്തിനു ഇള കാരണം നായനാരുടെ പരമമായ മൃഗമത മാത്രമായിരുന്നുവെന്നുമാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. തങ്ങളുടെ കൊള്ളരുതായ്മയ്ക്കു മറുപടിയെ വരെ കുറുപറയുക എന്ന ദൃഢഭാവം ഇന്നും ചിലരിലെല്ലാം കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാണെന്നല്ലാതെ ഇതിനു വേറെ കാരണമില്ല. ഇന്നത്തെ നായനാരുല്ലാസം അന്നത്തെ നായനാർ; അവർ വെറും മണ്ടന്മാരായ നാഗന്മാരായിരുന്നു; കാവൽ നായ്ക്കളെപ്പോലെ വീടു കാക്കാൻ മാത്രമല്ലാതെ അവരെക്കൊണ്ടു മറ്റൊന്നിന്നും പറ്റിയിരുന്നില്ല. അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതിന്നല്ല ബുദ്ധിപരമായ യാതൊരുഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതിന്നും കഴിവില്ലാത്തവരായിരുന്നു അവർ. ഗുരുനാഥൻ നന്നായതുകൊണ്ടു മാത്രമുണ്ടോ ശിഷ്യൻ നന്നാവുന്നു? ഗുരുനാഥനിൽനിന്നു എന്തെങ്കിലും ഗ്രഹിതസ്തുതകളെ കഴിവില്ലാത്ത ശിഷ്യനില്ലെങ്കിൽ അതിന്നു ഗുരുനാഥൻ എന്തു ചെയ്യും? ഒരു നാളികേരം എടുത്തു സമുദ്രത്തിൽ മുക്കിയാലും അതിൽ വെള്ളം കൊള്ളുമോ? അതിന്റെ കുറുപടിയെ നാളികേരത്തിന്നല്ലാതെ സമുദ്രം എന്തു പിടിച്ചു?

നായനാരിൽ അനക്ഷരതപം നമ്പൂതിരിമാർ കെട്ടിവെച്ചതാണത്രെ! തലതല്ലിത്തകക്കാൻ ആളില്ലാത്തതില്ലെ യാതൊരു തെളിവും കാണിയാതെ ഇത്തരം കള്ളപ്രചരണം സംശയംകൂടാതെ നടത്താൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നത്? ഈ ചപ്പത്തരം പറയുന്നതിന്നു ചെകിടത്തിടിയല്ലല്ലോതെ മറ്റൊന്നാണു ചെയ്യുവാനുള്ളത്, പാറപ്പുറ

ഈ ആരെങ്കിലും വിത്തു വിതയ്ക്കാറുണ്ടോ? വിതച്ചാൽ ആ പ്രയത്നവും വിത്തും വെറുതെ നഷ്ടപ്പെടുകയേ ചെയ്യൂ എന്നാക്കാണറിയാത്തത്? അതു കൃഷിക്കാരന്റെ കുറമാണോ? അവിടെ ധാന്യം വീളുകയില്ലെന്ന ഏതു മണ്ടൻ കഷ്ടക്കാരനാ? പാറ നന്നാവരുതെന്നുവെച്ചിട്ടല്ല നന്നായില്ലെന്നു നിശ്ചയമുള്ളതിനാലാണു ആ വിസ്ഫിത്തത്തിന്നു കഷ്ടകർ പുറപ്പെടാതിരിയ്ക്കുന്നത്. വീടു കാക്കാനും നായാട്ടിനും മറ്റും നായ്ക്കളെ പഠിപ്പിച്ചുകയും ഉപയോഗിയ്ക്കുകയും പതിവുണ്ട്. ചക്കിനു പൂട്ടാനും, വയലുഴുന്നതിനും, ഭാരവണ്ടി വലിയ്ക്കാനും, ഉഴച്ചുകയും മറ്റുമായ പല ആവശ്യങ്ങൾക്കും കന്നുകളെ ഉപയോഗിയ്ക്കാറുണ്ട്. എന്നുവെച്ച് അവയെ മനുഷ്യർ അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്തിക്കാറില്ലെന്നത് മനുഷ്യരുടെ കുറമാണോ? പഠിപ്പിയ്ക്കാൻ ഇഷ്ടമോ സമ്മതമോ ഇല്ലാത്തതാണോ അവയെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിക്കാതിരിയ്ക്കുന്നത്? എന്നെങ്കിലല്ല കുറമാകൂ? അവർക്കു വിദ്യ പഠിയ്ക്കാൻ കഴിവും ബുദ്ധിയുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല മനുഷ്യർ അവയെ പഠിപ്പിയ്ക്കാത്തത്; അല്ലാതെ അവയും പഠിച്ച് മനുഷ്യരോടൊപ്പം ഏതത്തെന്ന മുൻബുദ്ധികൊണ്ടാണോ? അതുപോലെ നമ്പൂതിരിമാർ, നായന്മാർക്കു പഠിയ്ക്കുവാൻ കഴിയാതിരുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു പഠിപ്പിയ്ക്കാതിരുന്നത്. മറിച്ചാണെന്നു നിങ്ങൾക്കെങ്ങിനെ മനസ്സിലായി? അതിന്നു തെളിവെന്താണു? അത് ഞങ്ങൾക്കും അറിയേണ്ടതായ കാര്യമുണ്ട്. അന്നത്തെ നായന്മാരെക്കൊണ്ടും കഴിവുള്ളതോളമെല്ലാം പഠിപ്പിയ്ക്കുകയും ആ കഴിവിനെ കേരളത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനായി ഉപയോഗിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ആയുധമെടുത്തുകൊണ്ടു് നിർഭയം ശത്രുക്കളോടൊന്നിടിയുദ്ധംചെയ്യാൻ പഠറിയവരെ യുദ്ധം പഠിപ്പിയ്ക്കുകയും അതിന്നു നിയോഗിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു; കൃഷിചെയ്യാൻ പഠറിയവർക്കു അതിന്നു വേണ്ടതായ പരിശീലനം കൊടുത്തു; കേവലം ഭൂതൃപ്രവർത്തികൾക്കു മാത്രം പഠറുന്നവരെ അതിന്നായി പരിചയിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങിനെ

അന്നത്തെ നായന്മാരെക്കൊണ്ടു പഠിപ്പിക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനും കഴിഞ്ഞിരുന്ന എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളും നമ്പൂതിരിമാർ അവരെ പഠിപ്പിക്കുകയും തക്കതായ ജോലിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഭാരം ചുമക്കാനുള്ള തലയുള്ളവർക്കല്ലെ ഏറ്റക്കൊടുത്താൽ തലയിൽ ചുമക്കാൻ കഴിയൂ. തലയേ ഇല്ലെങ്കിൽ ഏറ്റക്കൊടുത്താലും ചുമക്കാൻ കഴിയുമോ? അക്ഷരം ഗ്രഹിക്കുത്തക്ക ബുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിലല്ലെ പഠിപ്പിക്കാനാകാത്തത്. അന്നത്തെ നായന്മാർക്കു അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്യാനുള്ള നിലയിൽ തല വളന്നിരുന്നില്ല. അതിന്നു നമ്പൂതിരിമാരാണ് കാരണം? യാതൊരു തെളിവും കൂടാതെ ഈ വിധം നമ്പൂതിരിമാരെ—ആരെത്തന്നെയൊലും—ശകാരിയെന്നതിന്നു കാരണം നമ്പൂതിരിമാർ പ്രതികാരം ഒന്നും ചെയ്തില്ലെന്നു വെച്ചു. ധർമ്മം ധർമ്മമല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ്? അനക്ഷരതപം തലയിൽ കെട്ടിവെച്ചുവെച്ചു. അന്നത്തെ നായന്മാരുടെ തലയിൽ അനക്ഷരതപം കെട്ടിവെക്കുന്നതെങ്കിൽ സ്വതഃ സാക്ഷരതമുള്ള തലയാവണമല്ലോ. വാസ്തവത്തിൽ അനക്ഷരതമാണവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതു്. പിന്നെ അങ്ങനെയൊരു അവിടെ വീണ്ടും കെട്ടിവെക്കും? ആരെക്കൊണ്ടെന്നതിന്നു കഴിയുക? സ്വതഃ ഇല്ലാതിരുന്നതിനെയല്ലെ കെട്ടിവെക്കുവാൻ കഴിയും? പരമാർത്ഥം അങ്ങനെയല്ല; സാക്ഷരതപം കെട്ടിവെക്കുവാൻ നമ്പൂതിരിമാരെക്കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞില്ല, എന്നതാകുന്നു. അതും കെട്ടിവെക്കുന്നതല്ല, കെട്ടിവെച്ചിട്ടും അവിടെ ഇരിക്കുന്നതെ വഴുതിപ്പോയതാകുന്നു. ഒരു സൂചിയുടെ തലപ്പത്തു് ഒരു നാളികേരം നിൽത്താൻ കഴിയുമോ? നിൽത്തിയാൽ വീണുപോകുമെന്നു മനസ്സുക്കൊക്കെ അറിയാവുന്നതിനാൽ ആരും അതിന്നു ശ്രമിക്കാറില്ല. അതിലേറെ അസാധ്യമായിരുന്നു നായന്മാരുടെ തലയിൽ സാക്ഷരതപം കെട്ടിവെക്കുക എന്ന പണി!

അക്ഷരാഭ്യാസത്തിന്നു കഴിവുണ്ടായിട്ടും അന്നത്തെ നായന്മാരെ നമ്പൂതിരിമാർ പഠിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതെന്നതിലേ

യ്ക്കു യാതൊരു തെളിവും നിങ്ങൾ കാണിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. അത് തെമ്മാടിത്തമല്ലേ? വെറും തെമ്മാടികൾക്കും തെരുവുതെങ്ങികൾക്കുമല്ലാതെ ഒരു കാളേജുപ്രഫസർ യോജിച്ചതാണോ അത്? ഒന്നുകിൽ അതിന്നു മതിയായ തെളിവുകൾ നിങ്ങൾ കാണിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങിനെ തോന്നിയവാസം പുലമ്പി നമ്പൂതിരിമാരെ അപമാനിച്ചതിന്നു പരസ്യമായി മാപ്പുചോദിക്കുകയും ആ പ്രസ്താവനയെ പിൻവലിക്കുകയും വേണം.

“ശുഭ്രമക്ഷരസംയുക്തം ദൂരതഃ പരിവജ്ജ്വലത്” എന്നൊരു ശ്ലോകാലം മാത്രമല്ല ഇതിന്നു തെളിവായി വലിച്ചിടിച്ച കൊണ്ടുവരവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയൂ? ഒന്നാമത് അതാങ്ങാക്കിയതാണെന്നോ ഏതു ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതാണെന്നോ ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂട. അതിന്നു പുറമെ ഏതു വചനമാരംഭം അതുണ്ടാക്കിയ കാലത്തും പരിതഃസ്ഥിതിയിലുമല്ലാതെ ഏതു കാലത്തേയ്ക്കും പറന്നതായിട്ടുണ്ടാകയില്ലല്ലോ. കാലവും പരിതഃസ്ഥിതിയും മാത്രമല്ല അതിന്റെ പ്രകരണം (വ്യക്തം) ഏതെന്നും ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതൊന്നും കൂടാതെ അത്ഥവിചാരം ചെയ്താൽ ശരിയാകുമോ? ഇതിന്റെ പൂർവ്വലംപോലും ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂട; ആരും അന്വേഷിച്ചിട്ടുമില്ല. പല നാടോടിക്കഥകളും പാട്ടുകളുമെന്നപോലെ ഈ ശ്ലോകം മുമ്പേ ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആലോചിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അതിന്റെ പൂർവ്വം ഇതാണെന്നാൽ വന്നു. “സ്വധർമ്മാജ്ഞാൻ മോഹാൽ തൃപ്തയുദ്ധപരിശ്രമം” ഇതിന്റെ സാരം ഇതാകുന്നു. “വിവരമില്ലാതെ സ്വകൃത്യങ്ങളിൽ താല്പര്യമില്ലാതെയും, യുദ്ധാഭ്യാസം ചെയ്യാതിരിക്കുകയും, മറ്റു വിദ്യ പഠിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഭടനെ സൈന്യത്തിൽ ചേർക്കരുത്.”

കേരളത്തിൽ പെരുമാറുഭരണം സ്ഥാപിച്ചതോടുകൂടി ഒരു കേന്ദ്രഗവണ്മെണ്ടുണ്ടാക്കി ദേശരക്ഷ ആ കേന്ദ്രത്തിന്റെ കീഴിലാക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. അപ്പോൾ കൃഷിയ്ക്കും നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭൂതൃപ്ത

വത്തിയും ആവശ്യമുള്ളതോളം മാത്രം അതിനു പാറിയവരെ അതതു ദേശങ്ങളിൽ നിത്തുകയും ബാക്കി സൈന്യത്തിനു പാറിയവരെയെല്ലാം കേന്ദ്രത്തിന്റെ കീഴിൽ അവിടവിടെ പണിചെയ്ത ബോർക്കസുകളിലേയ്ക്ക് മാറുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെയുണ്ട് നായന്മാർ അകത്തുചേർന്നവരെന്നും പുറത്തുചേർന്നവരെന്നും രണ്ടു വിഭാഗമായി അറിയപ്പെട്ടവനാൽ. ഇതിനേപ്പറ്റി നായന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം 2ാം ഭാഗം 1-മദ്ധ്യായത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പുറത്തുചേർന്നവരെല്ലാം ഒന്നാംതരം പട്ടാളക്കാരായി. അവർക്കു യുദ്ധംചെയ്യുകയോ അതിനുവേണ്ടി തയ്യാറായിനില്ക്കുകയോ അല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു പ്രവർത്തിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. അക്കാലത്തു (നൂറ്റാണ്ടുയുദ്ധത്തിനു ശേഷം പ്രത്യേകിച്ചും) നായർ എന്ന പേർ 'പട്ടാളക്കാരൻ' എന്നതിന്റെ പര്യായമായിത്തീർന്നു.

യുദ്ധത്തിന്റെ സമ്പ്രദായത്തിന്നു അന്നും ഇന്നുമായി വലിയ അന്തരമുണ്ട്. ഇന്നു യുദ്ധം നടത്തുന്നത് മുഴുവൻ യന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടാണല്ലോ! അതിനാൽ സാങ്കേതികമായ പല അറിവും അതിന്നു വശ്യമാണ്. ദേഹാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വളരെ കുറഞ്ഞു പോയി. അങ്ങിനെ പട്ടാളക്കാർക്കെല്ലാംതന്നെ പഠിപ്പില്ലാതെ യുദ്ധംചെയ്യുക സാധ്യമല്ലെന്നു വന്നു. മുൻകാലങ്ങളിലെ നീച അതല്ല; വാളും, കുന്തം, കറാരി, ശൂലം മുതലായി സ്വന്തം കയ്യുകൊണ്ട് പ്രയോഗിക്കുന്ന ആയുധങ്ങളല്ലെ ഉണ്ടായിരുന്നള്ള. ദൂരത്തിൽനിന്നു പ്രയോഗിക്കുന്ന ആയുധം കവണയിൽ കല്പിച്ച് എറിയുകയായിരുന്നുവല്ലോ. വീല്പും അമ്പും കൂടി പുറാണകാലത്തിലല്ലാതെ മദ്ധ്യകാലത്തു ഉപയോഗത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആവക ആ യുദ്ധങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യത്തെ അനുസരിച്ചാണ് പട്ടാളക്കാരന്റെ യോഗ്യത നിണ്ണയിച്ചിരുന്നത്. അതിനാൽ പട്ടാളത്തിലെ നേതാക്കന്മാർക്കും സൈന്യധാരികന്മാർക്കും മറ്റുമല്ലാതെ സാധാരണ ചെറും പട്ടാളക്കാർക്കും അക്ഷരാഭ്യാസത്തിന്റെ ആവശ്യമേ

ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതതു ജോലിയ്ക്കുവാശ്യമുള്ളവർക്കു അതാതിനു തക്കതായ പരിപ്പും പരിശീലനവും കൊടുക്കുമെന്നല്ലാതെ എല്ലാവർക്കും എല്ലാത്തരം വിദ്യാഭ്യാസവും ഒരുക്കാലത്തും കൊടുത്തിരുന്നില്ല; ഇന്നു കൊടുക്കുന്നമില്ല. സാധാരണ പട്ടാളക്കാർക്കൊക്കെ ഗവൺമെന്റ് തിരഞ്ഞെടുത്തു നിശ്ചയിക്കുന്ന പത്രങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും മാത്രമാണല്ലോ ഇന്നും വായിക്കുവാൻ കൊടുക്കുന്നത്? അല്ലാതെ അതല്ലാം അവരുടെ ഇഷ്ടത്തിന്നു ഇന്നും വീട്ടുകൊടുക്കുക പതിവില്ല.

അക്കാലത്തു പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നവർക്കല്ലാം പ്രധാന കാര്യം ദേഹാഭ്യാസം ചെയ്തു വാൻ കൂന്തം മുതലായ ആയുധപ്രയോഗങ്ങളിൽ സാമർത്ഥ്യം നേടുക മാത്രമായിരുന്നു. നായന്മാരുടെ ഭാഗ്യോദയമായ നൂറാണ്ടുയുദ്ധം (കൊല്ലവർഷം 175 മുതൽ 275 വരെ) അവസാനിച്ചപ്പോൾ അവശേഷിച്ച നായന്മാരിൽ അധികഭാഗവും നമ്പൂതിരിസന്താനങ്ങളായിപ്പരിണമിച്ചുവല്ലോ. * അതുവരെ നായന്മാർക്കു അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്യണമെന്ന ആശയമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആശിച്ചാലും സാധ്യമല്ലെന്നു—അതിന്നു തക്ക ബുദ്ധിയില്ലെന്നു—അവർക്കുതന്നെ ബോദ്ധ്യവുമായിരുന്നു. അധികം തലമുറകളായി നമ്പൂതിരിപാരമ്പര്യമുള്ള—എന്നുചൊല്ലാൻ താനും, അമ്മയും, അമ്മോമയും, അമ്മോമയുടെ അമ്മയും ഇടയ്ക്കു വിഷ്ണുക്കും വരാതെ തുടച്ചുയായി നമ്പൂതിരിസന്താനങ്ങളായിട്ടുള്ള—നായന്മാരിൽ വെറും ദേഹംകൊണ്ടുള്ള ആയുധാഭ്യാസത്തിന്നു മാത്രമല്ലാതെ അക്ഷരാഭ്യാസത്തിന്നു സ്വല്പമായ ഒരു വാസനയും ആഗ്രഹവും കണ്ടുതടങ്ങി. അക്കാലത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിയാണെങ്കിൽ ഭയങ്കരമായ നൂറാണ്ടുയുദ്ധം കഴിഞ്ഞിട്ട് സമാധാനമായിട്ടേ ഉള്ളൂ. പട്ടാളക്കാരാണെങ്കിൽ മുഴുവൻ ചത്തൊടുങ്ങി. നന്നെ ചെറുപ്പക്കാരായ കുറച്ചുപേർ മാത്രമേ ബാക്കിയുണ്ടു. അതിനാൽ ആ പരിതഃസ്ഥിതിയി

* ഇതിനെസ്സംബന്ധിച്ച വിശദമായ വിവരം അറിയുന്നതിന്നു നായന്മാരുടെ പുരുഷരിതം 1-ാം ഭാഗം 4-ാം അദ്ധ്യായം നോക്കുക.

ലെ മുഖ്യവും അത്യാവശ്യവുമായ കാര്യം ബാക്കിയുള്ള യുവാക്കളെ
 വേണ്ടതുപോലെ യുദ്ധാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ച് സമത്വരായ യോദ്ധാക്ക
 ളാക്കിത്തീർക്കുകയായിരുന്നുവല്ലോ. ആ സന്ദർഭത്തിൽ അക്കരം പ
 റിസ്കാനെന്നും വിദ്യ അഭ്യസിക്കാനെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞത് ഈ ചെ
 റുപ്പക്കാർ വേണ്ടവിധം ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യാതെ വഴിതെറ്റി
 പോയാലത്തെ കഥ ഭയങ്കരമല്ലേ? ആ സന്ദർഭത്തെ, പട്ടാളക്കാ
 രുടെ കുറവുകൊണ്ട് ശത്രുക്കൾ അക്രമിച്ചാൽ മിണ്ടാതെ രാജ്യം വി
 ട്ടുകൊടുക്കാനല്ലാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത മട്ടാണ്. ഈ
 ചെറുപ്പക്കാർ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്യാനും തയ്യാറില്ലാത്തയാലത്തെ
 കഥയെന്താണ്?

പുതിയൊരു പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചാൽ അതിലേയ്ക്കു ജനങ്ങൾ
 ക്ക് ഒരു ഭ്രമം ഉണ്ടാവുക സാധാരണയാണ്. തദ്വചനത്തിൽ അ
 തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളേയോ കാര്യകാര്യങ്ങളേയോ കുറിച്ച് അ
 ധികമായും ചിന്തിക്കുവാൻ പറ്റാത്തവിധം അനുകരണത്തിൽ—കൂട്ടിയതു കൂട്ടൽ—എ
 ന്ന മാത്രമെ അതിന്നുതീർപ്പുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ ഉൽഘാടനവും ശിവാ
 സ്ഥാപനവും കൂടാതെ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവയായിക്കഴിഞ്ഞു. ഏതെങ്കി
 ലും ഒരു മാനുഷാതിമിയെ എപ്പോഴെങ്കിലും സർക്കുലിസ്സുണമെങ്കിൽ
 എന്തിന്റെയെങ്കിലും ഒരു ശിവാസ്ഥാപനമോ ഉൽഘാടനമോ കൂ
 ടാതെ വരെയെന്നു വരെ എത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഓരോ ഇലകിടിക്കു പോ
 സ്റ്റ് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും ശിവാസ്ഥാപനമോ ഉൽഘാടനമോ കൂ
 ടാതെ കഴിയില്ലെന്നുവരെ എത്തിയിരിക്കുന്നു ഈ ഗോഷ്ടികൾ. ഇ
 പ്പോൾ ഇതാ ഷഷ്ടീപൂർത്തി, സപ്തമി, ശതാഭിഷേകം മുതലായത്
 ആഘോഷിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു കടന്നിരിക്കുകയാണ്. അതും ഇതുപോ
 ലെ കാരാടിച്ച് പരക്കാനാണ് ഭാവം കാണുന്നത്. ഇതെല്ലാം ഒരു
 തരം ഭ്രാന്താണെങ്കിലും ലോകസ്വഭാവവുമായി.

അതുപോലെ നൂറാണ്ടുയുദ്ധം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നമ്പൂതിരി
 പാരമ്പര്യമുള്ള അപ്പുവും ചിലർക്കു അക്കരാഭ്യാസത്തിൽ അഭിരുചി

തുടങ്ങി. മാത്രമല്ല കൂട്ടികളെപ്പോലെ ഓരോ അക്ഷരങ്ങൾ ഉച്ചരി
 യ്ക്കാനും എഴുതാനും ചിലർക്കു കഴിഞ്ഞു. അത് ആശ്ചര്യകരമായ ഒ
 രു സംഭവമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഒരു നായർകുട്ടി ക, ഖ, ഗ,
 ഘ എന്നും മറ്റും ചില അക്ഷരങ്ങളെ സ്വയം ചൊല്ലിക്കേൾപ്പി
 യ്ക്കുന്നതും എഴുതിക്കുണന്നതും അതാദ്യമായിട്ടായിരുന്നു. കുട്ടികൾ
 അമ്മ, കാക്ക എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുതുടങ്ങുമ്പോൾ നമുക്കരിൽ
 കൌതുകം തോന്നുകയും അവരെക്കൊണ്ടു മറ്റു വാക്കുകൾക്കൂടി പറ
 യിപ്പിച്ചുവാൻ ശ്രമിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതുപോലെ ഈ അ
 പരിഷ്കൃതനാഗന്മാർ അക്ഷരങ്ങൾ ഉച്ചരിപ്പിച്ചുവാനും എഴുതുവാനും
 അത്യാവശ്യം കണ്ടുകൂട്ടുവാനും പഠിപ്പിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ—ഇ
 തൊരപ്പുറവും ആശ്ചര്യകരവുമായ സംഭവമായിരുന്നതിനാൽ—അ
 ന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാർക്കു കൌതുകവും സന്തോഷവും തോന്നിയിരി
 യ്ക്കും. എന്തെന്നാൽ അതുവരെ അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്യാൻ കഴിവി
 ല്ലാത്ത താണ വർഗ്ഗമാണ് അവരെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാമായിര
 ന്ന എന്നതുതന്നെ. ഏതായാലും അക്ഷരങ്ങൾ എഴുതിപ്പഠിപ്പിക്കുന്ന
 തിന്നു കഴിവുണ്ടെന്നു കണ്ടതിനാൽ അവർ അതിനെ എതിർത്തിരി
 യ്ക്കുകയില്ല. അപ്പോൾ അപ്രകാരം മറ്റുചില നായർകുട്ടികളും അതി
 നെ അനുകരിച്ചുവാൻ തുടങ്ങിയിരിയ്ക്കും. പക്ഷെ തല്ലാലത്തെയ്ക്കു
 അതൊരു നോട്ടക്കുറവും അപമാസഞ്ചാരവുമായിട്ടാണു പരിണമി
 ച്ചത്. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും കാര്യം അവതാളമായിത്തുട
 ങ്ങി. ഒരു പകച്ചുവറ്റായി എന്നോണം നായർയുവാക്കളെല്ലാം ചെ
 റുതെ അക്ഷരം പഠിപ്പാൻ മാത്രമാണു ഓട്ടം തുടങ്ങിയത്. യുദ്ധാ
 ഭ്യാസത്തിന്നു ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ആയുധാഭ്യാസത്തിന്നു ആരും
 പുറപ്പെടാത്തമട്ടായി. അപ്പോൾ വിഷമമായി. തത്സമയത്തു് അ
 വരെ ആ അപമാസഞ്ചാരത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിയ്ക്കാനാണു “സ്വയ
 മ്ഭാവജ്ഞയ.....പരിവർജ്ജയേൽ” എന്ന പ്രമാണമുണ്ടാക്കി പ്ര
 ചരിപ്പിയ്ക്കേണ്ടിവന്നത്. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ കഴിയുമോ? അ

തിൽ തെറ്റൊന്നാണ്? രാജ്യത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയല്ലെ അന്നു ണിനെ ചെയ്തത്? ഏതായാലും അദ്ദേഹത്തെ പ്രായോഗിക ശരിയ്ക്കു ഫലിച്ചു. ആ ഭ്രാന്തു വിട്ട് എല്ലാവരും യുദ്ധഭാഗ്യത്തിൽ മുഴുകാൻ പിന്നെ താമസമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ഉണ്ടാക്കിയ കാലം, അന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതി, അതിന്റെ ഉദ്ദേശം മുതലായതൊന്നും കണക്കിലെ ട്ടാതെ ആ പദ്യം—മുഴുവൻപോലും വായിക്കുന്നതെ—പക്ഷതി മാത്രം വായിച്ചുകൊണ്ട് അത്ഥം പറഞ്ഞാലുണ്ടോ ശരിയാവുന്നു?

* [ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾ പണ്ടുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ജൂഷിമാരിലുള്ള അതിഭക്തി കാരണം “ജൂഷിപ്രോക്തങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ മാത്രമേ സ്വീകരിക്കാവൂ” എന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. സാക്ഷാൽ മാലാപായ്ക്കർ അഷ്ടാംഗഹൃദയം നിർമ്മിച്ചതു ആ കാലത്താണ്. അതിലെ അവസാനത്തെ രണ്ടു ശ്ലോകംകൊണ്ട് ഇതു വ്യക്തമാക്കുകയും ആ വിശ്വാസത്തിലുള്ള അബദ്ധത്തിന്നു മരുപടിപറയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. “ചാതരോഗം ശമിക്കാൻ എണ്ണയും, പിത്തശമനത്തിന്നു നെയ്യും, കഫശാന്തിയ്ക്കു തേനും നല്ലതാണ്. ഈ വസ്തുത ആർക്കും പരീക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ പ്രത്യക്ഷമാകും. അതിനാൽ അത് ആരു പറഞ്ഞാലെന്താണ്? അതു വിധിച്ചത് ബ്രഹ്മാവായാലെന്താണ്? മനുഷ്യനായാലെന്താണ്? മന്ത്രശക്തിയല്ലെ ആരാഭേദമനുസരിച്ച് ഫലത്തിൽ വ്യത്യാസം കാണു”]

“ജൂഷിപ്രോക്തത്തിൽ മാത്രമാണു വിശ്വാസമെങ്കിൽ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ ചരകം, സുശുതം എന്നീ വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളൊഴികെ ഭേദം മുതലായ മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളെ എന്തുകൊണ്ടാണു ആരും പഠിക്കാത്തതു? ഭേദം മുതലായി അപ്രശസ്തങ്ങളായ അനവധി

* ബ്രാഹ്മണിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് പിന്നീട് എഴുതിച്ചേർത്തതാകുന്നു.

I വാതേ പിത്തേ ശ്ലേഷ്മശ്ശതൈ ച പഥ്യം

തൈലം സ്പിഷ്ടാക്ഷികം ച ക്രമേണ

ഏതൽ ബ്രഹ്മ ഭാഷതേ, ബ്രഹ്മജോ വാ

കാ നിർമ്മന്ത്രേ വക്ത്രഭേദോത്ഥാശക്തിഃ? —അഷ്ടാംഗഹൃദയം.

വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതും; അതെല്ലാം ഗുണപ്രോക്തങ്ങളാകുന്നു. എ
ന്നിരുന്നാലും അതൊന്നും ആരും പഠിക്കുന്നില്ല അതിനാൽ ഗുണ
പ്രോക്തത്തിന്നല്ല പ്രാധാന്യം കൊടുക്കേണ്ടതു്; നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളേ
യാണു സ്വീകരിക്കേണ്ടതു്.” *

ഗുണപ്രോക്തങ്ങളല്ലാതെ മനുഷ്യനിർമ്മിതങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ജനങ്ങൾ നോക്കുകപോലും ചെയ്യാതിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിന്റെ ആവിർഭാവം അക്കാലത്താണു്. അതിനാൽ ആ അന്ധവിശ്വാസത്തിൽനിന്നു ജനങ്ങളെ പിന്തിരിപ്പിച്ചു് നേർവഴിക്കു നടത്താൻവേണ്ടി നിർമ്മിച്ചതാണു് ഈ പദ്യങ്ങൾ. അല്ലാതെ ഗുണപ്രോക്തങ്ങളായിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളല്ല അതെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അതുപോലെ നായനാർക്കു വിദ്യാഭ്യാസമുണ്ടായിരുന്നെല്ലെങ്കിലും ശ്രദ്ധമേൽക്കുകയും ഭാരതം പരിവർജ്ജയേൽക്കുന്നതിന്റെ സാരം; മറിച്ച് പുറത്തുപറന്ന നായനാരുടെ കുലവിദ്യയായ ആയുർവ്വേദത്തിലും രാജ്യരക്ഷയിലും ശ്രദ്ധവെച്ചു പരിശ്രമിക്കാതെ അവരെല്ലാം അക്ഷരവിദ്യയിൽ മാത്രം മുഴുകുന്നതു് ധർമ്മമല്ലെന്നും, രാജ്യം ശത്രുക്കൾക്കധീനമാവുകയായിരിയ്ക്കും അതിന്റെ ഫലമെന്നും, അതിനാൽ അതിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞു് നായനാരെല്ലാം ആയുർവ്വേദത്തിൽ മുഴുകണമെന്നും മാത്രമാണതിന്റെ സാരം. ഈ പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാതെ അതിലെ പക്ഷി ഭാഗം മാത്രം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഈവിധം അബദ്ധം എഴുതുവാൻ ക്ഷണതർപ്പിച്ചുപ്രഭുതികൾക്കു മാത്രമേ ധൈര്യവും സങ്കോചമില്ലായ്മയും കാണുന്നുള്ളു; ഇതു വ്യസനകരമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണു്. സാക്ഷാൽ കെ.പി. പത്മനാഭമേനോൻ മുതൽ വിദ്വാൻ ബുദ്ധിയും, ചരിത്രമുദനും, കള്ളച്ചരിത്രനിർമ്മിതിയിൽ കൂത്ത

* ഗുണപ്രബീതേ പ്രീതിശ്ലേൽ മുക്തപാ പരകസുശ്രുതേ

ഭേദഃശ്യാദാ കിം ന പാഠ്യതേ? തസ്മാൽ ഗ്രാഹ്യം സഭാഷിതം.

കുക്കരനായ ഇളങ്കളം വരെ നായന്മാരായ ചരിത്രകാരന്മാരെല്ലാം സ്വീകരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു ഈ സമ്പ്രദായമാണതാനും. മേലിലെങ്കിലും ഇത്തരം അസംബന്ധപ്രചപനങ്ങൾ നായന്മാരിൽനിന്നു പുറപ്പെടാതിരിയ്ക്കണമെന്നു എനിയ്ക്കു പ്രാർത്ഥനയുള്ളു. പക്ഷെ ആ പ്രാർത്ഥന ഫലിയ്ക്കാനുള്ള പരിതഃസ്ഥിതിയില്ല ഇന്നുള്ളതെന്നു വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടതായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നതും! ഈശ്വര ഫലിയ്ക്കണേ!!

ഇങ്ങിനെ 'ശുദ്ധമക്ഷരസംയുക്തം' എന്നൊരു വചനമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ യോദ്ധാക്കളില്ലാതെ രാജ്യം ഉണ്ടാകുമെന്നും, അതിനാൽ ശത്രുക്കൾക്കധീനമാവാനും സഹേതിവന്നേനെ. അങ്ങിനെ വിദേശന്മാരായ പട്ടാളക്കാരുടെ എണ്ണം ഏതാണ്ടു തൃപ്തികരമായിത്തീരുന്നതുവരെ ആ സമ്പ്രദായം തുടർന്നുപോന്നിരിയ്ക്കും; കാലക്രമേണ—നാലുതൂണാലുത്തു കൊല്ലം അതിന്നു വേണ്ടിവന്നിരിയ്ക്കും—യോദ്ധാക്കളുടെ എണ്ണം ആവശ്യത്തോളമെത്തി. നായർ സമുദായത്തിൽ നന്യൂതിരിസത്താനങ്ങളുടെ എണ്ണം മാത്രമല്ല പാരമ്പര്യവും വർദ്ധിച്ചുവന്നല്ലോ വന്നത്. അത്രയുമായപ്പോഴേയ്ക്കു അക്ഷരാഭ്യാസത്തിന്നു—വിദ്യ പഠിയ്ക്കുന്നതിന്നു—ആഗ്രഹം മാത്രമല്ല ബുദ്ധിപരമായ കഴിവും വർദ്ധിച്ചുവന്നു.

നൂററണ്ടുയുദ്ധം കഴിഞ്ഞതോടെ രാജാക്കന്മാരുടെ ബന്ധുവിത്വഭിക്ഷും മരിച്ചുപോയിരുന്നതിനാൽ സൈന്യാധിപത്യം വഹിയ്ക്കാൻ കഴിവുള്ളവരും ഉൾപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്വല്പം വല്ലതുമൊക്കെ പഠിപ്പിച്ചാൽ പടിയുന്ന നായന്മാരെ കണ്ടുതുടങ്ങിയത് അവർക്കു വലിയൊരനുഗ്രഹമായി എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതിന്നുശേഷം ബുദ്ധിപരമായ പ്രവർത്തിയ്ക്കു ഒരുപക്ഷെ പറ്റിയേയ്ക്കാമെന്നു തോന്നുന്നവരെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിച്ചു അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുന്നതിന്നു നിയോഗിച്ചു. ആദ്യകാലത്ത് കുറെ പഠിപ്പിച്ചു നോക്കിയതിന്നു ശേഷം അതിന്നു സാധ്യമല്ലെന്നു കാണുകയാൽ പ

ലരെയും പിന്നീട് ആയുധാഭ്യാസത്തിന്നുതന്നെ തിരിച്ചുവിട്ടിട്ടുണ്ടാ
വണം. അങ്ങിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തവരിൽതന്നെ കുറഞ്ഞൊരു ശ
തമാനത്തിന്നു മാത്രമെ അക്ഷരാഭ്യാസം നേടി വിജയിയാവാൻ സാ
ധിച്ചിട്ടുള്ളവെന്നും വന്നിട്ടുണ്ടാവണം. പാരമ്പര്യത്തിന്നു വളരെ
പ്രാധാന്യമുണ്ട്. നായന്മാരുടെ പ്രധാനമായ ജോലി യുദ്ധം മാത്ര
മായിരുന്നുവല്ലോ. അതിനാൽ അവർക്കുള്ള വംശപാരമ്പര്യം യുദ്ധ
മാണ്. നമ്പൂതിരിമാരെക്കാൾ നാലിരട്ടി ജനസംഖ്യയുണ്ടായിരുന്ന
നായന്മാരിൽ വലിയൊരു ഭാഗം നൂററാണ്ടുയുദ്ധത്തിൽ ചെന്നതാ
ടുങ്ങി. അതിനാൽ നായർസമുദായത്തിൽ നമ്പൂതിരിസങ്കലനം
പിന്നേയും ഇന്നത്തേക്കാൾ ജാസ്തിയായി കുറെ കൊല്ലത്തോളം തുട
ർന്നുവന്നിട്ടുണ്ടാവണം. എല്ലാംകൂടി ഒത്തുചേർന്നപ്പോൾ നായന്മാർ
സാമൂഹ്യമായി എല്ലാനിലയിലും ഉയർന്നു അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുവന്നു. അ
തിനുശേഷം ഒന്നരണ്ടു ശതകം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു കേവലം ആയു
ധപ്രയോഗത്തിന്നു മാത്രമല്ല ബുദ്ധിപരമായ കാര്യങ്ങളിലും സാമ
ന്ത്രിക പ്രദർശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ആര്യസങ്കലനംകൊണ്ട് ബുദ്ധിപര
മായ മേന്മയുംകൂടി കുറച്ചു കിട്ടിയപ്പോൾ പടനായകത്വം മന്ത്രി
സ്ഥാനം മുതലായ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ എത്താനും ആവക
ജോലികൾ പ്രശസ്തമായി നടത്താനും പ്രയാസമുണ്ടായില്ല.

പക്ഷെ മുഴുവലിനുള്ള ഇളക്കിവിട്ടുന്ന സാഹിത്യദീക്ഷ
കളുടെ സ്ഥിതി അതല്ല. അതിക്രമരായും, നിർദ്ധനപര്യം, ധീരത
യും നടമാടുന്ന യുദ്ധത്തിന്നു സുക്ഷമാരകലകളായിട്ടു യാതൊരു ബ
ന്ധവുമില്ലല്ലോ. മാത്രമല്ല രാജ്യത്ത് സമാധാനവും, ശാന്തിയും,
സമൃദ്ധിയുമുള്ള കാലത്തല്ലാതെ ആവക കലകൾ അധികമെന്നും
ഉത്ഭവിക്കുന്നില്ലെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. നായർസമുദായത്തിൽനി
ന്നു സാഹിത്യകാരന്മാരായ ചരിത്രപുരുഷന്മാരുണ്ടാകുന്നതിന്നു പി
ന്നേയും മുന്തൂക്കൊല്ലത്തോളം വേണ്ടിവരുവാൻ കാരണമതാണ്.
ഇവിടെ ഒന്നുകൂടി പറയുവാനുണ്ട്. യുദ്ധകാലത്തു തുടച്ചു

യി മൂന്നുനാലു തലമുറ നമ്പൂതിരിസന്താനങ്ങളായിത്തീർന്നതിൽ ചിലരാണ് മേൽപറഞ്ഞ നിലയിൽ നട്ടോട്ടംചെയ്തവർ, സൈന്യാധിപന്മാർ മുതലായ ഉയർന്ന സ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കു യോഗ്യരായിത്തീർന്നു്. അക്കാലത്തു നായർസ്ത്രീകൾക്കു ഗർഭാൽപാദനം ചെയ്യാൻ നമ്പൂതിരിമാർ മാത്രമല്ലാതെ അധികം പേരുണ്ടായിരുന്നില്ല. നായന്മാരാണെങ്കിൽ—യുദ്ധാഭ്യാസം ചെയ്യുക, പടക്കളത്തിൽ പോയി യുദ്ധംചെയ്യുക, മുറിവേറു ചികിത്സയിൽ കീടക്കുക—അങ്ങിനെയല്ലാത്തവർ അപൂർവ്വമായിരുന്നവല്ലോ. അതിനാൽ നൂറ്റാണ്ടുയുദ്ധകാലത്തു് 75 കൊല്ലത്തോളം കാലം ജനിച്ച നായന്മാരിൽ മിക്കവരും നമ്പൂതിരിസന്താനങ്ങളായിട്ടാണു വന്നതു്.

യുദ്ധം കഴിഞ്ഞു് നിബ്ബന്ധസൈന്യോൽപാദനം എടുത്തുകളഞ്ഞതോടുകൂടി വിശിഷ്ടന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം ശുഭ്രാഗമനമുപേക്ഷിച്ചു് പഴയപടി സ്നാതകന്മാരായിത്തീരുകയും, സന്യാസം സ്വീകരിയ്ക്കുവാനുള്ള പരിശീലനം ആരംഭിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. നിബ്ബന്ധമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് പിന്നീടു വന്ന സ്നാതകന്മാരിൽ അധികമാരും അശാസ്ത്രീയമായ ഈ ശുഭ്രാഗമനത്തിന്നു തയ്യാറായില്ല. മതപരമായ ആചാരങ്ങളിലും അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും ഈശ്വരഭക്തിയിലും മറ്റും അക്കാലത്തെ നമ്പൂതിരിമാർ—എല്ലാ ജാതിക്കാരും—ജനത്തേക്കാൾ ഏറെയും ഉയർന്ന നിലവാരമാണു പാലിച്ചിരുന്നതെന്നു് ഓർക്കണം. എന്നാൽ ധൂർത്തന്മാരും മനശ്ശുദ്ധിയും ഈശ്വരവിശ്വാസവും മറ്റും കുറഞ്ഞവരുമായവർ എക്കാലത്തുമുണ്ടാകുമല്ലോ. അത്തരക്കാരായ അപൂർവ്വം ചിലർ മാത്രം തിരിച്ചുപോരാതെ അതൊരു തത്ത്വമായിക്കരുതി നായർസ്ത്രീകളിൽ പഠിപ്പിന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ പുതിയ സ്നാതകന്മാരിൽ അധികം പേരും ഈ ദുരവസ്ഥയിൽ ചെന്നുചാടിയില്ല; അപൂർവ്വം ചില ധൂർത്തന്മാർ മാത്രമേ അതിന്നൊരുങ്ങിയിരിയ്ക്കുകയുള്ളവല്ലോ.

എത്തിന്നടികം പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെ നൂററാണ്ടുയുദ്ധം കഴിഞ്ഞതോടെ നായർസമുദായത്തിൽ നമ്പൂതിരിസങ്കലനത്തിന്റെ ശതമാനക്കണക്കു ചെട്ടെന്നു കുറഞ്ഞു. യുദ്ധം കാരണമുള്ള മരണനിരക്കു കുറഞ്ഞതോടുകൂടി നായർസമുദായത്തിൽ സ്രീപുരുഷനാരുടെ ജനസംഖ്യ ഒരു തലമുറ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു ഏതാണ്ടു സമമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടുണ്ടായ ഫലമെന്തെന്നാൽ പിന്നീടു ജനിച്ച നായന്മാരിൽ ഏറിയകൂറും നായർസന്താനങ്ങളായിത്തീർന്നു, നമ്പൂതിരിസന്താനങ്ങൾ കുറഞ്ഞതുകൊണ്ടു. അങ്ങനെയല്ലാതെ വരാനും തരമില്ലല്ലോ. നൂററാണ്ടുയുദ്ധകാലത്ത് ഏതാണ്ടു 75 കൊല്ലംകൊണ്ടു തുടച്ചുയായി—തുടയ്ക്കുവെച്ച് വിച്ഛേദം വരാതെ—മൂന്നുനാലു തലമുറ നമ്പൂതിരിസന്താനങ്ങളാവുകയാൽ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കു ഉയന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽ ധീരമിശ്ശിത്തക്ക പ്രാപ്തന്മാരെ അപൂർവ്വമായിട്ടെങ്കിലും കണ്ടുതുടങ്ങിയിരുന്നു. അപ്രകാരം നാലഞ്ചു തലമുറകൾകൂടി—ഒരു നൂററാണ്ടു കാലംകൊണ്ടു—തുടർന്നു നടന്നിരുന്നവെങ്കിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ എല്ലാ കായ്കങ്ങളിലും സമത്വനാരായ നായന്മാരെ എത്രയെങ്കിലും പിട്ടിത്തുടങ്ങുമായിരുന്നു. പക്ഷെ സംഭവിച്ചതു മറിച്ചാണ്. പിന്നീടു ജനിച്ച നായന്മാരിൽ വലിയൊരു ശതമാനം നായർസന്താനങ്ങളായിരുന്നു; നമ്പൂതിരിസന്താനങ്ങൾ ചെറിയൊരു ശതമാനമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവല്ലോ; ബാക്കിയെല്ലാം നമ്പൂതിരിസന്താനങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളേ ആയിരുന്നുള്ളു. അതനുസരിച്ചു നായന്മാരുടെ വർഗ്ഗത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയും മന്ദീഭവിച്ചിരിയ്ക്കും. നായർസമുദായത്തിലെ അന്നത്തെ ചരിത്രപുരുഷനായ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ ജനിക്കാൻ നൂററാണ്ടുയുദ്ധം കഴിഞ്ഞു 400 കൊല്ലത്തോളം വേണ്ടിവന്നതിന്റെ കാരണം അതാകുന്നു. മാത്രമല്ല ആ തുഞ്ചനും ഒരു നമ്പൂതിരിയുടെ മകനാണെന്ന കാര്യം വിസ്തരിയ്ക്കരുത്.

നാടവാഴികൾ, ദേശവാഴികൾ, മന്ത്രിമാർ മുതലായ എപ്പോഴും ക്ഷണമുണ്ടാകുന്ന തറവാടുകളിൽ നമ്പൂതിരിമാർ മാത്രമേ സംബന്ധം പാടുള്ളൂവെന്നും—അഥവാ അവരെല്ലാം നമ്പൂതിരിസന്താനങ്ങളായിരിക്കണമെന്നും—നിശ്ചയിക്കുവാനുള്ള കാരണവും അതിന്റെ ഗുണം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരിക്കണം. അതിന്റെ ആവശ്യക്കാർ കേവലം എപ്പോഴും മാത്രമല്ല രാജാക്കന്മാർക്കുടനീളമായിരുന്നു. വിശ്വകർമ്മപ്രായത്തിൽ 'വിത്തുഗുണം പത്തുഗുണം' എന്ന യഥാർത്ഥം അറിയാനുള്ള ബുദ്ധി അവർക്കുണ്ടു്—യഥാ ബീജം തഥാകരം—എന്ന തത്വവും അവർക്കറിയാത്തതല്ല. എല്ലാവരും പുറമെ അവർക്കു് നായന്മാരിൽ വന്നുകണ്ടതായ അനുഭവമുണ്ടു്. ദേശവാഴികൾ നാടവാഴികൾ മുതലായ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ ചെറും മണ്ടന്മാരെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചാലത്തെ വൈഷമ്യവും, അവർ നന്നായിത്തീർന്നാലത്തെ ഗുണവും അവരെപ്പോലെ അധികം പേരും അറിഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല. ഇതെല്ലാംകൂടി വന്നപ്പോൾ പ്രഭുവേദങ്ങളിൽ നമ്പൂതിരിമാരെ മാത്രമേ സംബന്ധത്തിന്നു അനുവദിക്കൂ എന്ന നിയമം നടപ്പാക്കാൻ രാജാക്കന്മാരും പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. അങ്ങിനെ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ സ്ത്രീകളെ കഴുപ്പൻ നമ്പൂതിരിമാർക്കു മാത്രമായി റിസർവ് ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പാവുകയും ചെയ്തു. നമ്പൂതിരിമാരിൽനിന്നു നായന്മാർക്കുണ്ടായ ഈ മെച്ചങ്ങൾ അറിയാത്തവരായി ആരുണ്ടാവില്ല. അതിന്നു പുറമെ തങ്ങൾക്കു ആപ്തന്മാരായവരെ അനുജനായിക്കൂടെ ഒരു വാസന സർവ്വസാധാരണമാണല്ലോ. *

സാധാരണ പട്ടാളക്കാരായ നായന്മാർക്കു്ലും ആപ്തന്മാരും മാനുന്മാരുമാണു് എപ്പോഴും അവരെ സർവ്വഥാ അനുജനായിക്കൂടെ സാധാരണ നായന്മാർക്കു്ലും ജനിച്ചാൽ അതുതന്നെല്ല. സ്വന്തവേത്തന്നെ നമ്പൂതിരിമാർ ഭൂദേവന്മാരാകയാൽ പ്രത്യക്ഷമായിട്ടു

“യദ്യദാചരതി ശ്രേഷ്ഠസ്തത്തദേവേതരോ ജനഃ

സ യൽ പ്രമാണം കരുതേ ലോകസ്തദനുവർത്തതേ”

—(ഗീത)

ളായി കരുതിവരുന്നു. (ഇപ്പോഴും തീരെ ഇല്ലാതായിട്ടില്ല). അതിനുക്കുറേ വീട്ടിൽ കാൽകുത്തുന്നതുതന്നെ നായന്മാർ—എല്ലാ ജാതിക്കാരും—ഭാഗ്യമായി കരുതിയിരുന്നു. അതിന്നുപുറമെ അവർ വീട്ടിലെ സ്ത്രീകളുടെ ഭർത്താക്കന്മാരായിവരികയും, വീട്ടിൽ അവരുടെ സന്താനങ്ങളുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുമെന്നു വന്നാൽ ആരാണു ആദരിക്കുന്നതേയും ആപ്തദീപ്തിയേയും അതിന്നാഗ്രഹിക്കുന്നതേയും ഇരിയ്ക്കുക. സാധാരണ നായർവീടുകളിൽ നമ്പൂതിരിമാർ ചെന്നു പററിക്കൂടെയെന്നു് അങ്ങിനെ അവരുടെ പ്രേരണയാലാണെന്നും അറിയണം.

അധികാരം കയ്യിൽ കിട്ടിയാൽ അഹങ്കാരമുണ്ടാവാതേയും അത് ഓഷ്ഠിയാതേയും ഓഷ്ഠപയോഗപ്പെടുത്താതേയും ഇരിയ്ക്കാൻ വിഷമമാണ്. അത്രയ്ക്കു ആഴമേറിയ സംസ്കാരസമ്പത്തും പാരമ്പര്യഗുണമുണ്ടെങ്കിലെ അതിന്നു സാധിയ്ക്കുക. മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവരൂപീകരണത്തിൽ പാരമ്പര്യത്തിന്നും പരിതഃസ്ഥിതിയ്ക്കും വലുതായ പ്രേരണ വെച്ചുത്താൻ കഴിയും. നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും ആവക പ്രത്യേക സ്വഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടാവാൻ, ഉണ്ടായാൽ പിന്നെ വിട്ടുപിരിയാൻ പ്രയാസമാണ്. നായന്മാരുടെ അന്നത്തെ നില പാരമ്പര്യമെന്നുമില്ലാത്ത ഒരു പുതിയ വർഗ്ഗമായിരുന്നുവല്ലോ. നൂററാണ്ടുയുദ്ധം കഴിഞ്ഞു് രണ്ടുമൂന്നു തലമുറയ്ക്കു നമ്പൂതിരിസങ്കലനം കിട്ടിയപ്പോഴേയ്ക്കാണ് അവരുടെ മുഖഭാവംതന്നെ മാറുകയും, മറ്റു സാമാന്യജനങ്ങളെപ്പോലെ വേറെ ചില ജോലികൾ നിവ്വഹിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരെ കണ്ടുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു്. അതുവരെ വെറും അന്നതരക്കാരായ പട്ടാളക്കാരായി മാത്രം ജീവിയ്ക്കുകയും, അതിഭയങ്കരമായ നൂററാണ്ടുയുദ്ധം തുടർച്ചയായനുഭവിയ്ക്കുകയും ചെയ്തവരായിരുന്നതിനാൽ—ബുദ്ധിപരമായിട്ടു മാത്രം കുറച്ചു ഉയർന്നുവന്നല്ലാതെ സംസ്കാരികമായി യാതൊരു പകർച്ചയും അവരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പട്ടാളക്കാരെപ്പോലെയോ ഉണ്ടാകാറുള്ളതുമായ നിർദ്വേഷവും, ക്രൂരതയും, ഹൃദയകാരിന്യവും, നിർദ്ധർമ്മവും മറ്റും നൂററാണ്ടുയുദ്ധം കാരണം അവരിൽ വളർന്നു. ഇതായിരുന്നു അന്നു

ഒരു പട്ടാളക്കാരായ നായന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഹൃദയസംസ്കാരത്തിന്റെ നില. ദേശവാഴികൾ, നാട്ടുവാഴികൾ, മന്ത്രിമാർ, സൈന്യാധിപന്മാർ മുതലായ എല്ലാ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിലും രാജാക്കന്മാർ ഈ നായന്മാരെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചത് ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭത്തിലാണ്. പിന്നത്തെ കഥയെന്താണ്! മര്യാദയെന്നും ഭയമെന്നും മറ്റും പറയുന്നതിന്റെ താല്പര്യം സാധാരണ പട്ടാളക്കാർക്കുപോലും അറികയില്ല. യാതൊരു സംസ്കാരപാരമ്പര്യമില്ലാത്തവരും, പെട്ടെന്നു അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ കയറിപ്പറ്റാൻ കഴിഞ്ഞവരുമായ ഇവരുടെ സ്ഥിതി പറയുവാനുണ്ടോ? എല്ലാം കൂടിയാൽതന്നെ രാജാക്കന്മാരുടെ ഏണ്ണും കേരളത്തിൽ 30-35-ലധികമില്ല. നായന്മാരാണെങ്കിൽ ലക്ഷക്കണക്കിലുണ്ടുതാനും! ആ ഒരു വ്യക്തിയൊഴികെ ഓരോ രാജ്യത്തെയും മറ്റും അധികാരസ്ഥാനങ്ങളെല്ലാം (പട്ടാളമുൾപ്പെടെ) ഈ നായന്മാരുടെ അധീനത്തിലുമാണ്. അപ്പോൾ ഇവർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ഗർവ്വം കടന്നുകൂടി. കൊ. വ. നാലാം ശതകമായപ്പോഴേയ്ക്കും നായന്മാർ ഈ നിലയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അതോടുകൂടി നായന്മാർ രാജാക്കന്മാരുമായി ഉൾസാനം തുടങ്ങി. അതിനുശേഷമുണ്ടായ സംഭവങ്ങൾ ഞാൻ 27-6-62-ൽ നിങ്ങൾക്കയച്ച 'സുവിശേഷമഹത്വം' എന്ന ലേഖനത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവിടെ വിസ്തരിയ്ക്കുന്നില്ല. ഇതിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കെന്താണ് പറയാനുള്ളതെന്നു കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ മറുപടി തരുവാൻ താല്പര്യപ്പെടുന്നു. മറുപടി രജിസ്റ്റ് ചെയ്തയയ്ക്കാൻ 81-ന.പ, സ്റ്റാമ്പൊട്ടിച്ച് എന്റെ മേൽവിലാസമെഴുതിയ കവറും ഇതിലടക്കംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. *

എന്നും,

കാണിച്ചയ്ക്കുൻ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

* ഇതോടുകൂടി 16-ക. 92-പൈസയുടെ സ്റ്റാമ്പ് അറ്റേക്കത്തിന്നയച്ചു. ഇന്നുവരെ അറ്റേക്കത്തിൽനിന്നും മറുപടി കിട്ടിയിട്ടില്ല.

VIII നായർസ്മി ഭാര്യ

കിന്നംകുളം,

15—4—1864.

ര. ര. ശ്രീ.

ഇളകളം കിന്നത്തൻപിള്ള അവർകൾക്കു്,

സത്യനികേതനം,

തിരുവനന്തപുരം.

നമ്പൂതിരിമാർ സംബന്ധംചെയ്യുന്ന നായർസ്മികളെ ഭാര്യമാരെന്ന നിലയ്ക്കും സന്താനങ്ങളെ ആ നിലയ്ക്കും കരുതുന്നില്ല; അവർക്കു് വേണ്ടവിധം ചിലവിന്നു കൊടുക്കുന്നില്ല; നായ്ക്കളെപ്പോലെ അവർ ഭാര്യസന്താനങ്ങളെ സ്നേഹമില്ലാത്തവരാണ്; മരുമക്കത്തായം എന്ന സമ്പ്രദായം ചിലവുകൂടാതെ ഭാര്യസുഖമനുഭവിപ്പാൻ വേണ്ടി സ്വാതന്ത്ര്യമോശത്തോടെ അവരാണ് കേരളത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾ നായന്മാരുടെ വക്താവായ മീററിക്കുളിലും പത്രങ്ങളിലും സാധാരണയായിരുന്നു. അതിന്നു മറുപടിയായി കൊ. വ. 1090-ൽ ‘നമ്പൂതിരിമാരും മരുമക്കത്തായവും’ എന്ന പേരിൽ ഞാൻ ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധംചെയ്തു.

ഇപ്പോൾ നിങ്ങളും ഈ വാദത്തെ പലപ്രാവശ്യം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ അതിന്റെ ന്യായാനുയമങ്ങളെപ്പറ്റി ഇവിടെ കുറച്ചുകൂടി പരിശോധിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ആദ്യമായിത്തന്നെ നിങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളതിൽ ചിലതു് (വായനക്കാരുടെ അറിവിന്നായി) ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

“നായർസ്മികളെ ദേവദാസികളിൽനിന്നു ഭിന്നമായി നമ്പൂതിരിമാർ ഗണിച്ചിരുന്നില്ല. താലികെട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ ഇരുകൂട്ടരും നമ്പൂതിരിമാരുടെ സുഖസാജനങ്ങളാണ്.....” *

* ‘കേരളപരിവൃത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏകദി’ (രണ്ടാം പതിപ്പ്) പേജ് 160.

“ആദ്യദിവസം മാത്രമല്ല അതിനു മുമ്പും പിമ്പും കാരാളന്മാരുടെ സ്മൃതികൾ ജന്മിമാരുടെ (നമ്പൂതിരിമാരുടെ) സുഖസാധനങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരായ നായർസ്മൃതികൾക്കു വേണ്ടുവാൻ നമ്പൂതിരിയുവാക്കന്മാരെ കിട്ടുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് നായർയുവാക്കന്മാർക്കു വൃദ്ധകളല്ലാത്ത സ്മൃതികളെ കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമാണ്...”¹

“നമ്പൂതിരിമാർ അവരുടെ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി കെട്ടി വെച്ചതാണ് സംബന്ധമേപ്പാട്; മരുമക്കത്തായവും നമ്പൂതിരിമാർ കെട്ടിവെച്ചതുതന്നെ.”²

“നമ്പൂതിരിമാർക്കുവേണ്ടി മരിയ്ക്കാൻ സൂഷ്മിപ്പിച്ചവരാണ് നായന്മാർ; നായർസ്മൃതികൾ അവരെ രസിപ്പിയ്ക്കാൻവേണ്ടിയും...”³

നമ്പൂതിരിമാർ നായർസ്മൃതികളെ ‘വെപ്പാട്ടികളായേ കരുതിയിരുന്നുള്ളു’ എന്നാണല്ലോ നിങ്ങൾ ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം. ഈ കുറും ഞാൻ തികച്ചും സമ്മതിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അവർ വെപ്പാട്ടികൾ മാത്രമായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരെല്ലാം ചെരുമാറിയിരുന്നതും ആ നിലയ്ക്കായിരുന്നു. പിന്നെ നമ്പൂതിരിമാർക്കുതാണു കുറാം?

ശരിയായ ഭാര്യയും വെപ്പാട്ടി(ദേവദാസി)യും തമ്മിലുള്ള ഭേദമെന്താണ്? ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂട. അതിനാൽ അതാണിവിടെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഇതിനു മുമ്പ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. “കേവലം ‘രസിപ്പിയ്ക്കാൻ’വേണ്ടിയും ‘സുഖസാധന’മായും മറ്റുമല്ലാതെ നായർസ്മൃതിഭാര്യസന്താനങ്ങളെ ഭാര്യസന്താനങ്ങളെന്ന നിലയിൽ കരുതുകയും ചെയ്താമെന്നും

¹ ‘കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ’ (രണ്ടാം പതിപ്പ്) പേജ് 208.

² ടി. പേജ് 209.

³ ‘ജന്മിസമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ’ പേജ് 7.

ചെയ്തവരായി ആരെയെങ്കിലും കാണിച്ചുതരാമോ?" എന്നു; ആരും അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന മാത്രമല്ല ഇന്നും അത്തരക്കാരില്ലെന്നുമാകുന്നു. ഭാര്യപ്രസവിച്ചാൽ അച്ഛനും മറ്റു സന്താനങ്ങൾക്കും പുലവാലായ്ക്കുണ്ടു്; അവരിലാരെങ്കിലും മരിച്ചാൽ പുല ആചരിയ്ക്കുയും ശേഷശ്രീയ ചെയ്യുകയും വേണം; നായന്മാരൊഴികെ ഹിന്ദുക്കളിൽ ഏതു വിഭാഗക്കാർക്കും—പഞ്ചമന്മാർക്കുപോലും—ഇത്രയും ചെയ്യേണ്ടതു നിബ്ബന്ധമാകുന്നു. ശേഷക്കാരുടേയോ മറ്റു സ്വജനങ്ങളുടേയോ കഥ ഇരിയ്ക്കട്ടെ. നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ ഭാര്യസന്താനങ്ങളും തമ്മിലെങ്കിലും ഇവ ആചരിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ആചരിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല; അതുവേണ്ടതാണു്. മേലിലെങ്കിലും നിങ്ങൾ ഭാര്യസന്താനങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ആചരിപ്പിയാൻ തയ്യാറാകുമോ?

* [ഞാൻ ഇങ്ങിനെ വെട്ടിത്തുറന്നു പറയുമ്പോൾ നായന്മാർ എന്റെ നേരെ എതിർത്തുവെന്നു വരാം. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു് കാര്യമില്ല; പരമാർത്ഥം മറിച്ചാകുമില്ല. ഞാൻ താഴെ വിവരിയ്ക്കുന്ന സംഗതികളെ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി തക്കതായ ന്യായങ്ങളേയും യുക്തികളേയും എതിർത്തളിപ്പുകളേയുംകൊണ്ടു് അവയെ നിഷേധിച്ചു മറിച്ചാണു് എന്നു സ്ഥാപിയ്ക്കുകയും വേണം. അല്ലാതെ പിള്ളയെപ്പോലെ ഒളിയുദ്ധം നടത്തുന്നതുകൊണ്ടു് പ്രയോജനമില്ല; അതു് ഭീരുത്വമാകുന്നു. അതിനാൽ നേരിട്ടുനിന്നുകൊണ്ടു് തെറ്റുണ്ടെങ്കിൽ തെളിയിച്ചു സ്ഥാപിച്ചാൽ എനിയ്ക്കു സന്തോഷമാണു്. അതിനെ സ്വീകരിയ്ക്കാനും തെറ്റിനെ ചിന്തവലിയ്ക്കാനും മാപ്പുചോദിയ്ക്കാനും എനിയ്ക്കു സന്തോഷമേയുള്ളൂ എന്നു ആദ്യംതന്നെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.]

എങ്ങിനെയാക്കെയാണു് ലോകം (ഹിന്ദുക്കൾ) ഭാര്യമാരെ ഭാര്യമാരായി കരുതുന്നതെന്നു ആദ്യമായി ഈ ഘട്ടത്തിൽ വിവരി

* ബ്രാഹ്മണരിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഭാഗം പിന്നീടു് എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണു്.

യ്ക്കും. വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഗൃഹത്തിലെയല്ലാതായി. ആ ഭാര്യയും അതിലെ സന്താനങ്ങളും സ്വന്തം ഗൃഹത്തിലെ മെമ്പർമാരായി. ആഭിജാത്യം, ജാതി, ഗോത്രം, സൂത്രം മുതലായ സകലതും പിന്നെ ഗൃഹത്തിലെ വീട്ട് ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേതായി. ജാതകമാദി ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങൾ വിധിപ്രകാരം ചെയ്യാതെ കഴിയുമില്ല. (ബ്രാഹ്മണക്കു) ഭർത്താവിന്റേയും അച്ഛന്റേയും ശരിയായ പിന്തുടച്ചുകാർ പിന്നെ അവരായി. സ്വത്തു കൊടുക്കുകയോ മേടിയ്ക്കുകയോ ഒന്നും വേണ്ട; സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ അവർക്കു ആ അവകാശം കിട്ടുന്നു. ബാല്യത്തിൽ ഭർത്താവു മരിച്ചാലും, ഭർത്താവിനു കുഷ്ഠം, ദ്രാഹ്വം, നപുംസകത്വം മുതലായ രോഗങ്ങളുണ്ടായാലും, ഭർത്താവുപക്ഷിച്ചാലും, എന്തുതന്നെ വന്നാലും പുനർവിവാഹമില്ല. എന്തിനധികം പറയുന്നു, ശരിയായ ഭാര്യയുടെ സമ്പ്രദായം നായന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം 1-ാം ഭാഗം 168-ാം പേജിൽ കലസ്മികയ്ക്കു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെയാകുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ളവരാണ് ശരിയായ ഭാര്യസന്താനങ്ങൾ. ശരിയായ ഭാര്യസന്താനങ്ങളായിട്ടുള്ളവരെയെല്ലാം ഈ വിധത്തിലാണിരുത്തുക പതിവ്.

ഇനി വെച്ചാട്ടി—ദേവദാസി—യുടെ ലക്ഷണം ഇവിടെ പറയാം. സ്മി സ്വന്തം ജാതിയോ വീട്ടിലെ അംഗമോ ആകയില്ല; അവർ തമ്മിൽ പുലവാലായ്ക്ക, ശേഷക്രിയ മുതലായ യാതൊരു ബന്ധവുമുണ്ടാകയില്ല; വിവാഹത്തിനു എന്തെങ്കിലും ഒരു മതച്ചടങ്ങോ പുരോഹിതന്റെ ആവശ്യമോ ഇല്ല; ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരാവാൻ സ്മി പുരുഷന്മാർക്കു അന്യോന്യം സമ്മതമുണ്ടായാൽ മാത്രം മതി. എന്നു വെച്ചാൽ ബലാൽക്കാരം ചെയ്യരുതെന്നു സാരം. അത്രയല്ല ഉള്ള രണ്ടുപേർക്കും ഇഷ്ടമുള്ളതേതാളും കാലം ഒന്നിച്ചിരിയ്ക്കാം. അനിഷ്ടമായാൽ വേർപിരിയുവാൻ രണ്ടുപേർക്കും അധികാരമുണ്ട്. ബലാൽക്കാരമായിട്ടുതന്നെ വിവാഹമോചനവും നടത്താം. എന്നുവെച്ചാൽ ഭാര്യയ്ക്കു പിരിഞ്ഞു പോകാനിഷ്ടമില്ലെങ്കിൽകൂടി അവളെ പിരിച്ചു

യയ്ക്കുൻ—ഉപേക്ഷിയ്ക്കുൻ—ഭർത്താവിനും, അതുപോലെ ഭർത്താവിനെ പറഞ്ഞയയ്ക്കുൻ ഭാര്യയ്ക്കും അധികാരസാമന്ത്രിയുണ്ടുണ്ട്. അതിനൊരു മതച്ചടങ്ങോ സാമുദായികനടപടിയോ ഇല്ലല്ലോ. ഇത് ബലാല്ക്കാരമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണ്? ഇതിനെല്ലാം മറുപടി പറയേണ്ടത് ഹേ പിള്ളേ! നിങ്ങളാതെന്നയാകുന്നു. സ്ത്രീയും പുരുഷനുമൊരുമിച്ചിരിയ്ക്കുന്നേടത്തോളം കാലം ചിലവുകൊടുത്ത് സുഖമായി ജീവിച്ചാൽ മാത്രം മതി; പിന്നീട് ബാല്യതയെന്നുമില്ല. സന്താനങ്ങൾക്കു പ്രായപൂർത്തി വരെ (ക്രിമിനൽ നിയമപ്രകാരം) ചിലവിനു കൊടുക്കണം; വേറെ പിന്തുടച്ചാവകാശമൊന്നുമില്ല. ഇതൊക്കെയാണു വെപ്പാട്ടികളുടെ ലക്ഷണം. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭാഷയിൽ ദാസികളെന്നുവെച്ചാൽ ഇത്തരം പെണ്ണുങ്ങളാണ്. മി: പിള്ളസ്സാരെ! നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇതെല്ലാം പരിവൃതകളായ കുലസ്ത്രീകളുടെ ലക്ഷണമായിരിയ്ക്കുമോ? ഇത് ഇന്നത്തെ നായർസ്ത്രീകളുടെ ഭർത്തൃബന്ധവും തമ്മിലെന്താണു വ്യത്യാസം? അതുകൊണ്ട് “നായർസ്ത്രീകളെ ദേവദാസികളിൽനിന്നു ഭിന്നമായി കരുതിയിരുന്നില്ല”—മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ നായർസ്ത്രീകളെ വെപ്പാട്ടികളായോ നമ്പൂതിരിമാർ കരുതിയിരുന്നള്ള—എന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അവർ വെപ്പാട്ടികൾ മാത്രമാണ്. നമ്പൂതിരിമാർ അവരുമായി യഥാർത്ഥമായി ലയിൽ പെരുമാറിയെന്നല്ലെ ഉള്ളൂ? അതവരുടെ കുററമായിട്ടാണോ കരുതേണ്ടതു്? നമ്പൂതിരിമാർക്കു നായർസ്ത്രീഭാര്യമാരെ ഭാര്യമാരായും അതിലെ സന്താനങ്ങളെ ശരിയായ സന്താനങ്ങളായും കരുതാൻ ഒരുവിധത്തിലും സാധ്യമല്ല. അതിന്നു മതിയായ കാരണവുമുണ്ട്. അവരെ അന്തർജനവും (സ്വജാതിക്കുറിയും) ഇല്ലെന്തെ അംഗവുമാക്കിയില്ല. സന്താനങ്ങളെ ഇല്ലെന്തെ ഉണ്ണികളായും പെൺകിടാങ്ങളായും വിചാരിയ്ക്കിയില്ല. ഇല്ലെന്തെ തന്റെ പിന്തുടച്ചാവകാശം അവർക്കു കിട്ടാമല്ല. ആ സ്ത്രീകളേയും സന്താനങ്ങളേയും നായ

നായർപിട്ടിലെ മെമ്പർമാരല്ലാത്താക്കുകയും അവിടുത്തെ സ്വത്തുവകാശമില്ലാത്താക്കുകയും ചെയ്യാൻില്ലല്ലോ. അതിന്നാരാണത്തരവാരി? അമ്മയുടെ കൂടെ കിടക്കുകയും വേണം, അച്ഛന്റെ കൂടെ പോകുകയും വേണം എന്നു ഭരണസമയത്തു് ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ വീട്ടിലെ ജാതി, ആഭിജാത്യം മുതലായതു് വികാരിരിയ്ക്കു ഭർത്താവിനേറയും അച്ഛനേറയും പിന്തുടർച്ച കിട്ടണമെന്നല്ലെ ഈ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം? അതിന്നു സാധ്യമാണെ? ലോകത്തിലെവിടേയെങ്കിലും അങ്ങിനെയുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? അതു് അസാധ്യമായ അതിമോഹം മാത്രമല്ലെ? നായന്മാർ സ്ത്രീകളെ ഭർത്താക്കന്മാർക്കായി കല്യാണം കഴിച്ചു കൊടുക്കാറില്ല. ഭാര്യയെന്ന നിലയ്ക്കു സഹവസിക്കുവാനും സന്താനോല്പാദനം ചെയ്യാനും മാത്രമല്ലെ അനുവദിക്കുന്നതു്? അല്ലാതെ നമ്പൂതിരിമാർ ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഭാര്യയെ ഭർത്താവിന്നു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നില്ല; തങ്ങളുടെ സ്വത്തായിട്ടുതന്നെ വെള്ളയെ ചെയ്യുന്നുള്ളു. വെറുവാട്ടക്കുടിയാൻ ഭൂമിയിന്മേൽ യാതൊരവകാശവുമില്ല; കൃഷിചെയ്യാൻ മാത്രമാണധികാരം; വിളവെല്ലാം ജന്മിയുടേതാണ്. ഇതുതന്നെയല്ല നായർസ്മിഭർത്താവിനേറയും നില? നമ്പൂതിരിമാർ നായർസ്മികളെ ഭാര്യമാരായി കരുതാത്തല്ല, കൃഷിക്കു മാത്രമായിട്ടല്ലാതെ നായർസ്മികളെ ഭാര്യയായി നമ്പൂതിരിമാർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് അവർ അങ്ങിനെ പെരുമാറുന്നതു്. അതിന്നു നമ്പൂതിരിമാർ എങ്ങിനെ കുറിക്കാറാകും? നിലം കൃഷിചെയ്യാനായി നല്ല വിത്തു കൈവശമുള്ള കുടിയാൻ വെറുവാട്ടത്തിന്നു കൊടുക്കുന്നതുപോലെയല്ലെ ഇതു്? നല്ല വിത്തു് അവരുടെ കൈവശമുണ്ടു്; ആ വിളവു തങ്ങൾക്കു കിട്ടണം; അതിനുവേണ്ടി പാട്ടത്തിന്നു കൊടുക്കുകയല്ലെ ചെയ്യാമുള്ളു? ഭൂമിയിൽ സ്ഥിരാവകാശം കൊടുത്തേ ശരിയായവിധം വളമിറക്കി കിളിച്ചു പൂട്ടി കൃഷിചെയ്യാൻ സാധിക്കൂ. നായർസ്മികളുടെ പേരിൽ ഭർത്താക്കന്മാർക്കു സ്ഥിരാവകാശമില്ല. അപ്പോൾ 'കിട്ടിയതു

ലാഭം' എന്ന മട്ടിലല്ലാതെ സ്വന്തം ഭാര്യയെന്ന നിലയ്ക്കു കരുതാൻ—ദേവദാസികളിൽനിന്നു ഭിന്നമായി—സുബന്ധനങ്ങൾ മാത്രമായിട്ടല്ലാതെ—കരുതാൻ എങ്ങിനെ സാധിക്കും? എന്നിട്ടു അതിന്നു നന്മുതിരിമാരാണത്രെ കുററക്കാർ!

വാസ്തവത്തിൽ ഇവിടെ ഒരു തെറ്റുള്ളത് നന്മുതിരിമാരുടെ പെരുമാറ്റത്തിലല്ല; മറിച്ച് നിങ്ങളുടെ ധാരണയിലാകുന്നു. നിങ്ങൾ നായർസ്രീകളെല്ലാം ഒന്നാംതരം പതിവുകൾക്കുവേണ്ടി വന്നിട്ടു; നിങ്ങൾക്കു പാതിവ്രത്യവും വെപ്പാട്ടിത്തവും വേർതിരിഞ്ഞിട്ടില്ല; അബദ്ധം മുഴുവനുമിരിക്കുന്നത് ഇതിലാണ്. കേരളത്തിലെ നന്മുതിരിമാരുടേയോ, പട്ടന്മാരുടേയോ, തമിഴ്—ആന്ധ്ര—കണ്ണടകം ജില്ലകളിലെ ഏതെങ്കിലും ജാതിക്കാരെടേയോ താമസവും ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധവും മുതലവകാശക്രമവും നിങ്ങൾ ഉപരിപ്പവബുദ്ധിയോടെയെങ്കിലും ഒരു പരിശോധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇത്രയും വിസ്തൃതം പുറത്തിറക്കുമായിരുന്നില്ല. തൻകണ്മുഖം ചൊൻകണ്മുഖം എന്നു പ്രസിദ്ധമല്ലേ? നിങ്ങൾ നായർസ്രീകളുടെ ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധം മാത്രമേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. അതിനാൽ അതിനേക്കാൾ നല്ലതായിട്ട് ഒരു ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധവും പാതിവ്രത്യമുള്ളതായി അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. പക്ഷേ മലൻകിടന്ന തുപ്പിയാലെന്നപോലെ തങ്ങളുടെതന്നെ ന്യൂനതകൾ പുറത്തു വരുവാനെ അതുപകരിയ്ക്കു എന്നു മനസ്സിലാക്കാത്തതു കഷ്ടമായിപ്പോയി.

സാമാന്യജനങ്ങൾക്കുടി വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കാത്തതായ ഒരു വൈഷമ്യം ഇവിടെ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ട്. അതെന്തെന്നു പറയാം. കാരണം നശിച്ചല്ലാതെ കാര്യം നശിയ്ക്കുകയല്ല; കാരണം നശിച്ചാൽ കാര്യം നശിയ്ക്കാതിരിക്കുകയല്ല. അതിനാൽ കാരണം എന്താണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുകയും അതിനെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാനാണു ക്ഷേമകാംക്ഷികൾ ശ്രമിയ്ക്കുന്നത്. മദ്യം കഴിച്ചാൽ ബോധക്ഷയമുണ്ടാവും; അതിനാൽ ബോധക്ഷയമുണ്ടാവാതിരിക്കുക

ണമെങ്കിൽ മദ്യസേവ കൂടാതെ കഴിയുകതന്നെ വേണം. മദ്യം കഴിഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ ബോധക്ഷയമുണ്ടാവാതിരിക്കാനും കൂടി സാധ്യമല്ല. അതുപോലെ ഇവിടെ കാണുന്ന വൈഷമ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണം ഒന്നിലധികം ജാതിക്കാർ തമ്മിലും മക്കത്തായക്കാരുടെയും മരുമക്കത്തായക്കാരുടെയും തമ്മിലുമുള്ള ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധമാകുന്നു. അത് ശരിയല്ല പൊതുവെപ്പറ്റുപോകുന്നതെങ്കിൽ വിവാഹബന്ധം ഒരേ ജാതിക്കാർ തമ്മിലും മക്കത്തായക്കാർ തമ്മിലും മാത്രമാക്കുകയേ വഴിയുള്ളൂ. പ്രകൃതിയിലെ നിലയാണെങ്കിൽ ജാതി രണ്ടാണെന്നു മാത്രമല്ല മക്കത്തായക്കാരുടെയും മരുമക്കത്തായക്കാരുടെയും കൂടിയിട്ടാണതാനും.

ഇതിനെ തുടർച്ചയായി ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിച്ചുതന്നുവന്നു. നായരായ ഒരു രാമമേനോനും കൃഷ്ണാനിയായ ഒരു സാരാമയും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ടുവെന്നതന്നെ വിചാരിയ്ക്കുക. രാമമേനോൻ മതം മാറി ഔസേപ്പാപ്പയായാ, സാരാമയെ നായർസമുദായത്തിൽ ചേർത്ത് കാളിയമ്മയാക്കുകയോ ചെയ്യാതെ സാരാമ സാരാമയായും രാമമേനോൻ രാമമേനോനായും ഇരുനക്കാരാണെങ്കിൽ ആ ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധമുണ്ടോ പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകുന്നു? രാമമേനോൻ നിത്യവും കാലത്തു കിളിച്ചു, ഭൃംഗം കുറിയിട്ടു, അമ്പലത്തിൽ പോയി തൊഴുത്ത്, തീർത്ഥവും പ്രസാദവും വാങ്ങി കുറിയിടുന്നു. സാരാമയ്ക്കാണെങ്കിൽ ഞായറാഴ്ചയെങ്കിലും പള്ളിയിൽ പോയി മുട്ടകുത്തിയ പറു. രാമമേനോന്റെ പിറന്നാളിനു അമ്പലത്തിൽ വഴിവാടായി പായസംവെക്കാനും വിളക്കിലേയ്ക്കു ഏണ്ണയും കൊടുക്കുമ്പോൾ ഭർത്താവിന്റെ പിറന്നാളിനു ഭാര്യ ചെയ്യുന്ന വഴിവാട് പള്ളിയിൽ ചെഴുകിയിരിക്കുന്നതല്ല മൃതലായതാണെന്നുവുക. സന്താനങ്ങളുണ്ടായാൽ ജ്ഞാനസ്നാനം കഴിപ്പിക്കണം. സാരാമ പെരുന്നാളിനു പള്ളിയിൽ പോകുമ്പോൾ രാമമേനോൻ ശിവരാത്രി, അഷ്ടമിരോഹിണി, മഹാനവമി മുതലായതിന്നാണു പോകേണ്ടതു്. രാമമേനോൻ സാരാമയുടെ വീട്ടിൽ കടക്കുകയോ അ

വരെയും അതിലെ സന്താനങ്ങളേയും തൊടുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ല. സാരാമയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും തന്റെ വീട്ടിൽ വരികയോ ഒരു മിച്ച പെരുമാറ്റകയോ ചെയ്യാനും പാടില്ല. ചെയ്താൽ ഭർത്താവും അച്ഛനുമായ രാമൻമേനോൻ അയിത്തമാക്കും. പിന്നെ കുളിച്ചല്ലാതെ ജലപാനം പാടില്ല. മേനോൻ സാരാമയിൽ ജേൺ, മേരി, ലീലി, ഉടുപ്പ് എന്നിങ്ങനെ നാലു സന്താനങ്ങളുണ്ട്. വീട്ടിലേയോ മറ്റു ചാച്ചുക്കൾക്കേയോ വീടുകളിലേയ്ക്കു ഇവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാമോ? അവരുടെ വീട്ടിലെ എന്തെങ്കിലും ഒരടിയന്തരത്തിനു മേനോനും മരുമക്കൾ സഹോദരീസഹോദരന്മാർ മുതലായവർക്കും പോകാൻ പാടില്ല. സ്വന്തം അമ്പലത്തിൽ ഉത്സവമാണെങ്കിൽ സാരാമയേയും കുട്ടികളേയും ഗോപുരത്തിന്നു പുറത്തല്ലെ നിൽക്കൂ? അകത്തേയ്ക്കു കടത്തുമോ? ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയപ്പോഴേക്കും വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്കും വൈലക്ഷണ്യങ്ങൾക്കും ഒരവസാനം! സാരാമ കാളിയമ്മയോ രാമമേനോൻ ഭൗസേപ്പോ ആകാതെ ഈവക വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ തീർന്നു ആ ദാമ്പത്യബന്ധം ചൊരുത്തപ്പെട്ടു പോകുമോ?

ഇതുപോലെയാല്ലെ കേരളത്തിലെ നമ്പൂതിരി-നായർസ്രീബന്ധത്തിന്റേയും നില. കൃസ്ത്യനും ഹിന്ദുവും തമ്മിലുള്ളതു അഗാധമായ വിടവല്ലെങ്കിലും സാമാന്യം നല്ലതായ അകൽച്ച നമ്പൂതിരി-നായർസ്രീബന്ധത്തിലുണ്ട്. ശങ്കരൻനമ്പൂതിരി കുളിച്ചു് പൂജാമുറിയിൽ ചെന്നു് സാളഗ്രാമം ശിവലിംഗം മുതലായ ദേവപ്രതിമകൾക്കു അഭിഷേകവും പൂജയും പുഷ്പാഞ്ജലിയും മറ്റും ചെയ്തപ്പോൾ നായർഭാര്യയായ നാണിയമ്മയ്ക്കു അതിനു വേണ്ടതായ നിവേദ്യം മുതലായതുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ കഴിയുമോ? നമ്പൂതിരി സമ്മതിച്ചാൽതന്നെ നായർസ്രീഭാര്യയ്ക്കു അതിന്നു ധൈര്യം വരുമോ? അങ്ങിനെ ധൈര്യപ്പെട്ടാലും സമുദായം സമ്മതിക്കുമോ? ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിയിൽ ജനിച്ച കൃഷ്ണൻനായർ എന്ന മകനെ പൂജ

പഠിപ്പിച്ചു നിങ്ങളുടെ അമ്പലത്തിൽ ശാന്തിയ്ക്കു നിയമിയ്ക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു സമ്മതമാകുമോ? അതും വേണ്ട; നമ്പൂതിരി സ്വന്തം അമ്പലത്തിൽ പൂജ കഴിപ്പിയ്ക്കുന്നു. അതുപോലും നിങ്ങൾക്കു സമ്മതമുണ്ടോ? പിന്നെ എങ്ങിനെയാണു നമ്പൂതിരിമാർ നായർസ്മി ഭാര്യസന്താനങ്ങളെ ആ നിലയിൽ കരുതുന്നത്. നിങ്ങൾ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണു? അപ്പോൾ നായർസ്മി ഭാര്യസന്താനങ്ങളെ അതേവിധത്തിൽ കരുതി പെരുമാറുന്നത് നായന്മാർക്കു സമ്മതമല്ല. നമ്പൂതിരി ചാത്തത്തിനു കാതിയ്ക്കുനെ വരുത്തുന്നു. നാണിയമ്മയ്ക്കും കൃഷ്ണനായർക്കും ചാത്തമുട്ടുന്നതിനു എളേതിനേയാണു ക്ഷണിയ്ക്കേണ്ടതു്. ഒന്നുകിൽ മുറുപ്പു പറഞ്ഞ രാമമനോന്റെ കാര്യത്തിലേതെന്നുചാലെ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിയുടെ ഭാര്യയായ നാണിയമ്മയെ അന്തർജ്ജനത്തിൽ ചേർത്ത് നങ്ങളി കൂട്ടിയാക്കണം. അഥവാ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരി നായരായി മാറി ശങ്കരൻനായരവുകയെങ്കിലും വേണം. മി: പിള്ളസ്റ്റാറേ നിങ്ങളെപ്പോലെ വൈരബുദ്ധികളും നമ്പൂതിരിദോഷികളുമായ ബുദ്ധിവിഹീനന്മാരെഴികെ ബാക്കിയുള്ളവരെല്ലാം അറിയാവുന്ന പരമാർത്ഥമാണിതു്. ഈ അവസരത്തിൽ മാതൃഭൂമിയിൽ വന്ന ഒരു റിപ്പോർട്ട് ഇവിടെ വിവരിയ്ക്കുന്നത് നന്നായിരിയ്ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. * M. N. നായരവർകളുടെ മകൻ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ 1962-ൽ യോർക്ക്ഷയർകാരിയായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്യവതിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. വിവാഹത്തിനു മുമ്പുതന്നെ 1962 ഫെബ്രുവരിയിൽ ആ യൂറോപ്യൻലേഡി വിധിപ്രകാരം ആര്യമതത്തിൽ ചേർന്നു (മതപരിവർത്തനം ചെയ്ത്) ഹിന്ദുവായി രാധ എന്ന പേർ സ്വീകരിച്ചു. തിരുവിതാംകൂറിലെ റിട്ടേയ്ഡ് ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജി ടി. എം. കൃഷ്ണസ്വാമിഅയ്യങ്കാരാണു അവരെ മതപരിവർത്തനം കഴിച്ച് ഹിന്ദുവാക്കിയതു്. അവർക്കു ആദ്യമായി ഒരാൺകുഞ്ഞു് ജനിച്ചു. ഗോപാലകൃഷ്ണ

* മാതൃഭൂമി ദിനപത്രം 1963 സപ്തമ്പർ 8-ാംനു- ഞായറാഴ്ച-പേജ് 3.

നും രാധയും കഴിഞ്ഞ 1963 സപ്തമ്പർമാസത്തിൽ ഗുരുവായൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ വന്ന യഥാവിധി ഭഗവദ്ഗാനംചെയ്ത് നടയ്ക്കൽ ചെയ്ത് തങ്ങളുടെ ഓമാപ്പത്രന്റെ ചോരണം നാമകരണവും കഴിച്ചു മടങ്ങിപ്പോയി. അവർ സാധാരണ ഹിന്ദുക്കളെപ്പോലെ അമ്പലത്തിനകത്തു ചെന്ന തൊഴുത്ത് തീർത്ഥവും പ്രസാദവും വാങ്ങി മേശാമ്പിയിൽ ഭക്ഷിക്കുകയും നമസ്കരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തുവത്രെ.

ഇതാണു ശരിയായ മാത്രം. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ഹിന്ദുവും നായരുമായിരിയ്ക്കേ രാധ—ഭാര്യ—യുറോപ്യൻലേഡിയും കൃഷ്ണാനിയും (അ ഹിന്ദുവും) ആയിരുന്നാലുണ്ടോ അവരുടെ ദാമ്പത്യബന്ധം ശരിയാവുന്നു? ഇതുതന്നെയാണ് പ്രകൃതത്തിലെ സ്ഥിതിയുൾ. മുമ്പു പറഞ്ഞ നാണിയമ്മ നാണിയമ്മയായും ശങ്കരൻനമ്പൂതിരി ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിയായും മാത്രം ഇരിയ്ക്കുന്നേടത്തോളം കാലം അവരുടെ ഭാര്യഭർത്തൃ ബന്ധം നിങ്ങൾ ശങ്കാരിയ്ക്കുമ്പോലെ ദേവദാസി—ചെപ്പാട്ടി—ബന്ധം അഥവാ സുഖസാധനങ്ങൾ—മാത്രമായിട്ടേ ഇരിയ്ക്കൂ; അല്ലാതെ ശരിയായ ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധമാവാൻ തരമില്ല. അതിന്റെ കാരണം മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ ജാതിഭേദവും ഭായഭേദവും മാത്രമാകുന്നു. നിങ്ങൾ പറയുന്നതായ വൈഷമ്യമിരിയ്ക്കുന്നതെല്ലാം മക്കത്തായവും മതമക്കത്തായവും ജാതിഭേദവും തമ്മിൽ കൂട്ടിക്കുഴച്ചു നടത്തുന്ന വിലക്കുണമായ സ്രീപുരുഷബന്ധത്തിലാകുന്നു. അത് നിലനില്ലുന്നേടത്തോളം കാലം ഈ വൈഷമ്യവും തുടർന്നുപോകും. അതില്ലാതാകണമെങ്കിൽ അതിനു കാരണമായ ഈ നമ്പൂതിരി-നായർ സ്രീസംബന്ധമേപ്പാട് അവസാനിപ്പിയ്ക്കുകതന്നെ വേണം.

കമ്പോസ്റ്റുവളം നെൽച്ചെടിയിൽ വിശേഷമാണ്. നെല്ലു കൃത്തി അരിയാക്കിയാൽ മനുഷ്യരുടെ ഭക്ഷണസാധനവുമാകുന്നു. എന്തെങ്കിലും ആ കമ്പോസ്റ്റുവളം അരിയിൽ ചേർക്കാറുണ്ടോ? ചേർത്താൽ പററുമോ? അതാതിന്റെ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു, അതാതു സാധ

നങ്ങൾ പറമെന്നല്ലാതെ എല്ലാ സ്ഥാനത്തെയും എല്ലാം പറമെന്നു ധരിച്ചാൽ അപകടമാകും. അതുപോലേയാണ് ഈ കഥ. നായർസ്മികൾ നായർസ്മികളുടെ സ്ഥാനത്തും നമ്പൂതിരിമാർ അവരുടെ സ്ഥാനത്തുചിരുന്നാൽ നല്ലതാണ്. അല്ലാതെ അവരെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭാഗ്യാപദത്തിലേയ്ക്കു കയറ്റിയാൽ ശരിയാവില്ല; അതിന്നു പറ്റിയവർ നമ്പൂതിരിസ്മികൾ മാത്രമാണ്; നായർസ്മികൾ അതിന്നു പറ്റിയവരല്ല. അവർ ദാസികളായേ ഇരുന്നിട്ടുള്ളൂ. അവർ അതിന്നു മാത്രം പറ്റിയവരാണ്. അവരെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭാഗ്യാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു കമ്പോസ്റ്റ് വളം അരിയിൽ ചേർക്കാൻ മോഹിക്കുന്നതുപോലെ അപകടമായേ തീരൂ.

നായന്മാർക്കു ഈഴവത്തികളെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിയ്ക്കാമെന്നും, അതുകൊണ്ടു അവർക്കു ഭൃഷ്ടിപ്പെന്നും വന്നാവനു വിചാരിയ്ക്കുക. ആ സ്മിഷ്ടമായി സഹവസിയ്ക്കാമെന്നല്ലാതെ തിന്നഭുജം അയിത്തവും കോതുപ്രവേശനം അനുവദിക്കുന്നതിന്നു മുഖത്തെപ്പോലെ തന്നെ നിലനിന്നിരുന്നുവെന്നും ഇരിയ്ക്കട്ടെ. ഭാഗ്യവശാലൊ നീക്കം ഗൃഹശാലൊ അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നല്ലാതെ നമ്പൂതിരിമാർക്കു നായർസ്മിസംബന്ധക്കുടുക്കിൽ ചെന്നുപിഴയേറിയവനതുപോലെ അങ്ങിനെയും സംഭവിച്ചേയ്ക്കാൻ തടസ്സമുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെ വന്നാൽ ആ നാമന്മാർ അവരെ ഭാര്യാസന്താനങ്ങളെന്നു നിലയിൽ കരുതുമായിരിയ്ക്കുമോ? ഭാര്യ ഈഴവത്തിനായും, മകൻ ഈഴവനായും, ഭർത്താവു നായരായും മാത്രമേ ഇരിയ്ക്കൂ എന്നോർക്കണം. ഭാര്യാസന്താനങ്ങളുടെ വിട്ടിൽ കടക്കുകയോ അവരെ 24 അടിയിലധികം സമീപിയ്ക്കുകയോ ചെയ്താൽ അയിത്തമാവുമെന്നുള്ളു വസ്തുതയും മറക്കരുത്. ഇതിൽ തീണ്ടലൊഴികെ മറ്റു കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം നമ്പൂതിരി-നായർസ്മിസംബന്ധത്തിലും തുല്യമായിട്ടല്ലെ ഇരിയ്ക്കുന്നത്! അപ്പോൾ എങ്ങിനെയാണു നായർസ്മിയെ ഭാര്യയായും അവർ പ്രസവിച്ചു കുട്ടികളെ സ്വന്തം സന്താനങ്ങളായും കരുതുക?

അങ്ങിനെ കരുതിയിരുന്നില്ലെന്നു ഒരു കുറുമായിപ്പറയുന്നത് തെറ്റല്ലേ?

എന്തിനു ഇക്കാര്യത്തിൽ നന്യൂതിരിമാരെ മാത്രം കുറപ്പെടുത്തുന്നു? ആരാണു നായർസ്ത്രീകളെയും അതിലെ സന്താനങ്ങളെയും ശരിയായ ഭാര്യസന്താനങ്ങളെന്ന നിലയിൽ കരുതുകയും പെരുമാറുകയും ചെയ്യുന്നവരായിട്ടുള്ളത്? ഉണ്ടായിരുന്നതു? തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവായിരുന്ന അന്തരിച്ച മൂലംതിരുനാരക അമ്മച്ചിയും തമ്പിമാരുമില്ലേ? അവരെ സ്വജാതിയോ കൊട്ടാരത്തിലെ (രാജകുടുംബത്തിലെ) അംഗമോ രാജ്ഞിയോ (Queen) ആക്കുകയുണ്ടായില്ല. അതിലെ സന്താനങ്ങൾക്കു രാജ്യാവകാശവും കൊടുത്തില്ല. നന്യൂതിരിമാരിൽ ആരോപിച്ച അതേ കുറും ഈ രാജാവിലും ആരോപിക്കേണ്ടതല്ലേ? എന്തുകൊണ്ടു ചെയ്തില്ല. ഇന്ത്യയിൽ 500 ലധികം മഹാരാജാക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. അവരെല്ലാം ചെയ്തിരുന്നതു് ഇങ്ങിനെയാണോ? അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ, ടർക്കി, നീപ്പാൾ, ബുറാൻ, സിങ്കിം മുതലായ ഏഷ്യക്കാരായ എത്രയെത്ര രാജാക്കന്മാരുണ്ടു്? മൂലംതിരുനാൾ ചെയ്തതുപോലെ അത്ര മമാണോ അവരെല്ലാം ചെയ്തിരുന്നതും ചെയ്തുവരുന്നതും.

ഇംഗ്ലണ്ടു്, ജപ്പാൻ, സ്പീഡൻ, ഹോളണ്ടു് മുതലായ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭാര്യമാരെല്ലാം രാജ്ഞിമാരാണ്. അതാതു രാജാക്കന്മാരെയും രാജ്യത്തേയും സംബന്ധിച്ച ചാർട്ടർമെന്റു മുതലായ സഭകളിലും സ്വീകരണങ്ങളിലും മറ്റും രാജ്ഞിയോടൊന്നിച്ചല്ലെ രാജാവു പങ്കുകൊള്ളുക പതിവു്. അമ്മച്ചിയെ ഒരു മുറിയിലിരുത്തുകയല്ലാതെ നമ്മുടെ പൊന്നത്തമ്പുരാൻ ഒരിയ്ക്കലേങ്കിലും അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? അപ്പോൾ മൂലംതിരുനാൾപോലും അവിടുത്തെ ഭാര്യസന്താനങ്ങളെ ഒരിയ്ക്കലും ആ നിലയ്ക്കു പരസ്യമായി പെരുമാറിയിട്ടില്ല; ആ സ്ഥാനത്തിരുത്തിയിട്ടുമില്ല. ആ അവകാശങ്ങളൊന്നും കൊടുത്തിട്ടുമില്ല. അതു് മര്യാദയാണോ? അത്രമല്ലേ? അതും

നായ്ക്കളെപ്പോലെ ഭാര്യസന്താനങ്ങളെക്കുറിച്ച് സ്നേഹമില്ലായ്മയല്ലേ? പിന്നെ നമ്പൂതിരിമാർ മാത്രം എങ്ങിനെ കുററുക്കാരായ്? ഇനി കോച്ചിയിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ കഥയെഴുതുക.

രാജാവ്	നേതൃഗുരമ്മ	മക്കൾ
1. എക്സ് ഹൈനസ്സ് ഇട്ട്യാണത്തെ		ഐ. എൻ. മേനോൻ
2. മദിരാശി തീപ്പെട്ടി കറുപ്പത്തെ വലിയ തമ്പുരാൻ	കറുപ്പത്തെ പാറക്കുട്ടിയമ്മ	കെ. രാമൻമേനോൻ, അരവിന്ദാക്ഷമേനോൻ
3. ചെറുര	എളമന കുഞ്ചിയമ്മ	എളമന കൃഷ്ണമേനോൻ
4. മിടുക്കൻ	കരുമ്പററ അമ്മിണിയമ്മ	കെ. ആർ. മേനോൻ, രഘുനന്ദനമോനാൻ, etc.

ഇവരാരുതന്നെ നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെയല്ലാത്ത ഭാര്യസന്താനങ്ങളെ ആ നിലയിൽ കരുതുകയോ ഇരുത്തുകയോ ചെയ്തില്ല. മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ മൂലംതിരുനാളിനെപ്പോലെയല്ലാത്ത ഭാര്യമാരെ സ്വജാതിയിൽ ചേർത്ത് രാജ്ഞിയാക്കുകയുണ്ടായില്ല. ആ അർത്ഥത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാർക്കുള്ള കുറവ് എങ്ങിനെ ഇവർക്കില്ലാതായി?

നായന്മാരേക്കാൾ ഉയർന്ന ജാതിക്കാരാണെന്നു പറക്കെ സമ്മതമുള്ള ഈ ക്ഷത്രിയരും (തിരുമുല്പാടന്മാരും) ക്ഷത്രിയ-നായർസമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നീല്ക്കുന്ന സാമന്തന്മാരും—കോട്ടയ്ക്കൽ, മങ്കട, മാവേലിക്കര മുതലായവരും—നായർസ്മികളെയൊന്നല്ലൊ സംബന്ധംചെയ്തിരുന്നതു്. ഇവരാരുതന്നെ നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ അവരുടെ നായർഭാര്യമാരെയോ മക്കളെയോ തൊടാറില്ല; അവർ തൊട്ടത് ഭക്ഷിയ്ക്കുകയോ അവരുടെ വീടുകളിൽ പോകുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഇവരാരുതന്നെ തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരോടു് സമനിലയിൽ പെരുമാറിയിരുന്നില്ല. കുറച്ചു താണ സ്ഥാനത്തെ അവരെ ഇരുത്തിയിരുന്നുള്ളു.

രാജാവിന്റെ ഭാര്യയാണെങ്കിൽ രാജ്ഞി എന്നല്ല പറയുക. തിരുവനന്തപുരം, കൊച്ചി എന്നിവിടങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ നായർസ്ത്രീഭാര്യമാരെപ്പറ്റി രാജ്ഞി എന്ന ഭാഷ ഇതുവരെ ആരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടില്ലല്ലോ. നായത്തിയാർ എന്ന പദം ആദ്യമായി കാണുന്നത് നൂറ്റാണ്ടയുദ്ധത്തിനിടയിൽ മാത്രമാണ്. * കൊച്ചി രാജാക്കന്മാരുടെ ഭാര്യമാരെല്ലാംതന്നെ നേതൃരത്നമാർ എന്നല്ല പറയാൻ.

മുൻപറഞ്ഞ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരായ തമ്പുരാക്കന്മാർ തമ്പാക്കന്മാർ മുതലായവരും—സ്ഥാനിനായന്മാർപോലും—അടുത്തുകാലംവരെ തങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരെ—നേതൃരത്നമാരെ—ഭാര്യമാരെന്ന നിലയ്ക്കു പോകുന്നേടത്തക്കുണ്ഡലം ഒരുമിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോവുകയോ, ആതിഥ്യം സ്വീകരണം മുതലായതിൽ പങ്കുകൊള്ളിപ്പുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. കൊച്ചി-തിരുവിതാംകൂർ രാജാക്കന്മാർ മാത്രമല്ല സാമൂതിരിപ്പാട്, വള്ളുവക്കോനാതിരി മുതലായ പ്രഭുക്കന്മാരോ അവരുടെ സ്വരൂപത്തിലെ മെമ്പർമാർപോലുമോ ഇന്നത്തെ മാതിരി ഭാര്യമാരെക്കൊരുമിച്ചു യാത്രചെയ്യുകയോ സ്വീകരണദികളിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയോ കൊ. വ. 1100-നു മുമ്പു ചെയ്തതായി കാണിച്ചുതരാമോ? അവരുടെ ഹോട്ടോ ഉണ്ടാവാമെന്നല്ലാതെ ഭാര്യമാരോടൊന്നിച്ചുള്ളതുകാണാനുണ്ടാവില്ല. കാരണം അന്നൊക്കെ നായർസ്ത്രീഭാര്യമാരായിട്ടുള്ള അവരുടെ പെരുമാറ്റം അത്തരത്തിലുള്ളതായിരുന്നു—താണ നിലയിലായിരുന്നു—എന്നതുതന്നെ. റിട്ടയേർഡ് ജഡ്ജി ശ്രീ കോട്ടയ്ക്കൽ മാനവേദൻ രാജാവവർ കറുപ്പോലും സാമൂതിരിപ്പാടായിരിപ്പുന്ന കാലത്ത് മാനുഷതീഥികളെ സ്വീകരിപ്പുവേദം ഭാര്യയെ മറ്റൊരങ്ങോ ഒരു മുറിയിൽ ഇരുത്തുകയേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. അല്ലാതെ ഭാര്യയൊരുമിച്ചു വരികയും പരിചയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നില്ല. അടുത്തകാലത്ത് കൊച്ചി

* 'കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏഴുകൾ'—പേജ് 142.

യിലെ ഭരണാധികാരികളിൽ ഒന്നാകട്ടെയെന്ന പ്രസിദ്ധനായ സ്ഥാനാത്ഥിഗണ്യമായി വലിയതമ്പുരാൻപോലും ഇത്തരത്തിലാണ് ഭാര്യയുമായി പെരുമാറിയിരുന്നത്. അവിടത്തേയും നേതൃരത്നയേയും ഏതു മാനുഷികതകളും ഒരുമിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ടാവില്ല. അവിടത്തെയും ഭാര്യയുടേയും കൂടി ഒന്നിച്ചെടുത്ത ഫോട്ടോ കാണുമ്പോഴും സംശയമാകുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തെ ഒടുവിൽ അന്തരിച്ച മൃതം തിരുനാളിന്റെപോലും അമ്മച്ചിയോടൊരുമിച്ചിരുന്നു എടുത്തിട്ടുള്ള ഫോട്ടോ കാണുമ്പോൾ തോന്നുന്നില്ല. എല്ലാവർക്കുമറിയാവുന്ന ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇവിടെ കാണിച്ചതാണ്. എന്തിനധികം പറയുന്നു? മദിരാശിയിൽ തീപ്പെട്ട കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാന്റെ നേതൃരത്ന കുറുപ്പുത്തെ പാറുകുട്ടിയെന്നായിരുന്നുവല്ലോ. അവരുടെ ഒരു ഫോട്ടോ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അതിൽപോലും രാജ്ഞി — അഥവാ രാജാവിന്റെ ഭാര്യ — എന്നപ്പു കോൺസർട്ട് (Consort)—കുട്ടുകാരി (വെപ്പാട്ടി) — എന്നേ എഴുതിയിരുന്നുള്ളൂ. ആ തമ്പുരാന്റെ ഭരണകാലത്തായിട്ടുകൂടി ആ അമ്മയ്ക്കു രാജ്ഞി എന്ന എഴുതിയൊരു അഥവാ പ്രസിദ്ധീകരണക്കാരെക്കണ്ടതാൻ തോന്നിയില്ല. ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃതയുഗത്തിൽക്കൂടി 'രാജ്ഞി' അഥവാ 'രാജാവിന്റെ ഭാര്യ' എന്നെങ്കിലും എഴുതാൻ ജനങ്ങൾക്കു തോന്നിയിട്ടില്ല. ഇതിന്നു നല്ല ഒരു ഉദാഹരണം കാണിയ്ക്കാം. ഈ 1964 ഏപ്രിൽ 2-ാം തീയതിയാണ് എളമന കുഞ്ചിയമ്മ നിര്യാതയായത്. അവരുടെ നിര്യാതവാർത്തയെപ്പറ്റി മാതൃഭൂമിയിൽ വന്ന റിപ്പോർട്ട് ഇങ്ങനെയാകുന്നു. "ചൊവ്വരയിൽ തീപ്പെട്ട കൊച്ചി മഹാരാജാവിന്റെ നേതൃരത്നയും, കൊച്ചി ദേവസ്വം ബോർഡ് പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന എളമന കുഞ്ഞുമേനോന്റെയും.....മാതാവുമായ എളമന കുഞ്ചിയമ്മ (97) ഇന്ന് (ഏപ്രിൽ 2) വൈകുന്നേരം 6.30-ന് ഇവിടെ എളമന മഠത്തിലെച്ചെന്ന് അന്തരിച്ചിരിക്കുന്നു." ഇതെന്താണ് തെളിയിക്കുന്നത്?

ഇവിടെ ഒന്നുകൂടി പറയാനുണ്ട്. നായത്തിയാർ — നേ
 ത്യാർ—എന്നതിന്റെ അർത്ഥം ‘നായർസ്രീ’ എന്നാകുന്നു; ‘നായരു
 ടെ ഭാര്യ’ എന്നല്ല ‘നായർജാതിയിലെ പെണ്ണ്’ എന്നു മാത്രമാണെ
 ന്നും ധരിയ്ക്കണം. ആ ‘നായത്തിയാർ’ എന്ന പഴയ പദം കാലാ
 ന്തരത്തിൽ രൂപംമാറിയിട്ടാണ് ‘നേത്യാരും’ ‘നേശ്വാരും’ മറ്റുമാ
 യി പരിണമിച്ചത്. ഏതായാലും ‘നേത്യാര’ എന്നതിന്നു വെറും
 നായർസ്രീ—ശുഭപ്പെണ്ണ്—എന്നു മാത്രമല്ലാതെ ഭാര്യ എന്ന അ
 ർത്ഥമേ ആദ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതിന്നെത്രയെങ്കിലും ഉദാ
 ഹരണങ്ങളുണ്ട്. പ്രസിദ്ധ സ്ഥാനിനായരായ കവളപ്പാറ തറവാ
 ടിലെ എല്ലാ സ്ത്രീകളേയും പറയുന്ന ഭാഷ ‘നേശ്വാർ’ അഥവാ ‘നേ
 ത്യാർ’ എന്നാണ്. അതിന്റെ അർത്ഥം കവളപ്പാറനായരുടെ ഭാ
 ര്യ എന്നല്ല, കവളപ്പാറ കൊട്ടാരത്തിലെ സ്ത്രീ എന്നു മാത്രമാകുന്നു.
 ഇതുകൊണ്ടു വന്നതെന്തെന്നാൽ രാജാക്കന്മാരോടുകൂടി ഭാര്യ എന്നു പ
 റഞ്ഞിരുന്നില്ല—വെറും നായർസ്രീ എന്നു മാത്രമേ സ്വന്തം ഭാര്യ
 മാരെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ എന്നാകുന്നു. അങ്കുരമത്ത് മന്നാടി
 യാർ, മഞ്ഞളാവിൽ നായർ മുതലായ തറവാട്ടുകളിലെ സ്ത്രീകളേ
 യും നേത്യാർ എന്നാണ് വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നത്.

[* സാക്ഷാൽ ചേരമാൻപെരുമാളുടെ ഭാര്യയെ ‘ചെറോട്ടിയ
 മ്മ’ എന്നല്ലെ പറഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ? മറിച്ച് രാജ്ഞിയെന്നോ ഭാര്യ
 എന്നുപോലുമോ പറഞ്ഞിരുന്നില്ലല്ലോ. പഴശ്ശിരാജാവിന്റെ—സാ
 മൂതിരിപ്പാട്, ചിറയ്ക്കൽരാജാവ് മുതലായവരുടെയും—ഭാര്യയെ
 പറഞ്ഞിരുന്ന ഭാഷ ‘കെട്ടിലമ്മ’ എന്നാകുന്നു. സാധാരണ നാലു
 കെട്ടിന്നു പുറമെ ആവശ്യാനുസരണം വടക്കുവശത്തും കിഴക്കുവശ
 ത്തും പ്രത്യേകം ഒരോ കെട്ടുകൾ പണിയാറുണ്ട്. എന്നാൽ അവ
 യെ വേർതിരിച്ചറിയാൻവേണ്ടി വടക്കേക്കെട്ട് എന്നും കിഴക്കേ
 കെട്ട് എന്നും പറയും. ഒന്നു മാത്രമേ ഉള്ളവെങ്കിൽ അതിന്നു ‘കെ

* ഊക്കറിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഭാഗം വിജയ്കുമാരകൊടുത്തിട്ടില്ല.

ട്ട്' എന്ന മാത്രമാണു പണ്ടെക്കെ പറഞ്ഞിരുന്ന ഭാഷ. 'കെട്ടിലമ്മ' എന്ന ഭാഷയുണ്ടായത് ആ കെട്ടിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നവർ—താമസിയിക്കുന്നവർ—എന്നതിൽനിന്നാകുന്നു. പണ്ടെക്കെ അവരെ സാക്ഷാൽ നാലുകെട്ടിനകത്തു താമസിപ്പിച്ചിരുന്നു; കെട്ടിലേ പതിവുള്ള. 'കെട്ടിലമ്മ' എന്ന ഭാഷയുണ്ടായതും, അതിന്നു രാജഭായ് എന്നർത്ഥം വന്നതും അങ്ങിനെയുണ്ടു. അതിനാൽ നമ്പൂതിരിമാർ മാത്രമല്ല ചേരമാൻപെരുമാൾ മുതൽ ചൊവ്വരെ തീപ്പെട്ട വലിയ തമ്പുരാന്റെ നേതൃത്വമായിരുന്ന എളമന കുഞ്ചിയമ്മ വരെ കേരള രാജാക്കന്മാരാരുംതന്നെ അവരുടെ ഭായ്മാരായിരുന്ന നായർസ്മികളെ ഭായ്മാരായി—രാജ്ഞികളായി—രാണികളായി—കരുതിയിരുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമല്ലേ? നമ്പൂതിരിമാരും അവരെ അന്തർജ്ഞങ്ങളാക്കിയില്ല—ഭായ്മാരാക്കിയില്ല—എന്നല്ലെ മുള്ളു? അതു മാത്രം കുറുകരവും അധികേഷപകരവുമായിപ്പറയുന്നതിന്റെ കാരണം നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിയ്ക്കാനുള്ള അതിമോഹമല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്?

അതുപോലെത്തന്നെ ഈ രാജാക്കന്മാർ സ്വന്തം മക്കളെ മക്കളെന്ന നിലയിൽ പെരുമാറിയിട്ടുണ്ടോ? കുറുപ്പുത്തെ അരവിന്ദാക്ഷമനോൻ, കരിമ്പററ രാഘവനന്ദനമനോൻ, എളമന കൃഷ്ണമനോൻ മുതലായവരെ വേണമെങ്കിൽ (ശരിയായ സന്താനങ്ങളായി കരുതിയിരുന്നുവെങ്കിൽ) രാജാവകാശം കൊടുത്ത് രാജാവാക്കാമായിരുന്നില്ലേ? രാജാവകാശം കൊടുക്കാത്തതും രാജാക്കന്മാരായി ഗണിയ്ക്കുന്നതും തെറ്റാണെന്നു ക്ഷേപിച്ചുകൂടെ? സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ മക്കൾ സാമൂതിരിപ്പാടായും, അതുപോലെത്തന്നെ കവളപ്പാറ പാലിയം മുതലായ പ്രളക്കന്മാരുടെ മക്കൾ അതതു തറവാട്ടിലെ മെമ്പർമാരായും കരുതണമെന്നെന്തുകൊണ്ടു നിങ്ങളും കൂട്ടാളികളും പറഞ്ഞില്ല? അവരുടേയെല്ലാം നായർസ്മിഭാര്യമാർ ശരിയായ ഭാര്യമാരോ, അവരിലെ സന്താനങ്ങൾ പിന്തുടർച്ചാവകാശികളായ സ

നാനങ്ങളെ അല്ലെന്ന് നായനാക്കൊക്കെത്തന്നെ സമ്മതമാണെന്നല്ല ഇതിന്റെ സാരം.

നായർസ്രീകൾ കേവലം സുഖസാധനങ്ങൾ — ദേവദാസി കൾ—അഥവാ വെപ്പാട്ടികൾ മാത്രമാണ്. ആദ്യമായി ഒരു നായർ റഗുലേഷൻ നായനാരുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം പാസ്സാക്കിയത് തിരുവിതാംകൂറിലാണ്. അതുവരെ സംബന്ധക്കാരന്റെ സ്വത്തിനെന്നും നായർസ്രീഭാര്യസന്താനങ്ങൾക്കു അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ ബില്ലിൽതന്നെ തറവാട്ടുസ്വത്തിന്മേൽ യാതൊരുവകാശവും അവർക്കു കൊടുത്തില്ല. സ്വകാര്യസ്വത്തിൽ മാത്രവും, അതിൽതന്നെ പക്ഷിയും മാത്രമാണ് ഭാര്യസന്താനങ്ങൾക്കവകാശപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടു നായർസ്രീകളെല്ലാം വെപ്പാട്ടികൾ മാത്രമായിത്തന്നെത്തന്നെ തെളിയുന്നത്.

നായനാർ മുമ്മക്കത്തായക്കാരാണല്ലോ. ഒരു നായർസ്രീയുടേതായ പൊടവ കൊടുത്താൽ മാത്രം മതി ഭാര്യയാവാൻ. അല്ലാതെ വൈദികവിധിയനുസരിച്ചുള്ള വിവാഹമൊന്നും വേണ്ട. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഇവിടെ കുറുമെന്താണ്? നായനാരുടെ സ്വഭാവത്തിൽ മാറ്റംവന്നതാണ്. സ്വതവേ നായർസ്രീയുടേ അത്രയൊക്കെയെ സംബന്ധക്കാരൻ (നായനായാലും) ചെയ്യാറുള്ള. അത്ര മതിയെന്ന ഉഭയസമ്മതപ്രകാരമാണ് ആ ബന്ധത്തിലേപ്പെട്ടിരുന്നത്. പണ്ടു വിവാഹം എന്നോ പൊടമുറി എന്നോ പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. 'പൊടമുറിയും' 'സ്വയംവരവും' ആധുനികങ്ങളായ വാക്കുകളാണ്. അതിനുമുമ്പു സാധാരണയായി പറഞ്ഞിരുന്ന ഭാഷ 'കെടയ്ക്കുക്കുറുപ്പാണ്' എന്നായിരുന്നു. താലികെട്ടുകല്യാണമുണ്ടായിരുന്നതിനാലായിരിക്കണം ഇതിന്നു അങ്ങിനെ ഭാഷ പറഞ്ഞുവന്നത്. നമ്പൂതിരിമാരുടെ വേളികുഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ നിഷേധം അഥവാ രണ്ടാംമുളുത്തം എന്നു പറയുന്നതിന്റെ സ്ഥാനമാണിതെന്നു കരുതാം. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ അത് ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഘോഷമായിട്ടു

നും നടത്തിയിരുന്നില്ല. എന്റെ സംബന്ധംതന്നെ അത്തരത്തിൽ പെട്ടതായിരുന്നുവല്ലോ. * ഈ 'കെടസ്സുകുടുംബം' പരസ്യമായി നടത്താത്ത കേസുകൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. അതൊക്കെ ഒരു പോരായ്മയോ അപമാനകരമായോ ആരും—വീട്ടുകാർപോലും—കരുതിയിരുന്നില്ല. കിടപ്പിന്റെ വട്ടം ക്ലിഷ്ടേവ എന്നും മറ്റുമേ അക്കാലത്ത് നമ്പൂതിരിമാർ പറഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. ഈ കെടസ്സുകുടുംബം ആദ്യം സ്വപകാര്യമായി തുടങ്ങുകയും, കുറേക്കഴിയുമ്പോൾ അത് പരസ്യമാക്കുകയുമായിരുന്നു സാധാരണ സമ്പ്രദായം. പരസ്യമാക്കാതെ പരസ്യമായിത്തീരുക മാത്രം ചെയ്യുന്ന കേസുകളും അപൂർവ്വമായിരുന്നില്ല. സാമാന്യനായനാരുടെ സ്പീഷ്യലൈസേഷൻ ഡബ്ബും, തറവാടികളായ 'പതിവുകൾക്കുള്ള' ബഹുഭർത്തൃത്വവുമായിരുന്നതിനാൽ അക്കാലത്തു് അതിനെപ്പറ്റും അതിലധികം ഗൗരവം കല്പിക്കുന്നതിനർത്ഥമില്ലല്ലോ. അന്നത്തെ നായന്മാർക്കു ഈ പരമാർത്ഥമായിരുന്നു.

ഒരുവിധം നോക്കുമ്പോൾ ഏതാണ്ട് കെ. വ. 1070 വരെ ഇത്തരം ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു് അസുഖങ്ങൾക്കു് കൂടാതെ ഈ നമ്പൂതിരി നായർസ്മിബന്ധം നടന്നുവന്നതുതന്നെ അതുതമാണ്. അതിന്റെ കാരണവും അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ബന്ധം മതിയെന്നു നമ്പൂതിരിമാരും അത്രയൊക്കെയായാൽ ധാരാളമായെന്നു നായന്മാരും അങ്ങനാനും ബോധപൂർവ്വം അറിഞ്ഞും വിശ്വസിച്ചുമാണ് (ഉദേശത്തുപ്രകാരമാണ്) നമ്പൂതിരി-നായർസ്മിബന്ധം നടത്തിവന്നിരുന്നതു്. ഈ ബോധത്തിനുള്ളക്കും വരാതിരുന്നേടത്തോളം കാലം വളരെ രമ്യതയിൽതന്നെ കഴിഞ്ഞുപോരികയും ചെയ്തു. നമ്പൂതിരിമാർക്കു് നായർസ്മിയെ വേണമെന്നു നിബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവയവവാസി, ക്ഷത്രിയർ, സാമന്തർ മുതലായ ഏതെങ്കിലും മൗമക്കത്തായസ്മി വേണമെന്നു ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എ

* 'എന്റെ സ്മരണകൾ' 1-ാം ഭാഗം പേജ് 258 നോക്കുക.

നാൽ നായർസ്രീകുളാണെങ്കിൽ—നായനാരെന്നത്—നമ്പൂതിരിമാരെ കിട്ടണമെന്നു പ്രത്യേകമായി ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഉടക്കാനും തേയ്ക്കാനും കിട്ടിയില്ലെന്നിരുന്നാൽപോലും ഒരു നമ്പൂതിരിയെ സംബന്ധക്കാരനായി കിട്ടുന്ന കാര്യത്തിൽ നായനാരെല്ലാംതന്നെ താല്പര്യമുള്ളവരായിട്ടാണിരുന്നിരുന്നത്. നമ്പൂതിരിമാർ സംബന്ധക്കാരനായി വരുന്നത്—അഥവാ നമ്പൂതിരിയുടെ മകനായിത്തീരുന്നത്—ഒരു ഭാഗ്യമായും കരുതിയിരുന്നു. *

ഇതെല്ലാം എന്റെ ചെറുപ്പത്തിലെ നടപടിയാണ്. ഉദ്ദേശം 60 കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു മുഴുപ്പാണ് ഇങ്ങനെയുള്ള ശകാരങ്ങൾ—അധികേഷപങ്ങൾ—നായർസമുദായത്തിൽനിന്നു നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിലേയ്ക്കു തൊടുത്തുവിട്ടതടങ്ങിയത്. അതിനുള്ള ഏകകാരണം നായർസമുദായത്തിൽ വന്ന പാഠിപത്ത്നമാകുന്നു; മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ പരിവർത്തനം വരാതിരുന്നതാകുന്നു. നായർസമുദായത്തിൽ പഠിപ്പം പഠിക്കുവാനും വെളിച്ചത്താടുകൂടി നമ്പൂതിരിമാർ സംബന്ധക്കാരായി വരുന്നതും അവരുടെ പെരുമാറ്റവും നായനാർക്കു പിടിച്ചില്ല. നായർസ്രീകുളെ സ്വന്തം ഭാര്യമാരായിക്കെതി അവരുടെ ചിലവെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാർ നടത്തണമെന്ന അഭിപ്രായമുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. നമ്പൂതിരിമാർക്കുണ്ടെങ്കിൽ ആ പഠിക്കാരമൊന്നും ബാധിച്ചില്ല. ഒരു മരത്തിന്മേൽ ഒരു വള്ളി ചുറ്റിക്കയറിയിട്ടാണെന്നു വിചാരിക്കുക. മരം അതേവെച്ചപ്പോൾ നീല്ക്കുന്നതോളം കാലം വള്ളിയും ചുറ്റിപ്പിടിച്ചിരിയ്ക്കും. മരം വീണ്ടും വളരാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഒന്നുകിൽ വള്ളി പൊട്ടിപ്പോകും. അല്ലെങ്കിൽ മരത്തിന്നു വണ്ണം വെളിച്ചിയ്ക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഇതനുഭവമല്ലേ! പ്രകൃതത്തിലെ സ്ഥിതിയും ഏതാനുതുപോലെയാകുന്നു. പണ്ടൊക്കെ നമ്പൂതിരി-നായർ

* 'നായനാരുടെ പൂർവ്വപരിതം' 1-ാം ഭാഗം 252-ാം പേജിൽ ഈ വിഷയം വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സ്മിതസ്വം വെറും വെപ്പാട്ടി—വേദാസിബന്ധം മാത്രമായിരുന്നു. ആ നില തുടന്നാൽ തെറ്റില്ല. നായന്മാർ അതിലധികം വളർന്നു. നമ്പൂതിരി വളർന്നില്ല. അപ്പോൾ ആ വളളി പൊട്ടിപ്പോകുന്നു. അതിലെന്താണുളളതും?

ഇങ്ങിനെ നായർസ്മികളുടെ സംബന്ധക്കാരാൽതന്നെ അവരെ ഭാര്യമാരായോ അവരിൽ ജനിക്കുന്ന കുട്ടികളെ സ്വസന്താനങ്ങളായോ കൈകാലത്തും കരുതിയിരുന്നില്ല. നമ്പൂതിരിമാരായ സംബന്ധക്കാരെ നിലയും അതുതന്നെയേ ആയിരുന്നുള്ളുവല്ലോ. പരമാർത്ഥം അങ്ങിനെയിരിക്കെ നമ്പൂതിരിമാരിൽ മാത്രം കുറവും ആരോപിക്കാനും അവരെ അധിക്ഷേപിക്കാനും കാരണമെന്താണു? അവർ കൂടുതലായ വല്ല കുറവും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? അതിന്നു തെളിവുണ്ടോ? ഇതിന്നു ന്യായമായ വിധത്തിൽ വിശദീകരണം തരികയോ അല്ലാത്തപക്ഷം ആ അധിക്ഷേപങ്ങളെ പരസ്യമായി പിൻവലിച്ച് മാപ്പുചോദിക്കുകയോ രണ്ടാലൊന്നു ചെയ്യണമെന്നും, രണ്ടും ചെയ്യാത്തപക്ഷം നിങ്ങൾ കൂടുതൽ വഷളാവാനിടവരുമെന്നും ഞാൻ ഇതിനാൽ സഗൗരവം അറിയിക്കുന്നു. *

എന്നും,

കാണിച്ചയ്യൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

* മറുപടിയ്ക്കുവേണ്ടി 91 പൈസ സ്റ്റാമ്പും അടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതു് 22-ാമത്തെ തവണയാകുന്നു. ഒട്ടാകെ മറുപടിയ്ക്കുവേണ്ടി അടക്കം ചെയ്ത സ്റ്റാമ്പിന്റെ വില 17-ക. 83-പൈസയും.

IX “പാതിവ്രത്യം വിനം”

കുന്നംകുളം,
8—8—64.

ര. ര. ശ്രീ.

ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു, സത്യനികേതനം,
തിരുവനന്തപുരം.

നിങ്ങൾ മനഃപൂർവ്വം നമ്പൂതിരിമാരെ അധീക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ചില സാമ്പിളുകളാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

1. “കൊല്ലം നാലു മുതൽ ഏഴു വരെ ശതകങ്ങൾ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പുള്ളപ്പകാലമാണ്.കേരളസ്രീകൾക്കു പാതിവ്രത്യം ആവശ്യമില്ലെന്നും നമ്പൂതിരിമാർ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി നിയമമുണ്ടാക്കി”—കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ, പേജ് 99.

2. “അബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട സ്രീകൾക്കു പാതിവ്രത്യം പാപകരമാണെന്നു ബ്രാഹ്മണർ വിധിച്ചതിനു കാരണവും സാക്ഷ്യം തന്നെ”—ചില കേരളചരിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ, 3ാം ഭാഗം, പേജ് 122.

3. “നായർസ്രീകൾ പാതിവ്രത്യം കൂടാതെ വാഴണമെന്നു നമ്പൂതിരിമാർ വിധിച്ചു”—ജ.മി.സമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ, പേജ് 82.

4. “നമ്പൂതിരിയുഗം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ‘ആരണനാരിമാരെന്നിയെ എല്ലാരുടേ കേരളംതന്നിൽ’ പാതിവ്രത്യം വിനാ വസിയ്ക്കണമെന്നായിത്തീർന്നു ഇവിടുത്തെ സ്ഥിതി”—അന്നത്തെ കേരളം പേജ് 187.

5. സ്ത്രീകളെല്ലാം കേരളത്തിൽ പാതിവ്രത്യം വിനാ ജീവിക്കണമെന്ന ഗൗരവത്തോടെയുള്ള തത്വശാസ്ത്രം നമ്പൂതിരിമാർ സാമാന്യമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു—സാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹം, പേജ് 49.

നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഇരുപത്തിയഞ്ചു കറുത്തുരുദ്ധിയില്ലാത്തവരും അതിന്നു തക്കതായ തെളിവുകളില്ലാത്തവരില്ലെന്നു തീർച്ചയാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് എന്താണെന്നും, എവിടെനിന്നാണു കിട്ടിയതെന്നും എന്തിനായിത്തന്നെയോ ആവശ്യമുണ്ടു്. അതിനാൽ ഒരാളുടെയും അയച്ചുതന്നതെന്നു ഞാൻ ഇതിനാൽ നിന്നോടു് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. മറുപടി രജിസ്റ്റർ ചെയ്തയയ്ക്കുന്നതിന്നു SI-പൈസ സ്റ്റാമ്പും അടക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. *

എന്നു്,

കാണിച്ചയ്ക്കുവാൻ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു്. (ഒപ്പ്)

കുന്നംകുളം,

17—8—64.

ര. ര. ശ്രീ.

ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു, സത്യനികേതനം,

തിരുവനന്തപുരം.

8—8—64ൽ ഞാനയച്ച എഴുത്തിന്നു ഇതുവരെ മറുപടി കണ്ടില്ല. മനപ്പൂർവ്വം ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതോടുകൂടി നമ്പൂതിരിമാരെ അധികൃതപിള്ളാന്നും അപമാനിക്കുന്നതും വേണ്ടി കെട്ടിച്ചമച്ച കള്ളക്കഥകളാണവയെന്നും, മറുപടി അയക്കാതിരിയ്ക്കുന്നതു ആ കാരണത്താലാണെന്നും ഇപ്പോൾ തീർച്ചയായല്ലോ.

* ഇതുവരെ 23 തവണയായി 18-ക. 63-പൈസയുടെ സ്റ്റാമ്പു് കി: പിള്ള പിടിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്.

എന്നാൽ ഞാൻ പറയുന്നതങ്ങിനെയല്ല. നായർസ്ത്രീകൾക്കു—നായന്മാർക്കും—ചാരിതുമെന്നൊന്നു ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, അതിനുള്ള കാരണം നമ്പൂതിരിമാരുടെ ‘ചിഡി’യല്ല, നായന്മാരുടെ തന്നെ പ്രവർത്തിയായിരുന്നുവെന്നുമാകുന്നു. അതിനുള്ള ഒന്നാംതരം—സംശയാതീതമായ—ചില തെളിവുകളാണു താഴെ ചേർക്കുന്നതു്. ആദ്യമായി ഒരു കാര്യം പറയട്ടെ. ‘പാതിവ്രത്യമില്ല’ അഥവാ വൃദിപാരമുണ്ടു് എന്നു പറയുന്നതിന്നു് നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭാഷയിലുള്ള അർത്ഥം ‘ശുദ്ധമായി ജാരസംസ്കൃതം ചെയ്യുക’ എന്നാകുന്നു. എന്നാൽ നായന്മാരുടെ നല്ലകാലത്തെ—അവർ വീരശൂരപരാക്രമികളും മറ്റുമായിരുന്ന കാലത്തെ—നില അങ്ങിനെയൊന്നുമായിരുന്നില്ല. സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകളെ എവിടെവെച്ചു കണ്ടാലും—കുളക്കടവിലോ, അമ്പലനടയിലോ, പെരുവഴിയിലോ ആയുരലും ശരീരപരസ്യമായും ബലാല്ക്കാരമായും പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോവുക പതിവായിരുന്നു. അതെല്ലാം ഒരപമയ്ക്കാരെയൊ അക്രമമായൊ ആരും കരുതിയിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അത്തരക്കാർക്കു് ജനമദ്ധ്യത്തിൽ യാതൊരു ബ്ലേക്കു് മാർക്കുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല ആവക പ്രവർത്തികളെ അവരുടെ വീരപരാക്രമങ്ങളായി പ്രകീർത്തിക്കുകയുമേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. ഇതിന്നു വടക്കൻപാട്ടുകളിൽനിന്നു എത്രയെങ്കിലും തെളിവുകൾ കിട്ടുന്നതാണു്, നോക്കുക.

തച്ചൊള്ളിചന്തുവിന്റെ ഭാര്യയാണു താഴെത്തുറഞ്ഞതിലെ മാതു. ഒരു ദിവസം അവൾ ഭാമല്ലൂർകാവിൽ കുളിച്ചതൊഴാൻവേണ്ടി തന്റെ പതിനാറു പിണാത്തിമാരൊന്നിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ മാതുവിന്റെ അമ്മയായ കൊങ്കി അമ്പലക്കുളത്തിലേയ്ക്കു പോകരുതെന്നും, ആരാനും നിന്നെ കണ്ടാൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുമെന്നും, സ്വന്തം വീട്ടിലെ കുളത്തിൽ കുളിച്ചാൽ മതിയെന്നും ഉപദേശിച്ചു. പക്ഷെ തച്ചൊള്ളിചന്തുവിന്റെ ഭാര്യയായ തന്നെ—‘ആരും തൊടുകില്ല പെറോരമ്മേ!’—എന്നു് മറുപടി പറഞ്ഞു് മാതു കുളിക്കുവാൻ

പോയി. കുളി കഴിഞ്ഞു അമ്പലനടയിൽ നില്ക്കുമ്പോഴാണ് തുളി നാടൻകോട്ടയിലെ അധിപനായ കണ്ടർമേനോൻ പത്തുപതിനാറു നായന്മാരോടൊന്നിച്ചു പല്ലക്കിൽ അവിടെ എത്തിയത്; മാതുവിനെക്കണ്ടപ്പോൾ 'തന്റെ കോട്ടയ്ക്കു ചേന്ന് പെണ്ണാ'നിവളെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും, നായന്മാരോട് ഇവളെ പല്ലക്കിൽ കയറ്റാ നാജ്ഞാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. തച്ചൊള്ളിപ്പത്തുവിന്റെ ഭാര്യയായ തുകൊണ്ടു് തങ്ങൾക്കു ദൈവരൂമില്ലെന്നു നായന്മാർ പറഞ്ഞു. എന്തിനു പറയുന്നു! കണ്ടർമേനോൻതന്നെ പല്ലക്കിൽനിന്നിറങ്ങി 'അവളുടെ കയ്യും പിടിച്ചു' ബലാൽക്കാരമായി പല്ലക്കിൽ കയറ്റി; നായന്മാരെക്കൊണ്ടു് പല്ലക്കെടുപ്പിച്ചു് തുളിനാടൻകോട്ടയിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. * വടക്കൻപാട്ടിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പരസ്യമായി ബലാൽക്കാരംചെയ്തു കൊണ്ടുപോകുന്നത് ഒരു അപമാനരൂപമായിക്കരുതിയിരുന്നില്ലെന്നല്ലെ ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. തച്ചൊള്ളിപ്പത്തുവിന്റെ ഭാര്യയായതുകൊണ്ടു് തങ്ങൾക്കു തൊടാൻ ദൈവരൂമില്ലെന്നല്ലാതെ അത് തെറ്റാണെന്നോ ബലാൽക്കാരമാണെന്നോ കണ്ടർമേനോന്റെ ഭൃത്യന്മാരായ നായന്മാർ പറഞ്ഞില്ല. അന്നത്തെ നായർസ്രീകളുടേയും നായന്മാരുടേയും ചാരിത്രാനില ഇതായിരിയ്ക്കുമാണു നിങ്ങൾ 'പാതിപ്രഭം വിനാ' വസിയ്ക്കണമെന്നു നമ്പൂതിരിമാർ വിധിച്ചതായി ജല്ലിയ്ക്കുന്നത്. 'അമ്പലക്കുളത്തിലേയ്ക്കു കുളിത്തുറൻ പോകേണ്ട, നിന്നെക്കണ്ടാൽ വല്ലവരും പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോക'മെന്നു പറയുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു അക്കാലത്തു് അതൊരു സാധാരണ സംഭവം മാത്രമാണെന്നും, അതിൽ യാതൊരു സംബന്ധമോ അക്രമമോ ഇല്ലെന്നല്ലെ വ്യക്തമാകുന്നത്? "ചയ്യ ചെറുനി

* വടക്കൻപാട്ടുകൾ 24 പാട്ടുകൾ അടങ്ങിയതു് (പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ്; പ്രസാധകന്മാർ : ശ്രീരാമവിലാസം ബുക്കഡിപ്പോ, കൊല്ലം-പബ്ലിഷ്ഡ്: 1957) എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 18-20 വശയുള്ള പേജുകളിൽനിന്നെടുത്തതു്.

ലുകയാണ്; അടുത്തുപോകരുത്, പോയാൽ കുത്തും” എന്നും മറ്റും കുട്ടികളോടു പറയാറുണ്ട്. “ആ വിട്ടിൽ നായയുണ്ട്; വീട്ടുകരെ അറിയില്ലാതെ പടി കടന്നാൽ അതു കടിയുടും” എന്നും മറ്റും പറയുന്നത് ഒരു ഉപദേശവും മുന്നറിയിപ്പും മാത്രമാണല്ലോ. അതു പോലെയാണത്രെ കുളക്കടവിലോ, അമ്പലനടയിലോ, ചെമ്പഴിയിലോ വെച്ചു സുന്ദരികളായ യുവതികളെക്കാണ്മേധാവിയെ ബലാപ്ലാരമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിലും നായന്മാർ അപമാദയാലോ അക്രമമായോ കരുതിയിരുന്നില്ലെന്നല്ല ഇതുകൊണ്ടു തെളിയുന്നത്. നായർസ്രീകൾ ‘ചാതിവ്രതം വിനാ’ വാഴണമെന്ന നമ്പൂതിരിമാർ വിധിച്ചതിന്റെ ഫലമാണോ ഇത്? ഹേ! ഇളക്കു! തന്നോടാണു ഞാൻ പോലീയെന്നത്. പറയു സമാധാനം!!

മാതുവിന്റെ മറുപടിയോ? “ഞാൻ ചത്തുവീന്റെ ഭാര്യയാകയാൽ എന്നെ ആരും ഞൊടില്ല” എന്നാണല്ലോ. പയ്യ കുത്തില്ലെന്നോ കരുതരുതെന്നോ, നായ കുടിയ്ക്കയില്ലെന്നോ കുടിയ്ക്കരുതെന്നോ അല്ല; അതെല്ലാം സാധാരണ സംഭവങ്ങളാണ്. പക്ഷെ എന്റെ കയ്യിൽ നല്ല വടിയുള്ളതുകൊണ്ട് എനിക്കു പതുവിനേയോ നായയേയോ ഭയമില്ല എന്നു പറയുന്നതുപോലെല്ലെ അത്? “നായന്മാർ ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയുള്ളവരാകയാൽ ഭയമില്ല”നല്ല; പിന്നെയോ മാതുവിനുള്ള ധൈര്യം താൻ ചത്തുവീന്റെ ഭാര്യയാണെന്നാണതാനെ! നന്നായില്ലെ നീല? നിങ്ങൾ എന്തു പറയുന്നു? ജനികളായ നമ്പൂതിരിമാർ അങ്ങിനെയാണും ചെയ്യാറില്ല. നായർ സ്രീകൾ വൃദ്ധിപരിസ്ഥിതി കൂട്ടാക്കിയില്ലെങ്കിൽ പാട്ടും കൂട്ടുക, വസ്ത്ര ഓഴിപ്പിയ്ക്കുക, കുടിയിറക്കുക മുതലായ ദ്രോഹങ്ങളല്ല ചെയ്തിരുന്നതായി താൻ പറയുന്നുള്ളൂ? ഈ നായന്മാരുടെ ബലാപ്ലാരത്തേക്കാൾ ഭേദമല്ലെ അത്?

ഒരു സ്രീയെ രണ്ടു പേർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നവനും അതിൽ അക്കാലത്തു അവർക്കു അഭിമാനക്ഷയമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും വ്യക്ത

മാണ്. തച്ചൊള്ളി ഒതേനനും ചന്തുവിനും നിരവധി ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നു. ഒതേനനും എത്ര പെണ്ണുങ്ങളുമായിട്ടായിരുന്നു ബന്ധമെന്നു കണക്കാക്കി. മണക്കാത്തതായത് കഞ്ഞിമാക്കും, മുണ്ടക്കൽ വീട്ടിലെ കഞ്ഞുകുരുമ്മ, കാവിലെചാരത്തോത് കങ്കി, കറുത്തേനിക്കും വാണ കഞ്ഞിക്കിന്നി, കയ്യണ്ണുടത്തിലെ കഞ്ഞിത്തേയി എന്നിവർ ഇവരിൽ ചിലർ മാത്രമാണ്. ഒതേനന്റെ അമ്മയ്ക്കുതന്നെ രണ്ടു ഭർത്താക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു, താൻ 'പടനായകർതന്റെ മകനാണെന്നും', ജ്യേഷ്ഠൻ പട്ടയുടെ മകനാണെന്നും, ചോര കാണുമ്പോൾ ജ്യേഷ്ഠൻ പേടിച്ച് ചാടാമെന്നും, താൻ 'മുട്ടിനു ചോരയിൽ പുള്ളി' എന്നും * മറ്റും ഒതേനൻ പറയുന്നതിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

“ഏറ്റുൻ ഇന്ത്യൻകമ്പനിയിലെ മാനേജറാണ്. അതിനാൽ യാതൊരു കൃത്യനിഷ്ഠയും, പാശ്ചാത്യചരിത്രവും, പ്രവർത്തിയിൽ ശ്രദ്ധയുമുണ്ടാവില്ല. ഞാൻ ഒന്നാംതരം യൂറോപ്യൻകമ്പനിയിലെ സിക്രട്ടറിയായെന്നും; ഞാനവിയോണു ജോലി നോക്കുന്നതു്. അതിനാൽ കൃത്യനിഷ്ഠ, മറുദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടുള്ള പെരുമാറ്റം, ചുരുക്കമുതലായതു് എന്തിനുള്ളതുപോലെ ജ്യേഷ്ഠനുണ്ടാവില്ല” എന്നും മറ്റും പറയുന്നതുപോലെയല്ലാതെ അതിൽ കൂടുതലായ യാതൊരു കുറച്ചിലും അങ്ങിനെ പറയുന്നതിൽ ഒതേനനില്ല. അക്കാലത്തെ നിലവാരം അറിയുന്നവർക്കുവെച്ചു ഒതേനൻ അഭിമാനത്തോടുകൂടി 'മുട്ടോളം ചോരയിൽ പുള്ളി' എന്നും * എന്ന വിവരവും പറയുന്നതു്?

“കൊല്ലം 4 മുതൽ 7 വരെ ശതകങ്ങൾ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പുള്ളികാലമാണ്.....പാതിവ്രത്യം ആവശ്യമില്ലെന്നു നമ്പൂതിരിമാർ സൗകര്യത്തിന്നു നിയമമുണ്ടാക്കി”യതായും നിങ്ങൾ പറയുന്നതു്

* 'വടക്കൻപാട്ടുകൾ'—പേജ് 59.

ല്ലോ. എന്തെന്തൊക്കെപ്പിള്ളേ! ഇതെല്ലാം നന്യതിരിമാരുടെ പുളപ്പിന്റേയും ആ നിയമത്തിന്റേയും ഫലമാണെന്നാണോ താൻ പറയുന്നതു്?

ഭരതന്റെ മരണാനന്തരം ബാപ്പൻ എന്ന കച്ചവടക്കാരനിൽനിന്നു കരം പിരിയ്ക്കാൻ മരുമകനായ ചത്തു വടക്കുനാട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. പീടികയിൽവെച്ചു് അയാൾ ഒരു ചെണ്ണിനെക്കണ്ടു; ആ ചെണ്ണ എന്താണെന്നുപ്രശ്നിച്ചു. അപ്പോൾ ബാപ്പൻ 'അവളെ ചെണ്ണ എന്നു വിളിയ്ക്കരുതെന്നും ഏഴു രാജാക്കന്മാർ അവൾക്കു സേവകന്മാരായിട്ടുണ്ടു്'നും പറഞ്ഞു.

* [ഇവിടെ ഒരുമുട്ടെ ശമ്പളക്കാരൻ മറ്റൊരാളുടെ ജോലിയ്ക്കു പോകരുതെന്നാണു സമ്പ്രദായം. അതിന്റെ അർത്ഥം അയാളുടെ കഴിവിലെ മുഴുവൻ യജമാനനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ അമേരിക്കയിലും മറ്റും അങ്ങനെയല്ല; ഇതു സമയം—മണിക്കൂർ—ജോലിയെന്നും, അതിന്നിതു പ്രതിഫലമെന്നുമാകുന്നു. ഒരാൾക്കുതന്നെ കരാറനുസരിച്ചു് എത്ര ആൾക്കുവേണ്ടിയും ജോലി ചെയ്യാം; അതൊരു പോരായ്മയായോ അഭിമാനക്കുറവായോ ആരു കരുതുന്നില്ല. അതുപോലെയാകുന്നു വടക്കൻപാട്ടിന്റെ കാലത്തെ നായർസ്ത്രീകളുടെ നില. കരാറുപ്രകാരമെന്നതന്നെ പറയട്ടെ; ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കു കഴിവനുസരിച്ചു് എത്ര പുരുഷന്മാരുടെ അടുത്തും ജോലിചെയ്യാൻ വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ക്രിഷ്ണസമയത്തു് അതാതാളുകളുടെ ജോലി ചെയ്യണമെന്നു ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതിൽ മറ്റൊക്കും യാതൊന്നും ആക്ഷേപമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അധികമായി ജോലിചെയ്യുന്ന സ്ത്രീകൾക്കു—ഭർത്താക്കന്മാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിയ്ക്കുന്നേടത്തോളം—മാന്യതയും പദവിയും അധികമാകുകയെന്നായിരുന്നുമുള്ളവല്ല. അതിരിട്ടുട്ടെ.]

* ബ്രാക്കറ്റിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഭാഗം പിന്നീടു് ഏഴുതീയതാകുന്നു.

‘തുളിനാടൻ കണ്ണന്റെ ഭാര്യയായ കൊടുമല വാഴുന്ന കുഞ്ഞി
 ക്കങ്കിയാണവളെന്നും’ ബാപ്പൻ ചതുവിനെ അറിയിച്ചു. അ
 പ്പോൾ ‘തച്ചൊള്ളി മാളികയ്ക്കു ചേൻ പെണ്ണാ’ണവളെന്നു നിശ്ച
 യിച്ചു ചതു ഭൃത്യനായ ചാപ്പനമൊന്നിച്ചു അവളെ അന്വേഷിച്ചു
 പോയി; ആറാംചിറക്കടവിൽ അവളെക്കണ്ടെത്തുകയും ചാപ്പ
 ന്റെ സഹായത്താൽ ചതു ബലംപ്രയോഗിച്ചു കൊണ്ടുപോവുക
 യും ഭാര്യയാക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം കണ്ണനുമായി യുദ്ധമുണ്ടാ
 വുകയും കണ്ണൻ യുദ്ധത്തിൽ മരിയ്ക്കുകയുമാണുണ്ടായത് ഈ സംഭ
 വത്തിൽ ദുഃഖിതനായിരുന്ന തന്റെ സഹോദരനായ കങ്കനോടു്
 അവൻ ‘തന്റെ ഭർത്താവായിരുന്ന കണ്ണൻ മരിച്ചതിൽ വേദിയ്ക്കേ
 ണ്ടതില്ലെന്നും താൻ ചതുവിന്റെ ഭാര്യയായി ജീവിയ്ക്കുമെന്നും’ പ
 റഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിച്ചു. ചതുവിന്റെ സഹോദരിയായ കങ്ക
 ലയ്യയ്ക്കു ‘മുറി’ കൊടുത്തു് അവിടെ പോയി താമസിയ്ക്കണമെന്നും ക
 കി സഹോദരനോടു പറഞ്ഞു യാത്രയാക്കി.

അക്കാലങ്ങളിൽ നാട്ടുപ്രമാണിനായന്മാരുടെ പരദോരാപഹാ
 രവും സ്വസഹോദരിമാരുടെ പരപുരുഷസ്വീകാരവും മര്യാദാലം
 ഘനമായിരുന്നില്ലെന്നു ഈ കഥ തെളിയിയ്ക്കുന്നു. ഇതിനും കാര
 ണം നമ്പൂതിരിമാർ ‘പാതിവ്രത്യം വിനാ’ വസിയ്ക്കണമെന്നു നിയ
 മമുണ്ടാക്കിയതായിരിയ്ക്കുമോ? ഒരു പയ്യിനുവേണ്ടി ചിലപ്പോൾ
 രണ്ടു മൂരികൾ ശബ്ദമുണ്ടാകൂ. പതുവാകട്ടെ രണ്ടിലും പെടാതെ
 ശാന്തമായിരിയ്ക്കും; ഒടുവിൽ യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ച മൂരിയുടെ കൂടെ
 പോവുകയും ചെയ്യും. അന്നത്തെ നായന്മാരുടേയും നായർസ്ത്രീക
 ളുടേയും സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം ഇതുപോലെയാകുന്നുവെന്നല്ല ഇതു
 കൊണ്ടു വ്യക്തമായത്. ഇനി മറ്റൊന്നും.

ഇല്ലിയ്ക്കുത്വീട്ടിലെ മാതുവിനോടു് അന്നത്തെ ദിവസം രാമു
 ണ്ണാൻ—“നിങ്ങളുടെ കിടയ്ക്കയിലുറക്കുവേണം”—വഴിപോക്കനാ

യിവന്ന ഒതേനൻ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ അന്നേദിവസം സാമൂതിരിരാജാവിന്റെ ഉദ്ദേശമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ‘തമ്പുരാന്റെയടുത്തുള്ളിട്ടുള്ളത്’ ദിവസമാണെന്നു പറഞ്ഞു അവർ ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ ശ്രമിച്ചു. അത് സാരമില്ലെന്നും ഭൃത്യനായ ചാപ്പനെ പടിക്കൽ കാവൽനിർത്താമെന്നുമുള്ള വ്യവസ്ഥയിൽ അവർ നിസ്സങ്കോപം അതിന്നു സമ്മതിച്ചു. രാത്രിയായപ്പോൾ ‘താമൂരിക്കോലോത്തു തമ്പുരാനും ഇരുപത്തുരണ്ടാളും നായന്മാരും’ ഇല്ലിയിൽവിട്ടിലേയ്ക്കു വരികയും, പടിക്കൽ ചാപ്പനിൽനിന്നു സ്ഥിതിഗതികൾ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. അസാധാരണമായി യാതൊന്നും സംഭവിച്ചാൽ മട്ടിൽ തമ്പുരാൻ സപരിവാരം മടങ്ങിപ്പോയി.

സാമൂതിരിപ്പാട് രാവുറങ്ങാൻ വരുന്നതോ ഇരിയ്ക്കട്ടെ, അദ്ദേഹംമാണിച്ച് ഇരുപതിലധികം പട്ടാളക്കാരുമുണ്ട്. ഒതേനൻ മാത്രമേ അകത്തുള്ളൂ. വേണമെങ്കിൽ ഒതേനനെ കാടിയ്ക്കുവാനുണ്ടാവിഷമം? പക്ഷെ അദ്ദേഹം മടങ്ങിപ്പോവുകയേ ചെയ്യൂള്ളൂ! അകത്തു് ആരെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങോട്ടു ചെല്ലാതിരിയ്ക്കണം; അതാണ് അക്കാലത്തെ മയ്യാദ.

എന്തിനിത്ര പഴയകാലത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു! അടുത്തകാലത്തെ സ്ഥിതി നോക്കുക. കൊച്ചിരാജ്യപരിതൃത്തിൽ പത്തനാലു മേനോൻ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നതിങ്ങനെയാകുന്നു. “നായർസ്രീകൾക്കു പാതിവ്രത്യം ഉണ്ടാക്കാൻ പരിഷ്കൃതസർക്കാർ നിയമമുണ്ടാക്കാൻ വൈകിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.....വ്യവസ്ഥയില്ലാത്ത ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു അതുപിടിയുണ്ട്.” * നായർസ്രീകൾക്കു പാതിവ്രത്യമുണ്ടാക്കാൻ സർക്കാരിൽനിന്നു നിയമമുണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ അവരുടെ ചാരിത്രം എത്രകണ്ട് അധഃപതിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. ഇതെല്ലാം വായിച്ചു നിങ്ങളാണു ‘സ്രീകളെല്ലാം കേരളത്തിൽ പാതിവ്രത്യം വിനാ ജീവിയ്ക്കണമെന്നും’ ‘അബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിൽപെട്ട സ്രീകൾക്കു

* കെ. പി. പത്തനാലു മേനോന്റെ ‘കൊ. രാ. ചരിത്രം’—പേജ് 911.

പാതീവ്രയും പാപകരമാണെന്നും നന്മതിരിമാർ വിധിച്ചുവെന്നു ജല്ലിപ്പുന്നതും.

ഈയിടെയുണ്ടായ ഒരു നായർ വിവാഹവിധിയെപ്പറ്റി 1964 ജൂലായ് 29-ാം-നു ബുധനാഴ്ചയിലെ മാതൃഭൂമി ദിനപത്രം 6-ാം പേജിൽ ഇങ്ങനെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

“വധുവിനു നായർ പുടവ കൊടുക്കണം”

എറണാകുളം, ജൂലായ് 27.

“പുരുഷൻ സ്ത്രീക്ക് പുടവ കൊടുത്തതായി തെളിയിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിയമപ്രകാരമുള്ള നായർ വിവാഹമാകുകയില്ലെന്നും, ഭാര്യയ്ക്കെത്താക്കുമാർ തമ്മിലുള്ള ഒരു കേസിൽ ഒന്നാംക്ലാസ് മജിസ്ട്രേറ്റ് ശ്രീ. പി. ഗംഗാധരൻ ചുമ്പിക്കൊണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

1961 നവമ്പർ 13-ാം-നു തന്നെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അതിൽ ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചതും ചെമ്പുശ്ശേരി, 1962 ഡിസംബർ 7-ാം-നു തന്റെ ഭർത്താവായ ദാമോദരമേനോൻ സുമതിയമ്മ എന്ന മറ്റൊരു സ്ത്രീയെ വിവാഹംചെയ്തതും, അത് കുറ്റകരമാണെന്നു മായിരുന്നു ഉരിമ്പനംകുരി കൊച്ചമ്മിണി അമ്മയുടെ അന്യായം. ഈ അന്യായം തള്ളിക്കൊണ്ടുള്ള വിധിന്യായത്തിലാണ് മജിസ്ട്രേറ്റ് മേൽപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചത്.” ഇനി മറ്റൊരുകാരും.

1. തൃശ്ശൂർ താലൂക്ക് കുറുവണ്ണൂർ വില്ലേജ് കമ്പിളൂർ മായക്കൽ വില്ലേജ് നടുതിരിപ്പാട് എയ്ക്കാൽ വാലൂജ് ദേശത്ത് ചെമ്പകശ്ശേരി പുത്തൻപുര എന്ന വിട്ടിലെ അമ്മക്കുട്ടി എന്നു വിളിക്കുന്ന പാറക്കുട്ടിയമ്മയുമായി സംബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇല്ലത്തുനിന്നു തന്റെ ഭാര്യയെ ഭാഗിച്ചുപാങ്ങി. 400 പാ നെല്ലും 200 ഉറപ്പികയും കിട്ടുവാനുള്ള ടി. ഓഹരി ഭായ്ക്കു തീരുകൊടുത്തു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ 1121 ചിങ്ങമാസം 15-ാം-നു അമ്മക്കുട്ടി മ

രിച്ചു. അവർ പ്രസവിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. നായർഗൃഹങ്ങൾ പ്രകാരം മക്കളില്ലാതെ മരിച്ചാൽ ഭാര്യയുടെ സ്വത്തിൽ പകുതിയ്ക്കു ഭർത്താവിന്നവകാശമുണ്ട്. അതുപ്രകാരം—അദ്ദേഹം ഏഴുതിക്കൊടുത്തതിന്റേറയാണെന്നോർമ്മിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു—പകുതി തനിയ്ക്കു കിട്ടണമെന്നു കാണിച്ച് വിഷ്ണുനമ്പൂതിരി കേസുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അമ്മുക്കുട്ടിയെ വിവാഹംചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും, അതിനാൽ അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയല്ലെന്നും, അദ്ദേഹം കൂടെക്കൂടെ വീട്ടിൽ വരികയും രാത്രി താമസിയ്ക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടെന്നു ഉള്ളവെന്നും, അതെല്ലാം ഭാര്യയെന്ന നിലയ്ക്കല്ലെന്നും, കേവലം ഒളിസേവയുടെ (concubinage) നിലയെ അതിനുള്ളവെന്നും, ആ നിലയ്ക്കു അദ്ദേഹം സൗഹൃദപൂർവ്വം സൗജന്യമായി കൊടുത്തതാണ് ആ തീറെന്നും, അങ്ങിനെ അവർ തമ്മിൽ ഭാര്യഭർത്തൃബന്ധമില്ലാത്തതിനാൽ വീട്ടുകാർക്ക് പകുതി സ്വത്തു കൊടുക്കേണ്ടതായ ബാധ്യതയോ വിഷ്ണുനമ്പൂതിരിയ്ക്കു അത് കിട്ടുവാനുള്ള അവകാശമോ ഇല്ലെന്നുമാണ് പ്രതിഭാഗത്തുവിന്നു വാദിച്ചത്. ഈയിടെ സംക്ഷിപ്തത്തിൽ അമ്മുക്കുട്ടിയുടെ സഹോദരനും ഒരു കോടതി ഹെഡ് ക്ലർക്കുമായ കുട്ടൻനായരാണ് അദ്ദേഹം. വിവാഹം നിയമപ്രകാരമല്ലെന്നു പറഞ്ഞു അന്യായം രജുക്കാരാണെന്നു പറഞ്ഞു. ചാരിത്രശുദ്ധിയ്ക്കു നിരക്കാത്ത വിധത്തിൽ ഒരുതരം വൃദ്ധിമാരാണ് അമ്മുക്കുട്ടി ചെയ്തിരുന്നതെന്നും, സഹോദരൻതന്നെ സാക്ഷിയുലം സമ്മതിച്ചതിനാൽ, സ്വാഭാവികമാണ്. ആ കാര്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ആക്ഷേപിയ്ക്കാനോ ഉപദേശിയ്ക്കാൻപോലുമോ ജഡ്ജിമാർക്കു തോന്നിയില്ല. അതിന്റെ കാരണമെന്തെന്ന്. നായർസ്ത്രീകൾക്കുള്ള ചാരിത്രത്തിന്റെ സാമാന്യ നിലവാരം അതാണെന്നും അങ്ങിനെ സമ്പ്രദിയ്ക്കുന്നത് ഒരു മര്യാദയായിട്ടേ ഇപ്പോഴും കരുതുന്നുള്ളവെന്നുമല്ലെന്ന് (O.S. 72/52 നമ്പ്രായി തൃശ്ശൂർ സബ്ജക്ടിലാണ് ഈ കേസു നടന്നത്. അന്യായം രജുക്കാരായി വാദിച്ചപ്പോൾ 558/52-ാം നമ്പ്രായി ഹൈക്കോർട്ടിൽ അ

പ്പിൽ കൊടുത്തുവെങ്കിലും 14—9—56-ൽ കീഴ്ക്കേടതിവിധി ശരിവെക്കുകയും അപ്പീൽ തള്ളുകയും ചെയ്തു.

2. * [കുന്നങ്കുളത്ത് അച്ചുതപ്പുണിയിൽ തലപ്പിള്ളിത്താലൂക്ക് പഴുന്നാനേശേരത്തുള്ള മേലേപ്പാട്ടു കുഞ്ചിയമ്മയുടെ സംബന്ധക്കാരനായിരുന്നു. 1136-ൽ പണിയിൽ മരിച്ചപ്പോൾ തനിക്ക് നായർഗുലേഷൻപ്രകാരം ഭർത്താവിന്റെ സ്വത്തുവകാശമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു കുഞ്ചിയമ്മ തൃശ്ശൂർ സബ്ജൂഡീഷ്യൽ 59/72-ാം നമ്പ്രായി അന്യായം ബോധിപ്പിച്ചു. താനും പണിയിൽമരുന്നിയിരുന്ന ഏഴുത്ത മൂന്നു ഫോട്ടോകളും വോട്ടേർസുലിസ്റ്ററും കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കി. ഡെ. കലക്ടറായിരുന്ന ഒരു കയ്യാ, അക്കാലത്ത് മരത്തുകോടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഡാക്ടർ, അകഴി മാധവൻ നമ്പൂതിരി, ആര്യവൈദ്യൻ പൂച്ചത്തിങ്കൽ ഗോവിന്ദൻ മുതലായവർ കുഞ്ചിയമ്മയുടെ പൊടമുറിയ്ക്കു പോയിരുന്നുവെന്നും, കുഞ്ചിയമ്മയുടെ ആവശ്യപ്രകാരം പണിയിൽ ചികിത്സിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മരം സാക്ഷിപറഞ്ഞു. പക്ഷെ നായർഗുലേഷൻപ്രകാരം സ്വത്തു കിട്ടണമെങ്കിൽ നായർഗുലേഷൻപ്രകാരംതന്നെ വിവാഹം രജിസ്ട്ര് ചെയ്തിരിക്കണമെന്നും, ഈ പൊടമുറി രജിസ്ട്ര് ചെയ്യാത്തതിനാൽ ഇത് വിവാഹമല്ലെന്നും, അതുകൊണ്ട് സ്വത്തുവകാശമില്ലെന്നും പറഞ്ഞു അന്യായം തള്ളുകയാണുണ്ടായത്.

3. കൊളമങ്കുത്ത് ചിങ്ങങ്ങാറിൽ നാരായണൻനായർ 1958 നവമ്പറിൽ മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായ വൈലത്തൂർകാരി തോണിയാരെ മീനാക്ഷിയമ്മയിൽ ജനിച്ച മക്കളാണ് തങ്ങളെന്നും, അതിനാൽ ഈ നാരായണൻനായരുടെ സ്വത്തു തങ്ങൾക്കു കിട്ടണമെന്നും പറഞ്ഞു T. ഭാസ്കരൻനായർ, രാജൻനായർ എന്നിവർ ചൊന്നാനി മുൻസിഫ്കോട്ടിൽ O. S. 181/59-ാം നമ്പ്രായി

* ബ്രാക്കറ്റിൽ ചേർത്ത ഭാഗം എഴുതിത്തയച്ചിട്ടില്ല.

കേസുകൊടുത്തു. ഈ മീനക്ഷീയമ്മ 1956 ആഗസ്റ്റിൽ (നാരായണൻനായർ ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുമ്പോൾതന്നെ) പത്മനാഭൻനായർ എന്നൊരാളെ നായർറഗ്ഗലേഷൻപ്രകാരം റജിസ്ട്രീവിവാഹം ചെയ്തിരുന്നു; ആ രേഖ പ്രതിഭാഗത്തുനിന്നു ഹാജരാക്കി. നാരായണൻനായർ ജീവിച്ചിരിയ്ക്കുമ്പോഴാണ് ഈ റജിസ്ട്രീവിവാഹമെന്നതിന്നു പുറമെ അദ്ദേഹം തന്റെ ഭർത്താവായെന്നോ അന്യായക്കാർ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ജനിച്ച സന്താനങ്ങളാണെന്നോ (legitimacy of the issues) തെളിയിയ്ക്കുന്നതിന്നു യാതൊരു തെളിവും ഹാജരാക്കാൻ അന്യായഭാഗക്കാർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനാൽ വാദികൾ വാസ്തവത്തിൽ നാരായണൻനായരുടെ മക്കളാണെങ്കിൽതന്നെ നിയമവിരുദ്ധമായി ജനിച്ച മക്കളാണെന്നും (illegitimate sons) ആ സ്വത്തിന്നവകാശപ്പെടാനർഹതയില്ലെന്നുമാണു വിധിച്ചത്.]

നായർസീകൾ വൃദിചരിയ്ക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്തതാൽ പാട്ടും കൂട്ടുക, വസ്തു ഒഴിപ്പിയ്ക്കുക, കിടയിറക്കുക മുതലായ ദ്രോഹം ചെയ്തിരുന്നവെന്നു നിങ്ങൾ അധിക്ഷേപിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയ്ക്കു യാതൊരു തെളിവും കാണിച്ചിട്ടില്ല; ചോദിച്ചിട്ടു പറയുന്നമില്ല. എന്താൽ മേൽപറഞ്ഞതെല്ലാം—അതുപോലെ ഇനി പേണ്ടിടത്തോളവും—നായന്മാരുടെ അപദാനങ്ങളായി പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുള്ള വസ്തുതയാണല്ലോ. ഇതിന്നൊക്കെ എന്തു മറുപടിയാണു നിങ്ങൾക്കു പറയുവാനുള്ളതെന്നറിഞ്ഞാൽ നന്നായിരുന്നു. ഇതിലെതെങ്കിലും എതിർപ്പുണ്ടെങ്കിൽ അഭിപ്രായസഹിതം ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ മറുപടി തരികയും വേണം. മറുപടിയ്ക്കു 80-പൈസ സ്റ്റാമ്പ് ഇതിവടക്കുംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

എന്നു്,

കാണിച്ചയ്യൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു്. (ഒപ്പ്)

X പിള്ളയുടെ ദിവ്യരക്ഷയം

കുന്നംകുളം,
8-7-63.

ര. ര. ശ്രീ.

ഇളങ്കുളം കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ, സത്യനിഷേധനം,
തിരുവനന്തപുരം.

ഭാഷാവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി നിങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ
സാധ്യമായതിനാൽ 177ാം പേജിൽ

അകൃതകവചനം അഭിമാനം അഭിമാനം

നിരുപമമഹിമമാനോ ഭാഗവാത്താനഭിജ്ഞാൻ

എന്ന 27ാം ശ്ലോകവ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഇങ്ങിനെ കാണുന്നു. “വേദ
വാക്യമാകുന്ന അംഭോരാശിയുടെ അഗസ്ത്യന്മാരും (വേദങ്ങൾ മുഴുവൻ
കുടിച്ചു വായിച്ചവർ. എങ്കിലും വേദശാലയങ്ങളിലാണ് വാസം)” *

(പുലകെ വരയിട്ടുള്ളതാണ്). എങ്കിലും പക്ഷേ ഈ അർത്ഥം ആ
ശ്ലോകത്തിലെ ഏതു പദത്തിൽനിന്നാണ് തനിയെ കിട്ടിയത്?
“ഭാഗവാത്താനഭിജ്ഞാൻ” എന്നുള്ളതിന്റെ പര്യായമായിട്ടല്ലെങ്കിൽ
പിന്നെ ഏതു പദത്തിന്റെ അർത്ഥമാണത്? ഇതിനുള്ള മറുപടി
എഴുതിയതല്ലാത്തതെന്ന് ഞാൻ ഇതിനാൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

ഈ എഴുത്തിനും അദ്ദേഹം മറുപടി തന്നില്ല.

സാധാരണയായി ആരും അന്യന്മാരെ വെറുക്കുന്ന ആക്ഷേപി
യ്ക്കുകയോ കിറംപറയുകയോ ചെയ്യാറില്ല. എങ്കിലും തന്റെ പ്ര

* “വേദാർത്ഥം മുഴുവൻ വേണ്ടതുപോലെ വായിച്ചവരും വാചാമഗോപ
നമായ വിധത്തിൽ ഗുണപരശ്ശുഭമുഖവും ആജ്ഞാബ്രഹ്മചാരികളും” ആ
യ ശുഭപുരം ഗ്രാമക്കാർ. ആജ്ഞാബ്രഹ്മചാരികൾ എന്നതിനാണ് ഇയാൾ
“വേദശാലയങ്ങളിലാണ് വാസമെന്നും” അർത്ഥം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

സ്താവനയെപ്പറ്റി മറ്റുചിലർക്കു ആക്ഷേപത്തിന്നു കാരണമായെന്നു വരാം. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ തെറ്റുപറ്റിയിട്ടുണ്ടെന്നു ബോധ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം വ്യസനം വ്രദശ്ചിപ്പിപ്പിക്കും, തെറ്റിന്റെ അവസ്ഥ പോലെ മറുപുറംകിടക്കയും പതിവുണ്ടു്.

അങ്ങിനെ തന്നിൽ തെറ്റിപ്പെടുന്നതാണു വിശ്വാസമെങ്കിൽ ആ ആക്ഷേപത്തെ എതിർക്കുകയും, കഴിവുള്ള എല്ലാ തെളിവുകളും യുക്തികളും ന്യായങ്ങളും കാണിച്ചു് തെറ്റിപ്പെടുന്ന സ്ഥാപിപ്പിക്കുയും പതിവാണ്. എന്നാൽ കത്തൻപിള്ള നമ്പൂതിരിമാരുടെ പേരിൽ ചരിത്രമെന്ന വ്യാജേനയും മറ്റും ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള കുറ്റങ്ങളിൽ പലതും അസംബന്ധങ്ങളും, അസംഭവങ്ങളും, ചൈതന്യമില്ലായ്മയോടെ കോരിച്ചൊരിയുന്ന ശകാരങ്ങളും മറ്റുമൊന്നെന്നു ഞാൻ പിള്ളയ്ക്കു നേരിട്ടെഴുതുകയും, അങ്ങിനെ ആരോപിക്കുവാനുള്ള കാരണവും തെളിവും കാണിക്കുവാൻ ഇതുപോലെ പലപ്പോഴും ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഇന്നുവരെ അവയ്ക്കൊന്നിന്നും മറുപടി അയച്ചിട്ടില്ല. സാമാന്യമര്യാദയുള്ളവർ ഇതുപിധം പ്രവർത്തിക്കുമോ? യാചകന്മാർ പടിയ്ക്കൽ വന്നുനിന്നുചെയ്തും ഒന്നും കൊടുത്തില്ലെങ്കിലും കൊടുത്തതു് അവർക്കു തൃപ്തിയായില്ലെങ്കിലും (തൃപ്തിയാവുക പതിവല്ല) ശകാരിയ്ക്കുതീർക്കുയില്ല. അവരുടെ സ്വഭാവമാണെന്നു കരുതി ആരും മറുപടി പറയാറുണ്ടില്ല. ഇളങ്കുളം നമ്പൂതിരിമാരുടെ പേരിൽ കളവായി ആരോപിച്ച കുറ്റങ്ങൾക്കു ഞാൻ തെളിവുവശ്യപ്പെടുമ്പോഴും അദ്ദേഹം അത്രയേ ഗൗരവം കാണിക്കുന്നുള്ളുവെന്നല്ലെ വരുന്നതു്? അല്ലെങ്കിൽ 'മറുപടിയെത്താൻ സാധ്യമല്ല' എന്നെങ്കിലും ഒന്നെഴുതരുതെ? അതൊക്കെ കവിഞ്ഞ ധിക്കാരംകൊണ്ടും അഹങ്കാരം കൊണ്ടുമാകുന്നു.

അദ്ദേഹം ചെൽപ്പൻപററിച്ചിരിഞ്ഞ ഒരു ഭാഷേജ്ഞാതനാണല്ലോ. ഞാനാണെങ്കിൽ ഒരു ശൊട്ടനമ്പൂതിരി. അദ്ദേഹത്തിന്നു

നേരിട്ടെഴുതാൻതന്നെ എനിക്കു ധീകാരമുണ്ടോ? എനിക്ക് എത്ര കപാളിമിക്കേണ്ടതാണുള്ളത്? അതൊന്നുമാലോചിക്കുന്നതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തിയിൽ കുറവും ആരോപിച്ചുകൊണ്ടു് തെളിവും വിശദീകരണവും ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അതിന്നൊക്കെ മറുപടി അയക്കുന്നതു അപമാനകരമാണ്. സമന്മാർ തമ്മിലല്ലതെ വാഗ്വേദിവാദം നടത്തുകയോ? അദ്ദേഹം കേട്ടഭാവം നടിക്കുന്നതേയും മറുപടി അയക്കുന്നതേയും ഇരിക്കാൻ കാരണം അതാവാനേ തരമുള്ളൂ. ഇത്തരം സന്മാനങ്ങളേയും കേരളമാതാവിന്നു പേരേണ്ടിവരുന്നതു നിശാശ്വതന്നേയാണ്.

തന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രവർത്തിയിൽ അന്യൻ തെറ്റാകില്ലാത്ത, കുറച്ചെങ്കിലും ആത്മാഭിമാനമുള്ളവർ അതിനെ എതിർക്കുക മാത്രമല്ല ക്ഷോഭിക്കുകയും, തെറ്റല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും പതിവാണ്. ഇതു എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നതാണല്ലോ. ഈ നിലയിൽ ആലോചിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം മറുപടിപോലും അയക്കുവാൻതെറ്റുകൊണ്ടാണോ? ഞാൻ പറയാം. “വിദ്വേഷബുദ്ധിയോടുകൂടി കള്ളമാണെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് — മനുഷ്യവുമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിന്നു തെളിവോ യുക്തിയോ ഒന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്കലില്ല. അതെല്ലാം ആരെങ്കിലും ആവശ്യപ്പെടുമെന്നോ പറയേണ്ടിവരുമെന്നോ ആലോചിച്ചിട്ടില്ല. ഈ നമ്പൂതിരിമാരെപ്പറ്റി എന്തു പറഞ്ഞാലെന്നാണ്? ഈ വിസ്തൃതങ്ങളെക്കൊണ്ടെന്തുചെയ്യാൻ കഴിയും? അങ്ങിനെ എഴുതുന്ന സമയത്തു അത്രയേ പിള്ള വിചാരിച്ചിരിക്കുകയുള്ളൂ. ചോദ്യം വന്നപ്പോൾ കാര്യം വിഷമത്തിലായി! ഇനി ഒന്നേ പോംവഴിയുള്ളൂ. എന്തു ചോദിച്ചാലും മിണ്ടാതിരിക്കുക. അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നേയാവണം ഈ സൂത്രം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.”

ഉള്ളൂരെ ശകാരിക്കാൻ അദ്ദേഹം മരിക്കുന്നതുവരെ ഇളക്കളും കാത്തിരുന്നുവല്ലോ. മരിച്ചാൽ പിന്നെ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി എന്തു

വീമ്പു പറഞ്ഞാലും എത്ര അധിക്ഷേപിച്ചാലും അദ്ദേഹം വായിയ്ക്കുകയോ മറുപടി പറയുകയോ ചെയ്തില്ലെന്നു പിള്ളയ്ക്കുറിയാം; അതിനുള്ള ബുദ്ധി അയാൾക്കുണ്ടു്. അതുപോലെ നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം മരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നവെന്നാണൊ അയാൾ കരുതിയിരുന്നതു്? അതോ, എന്തു എഴുതിയാലും ശരി, നമ്പൂതിരിമാർ അതു വായിയ്ക്കുകയല്ലെന്നും അഥവാ വായിയ്ക്കാനറിയാകയില്ലെന്നും അയാൾ വിചാരിച്ചിരിയ്ക്കുമോ? അതെന്തെങ്കിലുമവട്ടെ. മറുപടി പറയാൻ കഴി വുള്ളവരായി നമ്പൂതിരിമാരിൽ ആരുമെന്ന ജീവിച്ചിരിപ്പില്ലെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്നുറപ്പുണ്ടു്. അല്ലെങ്കിൽ അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളായ ഇതുവളരെ കള്ളക്കാരന്മാർ നമ്പൂതിരിമാരുടെ തലയിൽ വാരാക്കോരിച്ചൊരിയാൻ അയാൾ ധൈര്യപ്പെടുമായിരുന്നില്ല.

ഇളങ്കുളത്തിന്നു നമ്പൂരിശ്ശങ്കരം എന്നതു ഒരു ഭ്രാന്താണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇളങ്കുളത്തിന്റെ നമ്പൂരിശ്ശങ്കരം എന്ന പുസ്തകം 1961 മാർച്ചിൽ ഞാൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തു് ആ മനോരോഗത്തിന്റെ ഒരു ശമനൗഷധമെന്ന നിലയ്ക്കാകുന്നു. അതു അദ്ദേഹത്തെ സേവിപ്പിച്ചതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഖംകുടിന്നു കുറച്ചൊരു മാറ്റവും വന്നുവെന്നു; ശങ്കരത്തിന്നു കുറച്ചു വന്നില്ല. പക്ഷെ അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽ മാറ്റം വന്നു. നമ്പൂതിരി എന്നതിന്നു പകരം ബ്രാഹ്മണൻ, ആയുർവ്വേദൻ, ചാതുർവ്വർണ്യക്കാരൻ എന്നിങ്ങിനെ ചില പേരിലേയ്ക്കു മാറുകയാണുണ്ടായതു്. 61 മാർച്ചിനു ശേഷം അദ്ദേഹം മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതും നോക്കിയപ്പോൾ ഈ സംഗതി വ്യക്തമാകും.

ഈ മാറ്റം എന്റെ ചികിത്സയുടെ ഫലമാണെന്നും, മരുന്നു ഫലിച്ചിരിയ്ക്കുന്നവെന്നും, തുടച്ചുവായി ഇത്തരം ഭാഷയുണ്ടാകു സേവിച്ചിട്ടാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ശങ്കരഭ്രാന്തു് നിശ്ശേഷം മാറി മനസ്സു് നോർമ്മലാപുമാനം ഞാനാശിച്ചിരുന്നു. ഈ പരമാർത്ഥം

‘നായന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം’ ഒന്നാംഭാഗത്തിന്റെ അവതരികയിൽ സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

പക്ഷെ ആ ധാരണ തെറ്റിപ്പോയി. അതു പിന്നീടാണ് മനസ്സിലായത്. ഭ്രാന്തന്മാരുടെ മനസ്സ് കരിയ്ക്കലും സ്ഥിരമായി നിലകയറിയല്ലോ. ഓരോന്നു പറയുന്ന ചവററിലെ കററിന്റെ ഗതിയനുസരിച്ച് സഞ്ചരിയ്ക്കുകയല്ലെ ചെയ്യും. അതുപോലെ ഭ്രാന്തന്മാരുടെ ബുദ്ധി പല വിധത്തിൽ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കും. അത്തരം വ്യവസ്ഥയില്ലാത്ത ചലനങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമായിരുന്നു അതെന്നു പിന്നീട് അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തും തന്റെ ചേർ പറയുന്നതുമാകുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമായി. (1) കേരളം അഞ്ചും ആറും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ (1961 ആഗസ്റ്റ്). (2) ചന്ദ്രോത്സവം വ്യാഖ്യാനം (1962). (3) സാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹം (1962). ഇതിലെല്ലാം പഴയപടിതന്നെ സമ്യക് ശകാരംകൊണ്ടു നിറച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. അവയിലൊന്നായ ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ (ഞാൻ എഴുതിയതായതു) ഗ്ലോകാലത്തിന്നു അർത്ഥം പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നത് ഇതിന്നൊന്നാത്തരം തെളിവുകൾ. ‘നായന്മാരുടെ വാല്യം പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലം കഴലിയിച്ചാലും എഴുക്കുമ്പോൾ വളഞ്ഞിട്ട്’ എന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ എന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണമാകുന്ന ആ കഴലിൽ (പുസ്തകത്തിൽ) ഇട്ടിരുന്ന സമയത്തു മാത്രമേ അയാളുടെ ബുദ്ധിയാകുന്ന വാലിന്റെ വളവു കുറച്ചെങ്കിലും കുറഞ്ഞുള്ളൂ. ആ വാൽ അതിൽനിന്നു ഉൾതൊഴുത്തപ്പോഴേയ്ക്കും—ആ പുസ്തകം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും—പണ്ടത്തെപ്പോലെതന്നെ വളഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്തു. ‘ഇളങ്കുളത്തിന്റെ നമ്പൂരിശ്ശകാരം’ എന്ന ഭാഷയം സേവിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് പറയത്തക്ക ഫലമൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും, ശക്തിയേറിയ ഭാഷയെങ്ങും തികഞ്ഞ മാത്രയിൽ (ധോസിൽ) തന്നെ ഇനിയും തുടച്ചുയായി കൊടുക്കാതെ പറയില്ലെന്നും ഇപ്പോൾ ബോധ്യമായിട്ടുണ്ട്. ‘നായന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം’ 1-ാം 2-ാം ഭാഗങ്ങളും

പിള്ളയെ സേവിപ്പിപ്പിയാൻ തയ്യാറാക്കിയ ഒരുഷധമാകുന്നു. അതു അദ്ദേഹത്തെ സേവിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ അതിന്റെ ഫലം എന്തെന്നറിവായിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഞാനുഹിക്കുന്നത് അതു അദ്ദേഹത്തിന്നു കുറിയ്ക്കുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുമെന്നാണ്.

അദ്ദേഹത്തിനുള്ള രോഗം ഒരുതരം മർദ്ദിയാണ്. നന്യൂതിരി ശ്ലക്കാരമാകുന്ന കാളകൂടവിഷം എപ്പോഴും മർദ്ദിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിയ്ക്കുകയായിരുന്നു സുഖക്കേട്. 'നായന്മാരുടെ പൂവ്വപരിത്രം'കൊണ്ടുതന്നെ ആ മർദ്ദി നിഃശ്ശേഷം മാറിയിരിയ്ക്കുമെന്നും, ഇനി ഒക്കാനം പോലുമുണ്ടാവില്ലെന്നുമാണ് ഞാൻ വിശ്വസിയ്ക്കുന്നത്. അഥവാ ഇനിയും മർദ്ദിച്ചാൽ കൊടുക്കാനുള്ള ഒന്നാന്തരം ഒരുഷധമായി ഈ പുസ്തകത്തേയും തയ്യാറാക്കിയതാണ്.

അതിനാൽ കൂടുതൽ വഷളാവാനിരിക്കുന്നുമെങ്കിൽ മേലിലെങ്കിലും മറ്റൊരു പഠിയ്ക്കുകയും, ഇത്തരം കള്ളങ്ങളെ പഠത്തുപരത്താതിരിയ്ക്കുക മാത്രമല്ല പഠത്തിട്ടുള്ളവയെ പരസ്യമായി പിൻവലിയ്ക്കുകയും വേണമെന്നു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ഇതിനാൽ ഗൗരവപൂർവ്വം അറിയിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ മാനുഷമായ നായർസമുദായത്തോടും എനിയ്ക്കു കുറച്ചു പറയുവാനുണ്ടു്. പിള്ളയെ സേവിപ്പിപ്പിയാനായി തയ്യാറാക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും ഉപാധ കുറച്ചൊക്കെ നായർസമുദായവും അനുഭവിയ്ക്കേണ്ടതായിവരും; ആ കാര്യത്തിൽ നായർസമുദായത്തിന്നു തീരെ ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ സാധ്യമാകയില്ല. അതിനത്തരവാദി കണത്തൻപിള്ള മാത്രമാകയാൽ, അതു കൂടാതെ കഴിയുന്നതെങ്കിൽ അതിന്നദ്ദേഹത്തെയാണുപദേശിയ്ക്കേണ്ടതെന്നും അറിയിക്കുന്നു. "അടിയിലും മീതെ ഒടിയുമില്ല" എന്നൊരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ. "കിട്ടേണ്ടതു കിട്ടിയാൽ തോന്നേണ്ടതു തോന്നും" എന്നതു പ്രസിദ്ധമാണ്. പിള്ളയ്ക്കിപ്പോൾ തോന്നേണ്ടത്താൽ തോന്നാനും, തോന്നേണ്ടതു് തോന്നാതിരിക്കാനും കാരണം കിട്ടേണ്ടതു് കിട്ടാത്തതാകുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു കി

ഭേദം കിട്ടിപ്പിന്നാൽ—എന്നുവെച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു ‘കൊടുക്കേണ്ടത് കൊടുക്കാൻ’—ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. അത് കിട്ടിയാൽ പിന്നെ പിള്ളയ്ക്കു തോന്നേണ്ടത് തോന്നാതിരിക്കുകയും തോന്നേണ്ടാത്തത് തോന്നുകയുമില്ല. അപ്പോൾ എല്ലാം ശരിയാകും.

XI കള്ളമുരികൾ

ഇളകളും നമ്പൂതിരിമാരെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഓരോ തെമ്മാടിത്തത്തിനും അടിസ്ഥാനമായ തെളിവും യുക്തിയും ന്യായവും അദ്ദേഹത്തേക്കൊണ്ടു പറയിക്കണമെന്നു എന്നിങ്ങനെയുണ്ടായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു 24 പ്രാവശ്യം എഴുതി. മറുപടി അയക്കുവാൻ വേണ്ടി പലതവണയായി 19-ക. 43-വൈസയുടെ സ്തംഭനയച്ചുകൊടുത്തു, മറുപടിയ്ക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിച്ചു, യാചിച്ചു, മറുപടി അയക്കുവാൻ തീർത്ത് ഭക്ഷ്യപ്പെടുത്താനോ, ശകാരിയെന്നോ; അതുകൊണ്ടൊന്നും അയാൾക്കു യാതൊരു കല്പനയുമുണ്ടായില്ല. എന്റെ എഴുത്തു കിട്ടിയില്ലെന്നു പറയാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി സകല കത്തുകളും രജിസ്ട്രാക്കിയാണയച്ചത്. ആ സ്തംഭനം സമ്പാദിക്കുക മാത്രമല്ലാതെ യാതൊരു മറുപടിയും അയാൾ അയച്ചില്ല. ഒന്നാമതും കള്ളമുരിയുടെ അടവേ അയാൾ പ്രകടിപ്പിച്ചു. പത്തുപതിനെട്ടു പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു മറുപടി എഴുതാൻ വശമല്ലെന്നോ കഴിവില്ലെന്നോ നടിക്കുന്നതും കള്ളത്തരമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണ്?

ഒരുതരം കള്ളമുരികളുണ്ട്. അവയ്ക്കു കൊഴുത്തുതടിച്ചു നല്ല വലിയ ദേഹവും ദേഹബലവുമുണ്ടാകും. നല്ല തീറ്റയും തിന്നും. പക്ഷെ നൊക്കും കഴുത്തിൽ വെച്ചാൽ അപ്പോൾ കിടക്കും. പിന്നെ കണ്ണിൽ മുളകെഴുതുകയോ, മൂക്കിൽ വെള്ളം ചാമ്പുകയോ, വാൽ പിടിച്ചു കുടിക്കുകയോ, രോമം പറിക്കുകയോ എന്തു ചെയ്താലും എണീക്കുകയില്ല. അവയ്ക്കുറിയും എണീറ്റാൽ നൊക്കും കഴുത്തിൽ

വെണ്ണമെന്നും, അതു വലിപ്പമേറിയവയെന്നും. ഇത്തരം കള്ളുമ്മരികളെ കശാപ്പിന്നു കൊടുക്കുകയല്ലാതെ വേറെ യാതൊന്നും ചെയ്തില്ലാൻ സാധ്യമല്ല. അതുതന്നെയാണു പിള്ളയുടേയും നില. അയാൾ നന്മുതിരിമാരുടെ പേരിൽ ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള കുറ്റങ്ങളെല്ലാം അടിസ്ഥാനരഹിതവും ശുദ്ധമേ വ്യാജവും കള്ളപ്രസ്താവങ്ങളുമാകുന്നു. അതിനാൽ തെളിവോ, വിശദീകരണമോ, യുക്തിയോ, ന്യായമോ ഒന്നുംതന്നെ കാണിക്കുന്നതിനായില്ലെന്നും, എന്തു മറുപടി അയച്ചാലും അയാൾ കൂടുതൽ വഷളാവാനേ വഴിയുള്ളൂവെന്നും അയാൾക്കറിയാം. എന്തു ദ്രോഹം ചെയ്താലും കള്ളുമ്മരികൾ എന്നീ സ്ഥിതിയുണ്ടാകാതെ എത്ര എഴുതിച്ചോദിച്ചാലും ഈ വിദഗ്ദ്ധൻ ഒരു മറുപടി അയക്കാത്തതിന്റെയും കാരണം അതുതന്നെയാകുന്നു.

ഞാൻ ഇളകളത്തിന്നു കൊടുത്ത മറുപടികളിൽ നായന്മാരെപ്പറ്റിയും സുഖകരമല്ലാത്ത പല സംഗതികളും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായിവന്നിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നിനെക്കുറിച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹം എതിർക്കുകയോ വിശദീകരണം ആവശ്യപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടില്ല. ഇതു അതുതാവഹമല്ലേ? അതു കേവലം അർത്ഥമല്ല, സ്പഷ്ടാർത്ഥംതന്നെയാകുന്നു. അതിന്റെ താല്പര്യം ഒന്നു വിശദീകരിക്കാം.

പിള്ളസ്സാർ നന്മുതിരിമാരിൽ ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള കുറ്റങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ ശുദ്ധമേ അസത്യവും അടിസ്ഥാനരഹിതവുമാണെന്നും അയാൾക്കറിയാം. അതിനാൽ അവയെക്കുറിച്ചുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കു എന്തു മറുപടി പറഞ്ഞാലും വിശദീകരണം നൽകിയാലും കൂടുതൽ കള്ളനും വഷളനുമാവുകയേയുള്ളൂ എന്നും ആ വിദഗ്ദ്ധനറിയാം. എന്തു ചോദിച്ചാലും എത്ര ചോദിച്ചാലും യാതൊരു മറുപടിയും പറയാതെ ഇരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം അതാണ്.

അതുപോലെത്തന്നെ എന്റെ മറുപടികളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതികളെല്ലാം തക്കതായ തെളിവോടും യുക്തിയോടും കൂടിയ

ണ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ അവയെപ്പറ്റി വലിയ വിശദീകരണമൊന്നും ആവശ്യമില്ല; ചോദ്യം ഉത്ഭവിക്കുന്നമില്ല. അതെല്ലാം സത്യമാണെന്നു അയാൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ അവയെപ്പറ്റി കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു മിണ്ടാതിരിയ്ക്കുകയേ ഗതിയുള്ളൂ. അല്ലാതെ എന്തെങ്കിലും തെളിവും വിശദീകരണവും മറ്റും ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ മറ്റൊരു കളിത്തരം കിടക്കുന്ന ആഭാസങ്ങൾ കൂടുതൽ വെളിപ്പെടുകയേ ചെയ്യൂ എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാം. എന്റെ മറുപടിയിൽ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ച് ചോദ്യംചെയ്യാതിരിപ്പാനും, വിശദീകരണം ആവശ്യപ്പെടാതിരിപ്പാനും കാരണം മറ്റൊന്നാണ്? വായനക്കാർ പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണിത്.

ആദ്യം റഷ്യ ശൂന്യാകാശത്തെയും കൃത്രിമഗ്രഹങ്ങളെ അയച്ചു തുടങ്ങി. അതു കണ്ടപ്പോൾ അമേരിക്കയും അതിന്നു പരിശ്രമം ആരംഭിച്ചു. പക്ഷെ രണ്ടുതന്നെ പ്രാവശ്യം ശ്രമിച്ചിട്ടും ആകാശത്തേയ്ക്കുയന്നില്ല. അപ്പോഴേയ്ക്കു റഷ്യ കൃത്രിമഗ്രഹത്തെ തിരികെ ഭൂമിയിലേയ്ക്കുതന്നെ വരുത്താനുള്ള ശ്രമമായി; അതും ആദ്യത്തിൽ വിഫലമായതേയുള്ളൂ. ആ അവസരത്തിൽ ഒരു ഫലിതം പ്രസിദ്ധമായി. “റഷ്യയിലേയും അമേരിക്കയിലേയും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അത്യന്തം വിദഗ്ദ്ധന്മാരാണ്; കൃത്രിമഗ്രഹങ്ങൾ അയയ്ക്കുന്നത് ആശ്ചര്യകരവുമാണ്. അവർ തമ്മിൽ കുറച്ചു മാത്രമേ വ്യത്യാസമുള്ളൂ. അതെന്തെന്നാൽ റഷ്യയുടെ ഉപഗ്രഹം താഴത്തേയ്ക്കു വരില്ല, അമേരിക്കയുടേതു മേല്പോട്ടുയരുകയുമില്ല” എന്നായിരുന്നു. ഇളങ്കുളവും ഞാനും തമ്മിലുള്ള എടവാടുകളിലും ഇതുപോലെ പരമാർത്ഥമായ ഒരു ഫലിതം കളിത്തരംകിടക്കുന്നുണ്ട്.

കുഞ്ഞൻപിള്ള കുറിനവും അതിനീപവുമായ വിധത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരെ അനവധി പ്രാവശ്യം ശകാരിച്ചു. അവയ്ക്കുള്ള മറുപടിയിൽ നായനാറെപ്പറ്റി എന്തിനും ശകാരിയ്ക്കേണ്ടിവന്നിട്ടു

ണ്ടു. രണ്ടും ശകാരമെന്നുമാണു്; എങ്കിലും അവ തമ്മിൽ സ്വ
ല്ലം വ്യത്യസ്തമുണ്ടു്. കണ്ണത്തൻപിള്ള ചെത്തിട്ടുള്ള ശകാരങ്ങളുടേ
യെല്ലാം അടിസ്ഥാനം വെറും കള്ളം മാത്രമാണു്. എന്റെ മരപ
ടിയിലാകട്ടെ സത്യം മാത്രമേ ഉള്ളതാണു്. ഈ പരമാർത്ഥം അദ്ദേ
ഹത്തിന്നു സമ്മതവുമാണു്.

എത്രതന്നെ കള്ളനായാലും താൻ കള്ളനാണെന്നു സമ്മതി
യ്ക്കുക പതിവില്ല. കുട്ട മുതലുകൾ കയ്യോടെ പിടിച്ചാലും അതൊ
ന്നും കുട്ടതല്ലെന്നു വരുത്താൻ വേറെ എന്തെങ്കിലും ചില സൂത്രങ്ങ
ളും വ്യംജങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കുക പതിവാണ്. ഇതിനാദാഹ
രണമായി ഓരോഭവകഥ ഇവിടെ പറയാൻ രസമുണ്ടു്. എന്റെ
അഹൻ ഒരു ദിവസം ഉണ്ണാൻപോയ സമയത്തു് പാക്കുന്ന പെണ്ണി
ന്റെ മകൻ ഗോപാലൻ എന്ന ചെക്കൻ അഹൻറെ പത്തായപ്പുര
യിലെ മുറിയും, അവിടെയുള്ള ചെട്ടിയും തുറന്നു ഒരുറപ്പിക എടു
ത്തു. പകൽ പത്തുമണിക്കൂറായിതു്. അദ്ദേഹം ഉണ്ടു കഴിഞ്ഞു വ
ന്നപ്പോൾ മുറി തുറന്നുകിടക്കുന്നു. നോക്കിയപ്പോൾ ചെട്ടിയും തുറ
ന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ ഗോപാലൻ കുട്ടിലിന്റെ ചുവട്ടിൽ പതുങ്ങിയി
രിയ്ക്കുന്നുമുണ്ടു്; “എന്റെ ഈ മുറിയും ചെട്ടിയും എന്തിന്നാണു തുറ
ന്നതു്?” മരപടിയില്ല. നീഞ്ചിസ്ഥിച്ചപ്പോൾ വായയിൽനിന്നു ഒരു
റപ്പികയെടുത്തു താഴെവെച്ചു. ഉറപ്പിക വായയിലുണ്ടായിരുന്നതു
കൊണ്ടാണു് ആദ്യം മിണ്ടാതിരുന്നതു്. “എന്തിന്നാണു നീ ചെട്ടി
തുറന്നതെന്നു പറ.” അപ്പോളവന്റെ മരപടി “പഴങ്കത്തി വെ
ണ്ണാൻ” എന്നായിരുന്നു! പഴങ്കത്തി ഏകുന്നതു പിശാങ്കത്തി—ചീച്ചാ
ത്തി—യുടെ ആചാരമാക്കുന്നു. അവന്റെ കയ്യിൽ ഒരു പിശാ
ങ്കത്തിയുണ്ടു്. അതു സൂക്ഷിച്ചുവെണ്ണാനാണത്രെ അഹന്റെ മുറിയും
ചെട്ടിയും തുറന്നതു്! ഇത്രയെല്ലാം വ്യക്തമായിട്ടും മോഷ്ടിക്കാനല്ല
ചെട്ടി തുറന്നതെന്നതിന്നു ഇങ്ങിനെയെങ്കിലും ഒരു ന്യായം പറയാ
തെ തീരെ മൌനമായിരിപ്പാൻ അവനും ചങ്കുറപ്പുണ്ടായില്ല.

ഈ പിള്ളയാണെങ്കിൽ 250-ലധികം പ്രാവശ്യം നമ്പൂതിരിമാരെ അകാരണമായി ശകാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിലൊന്നിനുപോലും ശരിയായ ടെളിവും, ആവശ്യവും, കാരണവും ആ വിദ്വാൻ കാണിച്ചിട്ടില്ല. അതെന്തെന്നു ചോദിച്ചാൽ അയാൾ മറുപടിപോലും തരുന്നതുമില്ല. സത്യം, ന്യായം, മയ്യും മുതലായതൊന്നും നോക്കാത്ത ഒരുതരം ദീവട്ടിക്കൊള്ളയല്ലെ ഇത്? കൊള്ളക്കാർക്ക് ആ വക ചോദ്യമൊന്നുമില്ല. കൊള്ള ചെയ്ത മുതൽ തിരികെ കൊടുക്കുകയോ ശിക്ഷ പറുകയോ ചെയ്യരുതെന്നു മാത്രമേ അവർക്കു നോട്ടമുള്ളൂ. അതുതന്നെയാണു ഈയാളുടെയും നില. ഈയാൾ കൊള്ള ചെയ്ത മുതൽ ആർക്കും തിരികെ ഏകദേശം കഴികയില്ലെന്നു—ഈയാൾ പുലമ്പിയ തെമ്മാടിത്തങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കാൻ ആർക്കും സാധിക്കുകയില്ലെന്നു—അവന്നറിയാം. അത്രമാത്രമേ അയാൾക്കു വേണ്ടൂ. പിന്നെ ആഭിജിത്യം എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. അതിന്നൊക്കെ മറുപടി പറയാൻ മെനക്കെട്ടിട്ടു കാഴ്ചമെന്താണ്? ആർക്കാണ് കൊണ്ടാവശ്യം? ഞാനിത്രയൊക്കെ ചോദിക്കുക മാത്രമല്ല നിബ്ബന്ധവും ആക്ഷേപവും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുകൂടി യാതൊരു മറുപടിയും പറയാതെ ഇങ്ങിനെയിരിക്കാൻ ചങ്കുറമുള്ളവർ അതിതരം കൊള്ളക്കാർല്ലാതെ ലോകത്തിൽ മറ്റൊരുമുണ്ടാവില്ല.

“ത്രിമധുരം അകത്തു, അടി പുറത്തു” എന്നൊരു കഥയുണ്ട്. മുക്കമിഷേത്രത്തിലെ ത്രിമധുരം സേവിയ്ക്കുന്നതു ബുദ്ധി പൈതൃകവും മുതലായവുണ്ടാവാൻ വിശേഷമാണു്. പക്ഷെ ഭജനക്കാരന്മാരായാണു് ശാന്തിക്കാരന്മാരെ കൊടുക്കാനും ദേശമുണ്ടായാൽ മാത്രമേ അതു കിട്ടുകയുള്ളൂ. സാധാരണ ദിവസങ്ങളിലെല്ലാം അതു അവിടെയുള്ള അഗാധമായ ഒരു പൊട്ടക്കിണറിൽ നിക്ഷേപിയ്ക്കുകയാണു് പതിവു്. ഒരൊരു ഉപായത്തിൽ തലേദിവസം രാത്രി ആ കിണറിൽ ഇറങ്ങിനിന്നു. കലേത്തു ത്രിമധുരം വീണപ്പോൾ അതു സേവിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴേക്കു ആളുകൾ കണ്ടെത്തി അയാളെപ്പിടിച്ചു

ടി തുടങ്ങി. അപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞ വാക്കുണ്ടത്രെ “ത്രിമധ്യം അകത്ത്, അടി പുറത്ത്” എന്നത്. ഇനി നിങ്ങൾ എത്ര തല്ലിയാലും ത്രിമധ്യം വയറിൽനിന്നെടുക്കാൻ കഴികയില്ലല്ലോ. അതുതന്നെയാണു പിള്ളയുടേയും നില. “എനിക്ക് പരയാനുള്ളതു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനി നിങ്ങൾ എന്നെപ്പറ്റി എത്രയെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ. ഞാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം ഇല്ലാതാക്കാൻ കഴികയില്ലല്ലോ.”

ഈ നില സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈയാൾ പെൻഷൻപറ്റിപ്പിരിഞ്ഞ ഒരു കാളേജ് പ്രഫസറാണെന്നല്ലെ പറയുന്നത്! എന്റെ കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പേ! ഇത്തരം സന്താനങ്ങളെ നിനക്കു പ്രസവില്ലേണ്ടിവന്നത് തലയിലെഴുത്തെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പറയാനില്ല. മറ്റു സ്റ്റേറ്റുകളിലുള്ള നിന്റെ ശേഷക്കാരിൽ ഒരുത്തിപോലും ഇത്തരക്കാരെ പ്രസവിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല. മേലിലാലങ്കിലും ഇത്തരം ട്രസ്സന്താനങ്ങളെ നിനക്കു ജനീപ്പിക്കാൻ സംഗതി വരരുതെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കട്ടെ! അത്രയല്ല എന്നെക്കൊണ്ടു ചെയ്യാനാവില്ല!

ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു ഫചിതം പറയാൻ രസം തോന്നുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു വായാടി ശാലസം നിർത്താതെ തുടക്കമെ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു താൻ സർവ്വജ്ഞനാണെന്നു വരുത്തിത്തീർത്തു. കുറച്ചുകിട്ടിയപ്പോൾ ക്ഷമയോടെ അതു കേട്ടുനില്ക്കേണ്ടിവന്ന മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞു “നമ്മൾ രണ്ടുപേരും കൂടിയാൽ സർവ്വജ്ഞതപം തികയും, പിന്നെ അറിവില്ലാത്തതായി ഒന്നുമുണ്ടാവില്ല” എന്ന്. ആദ്യത്തേയാൾ “നിങ്ങളെന്താണങ്ങിനെ പറയുന്നത്?” രണ്ടാമൻ “നിങ്ങൾ സർവ്വജ്ഞനാണെന്നു സമർത്ഥിച്ചുവല്ലോ. പക്ഷെ നിങ്ങൾ ഒരു വകനാണെന്നു വസ്തുത മാത്രം നിങ്ങൾക്കറിവില്ല; അതു എനിക്ക് അറിവു കയ്യും ചെയ്യാം. അപ്പോൾ നമ്മൾ രണ്ടുപേരും ചേർന്നാൽ സർവ്വജ്ഞതമായല്ലോ.”

ഇളകളത്തിന്റെ ചരിത്രപാണ്ഡിത്യത്തെയും ഗവേഷണപാടവത്തെയും പററി പറയേണ്ടതും ഏതാണ്ടുപോലയാകുന്നു. അദ്ദേഹവും ഞാനും കൂടിയാൽ ചരിത്രപാണ്ഡിത്യം തികഞ്ഞതായി. എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹം ചരിത്രകാരനും, ചരിത്രപണ്ഡിതനും, ചരിത്രഗവേഷകനും, ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ആളുമാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു തീർച്ചയുണ്ടു്. ധർമ്മചരിത്രം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു മാത്രം അദ്ദേഹത്തിന്നറിഞ്ഞുകൂട. ആ പരമാർത്ഥം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

പാണ്ഡവന്മാരുടെ അമ്മയായ കന്തി ഒരിയ്ക്കൽ പാഞ്ചാലിയെ അനുഗ്രഹിച്ചതിങ്ങിനേയാണു്. “നിനക്കു ഭാഗ്യവാന്മാരായ പുത്രന്മാരുണ്ടാവട്ടെ, അല്ലാതെ ശൂരന്മാരും വീരന്മാരായ പുത്രന്മാരല്ല ഉണ്ടാവേണ്ടതു്. എന്തെന്നാൽ എന്റെ പുത്രന്മാരെല്ലാം ശൂരന്മാരും വീരന്മാരുംമാകുന്നു. പക്ഷെ അവരെല്ലാം നാടുവിട്ടു് കാട്ടിലേയ്ക്കു പോകേണ്ടതായിട്ടാണു വന്നതു്.”* ഇളകളത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം കാണുമ്പോൾ നായർസമുദായത്തോടു് എനിക്കു പരയാൻ തോന്നുന്നതു് ഏതാണ്ടാക്കെ ഇതുതന്നേയാകുന്നു. പ്രഥമസർമാരും, ലക്ഷ്മർമാരും, പ്രിൻസിപ്പാൾമാരും മറ്റുമുണ്ടാവാനല്ല നായർസമുദായം ആഗ്രഹിയ്ക്കേണ്ടതു്. മയ്ക്കുക്കുടും, സത്യസന്ധന്മാരും, നൃപഭാവികളുമായ ജനങ്ങളുണ്ടാവാനാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഒരു കോളേജ് പ്രഫസറാണെങ്കിലും ഇളകളം ഓസലാഭിയും, അസുഖാലുവും, അകാരണവൈരിയും, കള്ളം പറയുന്നവനും ആയിട്ടാണല്ലോ തീർന്നിരിക്കുന്നതു്.

—————:O—————

* ഭാഗ്യവതം പ്രസൂയേമ്മാ, മാ ശൂരം, മാ ച പണ്ഡിതം

ശൂരന്മാരു തുവവിദ്യാശ്രമ മമ പുത്രാ വനം ഗതാഃ

—മഹാഭാരതം.

ശകാരമന്ത്രി പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോൻ

I പുത്തേഴത്തിന്റെ വിധി

കെ. ദാമോദരന്റെ കേരളചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോനവർകൾ എഴുതിയ അഭിപ്രായം 1963 മാച്ച് 10-ാംനാളിലെ എക്സ്പ്രസ്സ് പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്നു. അതിൽ എണ്ണപ്പെറ്റി കുറെ അധികേണപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അത് വായിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ വായിച്ച് മറുപടി എഴുതേണ്ടതാണെന്നും എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതനായ കുമ്മിണി ഭവദാസൻനമ്പൂതിരി എനിക്ക് എഴുതി. താമസിയാതെ ആ ലക്കം വാങ്ങി വായിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനാവശ്യവും അപ്രകൃതവുമായ അധികേണപം കാണുകയും ചെയ്തു. രാമമേനോനവർകൾ പ്രായവും പഴക്കവും ചെന്നയാളും, പെൻഷൻപറ്റിയ ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജിയുമാണല്ലോ. അതിനാൽ അദ്ദേഹം ശരിയായ തെളിവു കൂടാതെയോ തെളിവറിയാതെയോ പക്ഷപാതമായി ഒന്നും എഴുതിയിരിയ്ക്കുകയില്ലെന്നും, ഭവദാസൻനമ്പൂതിരി തെറ്റിദ്ധരിച്ചതാവാനേ വഴിയുള്ളവെന്നുമാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. പക്ഷെ ലേഖനം വായിച്ചപ്പോൾ ആ വിചാരം മാറി; അദ്ദേഹം എഴുതിയപോലെ തികച്ചും തെറ്റായിട്ടാണ് രാമമേനോൻ എഴുതിയിരിയ്ക്കുന്നതെന്നും വ്യക്തമായി. അദ്ദേഹം എന്നേപ്പറ്റി എഴുതിയിരിയ്ക്കുന്നതിങ്ങനെയാകുന്നു.

“മറ്റൊരു രാജ്യത്തായിരുന്നെങ്കിൽ കുറിയശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമായിരുന്ന, കുപ്രസിദ്ധ തെറ്റിപ്പുസ്തകങ്ങളുടെ കർത്താവായ സാക്ഷാൽ കാണിച്ചയ്ക്കർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടും.....” തെളിവും

നൂറുവരും കാണിക്കാതെ ഇങ്ങനെ ശിക്ഷ മാത്രം എഴുതുന്നത് മ
ര്യദേശാക്ഷ യോജിച്ചതല്ല അതൊരു പെൻഷൻജഡ്ജിക്കുടിയൊന്നെ
ങ്കിൽ അപരാധവുമാകുന്നു. എങ്കിലും ഞാൻ അതിനെ അത്ര കഠി
മാക്കിക്കരുതിയില്ല. എന്റെ പേരിൽ കൊണ്ടുവന്ന ചാർജ്ജിനു മ
തിയായ തെളിവു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷമുണ്ടാകുകയും കുറും
സമ്മതിയുണ്ടല്ലോതെ എനിയ്ക്കു തിപ്പുണ്ടാവുമെന്നു തേ.നായ്ക്കുവാൻ
അതു പുറത്തിടാതിരുന്നതാവുമെന്നുമാണ് ഞാനാദ്യം വിചാരിച്ച
ത്. അതിനാൽ ഞാൻ വിനയത്തോടും ബഹുമാനത്തോടും കൂടി
അദ്ദേഹത്തിന്നിങ്ങനെ എഴുതി.

കുന്നംകുളം,

26-3-63.

മാ. രാ. രാ. ശ്രീ

പുത്തഴത്ത് രാമൻമേനോൻ വർകൾക്ക്, തൃശ്ശൂർ.

ഈ മാച്ച് 10-ാം-നാളിലെ 'എക്സ്പ്രസ്സിൽ' കെ. ദാമോദര
ന്റെ കേരളചരിത്രത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ എഴുതിയ അഭിപ്രായം അ
ടുത്ത ഒരു ദിവസത്തിലേ ഞാൻ കണ്ടു. അതിൽ ഒരിടത്ത് ഇ
ങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ".....മറ്റൊരു രാജ്യത്തായി
രുന്നെങ്കിൽ കഠിനശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമായിരുന്ന കുപ്രസിദ്ധ തെറിപ്പ
സ്തകങ്ങളുടെ കർത്താവായ സാക്ഷാൽ കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻനമ്പ്
തിരിപ്പാടും....." ഞാൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ കുറുകര
മാരേയ്ക്കാവുന്ന വിധത്തിൽ ഒന്നും എഴുതിയിട്ടില്ല; എഴുതുകയുമില്ല.
അതിനാൽ നിങ്ങൾ അതെഴുതുമ്പോൾ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന പുസ്ത
കങ്ങളും അവയിലെ ഭാഗങ്ങളും ഏതെല്ലാമാണെന്നറിവാൻ എനി
ക്കു ഗ്രഹമുണ്ടു്. അതറിവരുതവാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
ഇപ്പോൾ തെറ്റുകൾ പറിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതുകളെ മനസ്സിലാക്കി

പശ്ചാത്തപിയ്ക്കുവാനും മേലിൽ അങ്ങിനെ വരാതെ സൂക്ഷിയ്ക്കുവാനും അതുപകരിയ്ക്കുമല്ലോ.

പക്ഷെ ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു സംഗതികൂടി നിങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ഞാനാഗ്രഹിയ്ക്കുന്നു. ഞാനിന്ത്യയിൽ പ്രസിദ്ധംവെക്കു പുസ്തകങ്ങൾ ഒരുതരം പത്രികകളാകുന്നു. അവയ്ക്കു കാരണമായിട്ടുള്ള ചില കള്ളന്യായങ്ങളുണ്ട്. അത് ഇളകളത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളാകുന്നു. അന്യായത്തിന്നനുസരിച്ചാണു പത്രിക കൊടുക്കേണ്ടത് എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതിനാൽ അന്യായങ്ങളും കൂടി നോക്കിയിട്ടല്ലാതെ എന്റെ പത്രികകളെപ്പറ്റി ഒരു വിധി എഴുതുന്നത് ശരിയാവില്ലെന്നാണു എനിക്കു നിങ്ങളെ അറിയിക്കാനുള്ളത്.

‘പിള്ളാമാഹാത്മ്യം’ എന്നൊരു ചെറുപുസ്തകവും ‘നായനാരുടെ പുറുചരിതം 2ാം ഭാഗവും ഓരോ കോപ്പി ബുക്ക് പോസ്റ്റായി ഞാൻ റജിസ്ട്രേഷൻ നിങ്ങൾക്കയയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ആ പിള്ളാമാഹാത്മ്യവും പുറുചരിതം 2ാം ഭാഗത്തിൽ താഴെ പറയുന്ന പേജുകളിലെ No Pain Injection എന്നു കാണുന്ന പേരുകളും ഒരു ശ്രദ്ധയോടുകൂടി വായിച്ചാൽ ഇളകളം നമ്പൂതിരിമാരുടെ പേരിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള കള്ളച്ചാർജ്ജ്ജുകളുടെ ഏതാണൊരു സ്വരൂപം മനസ്സിലാകുന്നതാണ്.

പേജ് നമ്പരുകൾ :- 1, 20, 25, 42, 72, 96, 116, 123, 128, 144, 170, 193, 213, 233, 275, 283, 293, 310.

യഥാസൗകര്യം മറുപടി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, സ്വന്തം

(ഒപ്പ്)

കാണിച്ചയ്യൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്.

ഇതിന്നദ്ദേഹം അയച്ച മറുപടിയാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

തൃശ്ശിവപേരൂർ,

27—3—63.

ശ്രീ

ബ്രഹ്മശ്രീ

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു്.

തിരുമേനി അയച്ച എഴുത്തും രജിസു് ബുക്കുപോസ്റ്ററും കിട്ടി. ഇങ്ങിനെ എന്നെ ആദരിച്ചതിന്നു എന്റെ ആദരാഞ്ജലികൾ.

“ശിക്ഷാർഹമായ തെരിപ്പുസ്തകങ്ങളുടെ കർത്താവു്” എന്നു തിരുമനസ്സിലെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു എന്നാണല്ലോ എന്റെ പേരിലുള്ള ആരോപണം. ആ സംഗതി—തെരിപ്പുസ്തകമെഴുതി എന്ന സംഗതി—തിരുമേനി സമ്മതിയ്ക്കുന്നു, ആ കർത്തിൽതന്നെ. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ പറഞ്ഞതു് അനർഹമോ അവാസ്തവമോ അല്ല. എന്നാൽ തിരുമേനി പറയുന്ന ഇളങ്കുളം അതിലുമധികം പറഞ്ഞതിനുള്ള മറുപടിയാണ്തു്, അന്യായത്തിനുള്ള പത്രികയാണെന്നൊക്കുന്നു തിരുമേനിയുടെ സമാധാനവും രക്ഷാകവചവും. ഒരാരം ഉടുത്ത ഭ്രാന്തൻ, മറേയാരം ഉടുക്കാത്ത ഭ്രാന്തൻ. രണ്ടാളും ഭ്രാന്തന്മാർതന്നെ. അവരുടെ ഭ്രാന്തിന്റെ തൂക്കം നോക്കാൻ ആരിരിയ്ക്കുന്നു? അതു് ഭ്രാന്തശാലാസൂക്ഷിപ്പുകാരനോ ഡോക്ടറോ ചെയ്യട്ടെ.

ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുഖത്തുനിന്നുത്ഭവിച്ച ബ്രാഹ്മണാധ്യുനം, മനുഷ്യചുറ്റും, സാത്വികാഗ്രേസരനമായ ഒരാരക്കു വിചാരിയ്ക്കുവാനോ പറയാനോ എഴുതാനോ സാധിയ്ക്കുന്ന വാക്കുകളാണോ തിരുമുഖത്തുനിന്നു നില്ക്കുചിട്ടു്? ഭഗവദ്ഗീത മനഃപൂർവ്വം നെഞ്ചത്തു ചവുട്ടിയപ്പോൾ ‘അയ്യോ പാദം നൊന്തുവോ’ എന്നു ചോദിയ്ക്കയും, ആ ചവിട്ടുപാടു് അലങ്കാരമായി എന്നും മാജ്ഞാതെ ധരിയ്ക്കയും ചെയ്ത വിഷ്ണുദേവന്റെ ആരാധ്യൻ പറയാമോ “എന്നെ ഒന്നു ചവിട്ടി

യപ്പോൾ ഞാൻ രണ്ടു ചവിട്ടി” എന്ന്. തിരുമേനിയുടെ പുസ്തകത്തിലെ ചില തെറ്റുകൾ കേൾക്കാനിടയായി. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥതയെക്കുറിച്ച് തർക്കമില്ല. എന്റെ മേൽപറഞ്ഞ വാക്കുകളെ നീതികരിക്കാനുള്ള മതി. ഇപ്പോൾ അയച്ചിരിക്കുന്നത് തെറ്റിയുടെ പിന്നാൽ ഭാഗങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങളാണെന്നു കാണുന്നു. തിരുമനസ്സിലേക്കു തെറ്റിപ്പാട്ടു വീണ്ടുസംഗ്രഹമായിരിക്കാം. എന്നാൽ എനിക്ക് തൃപ്തിപ്പെട്ടു ബ്രഹ്മണതമിപ്പു. കലശ്ശേരി, ജാതി മഹത്വം, പാണ്ഡിത്യം, പ്രായം ഇതൊന്നുംതന്നെ ഈ വ്യവസായത്തിൽ തിരുമനസ്സിലേക്കു ബാധകമല്ലെങ്കിൽ ‘ശാന്തം പാപം’ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഞാനേതായാലും ഇതു വായിച്ചു സമയം കളയാനോ പാപം വലിക്കാനോ ഒരുക്കമില്ല.

എന്ന്, ഭക്ത്യർപ്പപുസ്തകം

പുത്തഴിഞ്ഞ രാമമേനോൻ. (ഒപ്പ്)

അദ്ദേഹം തെളിവു ശേഖരിച്ചുകയോ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നതോ ഇരിക്കട്ടെ, എന്റെ ഭാഗത്തേക്കു ഞാൻ ഹാജരാക്കിയ തെളിവുകൾ അദ്ദേഹം വായിക്കുവാൻ കൂട്ടാക്കുകയില്ലെന്നു എഴുതുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു! അത് വായിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു പാപം വലിയുണ്ടല്ലോ!! ഇതു കണ്ടപ്പോൾ ഭയമോ, ലജയോ, ആശ്ചര്യമോ എന്തൊക്കെയോ പല വികാരങ്ങളുണ്ടായി. എന്റെ ചേരിൽ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ചാർജിനു സംശയാതീതമായ തെളിവു അതിലുണ്ടു്; ഇനി യാതൊരു ചോദ്യത്തിന്നും അവകാശമില്ല; ജീവപര്യന്തം കഠിനതടവിന്നോ അതുപോലെയുള്ള മറ്റൊന്നെങ്കിലും വലിയ ശിക്ഷയ്ക്കോ വിധിക്കുകയേ വേണ്ടു. തെളിവു പോരെന്നു കാരണത്താൽ എന്നെ ശിക്ഷിക്കാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അങ്ങിനെ എന്നെ ശിക്ഷിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഒരു ഒരു കാരണമുണ്ടു്; അത് ഞാൻ ഇന്ത്യാരാജ്യത്താണ് രാമ

സിംഗ്ലനതെന്നും, മറ്റു ഗവണ്മെന്റുകൾക്കെന്നും ഇവിടെ വന്നു എന്ന് പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ശിക്ഷിക്കാൻ അധികാരമില്ലെന്നും മാത്രമാണ്. തെളിവിലെന്റ കാര്യത്തിൽ ആരും ചോദ്യംചെയ്യില്ല. തെളിവുവശപ്പെടുത്തുകയാണു് ഞാനെഴുതിയ കത്തിന്നു ഇങ്ങിനെ ഒരു മറുപടി അദ്ദേഹം സംശയംകൂടാതെ അയച്ചതിൽനിന്നു അദ്ദേഹം അങ്ങിനെയാണു വിചാരിയ്ക്കുന്നതെന്ന കാര്യം തീച്ചയാണല്ലോ. ഒന്നാംതരം തെളിവു്. ഞാൻ കുറിക്കാൻതന്നെ; സംശയമില്ല!!

അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്ന ആരോപണത്തിന്നു തെളിവു കാണിക്കുന്നില്ലെന്നല്ലൊ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതു്. അതിന്നുള്ള മറുപടിയിൽ ഈ ചവിട്ടുകഥ എഴുതിയതിൽ അദ്ദേഹം എന്ന് ഉപദേശിച്ചിരിക്കുകയാകുന്നു. തന്റെ മാറിടത്തിൽ ചവിട്ടിയപ്പോൾ കാലിന്നു വേദനയുണ്ടായോ എന്നു ഭയപ്പെടുകയും, ആ ചവിട്ടിയ വടു ഒരലങ്കാരമെന്ന നിലയിൽ എല്ലാവർക്കും കാണത്തക്കവിധം മാറിടത്തിൽ സ്ഥിരമായി വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ മഹാവിപ്ലവം ചെയ്തതു്. അതുപോലെ മേനോനവർകൾ എന്ന് അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചെഴുതിയതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിന്നു കഴച്ചിൽ പററിയോ എന്ന ഭയത്താൽ ഞാൻ മെഴുക്കു പുരട്ടി തലോടിക്കൊടുക്കുകയും, അധിഷ്ഠിപ്പിച്ച വാചകങ്ങൾ ഭഗവൽക്കീർത്തിനങ്ങളെപ്പോലെ ഞാൻ കാണാപ്പാരം പഠിച്ചു് എല്ലാവരും കേൾക്കത്തക്കവിധം എപ്പോഴും ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടു നടക്കുകയും വേണമെന്നാകുന്നു. എത്ര ഭംഗിയായ ഉപദേശം! ഇത്രയും വലുതായ ഒരു തത്വം ഉപദേശിച്ചുതന്നതിനാൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ഗുരുനാഥനായി വരിയ്ക്കുകയും, ഈ ഉപദേശത്തെ വേദമായി സ്വീകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ സന്ദർഭത്തിലും രാമമേനോൻ സങ്കോചംകൂടാതെ ഈ പുരാണകഥ ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ പണ്ടോരിയ്ക്കൽ കേട്ടിട്ടുള്ള ഒരു തത്ത്വക്കഥയാണു ഓർമ്മവരുന്നതു്. ഒരു സരസൻ ഒരു തത്ത്വയുക്ത

ഒരു വാചകം പഠിച്ചിട്ടു. “എനിക്കു തിന്നെക്കുറിച്ചു സംശയമില്ല” എന്നായിരുന്നു അത്. എന്തു ചോദിച്ചാലും എന്തു സന്ദർഭത്തിലും അതിന്റെ ഉത്തരമാണ്. അതുപോലെ ഇദ്ദേഹം ഒരു പുരാണകഥ പഠിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. സന്ദർഭമതായാലും വിഷയമെന്തായാലും കാര്യം എങ്ങിനെയായാലും വിശദമായില്ല; ആ കഥ അങ്ങു പറയും; എല്ലാം സമർത്ഥിച്ചതായി അഭിമാനിക്കുകയും ചെയ്യും. അത്രതന്നെ.

ഇളങ്കുളം നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിച്ചിട്ടുള്ളതിനെപ്പറ്റി കുറച്ചൊരസ്ഥപരസം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നെ അധിക്ഷേപിച്ചതെങ്കിൽ എത്ര മര്യാദയായിരുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി ശബ്ദീകൃതപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇളങ്കുളം എന്തു പറഞ്ഞാലും വിഷ്ണുദേവൻ ബ്രഹ്മാവിന്റെ ചവിട്ടടി അലങ്കാരമായി സ്വീകരിച്ചുപോലെ അതെല്ലാം പിള്ള നമ്പൂതിരിമാർക്കു കെട്ടുത്തതായ അവാർദ്ധായി സ്വീകരിച്ചു മെഡലുണ്ടാക്കി മാറ്റുന്ന കെട്ടിത്തൂക്കി നടക്കണമെന്നാണല്ലോ ആ ഉപദേശത്തിന്റെ സാരം. എന്നാൽ ഞാനിപ്പോൾ മി: രാമമേനോനെ എത്ര അധിക്ഷേപിച്ചാലും അദ്ദേഹത്തിന്നു പരിഭവമുണ്ടാവില്ലെന്നും അധിക്ഷേപവാക്കുകൾ കാണാപ്പോൾ പഠിച്ചു അദ്ദേഹം എല്ലാജ്യേഷ്ഠം എല്ലാവർക്കും മേൽക്കുത്തക്കവിധത്തിൽ പാടിപ്പോണടക്കമെന്നും വിശ്വസിക്കുമല്ലോ. ഞാനിപ്പോൾ മേന്മയെന്തെന്നെ വീക്ഷിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നത് അതിനാലാകുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞതുകൊണ്ട്. എനിക്കു തിന്നെന്നും സാധ്യമല്ല. അധിക്ഷേപിക്കുന്നവരാരായാലും തക്കതായ മറുപടി പറയാതിരിക്കുവാൻ എനിക്കു ക്ഷമയില്ല; ശരീരം കഴിവനുസരിച്ചു പറയുകയും ചെയ്യും. ആ പരമാർത്ഥം മേനോൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതാണ്. എന്തായാലും ഇങ്ങിനെ ഒരു ജഡ്ഢി (മദ്ധ്യസ്ഥൻ) പരസ്യമായി പറയുന്നത് ഇതാദ്യത്തേതാവും. “സിദ്ധാന്തി വഴക്കുകയില്ല” എന്ന പഴമൊഴി പ്രസിദ്ധമാണ്. അതിന്നു ഇത്രയും നല്ലതായ ഒരു സാമ്പിൾ വേറെ കാണാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും.

ഇളങ്കളം കള്ളച്ചരിത്രങ്ങൾ കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കി ഇത്രയൊക്കെ നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിച്ചിട്ടും പുത്തേഴൻ അദ്ദേഹത്തെ എതിർക്കുകയോ ഉപദേശിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. മയ്യാദക്കാരനായ ഒരു നായരാരെന്നെങ്കിൽ അതിനെ തീച്ചയായും അദ്ദേഹം എതിർക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്തില്ല. അതിരീക്കിട്ടെ. ഞാൻ അതിന്നു ഒരു മറുപടി പറഞ്ഞതു് രൂക്ഷമായിത്തോന്നുന്നപക്ഷം അതിന്നിടയാക്കിയതു ഇളങ്കളമാണെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ കുറപ്പെടുത്തേണ്ടതായിരുന്നു. അതും പുത്തേഴം ചെയ്തില്ല. ഇളങ്കളം അത്രയൊക്കെ കള്ളച്ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചു ശകാരിച്ചെങ്കിലും ഇത്ര ശക്തിയായ ഭാഷയിൽ മറുപടി പറയേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്നു എന്നു ഉപദേശിക്കുകയോ ചെയ്തതെങ്കിലും എന്തിനും കുറച്ചു സമാധാനമുണ്ടാകുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ചെയ്തതു അതല്ല. ഞാൻ ഒന്നാതരം തെരിപ്പുസ്തംഭങ്ങളുടെ കർത്താവാണെന്നു പറഞ്ഞു അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചു മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂ. ഇളങ്കളത്തിന്റെ നമ്പൂതിരിശ്ശങ്കാരങ്ങളെ കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടും വായിച്ചില്ല, വായിക്കുകയല്ലെന്നു വ്യക്തമായി എഴുതുകയും ചെയ്തു!

രാജ്യാവകാശം പാണ്ഡവർക്കുകയാൽ വീട്ടുകൊടുക്കണമെന്നു ശ്രീകൃഷ്ണൻ ദൂതിനു പോയി ഒഴുമാനനേറാടു പറഞ്ഞു. കൂട്ടാക്കിയില്ല. “അർദ്ധരാജ്യമെങ്കിലും ബത പാണ്ഡവർക്കു കൊടുക്കണമെന്നായി, കൂട്ടാക്കിയില്ല. പിന്നെ “അഞ്ചു ദേശമെങ്കിലുമെന്നായി, അഞ്ചു രാജ്യമെങ്കിലുമെന്നായി,” ഒന്നിന്നും കൂട്ടാക്കിയില്ല. ഒടുവിൽ “ഒഴുകുന്നതുവതിന്നുപോലും പാണ്ഡവർക്കു കൊടുത്തിടാ” എന്നാണല്ലോ ഒഴുമാനന്റെ മറുപടി. ഏതാണ്ടതുപോലെയാണു പുത്തേഴത്തിന്റേയും നില. ഇളങ്കളം എന്തുതന്നെ എത്രതന്നെ അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചാലും പുത്തേഴത്തിന്നു എതിർപ്പില്ല; ഞാൻ മറുപടി പറയുന്നതു തെറ്റാകുന്നു. ഇത്തരം ന്യായാധിപന്മാരുണ്ടാവണം രാജ്യം നന്നാവാൻ. പെൻഷൻഹാറിപ്പിരിഞ്ഞ ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജിയായ

ണിദ്വേദമെന്നും ഭാഷിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതും കാലം ജഡ്ഢിയുദ്യോഗം ഭരിച്ചതിൽനിന്നു ഇതാണദ്വേദം പഠിച്ചത്!

ഞാനെഴുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ എന്റേതല്ലെന്നു നിഷേധിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. ഞാൻ ശിക്ഷാർഹനാണെന്നതിലേയ്ക്കു മതിയായ തെളിവു് അതാണത്രെ! ഇവിടെ വാദമെന്താണ്? ആ പുസ്തകങ്ങൾ എന്റേതല്ലെന്നാണോ? എന്നെങ്കിലല്ലെ അതു സമ്മതിച്ചതുകൊണ്ടു കാര്യം തെളിയുകയുള്ളു? എന്റെ വാദം അതല്ല. എന്റെ പുസ്തകത്തിൽ ശിക്ഷാർഹമായ ഭാഗം എന്തെന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും, അതിനാൽ ഏതേതു പുസ്തകങ്ങളിൽ ഏതേതു പേജുകളിലാണ്—വരികളിലാണ്—നിങ്ങൾക്കു ശിക്ഷാർഹമാ യിത്തോന്നിയ പ്രസ്താവനകൾ ഉള്ളതെന്നു കാണിച്ചുതരണമെന്നുമാണല്ലോ. അതിനാൽ അതല്ലെ അദ്വേദം എഴുതേണ്ടിയിരുന്നതു്? പുസ്തകങ്ങൾ ഒരിയ്ക്കലും ഞാൻ നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങിനെയിരിയ്ക്കെ എന്റെ എഴുത്തുകൊണ്ടു ഞാൻ ശിക്ഷാർഹനാണെന്നു എങ്ങിനേയാണ് തീരുമാനിയ്ക്കാൻ കഴിയുന്നതു്? ഒന്നാതരം തെളിവുസമ്പ്രദായമാണിതു്.

പുസ്തകങ്ങൾ എന്റേതാണെന്നു ഞാൻ സമ്മതിച്ചതോടെ മേനോന്റെ തെളിവെല്ലാം പൂർത്തിയായെന്നും, ഇനി എന്നിൽ കുറും സ്ഥാപിയ്ക്കാൻ മറ്റൊരു തെളിവാചശ്യമില്ലെന്നുമാണ് മേനോൻ പറയുന്നതു്. നന്നായില്ലെ വീഡി! പുസ്തകത്തിലെ പ്രതിപാദനങ്ങൾ മുഴുവൻ കുറുകരമാണെന്നു വിധിയെഴുതിക്കഴിഞ്ഞു. അതിനെപ്പറ്റി എനിയ്ക്കു ചോദിയ്ക്കാനധികാരമോ മേനോനു പറയാൻ ബാധ്യതയോ ഇല്ല. പിന്നെ പുസ്തകത്തെ ഞാൻ നിഷേധിച്ചാൽ അതു എന്റെ വകയാണെന്നു സ്ഥാപിയ്ക്കു മാത്രം ചെയ്താൽ മതി; തെളിവു പൂർത്തിയായി. പുസ്തകത്തെ ഞാൻ നിഷേധിച്ചിട്ടില്ലതാനും. അതിനാൽ ഇനിയൊന്നും ചോദിയ്ക്കാനില്ല; പുറത്തേതിന്നു തെളിയിയ്ക്കേണ്ടതുമില്ല. എന്നെപ്പിടിച്ചു ജയിലിലിട്ടടയ്ക്കുക മാത്ര

മേ വേണ്ട. ഇത്രയും തെളിവുശാസ്ത്രം പഠിച്ച മറ്റൊരാളെ കാണുകയില്ല. രാമമേനോൻ—കീഴെ!

“സുപ്രസിദ്ധ കവച്ചുക്കാരനായ സാക്ഷാൽ പുത്തഴത്ത് രാമമേനോൻ” എന്ന് ഞാൻ എഴുതിയെന്നും, അതിന്നു തെളിവെന്താണെന്നു മേനോൻ എന്നോടു ചോദിച്ചുവെന്നും ഇരിയ്ക്കുണ്ടു്. “നിങ്ങൾ രാമമേനോനാണെന്നു സമ്മതിച്ചുവല്ലോ; നിങ്ങൾ കവച്ചുക്കാരനാണെന്നതിലേയ്ക്കു മതിയായ തെളിവു് അതാകുന്നു, വേറെ തെളിവാവശ്യമില്ല.” നന്നായില്ലെ എന്റെ തെളിവു്? ഇതു് രാമമേനോൻ എന്റെ പേരിൽ സ്ഥാപിച്ച കുറ്റത്തിന്നു ഹാജരാക്കിയ തെളിവു് തമ്മിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം? പുസ്തകങ്ങളെ ഞാൻ നിഷേധിച്ചില്ല എന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം എന്റെ പേരിൽ ആരോപിച്ച കുറ്റം സ്ഥിരീകരിയ്ക്കാമെങ്കിൽ അദ്ദേഹം രാമമേനോനാണെന്നു സമ്മതിച്ച സ്ഥിതിയ്ക്കു ഞാൻ കൊണ്ടുവന്ന ചാജ്ജിനേയും സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയുള്ളോ? അതിരിയ്ക്കുണ്ടു്.

27—3—63—ൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയ മേൽപ്രസ്താവിച്ച കത്തിന്നു മറുപടിയായി ഞാനിങ്ങിനെ വീണ്ടും ഒരെഴുത്തയച്ചു.

കുന്നംകുളം,

30—3—63.

രാ. രാ. ശ്രീ

പുത്തഴത്ത് രാമൻമേനോനവർകൾക്കു്, തൃശ്ശൂർ.

27—3—63—ൽ അയച്ച മറുപടി കീട്ടി. നിങ്ങളുടെ ‘എക്സിസ്റ്റിംഗ്’ പ്രസ്താവന കണ്ടപ്പോൾ ഇളകളും നമ്പൂതിരിമാരെപ്പറ്റി ശങ്കാരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ നിങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ലെന്നു കരുതിയാണ് പിള്ളാമാഹാത്മ്യവും നായനാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം 2ാം ഭാഗവും ഞാൻ നിങ്ങൾക്കയച്ചതെന്നു്. പക്ഷെ ആ പുസ്തകങ്ങൾ വായിയ്ക്കാനേ ഭാവമില്ലെന്നു മറുപടിയിൽ കാണുന്നു.

വിധി ഇന്നപ്രകാരമാണെന്നു ആദ്യമേ തീരുമാനിച്ചാലും ആ കുററം എതിർകക്ഷിയെ അറിയിക്കുകയും, തെളിവാവശ്യപ്പെടുകയും, അതിന്നു സമയമനുവദിക്കുകയും ചെയ്യാതെ ആരും അത് പരസ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചുകണ്ടിട്ടില്ല. ഇത് ഒരു പുതിയ അനുഭവമാണ്. “ഉടുത്ത ഭ്രാന്തൻ”, “ഉടുക്കാത്ത ഭ്രാന്തൻ” എന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഞാൻ ഇളങ്കുളത്തിനേക്കാൾ അഥവാ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയെങ്കിലും കുറക്കാതെയാണെന്നാണല്ലോ. ഇളങ്കുളം നമ്പൂതിരിമാരുടെ പേരിൽ ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള കുറത്തരം മുഴുവൻ ശുദ്ധമേ കള്ളക്കേസുകളാകുന്നു. വിധിയെഴുതുക മാത്രമല്ലാതെ അതിന്നൊന്നും തെളിവോ വിധിന്യായമോ പറയാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അതിന്നു തെളിവാണല്ലോ. എന്റെ ‘മറുപടി’യിൽ ഞാൻ സത്യം മാത്രമേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. അതിന്നു വേണ്ടിത്തോളം തെളിവുകൾ അതാതു സ്ഥലത്തുതന്നെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയിരിക്കേണ്ടതാണ് ആ ഇളങ്കുളത്തിനേപ്പോലെ നിങ്ങൾ എന്നേയും തുല്യനിലയിൽ കുറക്കാതെയാണെന്നത്. ഇതും ഒരു പുതിയ സമ്പ്രദായമാണ്. തന്നെ കൊല്ലമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി അതിൽനിന്നു രക്ഷകിട്ടാൻ വേണ്ടി എതിർകക്ഷിയെ കൊന്നാലും കുറമാവില്ലല്ലോ. ഇങ്ങിനെയിരിക്കേണ്ടതാണ് ഹാജരാക്കിയ തെളിവുകൾ—ആ പുസ്തകങ്ങൾ—വായിച്ചു നോക്കാൻപോലും ഭാവമില്ലെന്നു പറയുന്നത് കഷ്ടമാണ്. നിങ്ങളുടെ മദ്യം അങ്ങിനെ ആയിരിക്കുമോ എന്നു നിശ്ചയിച്ചില്ല; എനിക്കു അത് സങ്കടമാണ്, തീർച്ചതന്നെ. “മറ്റൊരു രാജ്യത്തായിരുന്നെങ്കിൽ കഠിനശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമായിരുന്ന” എന്നു നിങ്ങൾ എക്സ്പ്രസ്സിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. പക്ഷെ “നിങ്ങൾ ജഡ്ജിയുടെയോ അതോ അതോളെ” എന്നു ഞാനും പറയുന്നു.

‘ഞായറാഴ്ചവക്കിലന്മാർ’ എന്നു പറയുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ‘എക്സ്പാട്ടി ജഡ്ജിമാർ’ എന്നു പറയുന്നതായി കേട്ടിട്ടില്ല. ജഡ്ജിയുദ്യോഗം ഭരിച്ച ഒരു പെൻഷൻ ഉദ്യോഗസ്ഥനിൽനിന്നു ഇ

ങ്ങിനെ ഒരു മരപടി ആരും പ്രതീക്ഷിച്ചിരിയ്ക്കയില്ല. ഏതായാലും എന്റെ തെളിവുകളുംകൂടി ഒന്നു പരിശോധിച്ചു ഈ കാര്യത്തിൽ ഒരു വിധിയെഴുതണമെന്നു ഞാൻ വീണ്ടും അഭ്യർത്ഥിയ്ക്കുന്നു മരപടി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്, സ്വന്തം

കാണിച്ചയുൾ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു്. (ഒപ്പു്)

N. B. ഈ ഏഴത്തുകയ്ക്കുകൾ എന്റെ യുക്തംപോലെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതാണെന്നും അറിയിയ്ക്കുന്നു. (ഒപ്പു്)

ഈ മരപടിയുടെ പകർപ്പു് പ്രസിദ്ധംചെയ്യാനായി എക്സ്പ്രസ്സിലേയ്ക്കു 10—4—'63ൽ അയച്ചു. അതിൽ താഴെ പറയുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു കുറിപ്പുകൂടി എഴുതിയിരുന്നു. എക്സ്പ്രസ്സിനെപ്പും ബന്ധിച്ചും കുറച്ചു പറയുവാനുണ്ടു്. അത് മററൊരിടത്തു് പ്രസ്താവിയ്ക്കാമെന്നു കരുതി തല്പോലും നിർത്തിവെക്കുന്നു.

എക്സ്പ്രസ്സിലേയ്ക്കു യച്ച കുറിപ്പ്:—

“അന്യായം മാത്രം വായിച്ചുനോക്കുകയും, പത്രിക വായിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുകയോ വിലവെയ്ക്കാതിരിയ്ക്കുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ടു് അന്യായ പ്രകാരം വിധിച്ചിട്ടുള്ള (പ്രതിയെ ശിക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള) കേസുകൾ ഉണ്ടായെന്നു വരാം. മറിച്ച് പത്രിക മാത്രം വായിയ്ക്കുകയും അന്യായം വായിയ്ക്കാതെ തള്ളിക്കളയുകയും ചെയ്തതായ സംഭവവും ഉണ്ടാവാമെന്നു വെക്കുക. എന്നാൽ പത്രിക മാത്രം വായിയ്ക്കുകയും, അതിന്നടിസ്ഥാനമായ അന്യായം വായിയ്ക്കാൻ കൂട്ടാക്കാതിരിയ്ക്കുകയും, എന്നീട്ടു പത്രികക്കാരനെ ശിക്ഷിയ്ക്കുകയും ചെയ്തതായ ഒരു കേസു് ലോകത്തിലെവിടെയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല; അത്തരം ഒരു വിധി ഇതു് ആദ്യത്തേതും, അപസാദത്തേജമായിരിയ്ക്കുമെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

“തിന്നുന്ന രാജാവിനു കൊല്ലുന്ന മന്ത്രി” എന്നൊരു ചൊല്ലുണ്ടു്. അതുപോലെ ആ പെൻഷൻഉദ്യോഗസ്ഥനു ഈ പെൻഷൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ സഹായം ഈവിധത്തിലാകുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ഇതിലധികം എന്തു പറയാനാണു്?”

—കാണിച്ചയൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു്.

ഈ കത്തിന്നു മറുപടി ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം അയച്ചില്ല. അങ്ങിനെ 2 മാസം 27 ദിവസം കാത്തിരുന്നിട്ടും മറുപടി കാണാതിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ 25—6—63-ൽ ഒരു റിമേണ്ടറയച്ചു. അതു മടക്കശീതിയോടുകൂടി റജിസ്ട്രാക്കുകയും, മറുപടി റജിസ്ട്രു് ചെയ്യയ്ക്കുവാൻ 70-പൈസ സ്റ്റാമ്പൊട്ടിച്ചു് എന്റെ മേൽവിലാസം എഴുതിയ ഒരു ലക്കോടു് അതിൽ വെച്ചുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്റെ എഴുത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്നോ മറുപടി എന്നിങ്ങനെയോ കിട്ടാതെ വരാതിരിപ്പാനാണിങ്ങനെ ചെയ്തതെന്നു എഴുതുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് താഴെ കൊടുത്തിരിയ്ക്കുന്ന പ്രകാരമുള്ള മറുപടി കിട്ടിയതു്. ഞാനയച്ച സ്റ്റാമ്പു് തിരികെ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ശ്രീ

തുശ്ശൂർ,
26—6—63.

“എനിക്ക്ക്കൊന്നും പറയാനില്ല. ആദ്യത്തെ എഴുത്തിൽ പറഞ്ഞതു വിട്ടു ഒരു വാഗ്ദേവതയാക്കേണമെന്നും ഞാൻ തയ്യാറല്ല. എന്നിങ്ങനെയുള്ള സൌകര്യവും സമയവുമില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്നും, ചെയ്തതിന്നും അങ്ങനെയൊക്കെയെന്നു എത്ര ശിക്ഷയും നല്കി സ്വയം തൃപ്തിപ്പെടാം. എന്നിങ്ങനെയുള്ള പരിഭവവും പരിഭവമില്ല. കൊള്ളരുതാത്ത ഒരുത്തനെ ജഡ്ജിയാക്കിയതിന്നും, അവനു പെൻഷൻ കൂടി കൊടുത്തിരുന്നതും, അതു് ചെയ്ത അധികാരത്തോടും ഇപ്പോഴുള്ള

നടവടിയെടുക്കും. അവർക്കു പററിയ അബദ്ധത്തിന്നു ഞാൻ ഉത്തരവാദിയല്ല. എന്നെ വെറുതെ വിട്ടേയ്ക്കണമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങിനെയോ, അല്ലെങ്കിൽ ഏതു തോന്നുന്നു ഏങ്കിൽ അതോ ചെയ്യാം. എന്ന്;

പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ.

അവിടുന്നു ഉള്ളടക്കംചെയ്തിരുന്ന കവർ അങ്ങിനെത്തന്നെ തിരിച്ചയച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.”

നാളും പ്രായവും ചെന്ന ഒരു പെൻഷൻ ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജി കേവലം സംസ്കാരശുശ്രൂഷയെപ്പോലെ ഇങ്ങിനെ ഒരു മറുപടി എഴുതിക്കണ്ടപ്പോൾ എനിയ്ക്കു കഠിനമായ വ്യസനവും ദേഷ്യവും വന്നു; എന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹം ആരോപിച്ച കുറ്റത്തിന്നു തെളിവു കാണിയാനോ, ഞാൻ ഹാജരാക്കിയ തെളിവുകൾ നോക്കുവാൻ പോലുമോ കൂട്ടാക്കിയില്ലെന്നു തീർച്ചയായല്ലോ. അതിനാൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നിങ്ങിനെയും എഴുതി.

കുന്നംകുളം,

12-7-'63.

രാ. രാ. ശ്രീ

പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോനവർകൾക്കു്, തൃശ്ശൂർ.

27-6-'63-ൽ അയച്ച മറുപടി കിട്ടി. ഞാൻ നിങ്ങളോടു ഒരു വാഗ്ദ്രുതിവാദത്തിന്നൊന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല; അതിന്നു ഞാൻ ഒരുക്കവുമില്ല. ഞാൻ കഠിനശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രീഭവിക്കുമായിരുന്ന കുറ്റം എന്റെ പുസ്തകങ്ങളിലുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. അതിനുള്ള തെളിവു കാണിയാണമെന്നു മാത്രമാണ് ഞാൻ 30-3-'63-ൽ നിങ്ങൾക്കയച്ച എഴുത്തിലാവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഈ പരമാർത്ഥം ആ കത്തു നോക്കിയാലറിയാം. അത് ചോദിക്കൂ

നുള്ള അവകാശം എനിക്കുണ്ട്. അതറിയുന്നത് എനിക്കു തുറവ ശുദ്ധമാകുന്നു. അതുപോലെത്തന്നെ അതറിവുതരേണ്ടതായ ബാധ്യതയും ചുമതലയും നിങ്ങൾക്കു തികച്ചുമുള്ളതാണ്. അതാവശ്യപ്പെട്ടതാണോ നിങ്ങൾ വാദപ്രതിവാദമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്.

ആരെങ്കിലും മറ്റൊരാളുടെ പേരിൽ കുറ്റമാരോപിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിന്നടിസ്ഥാനമായ തെളിവും അവിടെത്തന്നെ കാണിക്കുക പതിവാണ്. നിങ്ങളാണെങ്കിൽ എന്റെ പേരിൽ കുറ്റമാരോപിക്കുകയല്ലാതെ അതിന്നടിസ്ഥാനമായ തെളിവൊന്നും ‘എക്സ്പ്രസ്സിൽ’ കാണിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ ഞാൻ അതിന്റെ തെളിവു ചോദിച്ചിട്ടു മറുപടി പറയുവാനും നിങ്ങൾ ഒരക്കമില്ല. എന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ കുറ്റകരമായിട്ടു ഒന്നുമില്ലെന്നു എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. അത് തെളിയിക്കുകയും സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായ ആവശ്യവും എനിക്കുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കുള്ള തെളിവു കണ്ടാലല്ലാതെ എനിക്കു എതിർതെളിവു കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ. പരമാർത്ഥം ഇങ്ങിനെയിരിക്കട്ടെ ഞാൻ തെളിവുവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുകൂടി നിങ്ങൾ പറയാതിരിക്കുന്നത് നൂറുശതമാനം തെറ്റാകുന്നു. അതിനാൽ ഒന്നുകിൽ നിങ്ങൾ എന്നിൽ കൊണ്ടുവന്ന കുറ്റം എന്റെ ഏതെങ്കിലും പുസ്തകങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും പേജുകളിലാണുള്ളതെന്നു സംശയത്തിനിടയില്ലാത്ത വിധത്തിൽ വ്യക്തമായി പറയണം. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ പത്രപ്രസ്താവന പിൻവലിച്ച് വ്യസനം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും പരസ്യമായി മാപ്പു ചോദിക്കുകയും വേണം. രണ്ടും ചെയ്യാത്തപക്ഷം സംഗതി കൂടുതൽ വഷളാവാൻ നിടവേണമെന്നു ഞാൻ നിങ്ങളെ സന്ദേശം അറിയിക്കുന്നു.

എന്തെങ്കിലും ഒരാൾ മറ്റൊരാളുടെ പേരിൽ കുറ്റമാരോപിച്ചാൽ താൻ കുറ്റം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നോ അഥവാ താൻ ചെയ്തത് കുറ്റമല്ലെന്നോ സ്ഥാപിക്കുകയാണു മര്യാദക്കാർ ചെയ്യുക പതിവ്. എന്നെ നിങ്ങൾ അകാരണമായി അധിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു

ഞാൻ നിങ്ങളെ കുറച്ചെടുത്തു. കുറച്ചെങ്കിലും മാനമുള്ളവരാണെങ്കിൽ അതിൽ അസുഖം തോന്നുകയും തന്നിൽ ആരോപിച്ച കുറഞ്ഞ നിഷേധിച്ചു നിദ്ദോഷിതപത്തെ തെളിയിക്കുകയും ചെയ്യാതിരിക്കുകയില്ല. നിങ്ങളാണെങ്കിൽ അതിന്നു തെളിവു കാണിക്കുന്നു തയ്യാറല്ല. പകരം അതിന്നു പറയുന്ന മറുപടിയോ? കുറച്ചെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു തെളിയിക്കുക. “അങ്ങനെയു കഴിയുന്ന ഏതു ശിക്ഷയും നൽകി സ്വയം തൃപ്തിപ്പെടാ”മെന്നു പറയുകയാകുന്നു. നിങ്ങൾ കുറച്ചെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുകയും, ഞാൻ അതിന്നു പകരം ചോദിക്കാൻ തയ്യാറായില്ലെന്നോ എനിക്കു തന്നെ കഴിവില്ലെന്നോ ഉള്ള ഗദ്യമല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരാളാണതിന്റെ അർത്ഥം? ഇത് മര്യാദക്കുറവു യോജിച്ച മറുപടിയല്ല. തെമ്മാടിത്തവും ധിക്കാരവും മാകുന്നു. മറ്റൊരാളെങ്കിലുമാണു നിങ്ങൾ ഈ നിലപാടെടുത്തിരുന്നതെങ്കിൽ മുഖത്താടും ചെകിട്ടത്തടിയുമാണു കിട്ടുമായിരുന്നതെന്നും, ആ ദൈവഭാഗ്യം നിങ്ങൾക്കു അനുഭവിക്കാനിടവരാത്തതു ഞാനാവുകക്കൊണ്ടാണെന്നും ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഒരു നമ്പൂതിരി വഴിയെപ്പോകുമ്പോൾ എതിരെ വരുന്ന ഒരു തസ്താൻ കയ്യിലുള്ള പണവും ആഭരണങ്ങളുമെല്ലാം തട്ടിപ്പറിച്ചു. “ഇങ്ങനെ തട്ടിപ്പറിക്കുന്നതിന്നു കാരണമെന്താണു?” അതെല്ലാം എന്റെ സ്വത്തുമാണു. എനിക്കു തന്നെ തിരിച്ചു തരണം. എന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അയാൾ പറയുകയാണു. “എനിക്കു നന്നും പറയാനില്ല; ഒരു വാദപ്രതിവാദത്തിനൊന്നും ഒരുക്കുമില്ല. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ഏതെ ശിക്ഷിക്കൂ.” എന്തൊരു മര്യാദയായ മറുപടി!

നിങ്ങൾ തെറ്റുചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും ഇനി ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയല്ലാതെ എന്തു പറഞ്ഞാലും അത് കൂടുതൽ വ്യക്തമാവുകയെ ചെയ്യുന്നതും നിങ്ങൾക്കറിയാം. ഇങ്ങിനെ എന്നിൽ നിങ്ങൾ ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള കുറ്റത്തിന്നു തെളിവു തരാതെ, നിങ്ങളിൽ ഞാൻ

കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള കുറുത്തു തെളിപ്പു ചോദിക്കുന്നോ തയ്യാറാവാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതിന്നു മറുപടിയാണത്?

നിങ്ങൾ എന്നിൽ ആരോപിച്ച കുറുപ്പും എന്റെ ഏതെങ്കിലും സ്കന്ധങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും പേജുകളിലാണെന്നു വ്യക്തമായി അറിവുള്ളവർക്കുവെന്ന് നിങ്ങൾ ചെയ്തു കുറുത്തു പരിഹാരമായില്ലെന്നു ഞാൻ വീണ്ടും ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു.

എന്നും, കാണിച്ചു ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

ഈ കത്തിന്നു ഇന്നുവരെ മറുപടി കിട്ടിയിട്ടില്ല.

ഒരാളിൽ എന്തെങ്കിലും കുറുപ്പും ചുമത്തിയാൽ അയാളെ അറിയിക്കുകയും സമാധാനം ചോദിക്കുകയും വേണം; സമാധാനം പരാതിയില്ലാതെയോ തൃപ്തികരമായിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ മാത്രമേ ശിക്ഷിക്കാവൂ. ഇതൊരു സാമാന്യനിയമമാണ്. അങ്ങനെയല്ലാതെ ആരെങ്കിലും ആരെയെങ്കിലും ശിക്ഷിച്ചതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? എന്നാൽ ഈ കേസിൽ അതൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ല. അങ്ങനെയൊന്നു നോക്കുമ്പോൾ പുത്തന്തത്തിന്റെ വിധി ലോകത്തിലെല്ലാം സാധുത്വമായിട്ടുള്ള സാമാന്യനിയമത്തിനെതിരാണ്. എന്നോട് സമാധാനം ചോദിക്കുകയോ എനിക്കു പറയുവാനുള്ളത് കേൾക്കുകയോ വേണ്ടെന്നതല്ല. എന്റെ പേരിൽ വിധിച്ച ശിക്ഷയ്ക്കു അദ്ദേഹം കണ്ടതായ കാരണമെങ്കിലും വ്യക്തമാക്കേണ്ടതായിരുന്നുല്ലോ? രാമമേനോൻ അതും ചെയ്തിട്ടില്ല; ശിക്ഷ വിധിക്കുക മാത്രമാണല്ലോ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

ഇനി ഇതിനെ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പരിശോധിക്കുക. എന്റെ പ്രസ്താവനകൾ വ്യാജമാണെന്നോ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തവയാണെന്നോ അദ്ദേഹത്തിന്നു കേൾപ്പമില്ല. തെളിപ്പു ചോദിക്കാതെ തുകൊണ്ടു ആ കാര്യം വ്യക്തമാണ്.

അപ്പോൾ വന്നുകൂടിയ താല്പര്യം മറ്റൊരു രാജ്യത്താണെങ്കിൽ കഠിനശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രീഭവിക്കുന്നതെന്ന് തെരികളാണു നായർസമുദായം സദാ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നാണല്ലോ. ഇതു പരോക്ഷമായി തങ്ങളെത്തന്നെ അപമാനിക്കുകയാണെന്നു മേനോൻ ഓർക്കുന്നില്ല. പിന്നെ അധിഷ്ഠിപ്പിക്കുന്നതുള്ള ബലപ്പാടിൽ ആ കാര്യം മറന്നുപോയതാവണം. പക്ഷെ ഒരു കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണെന്നുള്ളതാകുന്നു. അതിനാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞതു തെരികളാണെങ്കിലും സത്യം പറഞ്ഞു എന്നതു മാത്രമാണല്ലോ എന്നിലുള്ള കുറവ്. അതു ഞാൻ നിഷേധിച്ചിട്ടേയില്ല; നിഷേധിക്കുകയുമില്ല. ഇത്രയും എഴുതിയപ്പോൾ എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ നടന്നതായ ഒരു കഥ ഓർമ്മവരുന്നു. അതിവിടെ പറയാൻ രസം തോന്നുന്നുണ്ട്.

എന്റെ അമ്മാത്താ കുറുർ മനയും, അവിടുത്തെ കുഞ്ചനമ്പു തിരിപ്പാടിന്റെ അമ്മാത്താ എന്റെ ഇല്ലവുമാകുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽ ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു കളിക്കുകയും തമ്മിൽത്തല്ലുകയും മററുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു വാദമുണ്ടായി. എന്റെ അമ്മാത്താണു അധികം നല്ലതെന്നും കുഞ്ചപ്പുട്ടന്റെ അമ്മാത്താ ചീത്തയാണെന്നു ഞാനും, അതിന്നു വിപരീതമായി ജ്യേഷ്ഠനും വാലിയ്ക്കുവാനുണ്ടായത്. ജ്യേഷ്ഠന്റെ അമ്മാത്താ ചീത്തയാണെങ്കിൽ എന്റെ ഇല്ലമാണു ചീത്തയെന്നും, എന്റെ അമ്മാത്താ ചീത്തയെന്നാൽ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഇല്ലം ചീത്തയെന്നാണെന്നും തദ്വേദസരത്തിൽ രണ്ടുപേരും ഓർക്കുന്നില്ല. ഈ വാദം കണ്ടിട്ട് കാരണവന്മാർ ചിരിച്ചിരുന്നതായി ഓർമ്മതോന്നുന്നുണ്ട്. മേനോനു ഇപ്പോൾ പററിയ അബലം ഇതുതന്നെയാകുന്നു. ഞാൻ സത്യമേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള, ആ കാര്യത്തിൽ മേനോനാക്ഷേപവുമില്ല; അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള ആക്ഷേപം ഞാൻ 'തെരികൾ എഴുതി' എന്നുള്ളതല്ല; മറിച്ചു എന്റെ പ്രസ്താവ

നകൾക്കു തെളിവു മതിയായില്ലെന്നല്ല. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ കത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുമുണ്ട്. എന്റെ അഭിമാനവും അതുതന്നെയാണ്. ഞാൻ വേണ്ടിടത്തോളം തെളിവുകൾ അതതു സ്ഥലത്തുതന്നെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ മേനോനുള്ള ആക്ഷേപത്തിന്റെ സാരം “സത്യമായാലും അതു പരസ്യമായി പറഞ്ഞതു തെറ്റായെന്നാ”ണല്ലോ. ആ കാര്യത്തിൽ ഞാൻ എതിരാണ്. ഞാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം തെറ്റികളാണെങ്കിൽ നായർസമുദായത്തിലെ നടവടികൾ അങ്ങിനെയായതുകൊണ്ടു മാത്രമാണെന്നു രാമമേനോൻ സമ്മതിക്കുന്നു. അപ്പോൾ രാമമേനോൻ ഒരു ജഡ്ജിയോ, ഇവിടെ യുള്ളത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവൺമെന്റോ ആണെങ്കിൽ എന്നെ ജീവപര്യന്തം തടവിന്നോ, വധശിക്ഷയ്ക്കോ മറ്റോ ശിക്ഷിക്കുവാനുവദിക്കുവാനോ എന്നിൽ കണ്ടതായ കുറ്റം നായർസമുദായത്തിലുള്ള ‘തെറ്റി’ നടവടികൾ അതേവിധത്തിൽ തെളിവുസഹിതം പ്രസ്താവിച്ചുവെന്നതു മാത്രമാണ്. അത്തരം നടവടികൾ നായർസമുദായത്തിലില്ലെന്നോ, ഞാൻ പറഞ്ഞതു കളവാണെന്നോ, തെളിവു പോരെന്നുപോലുമോ അദ്ദേഹത്തിന്നാക്ഷേപമില്ലല്ലോ.

ഇനി മറ്റൊരുവിധം ആലോചിക്കുക. നാടുകടത്തലോ ജീവപര്യന്തം തടവോ മറ്റോ കുറ്റനിശ്ചയം അനുഭവിക്കുവാനുള്ള കുറ്റം എന്നിൽ പുത്തേഴൻ ആരോപിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സാധാരണ മര്യാദക്കാരായതന്നെ തക്കതായ തെളിവും കാരണവും കൂടാതെ മറ്റൊരാളിൽ കുറ്റം ചുമത്തുക പതിവില്ല; അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം അത് നുരുശതമാനം തെറ്റാകുന്നു. എന്നാൽ രാമമേനോനാണെങ്കിൽ എന്നിൽ കുറ്റം ചുമത്തുക മാത്രമല്ലാതെ യാതൊരു തെളിവും അവിടെ കാണിച്ചിട്ടില്ലെന്നതോ ഇരിക്കട്ടെ, തെളിവെന്താണെന്നു കാണിച്ചുതരുവാനായി—എന്റെ ഏതതു പുസ്തകങ്ങളിൽ ഏതേതു പേജുകളിൽ ഏതേതു വരികളാണു കുറ്റകരമെന്നു വ്യക്തമാക്കിത്ത

അവനായിത്തീർന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും അദ്ദേഹം അതിനു കൂട്ടാക്കിയില്ല. മാത്രമല്ല (വാദപ്രതിവാദത്തിനും) കൂടുതൽ എന്തെങ്കിലും പറയാനും ഒരുക്കമില്ലെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു; പോര, എനിക്ക് ഏതുതരത്തിലും അദ്ദേഹത്തെ ശിക്ഷിക്കാമെന്നു ധീരപ്പെട്ടുവെന്ന് തെളിയിക്കാനും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു! അപ്പോൾ എന്റെ പേരിൽ ആരോപിച്ച കുറ്റം ശുദ്ധമേ കള്ളക്കേസാണെന്നു, ഇങ്ങിനെ തെളിവു ചോദിച്ചേയ്യുമെന്നു അറിയാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെ കുറ്റം ചുമത്തിയതെന്നും, അതിനാലാണ് ചോദിച്ചിട്ടും തെളിവു തരാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറുക മാത്രമല്ല തെളിയിക്കാനും പറയുകയും ചെയ്യുന്നതെന്നും സ്പഷ്ടമല്ലേ? പെൻഷൻപറ്റാവുന്നതോളം കാലം ജയിച്ചുവെങ്കിലും അറിയുന്നതും അതിൽനിന്നു തെളിവ്, ന്യായം, മാധ്യസ്ഥ്യം എന്നിവയെപ്പറ്റി പറിച്ചതായ പാഠം ഇത്രമാത്രമാണെന്നല്ലെന്ന് വന്നതു? കാരസ്തരത്തിൽക്കൂടി പാലിലിട്ടാൽ കാലാന്തരം കയ്യെടുക്കുമെന്നോ! എന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ് പറയുക!

തെളിവു ചോദിച്ചപ്പോൾ കഴിഞ്ഞു, ഇളക്കം പന്തലിട്ടു. പിന്നീട് എന്തു ചോദിച്ചാലും മറുപടി അയക്കാതെ മൗനമെടുത്തു. ആരും ചോദ്യം ചെയ്തില്ലെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ കള്ളച്ചരിയുടെ എഴുതിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം കരുതിയുള്ള ചോദ്യം തുടങ്ങിയപ്പോൾ വിചാരിച്ചുവെന്നായി. തെളിവെല്ലാം അതതു സ്ഥലത്തുണ്ടെന്നോ, ഇനി തെളിവൊന്നും ആവശ്യമില്ലെന്നോ, തെളിവു ഹാജരാക്കിയാലും വായിക്കുകയല്ലെന്നോ വാദിക്കാനൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു കാര്യവുമില്ല. അതുകൊണ്ടുപിന്നെ വിചാരിച്ചു. അദ്ദേഹം കാണിച്ചു. നമ്മുടെ രാജമനോഹരത്തിൽ അവിടംകൊണ്ടൊന്നും അവസാനിപ്പിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം പിന്നെയും വാദിക്കുകയാണ്. തെളിവെല്ലാം പൂർത്തിയായി, ഇനിയാണു ആവശ്യമില്ല, അതിനാൽ ഒന്നും ചോദിക്കുകയും വേണ്ട, ചോദിച്ചാൽ

അദ്ദേഹം ഒന്നും പറയുകയുമില്ല, വിധിയും എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു. ഇത്രയും പറയാൻ ധൈര്യവും ചങ്കറപ്പമുണ്ടായത് അദ്ദേഹത്തിന്റെയോ ഗൃതതന്നെയാകുന്നു. ഇളകളം പെൻഷൻപററിയ ഒരു കാളേജുപ്രഫസർ മാത്രമാണ് ; പുത്തേഴനാണെങ്കിൽ പെൻഷൻപററിയ ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജിയാണല്ലോ. അവർ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസവും അതുതന്നെയാകുന്നു. ഈവിധം വിധിയെഴുതാൻ കഴിവുള്ള പെൻഷൻജഡ്ജിമാർ വേറെയുണ്ടാവില്ല. എന്നെ കുറിനമായി ശിക്ഷിക്കാൻ—നാടുകടത്തുകയോ ജീവപත්യം തടവോ അനുഭവിപ്പിക്കാൻ—അദ്ദേഹത്തിനധികാരമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ ജയിലിലല്ലാതെ ഞാൻ സ്വതന്ത്രനായി നടക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ഒന്നാം ക്ലാസ് മജിസ്ട്രേട്ടോ ഒരു പോലീസുമേധാവിയോ മറ്റൊരാൾക്കായിരിക്കുന്നതാണ് ജനങ്ങളുടെ ഭാഗ്യമായിരിക്കുന്നത്. അതുമല്ല കഷ്ടി ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റ് ന്യായമായ വിധം കുറയ്ക്കാനുൾക്കൊള്ളുന്നതിൽ അങ്ങനെയെങ്കിലും ഈ മഹാകുറക്കാരനെ—എന്നെ എന്നർത്ഥം—ശിക്ഷിപ്പിക്കാനെങ്കിലും ശ്രമിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷെ എന്തു ചെയ്യാം. ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റ് അങ്ങനെയൊരു ന്യായമായ വിധത്തിലൊന്നും പ്രവർത്തിക്കുകയില്ല. മറ്റൊരു ഗവണ്മെന്റിനൊക്കെണ്ട ഇവിടെ വന്നു എന്നെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ശിക്ഷിപ്പിക്കുമെന്നു വെച്ചാൽ ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റ് അതിനൊട്ടു സമ്മതിക്കുകയുമില്ല. അതല്ലെ എന്നു വിചാരം. “താൻ നാഴി കുറപ്പിക്കുകയുമില്ല, മോരിനു പോകുന്നവരെ കത്തുകയും ചെയ്യും” എന്ന പഴമൊഴിപോലേയാണു ഈ ഗവണ്മെന്റിന്റേയും സ്വഭാവം! എന്തു ചെയ്യാം? പുത്തേഴത്തിന്റെ കയ്യിൽ സകല ഭരണാധികാരവും അങ്ങു ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുക മാത്രമേ ഇനി ഇവിടെ ന്യായമായ വിധം കുറയ്ക്കാനുൾക്കൊള്ളുന്നതിനൊരു മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. ഈ പരമാർത്ഥം ഇനിയെങ്കിലും ഭരണകക്ഷിയായ കോൺഗ്രസ്സുകാർ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായ കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

പന്നെക്കെ ഇന്ത്യയിൽ രാജദ്രാഹത്തിന്നു ശിക്ഷിപ്പിച്ചു
 ഉവർ ഉളിവിൽപോയി പോണ്ടിച്ചേരി, ഗോവ, മാഹി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരിടത്തു ചെന്നു് അഭയം പ്രാപിക്കുകയും, അവിടെത്തന്നെ ജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിവന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അന്നൊക്കെ ഗോവ പോഷ്ഠഗീസുകാരായും, പോണ്ടിച്ചേരിയും മാഹിയും ഹ്രസ്വകാരായും രാജ്യമായിരുന്നതിനാൽ ഇന്ത്യാഗവണ്മെണ്ടിന്നു അവിടെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇവിടെ മി: മേനോൻ ജഡ്ജിയായിരിക്കുകയോ മേനോന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഗവണ്മെണ്ടുണ്ടായിരിക്കുകയോ ആണു ചെയ്തിരുന്നതെങ്കിൽ ഇന്നു് എന്തിന്നു അങ്ങിനെ രക്ഷപ്പെടാനുംകൂടി തരമില്ലാതെയോണു വരുമായിരുന്നതെന്നും, ജയിലിലല്ലാതെ എന്നെ പുറത്തുകാണുവാനോ ഇതെഴുതുവാനോ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ലെന്നും തീച്ചയാണല്ലോ

ഞാൻ ഇളങ്കുളത്തിന്റെ നമ്പൂരിശ്ശങ്കരൻമെന്ന പുസ്തകം ഏഴു തിയിട്ടുള്ളതു് ഇളങ്കുളത്തിനുള്ള ഒരു മറുപടിയായിട്ടാണു്; ഏതവെച്ചാൽ ഇളങ്കുളം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള അന്യായത്തിന്റെ ഒരു പത്രികയായിട്ടാകുന്നു. ഏതിനാൽ ആ പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി ഒരഭിപ്രായം പറയുന്നതിന്നു മുന്പായി അതിന്നു വിഷയമായ ഇളങ്കുളത്തിന്റെ പുസ്തകം—ആ പത്രികയ്ക്കു അടിസ്ഥാനമായ അന്യായവും—കൂടി ഒന്നു വായിക്കുന്നമെന്നു ഏതൊരു മനുഷ്യനും—രാമമോഹനോടികെ മറ്റൊരാൾക്കുവന്നു—തോന്നാതിരിയ്ക്കയില്ല. തന്റെ കുറ്റാരോപണം ശരിയായ മട്ടിലാവാൻ, അതിന്നു എതിർപ്പുണ്ടായാൽതന്നെ ശക്തി കുറയാൻകൂടിയും അതന്യായശൃമാകുന്നു. പക്ഷെ രാമമേനോൻ അതൊന്നും വായിക്കുകയല്ലെന്നു എന്തിന്നു പച്ചയായി ഏഴുതിയിരിക്കുന്നുവല്ലോ. പെൻഷൻജഡ്ജിയായേണ്ട, വിദ്യാഭ്യാസനായ വെറും ഒരു നാട്ടനായാൽകൂടി ഈവിധം ഏഴുതാൻ ചങ്കുറപ്പുണ്ടാകുമോ? ഇവി മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്നപക്ഷം ഇളങ്കുളത്തിന്റെ കേസിൽ പകരം

മായി ഞാൻ കൊണ്ടുവന്ന അന്യായമാണ് എന്റെ പുസ്തകം. ആ നിലയ്ക്കും രണ്ടും ഒന്നായെടുത്ത് കൂട്ടുചിചാരണചെയ്യാനും വീരോധമില്ല. ഇളങ്കുളത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ ഒന്നോ രണ്ടോ അല്ല; അഞ്ചരെണ്ണവുമല്ല— 18 പുസ്തകങ്ങളിലായി 250-ലധികം പ്രാവശ്യം നമ്പൂതിരിമാരെ അധീക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിധിയെഴുതുക മാത്രമല്ലാതെ ഒന്നിനുപോലും ശരിയായ തെളിവും അദ്ദേഹം കാണിച്ചിട്ടില്ല. തെളിവാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ഞാൻ സ്റ്റാമ്പുസഹിതം ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഇതേവരെ മറുപടി തന്നിട്ടില്ലെന്നു മുൻഅദ്ധ്യായത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തും. ഇളങ്കുളത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ—അഥവാ അവയെ ഞാൻ കണ്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ—ഞാനിങ്ങനെ മറുപടി എഴുതുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നില്ല.

ചില മനഷ്യരുടെ റൂഷി ടോച്ചുലൈററുപോലെയാണ്. അതിന്റെ വെളിച്ചംകൊണ്ടു് മുമ്പാക്കം മാത്രമേ കാണൂ. അവിടെ ശക്തിയായ പ്രകാശവുമുണ്ടു്. പക്ഷെ അതിനെക്കാണാൻ ടോച്ചു കൊണ്ടു സാധിയ്ക്കുകയില്ല. അതിന്നു വേറെ വിളക്കുകൊണ്ടു സാധിയ്ക്കൂ. പുത്തേഴത്തിന്റെ റൂഷിയും അതുപോലെയാണ്. അന്യന്റെ കുറവും കാണാനേ അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിയുള്ളൂ. തന്റെ കുറങ്ങളും കുറവുകളും കാണാൻ ആ കണ്ണുകൊണ്ടു കഴികയില്ല. ഒന്നാതരം ടോച്ചുതന്നെ!

എന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ ഏതെങ്കിലും സത്യമല്ലെന്നു മേനോൻ ആക്ഷേപമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഏതു സദസ്സിൽചെയ്തും അസത്യമില്ലെന്നു തെളിയിയ്ക്കാൻ ഞാനൊരുക്കമാണ്. മേനോൻ അതിന്നൊരുക്കമുണ്ടോ? പക്ഷെ ഒരു കാര്യംകൂടി ചെയ്യണം. ഇളങ്കുളം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ആരോപണങ്ങൾ മുഴുവനും കള്ളക്കേസുകളാണെന്നു ഞാൻ പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ഒരു സദസ്സിൽ കൊണ്ടുവന്നു ആ കാര്യത്തെപ്പറ്റി ചോദിയ്ക്കാൻ എന്നി

യുടെ സന്ദർശനാക്കിത്തരണമെന്നെയുള്ള. എന്റെ പുസ്തകങ്ങളിലെ പ്രസ്താവനകളിൽ വ്യാജമാണെന്നു തെളിയുന്ന ഭാരോ സംഗതിയുടെ ന്യായമായ പരിഹാരം ചെയ്യാൻ ഞാനൊരുക്കമാണ്. ഇളങ്കുത്തിന്റെ പ്രസ്താവനകളിലും വ്യാജമാണെന്നു തെളിയുന്നവയുടെ അതുപോലെ പരിഹാരം ചെയ്തിട്ടില്ലാമെന്നു അദ്ദേഹം എല്ലുകയേ വേണ്ട. ഒരാൾ—പുത്തേഴത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ—തെറിപറയുന്നു; പക്ഷെ സംഗതി പരമാത്മമാണ്; അതിൽ അദ്ദേഹത്തിനുപോലും ആക്ഷേപമില്ല. മറ്റൊരാൾ ഒന്നാംതരം സാഹിത്യഭാഷയിലാണ് എഴുതുന്നത്. പക്ഷെ അതിലെ കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ കള്ളച്ചരിത്രങ്ങൾ കെട്ടിച്ചമച്ചുണ്ടാക്കിയതാകുന്നു.

ഇളങ്കുളം കുന്നത്തുപിള്ള ശങ്കരപ്പിള്ള എന്ന ആളാണെന്നു (ഉടുത്ത ഭ്രാന്തനാണെന്നു) പുത്തേഴത്തിനു നമ്മതമാണല്ലോ. ഇനി അദ്ദേഹം പുസ്തകങ്ങളെഴുതുന്നപക്ഷം നമ്പൂതിരിമാരെ—ആരേയുംതന്നെ—ശങ്കരപ്പിള്ളയില്ലെന്നും, ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പുസ്തകങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും ഇനിയൊരു പതിപ്പ് അടിയുണ്ടെന്നപക്ഷം അതിലെ ശങ്കരങ്ങളെല്ലാം നീക്കംചെയ്യാമെന്നും അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു സമ്മതിപ്പിക്കാൻ പുത്തേഴത്തിനു കഴിയുമോ? അതിന്നു തയ്യാറുണ്ടോ?

ശങ്കരവും സ്തുതിയും വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള കഴിവ് അദ്ദേഹത്തിന്നില്ല. അതിനാൽ അതു മറ്റൊരുകേൾപ്പും പറഞ്ഞുകൊടുത്തേ പാറൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് ശങ്കരങ്ങളുടെ പട്ടിക തയ്യാറാക്കണം. രാമമേനോനു ശങ്കരമാണെന്നു ബോധ്യമുള്ളതു മാത്രം അതിൽ ചേർത്താൽ മതി; അതിന്നു വേറെ മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ വേണമെന്നില്ല; എനിയുടെ പറയാനുള്ളതുകൂടി കേട്ടിട്ടു വേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചുള്ള. അതിന്നു നിങ്ങൾ തയ്യാറുണ്ടോ? ഞാനതിന്നൊരുക്കമാണ്. പുത്തേഴത്തിനു സൗകര്യമില്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടമുള്ള ഒരു പ്രതിനിധിയെ നിശ്ചയിച്ചാൽ മതിയല്ലോ. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം എന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ പുത്തേഴത്തിനു 'തെറി'

യായിത്തീരുന്നതിന്റെ പട്ടിക തയ്യാറാക്കാനും, ഇതിന്റെ പതിപ്പിടയ്ക്കുന്നപക്ഷം അതെല്ലാം നീക്കംചെയ്യാനും എനിക്കു സന്തോഷമാണ്. ഇളങ്കുളത്തിനുള്ള മറുപടിയിൽ മാത്രമല്ലാതെ ഞാൻ ആരേയെങ്കിലും അധിക്ഷേപിച്ചതായി—മി: മേനോന്റെ ഭാഷയിലാണെങ്കിൽ തെറ്റിപ്പറഞ്ഞതായി—കാണുകയില്ല അതിനാൽ മേൽ പറഞ്ഞ കാര്യം ഇളങ്കുളത്തിനേക്കാണ്ടു സമ്മതിപ്പിച്ചാൽ പിന്നെ മേലിൽ അധിക്ഷേപിയ്ക്കുന്നതിലേയ്ക്കു പ്രത്യേകമായ ഒരു കരാർ ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

ഇളങ്കുളത്തിന്നു ഞാനെഴുതിയ മറുപടിപ്പുസ്തകത്തിലാണ് പെൻഷൻജഡ്ജിയവർകൾ 'തെറ്റികൾ' കണ്ടെത്തിയതെന്നോർമ്മയുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങളിലുള്ള ശങ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും ഒരസ്വപരസം ഈ മേനോൻ പരസ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അദ്ദേഹം 'ഉടുത്ത ഭ്രാന്തനാ'ണെന്നു മേനോനു സമ്മതമാണല്ലോ. അങ്ങിനെ അസ്വപരസം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ അർത്ഥം അവയിൽ ആക്ഷേപാഹവമായിട്ടൊന്നും രാമമേനോനു തോന്നിയിട്ടില്ല എന്നതു മാത്രമല്ല? കഠിനശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമാകത്തക്ക വലിയ കുറ്റം എന്നിൽ ചുമത്തിയ സ്ഥിതിയ്ക്കു മുഴുവായ ഭാഷയിലെങ്കിലും ഇളങ്കുളത്തിന്നു ഒരു ഉപദേശം കൊടുക്കാതിരുന്നതാണോ മറ്റോയെന്നോ? അത് പക്ഷപാതമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണ്?

അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ ഒരു പരിശോധിയ്ക്കാൻ ഒരുങ്ങാത്തതിന്റെ കാരണം വ്യക്തമാണ്. അതിന്നു തയ്യാറായാൽ ഏന്റെ ആരോപണങ്ങളെല്ലാം സത്യമാണെന്നു കുറച്ചുകൂടി വ്യക്തവും പരസ്യവുമായിത്തീരുകയേ ചെയ്യൂ. ന്യായാനുയങ്ങളെയും സത്യംസത്യങ്ങളെയും പരിശോധിയ്ക്കാനോ തെളിവു കാണിയ്ക്കാനോ കൂട്ടാക്കാതെ ശുണ്ണിയെടുക്കുന്നതിന്നു വേറെ കാരണമെന്താണ്? ആരായാലും ആരുടെ ചേരിലായാലും ഒരു കുറ്റം ആരോപിച്ചാൽ അതിനുള്ള തെളിവു കാണിയ്ക്കേണ്ടതല്ലേ? ഏതിൽതെളിവു ഹാജരാക്കി അയാ

മുടി നിരപരാധിത്വം തെളിയിക്കുന്നല്ലാതെ പറയുമോ? വിധി പറയുക മാത്രമല്ലാതെ വിധിന്യായമോ തെളിവോ ചോദിച്ചാൽ കൂടി പറയാതിരിക്കുകയും, പറയാൻ തയ്യാറല്ലെന്നു വ്യക്തമായി എഴുതുകയും ചെയ്യാൻ ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജിയല്ല ഗ്രാമം മുൻസിപ്പലിലും ഡെപ്യൂട്ടി മേജർ തയ്യാറാകുമോ?

ഇനി അദ്ദേഹം 26-6-63-ൽ അയച്ച കത്തിലെ ചില വാചകങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാം. ഞാൻ 26-3-63-ൽ അയച്ച എഴുത്തിൽ മി: മേനവനോട് ഒരു കാര്യം മാത്രമേ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. അത് അദ്ദേഹം എന്നിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള കിരത്തിന്നു അടിസ്ഥാനമായ തെളിവെന്താണെന്നുമാണല്ലോ. ആ വിവരം മാത്രം അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടില്ല. അതിന്നു കഴിവോ ഇഷ്ടമോ ഇല്ലെങ്കിൽ അതു മാത്രം എന്നെ അറിയിച്ചാൽ മതിയായിരുന്നു. അതിന്നു മേനോനവർകൾക്കു സമയവും സൗകര്യവും മറ്റുമുണ്ടോ എന്നെന്നും ഞാൻ ചോദിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ; എന്തിനായിത്തീർത്താവാശ്യമായി. പിന്നെ എന്തിനാണിതൊക്കെ എഴുതിയത്.

അതിരിയ്ക്കട്ടെ. രാമമേനോൻ എന്നെക്കുറിച്ചു പരിഭ്രമമില്ലെന്നെഴുതിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്നു എന്നെപ്പറ്റി പരിഭ്രമമില്ല എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെ എന്തിനാണ് ഇങ്ങിനെ എഴുതിയത്? അദ്ദേഹം അത്രയ്ക്കു ധീരനാണെന്നു പണ്ടേ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. “അധികസ്യ അധികം ഫലം” എന്നുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ ആ ധീരൻ എന്നെ എഴുതി ഭാർമ്യപ്പെടുത്തിയതിൽ തെറ്റില്ല; അതിന്നു നന്ദിയുണ്ട്. പക്ഷെ അങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഞാനതൊന്നും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. രാമമേനോൻ ഒരു ഭീരുവെന്നെന്നും എന്നെപ്പറ്റി പേടിച്ചു വിറച്ചുകൊണ്ടാണു കഴിയുന്നതെന്നും ഇതെല്ലാം വീഡ്യപറച്ചിലാണെന്നുമാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

സം. ദേഹം വിറയ്ക്കാനേയും ഹൃദയം പിടയ്ക്കാനേയും ആ പെൻഷൻജഡ്ജിന്റെ എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു 10 മിനിറ്റുകളിലും നില്പുവാൻ കഴിയുമോ എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുകയും, ഉൾക്കൊള്ളിയിൽ ഇങ്ങനെ വീമ്പിളക്കത്തെ അതെന്നു കാണിച്ചുതന്നാമെന്നു ഞാൻ വെല്ലുവിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ ഞാൻ രാമചന്ദ്രനോടെ ശിക്ഷിപ്പാൻ കൊതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അതിനു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുവാദം കിട്ടാതെ അങ്ങനെ ശിക്ഷിക്കുന്നതു മൂർഛയുണ്ടാക്കും. അനുവാദം ചോദിച്ചാൽ തരമോ എന്നു നിശ്ചയമില്ലാത്തതിനാൽ ചോദിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെടാതെ കൂടുതലായൊരു ചെയ്തിരുന്നു. ഈ വിഷയം മനസ്സിലാക്കുകയും ചോദിക്കാനിട വരുത്താതെ ദയപൂർവ്വം അനുവാദം തരികയും ചെയ്തതിൽ സന്തോഷിക്കുകയും, ഈ ദശദശത്തിനു പ്രത്യേകം നന്ദി പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

പുത്തേഴത്തിനു ഉദ്യോഗം കൊടുത്തത് ഗവണ്മെന്റാണെന്നും, തക്ക യോഗ്യതയില്ലാത്തവർക്ക് ഉദ്യോഗം കൊടുത്തത് ഗവണ്മെന്റാകയാൽ ആ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം കുറ്റക്കാരനല്ലെന്നും പറയുന്നു. “കിട്ടുന്നതെല്ലാം വാങ്ങുക” എന്ന സമ്പ്രദായം മറുപടിക്കാൻ യോജിച്ചതല്ല. തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും തക്ക യോഗ്യതയും അവകാശവുമുള്ളത് മാത്രമേ മറുപടിക്കാവുന്ന സത്യസന്ധന്മാർ സ്വീകരിക്കുകയുള്ളൂ; അല്ലാത്തതു് ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ് ചെയ്യാൻ. രാമചന്ദ്രനോടു അർഹത പോരെന്നു അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം അതിന്റെ അപരാധം അദ്ദേഹത്തിന്നുതന്നെയാകുന്നു. അല്ലാതെ എന്തിനാണു ഗവണ്മെന്റിൽ കുറ്റം ചുമത്തുന്നത്? മേനവന്റെ യഥാർത്ഥ യോഗ്യത ഗവണ്മെന്റിനേക്കാൾ കൂടുതൽ അറിവു അദ്ദേഹത്തിനല്ലെ ഉള്ളതു്? അതിനാൽ ഗവണ്മെന്റ് കാര്യം വേണ്ടതുപോലെ ഗ്രഹിക്കാതെ ഉദ്യോഗം തന്നപ്പോൾ നിരസിക്കുകയല്ല ഈ പുത്തേഴൻ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു്? അതിനാൽ ഉദ്യോഗം തന്നതിൽ ഗവണ്മെന്റ്

ണ്ടിന്നല്ല, അതു സ്വീകരിച്ചതിൽ മേനോനിലാണ് ആ അപരാധം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. രാമമേനോനിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു കുറവു ചുമത്തി ശിക്ഷിക്കാനാണു ഗവണ്മെണ്ടു ഭാവിക്കുന്നതെന്നും, ആ സമയത്ത് താൻ നിദ്ദോഷിയാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നുറപ്പുണ്ടെന്നു മറിയ്ക്കട്ടെ. എന്നാൽ ഒന്നും പറയാതെ ആ ശിക്ഷ സ്വീകരിച്ചുവോ? മി: മേനോൻ നിദ്ദോഷിത്വം തെളിയിച്ച് ശിക്ഷയിൽനിന്നു ഒഴിവാവാൻ ശ്രമിച്ചാതിരിയ്ക്കുമോ? അവനവനു തക്ക യോഗ്യതയില്ലെന്നു ബോധ്യമുള്ളപക്ഷം അതുപോലെ ഈ ഉദ്യോഗവും തൃജിയ്ക്കയല്ലെ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു്? പുത്തേഴൻ ജഡ്ജിയാവാൻ യോഗ്യനല്ലെന്നു അദ്ദേഹംതന്നെ അമ്മതിച്ചിരിയ്ക്കയെന്നല്ലോ. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു 'എക്സ്പാട്ടി ജഡ്ജി'യാണെന്നു ഞാൻ സംശയിച്ചതിൽ തെറ്റില്ലെന്നു തീച്ചയാണ്.

കൊള്ളരുത്തത്തവനെ ജഡ്ജിയാക്കിയതിൽ ഗവണ്മെണ്ടിനെ കുറപ്പെടുത്തുകയും, അതിന്നു ഗവണ്മെണ്ടിനെ അധീക്ഷേപിയ്ക്കുകയും ചെയ്യാനാണല്ലോ മേനോൻ ശിപാശ്ചെയ്യുന്നത്. അല്ലാതെ താൻ ആ ഉദ്യോഗത്തിന്നു അർഹനാണെന്നും, തന്റെ ഭൗദ്യോഗികകാലത്ത് വഷളത്തങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും തെളിയിയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. അതിന്റെ കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്നു അതിന്നു സാധ്യമല്ലെന്നുതന്നെ തീച്ചയാണല്ലോ. സംഗതി പരമാർത്ഥമാവാമെന്നിരുന്നാൽക്കൂടി ആജ്ഞപത്രംതൊടെ ഇങ്ങിനെ തുറന്നുപറയുന്നവർ അധികമുണ്ടാകയില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഇത്രയ്ക്കു നിസ്സഹായതയാണുള്ളതെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നമില്ല. ആ കാര്യത്തിൽ എനിയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തോടു സഹതാപമേയുള്ളു.

II പുത്തേഴത്തിന്റെ അധിക്ഷേപം

കുന്നുകുളം,

18__7__'63.

ശ്രീ, പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോനവർകൾക്ക്,

തൃശ്ശൂർ.

നിങ്ങളുടെ 'കാഴ്ചപ്പാടുകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 250-ാം പേജിൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നുവല്ലോ. "തൃശ്ശൂരിലെ അഡീഷണൽ ജഡ്ജിയായിരിക്കുമ്പോൾ അവിടുത്തെ ഒരു പ്രമുഖവക്കീലിന്റെ വിദ്വേഷത്തിന്നു പാത്രമാകേണ്ടിവന്നു. തക്ക കാരണവും ന്യായവും കാണിച്ചുകൊണ്ടാണെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്തമ വിശ്വാസത്തെ ചോദ്യംചെയ്തുകൊണ്ട് ഒരു ജഡ്ജിമെണ്ടോ, ഓർഡറോ എഴുതേണ്ടിവന്നു. അടികൊണ്ടു സപ്പതെന്റപ്പോലെ ക്ഷുഭിതനായ അദ്ദേഹം പടംവിരുത്തി ചീറ്റിക്കൊണ്ട് ആ ഭാഗം റദ്ദാക്കിക്കിട്ടുന്നതിന്നായി എന്റെ പേരിൽ ഹൈക്കോർട്ടിൽ ഒരു ഹജ്ജികൊടുത്തു. ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. അത് ഒരു 'റിപ്പോർട്ട്' കേസാണ്." ഈ പ്രസ്താവന ആരെക്കുറിച്ചാണ്? ആ വക്കീലിന്റെ പേരുവിവരം അറിവുതരുവാൻ താല്പര്യപ്പെടുന്നു. മാത്രമല്ല നിങ്ങൾ ജഡ്ജിയായിരിക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങിനെ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റു വക്കീലന്മാരുടെ പേരുകൾക്കൂടി അറിയുവാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്. അതും എഴുതിയയയ്ക്കാനഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. മറുപടി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്,

സപന്തം കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്.

കുന്നംകുളം,
25_7_63.

ര. ര. ശ്രീ.

പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോൻ അധർകരക്കു്, തൃശ്ശൂർ.

18_7_63_ൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ദൈവത്തെയെഴുതിയതും അതിന്നു ഇതുവരെ മറുപടി കണ്ടില്ല. അതിനാൽ അതിന്റെ പകുപ്പ് ഇതൊന്നിച്ചയക്കുന്നു. എന്റെ എഴുത്ത് നിങ്ങളുടെ നിങ്ങളുടെ മറുപടി എന്നിങ്ങനെ കിട്ടാതെ പോയതാവാം ഇതിന്നു കാരണമെന്നു കരുതുന്നു. ഏതായാലും അങ്ങിനെ വരുത്തേണ്ട വിചാരിച്ചാണു് ഈ എഴുത്തു രജിസ്ട്രിയെഴുതുന്നതു്. നിങ്ങളുടെ മറുപടി രജിസ്ട്രിയെഴുതുന്ന അയക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 70_ചൈസസ്റ്റാമ്പൊട്ടിച്ചു എന്റെ മേൽവിലാസം എഴുതിയ ഒരു ലക്കോട്ടു് ഇതിലടക്കം ചെയ്യണമുണ്ടു്. എന്നു, മറുപടി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്.

കാണിച്ചയ്ക്കു് ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു്. (ഒപ്പ്)

(18_7_63_ൽ അയച്ചു എഴുത്തിന്റെ പകുപ്പ്)

കുന്നംകുളം,
30_7_63.

ര. ര. ശ്രീ

പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോൻ അധർകരക്കു്, തൃശ്ശൂർ.

18_7_67_ൽ ഞാൻ നിങ്ങളെയെഴുതുന്ന ഇതുവരെ മറുപടി അയക്കാത്തതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. മയ്യാദക്കാലം നഷ്ടമില്ലാത്ത ഉപകാരം ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുക പതിവില്ല. നിങ്ങളുടെ ആ കാര്യത്തിൽ വൈമുഖ്യം കാണുന്നതു പരിതാപകരമാണു്! ഇപ്പോൾ ഈ കത്തയക്കുന്നതു മററൊരാൾക്കുതന്നെയാകുന്നു.

നിങ്ങൾ തൃശ്ശൂർ അഡീഷണൽ ജഡ്ജിയായിരുന്ന കാലത്ത് ഒരു വിധിനായത്തിൽ അഡ്വോക്കേറ്റ് ശ്രീ. പി. കെ. സുബ്രഹ്മണ്യ തുരവർകൾക്കു അപമാനകരമായ വിധത്തിൽ എന്തോ എഴുതിയെന്നും, അദ്ദേഹം അതിനെപ്പറ്റി ചീഫ് കോട്ടിൽ ആക്ഷേപം ബോധിപ്പിച്ചുവെന്നും, ആ ഭാഗം റിക്കോർട്ടിൽനിന്നു നീക്കംചെയ്യാൻ ചീഫ് കോട്ട് കല്പിച്ചുവെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതു വാസ്തവമാണോ? അല്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഏതായാലും ആ സംശയം തീർക്കണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ട്; അതിന്നു എന്തൊരു നല്ലതു നിങ്ങളോടുകൂടി ചോദിക്കുകയാണല്ലോ. അതിനാൽ ആ കേസിലൂടെ സത്യാവസ്ഥ എന്താണെന്നു ദേവമായി എഴുതിയതായാൽ താല്പര്യപ്പെടുന്നു. നിങ്ങൾക്കു നഷ്ടമൊന്നുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഈ ഉപകാരം ചെയ്യാതിരിക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്വാസം. മറുപടി രജിസ്ട്രാചെയ്തയയ്ക്കുന്നതിന്നു 70-പൈസയുടെ സ്റ്റാമ്പൊട്ടിച്ച് എന്റെ മേൽവിലാസം എഴുതിയ ഒരു കവർ ഇതിലടക്കം ചെയ്യുന്നതാണ്. എന്ന്,

കാണിച്ചയ്ക്കൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

കിന്നംകുളം,
ര. ര. ശ്രീ, 6-8-63.

പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോനവർകൾക്ക്, തൃശ്ശൂർ.

ഞാൻ 30-7-63-ൽ നിങ്ങൾക്കു രജിസ്ട്രാചെയ്തയച്ച എഴുത്തിന്നു മറുപടി അയയ്ക്കാത്തതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. മറുപടിക്കുള്ള സ്റ്റാമ്പുവെച്ചിട്ടും ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതെന്താണ്? പക്ഷെ ഇനി മറുപടി തന്നിട്ടാവശ്യമില്ല. അനേകപ്രകാരം ആ സംഗതിയെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മമായും പരിപൂർണ്ണമായും എനിക്ക് റിയാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ മറ്റൊരു സംഗതി അറിയാനാണു ഈ എഴുത്തയയ്ക്കുന്നത്.

നിങ്ങൾ തൃശ്ശൂർ ജഡ്ജിയായിരിക്കുമ്പോൾ എത്ര വക്കീലന്മാരെ ഇതുപോലെ അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടു്? വളരെപ്പേരെ അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു് വർത്തമാനം. പ്രാപ്തിയും കഴിവുമുള്ള നല്ല വക്കീലന്മാരെയെല്ലാം ഇതുപോലെ ആക്ഷേപിക്കുക എന്നതു് നിങ്ങളുടെ ഒരു സ്വഭാവമാണെന്നു കേൾക്കുന്നു. അധികമാരും അങ്ങിനെ ചെയ്തയില്ലെന്നു എനിക്കറിയാം. പക്ഷെ നിങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സംശയത്തിന്നു തികച്ചും കാരണമായിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നിലധികം വക്കീലന്മാരെ നിങ്ങൾ ജഡ്ജ്മെണ്ടിൽ അധിക്ഷേപിച്ചതായി തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യരവർകളുടെ ആക്ഷേപത്തെ സ്വീകരിച്ചു് നിങ്ങൾ അധിക്ഷേപമായി എഴുതിയ ഭാഗം റിക്കാട്ടിൽനിന്നു നീക്കംചെയ്യാൻ ഹൈക്കോർട്ടു് കല്പിച്ചുവല്ലോ. അതു് ഫുൾബഞ്ചു വിധിയുമാകുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആക്ഷേപം നൂറുശതമാനം ഫലവത്തായിട്ടുണ്ടു്. നിങ്ങളുടെ 'കാലപ്പാടുകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 250-ാം പേജിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു് "ഒരു പ്രമുഖവക്കീൽ ഒരു ഹരിജി കൊടുത്തു...ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല" എന്നാണു്താനും. അപ്പോൾ അതു് സുബ്രഹ്മണ്യയ്യരല്ലെന്നും വേറെ ഒരാളാണെന്നും, അങ്ങിനെ നിങ്ങളുടെ ആക്ഷേപത്തിന്നു രണ്ടു പ്രമുഖവക്കീലന്മാർ ലക്ഷ്യമായിട്ടുണ്ടെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇപ്പോൾ എനിക്കു് ആ പ്രമുഖവക്കീലിന്റെ പേരും കേസുനമ്പ്രം അറിയാം. ഈ സംഗതിയ്ക്കുവേണ്ടി 18-7-63-ൽ മറുപടിയുള്ള സാമ്പുസഫീതം ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഇതുവരെ അറിവുതന്നിട്ടില്ലല്ലോ.

അതിന്നു പുറമെ (1) ശ്രീ. ടി. കെ. നരായണയ്യർ, (2) ശ്രീ. ആർ. പി. പി. അയ്യർ എന്നീ രണ്ടു വക്കീലന്മാരെക്കൂടി നിങ്ങൾ ജഡ്ജ്മെണ്ടിൽ അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അവർ രണ്ടുപേരും അപ്പീലിൽ ആക്ഷേപിച്ചുവെന്നും, രണ്ടുപേരുടേയും ആക്ഷേപം സ്വീകരിച്ചു് അവരെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ ചെയ്തതായ പ്രസ്താവനയെ റിക്കാട്ടിൽ

നീന്നു നീക്കംചെയ്യാൻ കല്പിച്ചുവെന്നും, നിങ്ങൾ ചറെറ തോറതു കൊണ്ടാണ് ആ കേസ്സുകളെപ്പറ്റി കാഴ്ചപ്പാടുകളിൽ ഒന്നും പറയാതെ വീട്ടുകളഞ്ഞതെന്നും അറിവായിട്ടുണ്ട്. എന്തിനുള്ള അതിന്റെ വിവരം സൂക്ഷ്മമായും പരിപൂർണ്ണമായും അറിയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നതിനാൽ ആ കേസ്സുകളുടെ നമ്പ്രംകൾ അറിയിച്ചുതരണം.

അവരവൾ ഉററത്തിന്നും അഭിമാനത്തിന്നും വകയുള്ള കാര്യങ്ങളെ ആത്മപ്രശംസയോടെ പറയുകയും, അപമാനമോ കുറച്ചിലോ ഉള്ള സംഗതികളെ മനഃപൂർവ്വം മൂടിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതു സാധരണ ലോകസ്വഭാവമാണ്. നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഫലമുണ്ടാവാതിരുന്ന ആ പ്രമുഖവക്കീലിന്റെ കാര്യം അഭിമാനത്തോടെ എടുത്തുപറയുകയും, നൂറുശതമാനം വിജയംവരിച്ചു—അഥവാ നിങ്ങൾക്കു തോൽവി പററിയാ—പി. കെ. സുബ്രഹ്മണ്യയുരവർകളുടെ കേസു മറച്ചുവെയ്ക്കുകയും (അഥവാ മിണ്ടാതിരിയ്ക്കുകയും) ആണല്ലോ ചെയ്തത്. അതിനാൽ നിങ്ങൾ ഇതുപോലെ പല വക്കീലന്മാരെ അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടാവുമെന്നും, വക്കീലന്മാർ ജയിച്ചതെല്ലാം മറച്ചുവെയ്ക്കുകയും നിങ്ങൾ ജയിച്ചതു മാത്രം കൊട്ടിപ്പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നതെന്നും വിശ്വസിച്ചാൽ തെറ്റില്ല.

ഒരാൾ ഒരിയ്ക്കൽ മോഷ്ടിച്ചതായി തെളിഞ്ഞാൽ മതി പിന്നെ അയാൾ മോഷ്ടിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ ശരിയാണെന്നു വിശ്വസിയ്ക്കൂ. അയാളല്ല എന്നു തെളിയുന്നതുവരെ അയാളുടെ പേരിലുള്ള ചാഞ്ച് പോവുകയില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങളാണെങ്കിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം പ്രമുഖന്മാരായ വക്കീലന്മാരെ ജഡ്ജിമെന്റിൽ അധിക്ഷേപിച്ചതായി തെളിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നുവല്ലോ. ഞാൻ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളോടു ഇങ്ങിനെ ചോദിയ്ക്കുന്നത് ആ കാരണത്താലാകുന്നു. അതിനാൽ മറിച്ചു തെളിയിക്കുന്നതുവരെ അതു വാസ്തവമാണെന്നല്ലാതെ വിശ്വസിയ്ക്കുവാൻ തർമ്മില്ല. അതിനാൽ ഒട്ടാകെ നിങ്ങൾ എത്ര വക്കീലന്മാരെ ഇങ്ങനെ അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിവരംകൂടി—കൃത്യ

മായിട്ടില്ലെങ്കിൽ മൊത്തമായിട്ടെങ്കിലും തല്ലാലം ഉടനെ—ഏഴതി അയയ്ക്കാൻ താല്പര്യപ്പെടുന്നു. മറുപടി രജിസ്ട്രാചെയ്യയയ്ക്കുന്നതിന്നു 70-പൈസ സ്റ്റാമ്പൊട്ടിച്ചു എന്റെ മേൽവിലാസമെഴുതിയ ഒരു ലക്കോട്ട് ഇതൊന്നിച്ചയയ്ക്കുന്നുമുണ്ട്.

എന്നും, സ്വന്തം

കാണിപ്പയ്യൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

കുന്നംകുളം,

23—8—63.

ശ്രീ പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോൻ അവർകൾക്ക്,

പെൻഷൻ ഡി. ജഡ്ജി, തൃശ്ശൂർ.

നിങ്ങളുടെ 'കാഴ്ചപ്പാടുകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 250-ാം പേജിൽ ഒരു പ്രമുഖവക്കീലും നിങ്ങളുമായി അസുഖകരമായ വിധത്തിൽ നടന്നതായ ഒരു കഥ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. പിന്നീട് അതിനെപ്പറ്റി എന്തോ ഒരു പ്രസ്താവന നിങ്ങൾ 'എക്സ്പ്രസ്സിൽ' പ്രസിദ്ധംചെയ്തതായി കേൾക്കുന്നു. അതിന്റെ വിവരം അറിയാനായി എക്സ്പ്രസ്സ് പത്രാധിപരവർകൾക്ക് ഞാൻ 16—8—63-ൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതിയെഴുതുക.

കുന്നംകുളം,

16—8—63.

ര. ര. ശ്രീ

പത്രാധിപരവർകൾക്ക്, എക്സ്പ്രസ്സ്, തൃശ്ശൂർ.

പുത്തേഴത്ത് രാമൻമേനോനവർകളുടെ 'കാഴ്ചപ്പാടുകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ 250-ാം പേജിൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിട്ടുണ്ടല്ലോ

“തൃശ്ശൂരിലെ അധീഷ്ഠനൻ ജഡ്ഢിയായിരിയ്ക്കുമ്പോൾ അവിടുത്തെ ഒരു പ്രമുഖവക്കീലിന്റെ വിദ്വേഷത്തിന്നു പാത്രമാകേണ്ടിവന്നു. തക്ക കാരണവും ന്യായവും കാണിച്ചുകൊണ്ടാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്തമവിശ്വാസത്തെ പോറ്റുംവെയ്ക്കുകൊണ്ട് ഒരു ജഡ്ഢിമെങ്ങോ, ഓർഡറാ എഴുതേണ്ടിവന്നു. അടികൊണ്ടു സപ്പറത്തെപ്പോലെ ക്ഷുഭിതനായ അദ്ദേഹം പടം വിരുത്തി ചീറ്റിക്കൊണ്ടു് ആ ഭാഗം റദ്ദാക്കിക്കിട്ടുന്നതിനായി എന്റെ പേരിൽ ഫൈക്കോട്ടിൽ ഒരു ഫജ്ജി കൊടുത്തു. ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. അതു് ഒരു റിപ്പോർട്ടു് കേസാണു്.” പുസ്തകം പ്രസിദ്ധംചെയ്തതിനു ശേഷം അധികം താമസിയാതെ അതിനെപ്പറ്റി എന്തോ ഒരു പ്രസ്താവന അദ്ദേഹം ‘എക്സ്പ്രസ്സിൽ’ പ്രസിദ്ധംചെയ്തതായി അറിയുന്നു. (1) ആ ലക്കം ഒരു കോപ്പി വില തന്നാൽ എനിയ്ക്കു അയച്ചുതരുവാനുണ്ടാകുമോ? (2) ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഇവിടെനിന്നു ഒരാളെ അയയ്ക്കുന്നപക്ഷം ഫയൽ പരിശോധിച്ചു് ആ ലക്കം കണ്ടുപിടിക്കുന്നവർക്കു കയ്യും, ആ ഭാഗം അവിടെ ഇരുന്നു പകർത്തിയെടുക്കാൻ സൗകര്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാമോ? വിചരത്തിന്നു മറുപടി തരുവാൻ അഭ്യർത്ഥിയ്ക്കുന്നു. എന്നു,

K. S. നമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

ഇതു് എഴുതിയതു് ഡബ്ബിൾകാർഡിലായിരുന്നു; എന്നിട്ടും ഇതുവരെ മറുപടിപോലും അയച്ചില്ല. ആ ലക്കം നിങ്ങളുടെ കൈവശത്തിലുണ്ടാവണമല്ലോ. അതിനാൽ ഞാൻ പത്രാധിപരവർകളോടു് ആവശ്യപ്പെട്ട കാര്യം സാധിച്ചിച്ചുതരണമെന്നു് നിങ്ങളോടഭ്യർത്ഥിയ്ക്കുന്നു. അഥവാ അതു് നിങ്ങളുടെ കൈവശത്തിലില്ലെങ്കിൽ പത്രാധിപരെക്കൊണ്ടു് ഈ ആവശ്യം സാധിച്ചിച്ചുതരണമെന്നും അപേക്ഷിയ്ക്കുന്നു. ഇനി എക്സ്പ്രസ്സ് പത്രാധിപരെപ്പറ്റിയും കുറച്ചു പറയുവാനുണ്ടു്.

ആരാധാലും ആരെപ്പറ്റിയായാലും ആക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ അതിന്നു ഒരു മറുപടി പറയാൻ പത്രസ്ഥലം അനുവദിക്കുക എന്നതു മറ്റൊരു മാത്രമാണ്; അതു പത്രധർമ്മമാണല്ലോ. എന്നാൽ എക്സ്പ്രസ്സ് പത്രാധിപർ അതിന്നു വിപരീതമായിട്ടാണ് എന്റെ നേരെ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്! 1963 മാച്ച് 10-ാംന-യിലെ എക്സ്പ്രസ്സിലെ ഒരു ലേഖനത്തിൽ നിങ്ങൾ എന്നെപ്പറ്റി ആക്ഷേപിച്ചെഴുതിയിരുന്നവല്ലോ. ആ ഭാഗത്തിന്നു മറുപടിയായി ഞാൻ ഏപ്രിൽ 10-ാംന- “പുത്തേഴത്തിന്റെ വിധി” എന്ന ഒരു ലേഖനം അതീലേയ്ക്കുയക്കുകയുണ്ടായി. അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ലക്കം രണ്ടു കോപ്പി എനിക്കുയച്ചുതന്നുവാനായി 16-പൈസ സ്റ്റാമ്പ് അടക്കം ചെയ്യുകയും, പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താത്തപക്ഷം അതു തിരികെ അയച്ചുതന്നുവാനാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ചിന്നിട്ടു വിവരമൊന്നും അറിയാത്തതിനാൽ അറിവുതന്നായി ഏപ്രിൽ 24-ാംന- ഒരു ഡബ്ബിംഗ്കാർഡും അയക്കുകയുണ്ടായി; മറുപടിപോലും കിട്ടിയില്ല. അതിനുശേഷം ആ ലേഖനം മടക്കിത്തന്നായി 6-6-63-ൽ ഞാൻ ഒരഴുത്തും കൊടുത്ത് പ്രത്യേകം ഒരാളെ അയച്ചു. എന്നിട്ടും അത് കൊടുത്തു ചില്ല. ആ ലേഖനം വേണമെങ്കിൽ എക്സ്പ്രസ്സ് ആഫീസിലന്വേഷിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കു കാണാമല്ലോ. അതിന്നു പുറമെ ‘പുത്തേഴത്തിന്റെ ആക്ഷേപം’ എന്ന തലവാചകത്തിൽ മറ്റൊരു ലേഖനം 1-7-63-ൽ എക്സ്പ്രസിന്നുയക്കുകയുണ്ടായി. അതും മുമ്പു പറഞ്ഞതോളത്തന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താത്തപക്ഷം മടക്കിയയക്കുവാൻ 20-പൈസ സ്റ്റാമ്പുയച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അതും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തില്ല. ഇന്നുവരെ തിരികെ അയച്ചിട്ടില്ല. (ഈ ലേഖനവും പത്രമാഫീസിലുള്ളതിനാൽ ഇപ്പോൾ അയക്കുന്നില്ല). ഇതെല്ലാം അപരസാദര്യം പത്രധർമ്മത്തിന്നു യോജിക്കാത്തതാണെന്നു കാര്യത്തിൽ നിങ്ങൾക്കും വാദമുണ്ടാവില്ലല്ലോ. എന്നാൽ എക്സ്പ്രസ്സ്

സ്സുകാർ ഇങ്ങിനെയെല്ലാം ചെയ്യുന്നത് മറകക്ഷി നിങ്ങളായതുകൊണ്ടാണെന്നും, നിങ്ങളുടെ സ്വാധീനശക്തിയാണതിന്നു അവരെ നിബ്ബന്ധിതരാക്കുന്നതെന്നുമാണു എന്റെ അറിവ്. ആരായാലും ആ രേപ്പറ്റിനായാലും ശരി, തന്റെ മര്യാദയ്ക്കും ധർമ്മത്തിന്നും വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് തെറ്റാണല്ലോ. ഉത്തമചൈതന്യമാർത്തന്നെ അതിനെ എതിർക്കുകയല്ലാതെ അനുകൂലിക്കുകയുമില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു വീട്ടിൽ കവച്ചുകാർ കയറിയാൽ—അവർ തന്റെ വിരോധികളാണെന്നിരുന്നാൽക്കൂടി—കവച്ചുകാരെ എതിർത്ത് വീട്ടുകാരെ രക്ഷിക്കുവാനല്ലെ ആരും ശ്രമിക്കുക പതിവ്. മറിച്ച് കവച്ച് നടത്താൻ ആരെങ്കിലും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ? എന്നാൽ നിങ്ങളാണെങ്കിൽ ഈ അപമര്യാദയായ അധർമ്മം ചെയ്യാൻ അനുകൂലിക്കുക മാത്രമല്ല അതിന്നായി അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും നിബ്ബന്ധിക്കുകകൂടിയും ചെയ്യുന്നുവല്ലോ! അതു കഷ്ടമല്ല! നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള ചൈതന്യമാർക്കു ഇത് മര്യാദയാണോ? ഈ കേസിൽ എന്റെ സ്ഥാനത്തു നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു പത്രാധിപരുടെ മേൽ നിങ്ങളേക്കാൾ സ്വാധീനശക്തിയുള്ള മറെറാരാളുമാണെന്നു വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ നിങ്ങളാക്കത്താണു തോന്നുക? അതുതന്നെയല്ല നിങ്ങൾ ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു്? ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഈ നിലപാടെടുത്തത് നിങ്ങൾക്കു ഭൂഷണമല്ല. അത് നിങ്ങൾക്കു ചീത്തപ്പേരിന്നേ കാരണമാകൂ. അതിനാൽ നിങ്ങളുടെ സ്വാധീനശക്തി ഉപയോഗിച്ച് അവരെക്കൊണ്ടു പത്രാധർമ്മത്തെ ശരിയായ വിധം അനുസരിപ്പിക്കണമെന്നും, ആ ലേഖനങ്ങൾ എക്സ്പ്രസ്സിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടെന്നും, ഈ കാര്യത്തിൽ എന്റെ പേരിൽ എന്തെങ്കിലും പിഴയുണ്ടെങ്കിൽ വേണ്ടവിധം ഉപദേശം തരണമെന്നും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ഈയിടയിൽ എഴുതുകയുണ്ടെന്നും നിങ്ങൾ മറുപടി അയക്കുന്നില്ലല്ലോ. മറുപടിയുള്ള സാമ്പയച്ചിട്ടും മറുപടി എഴുതുന്നില്ല;

ആ സ്റ്റാമ്പു മാത്രം തിരികെ അയയ്ക്കുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ! ഇതെന്തു സമ്പ്രദായമാണ്? ഈ എഴുത്തിനെങ്കിലും മറുപടി അയയ്ക്കാതെ തിരിയ്ക്കിയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

എന്നും, സ്വന്തം

കാണിച്ചയ്ക്കൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

കുന്നംകുളം,

27-8-63.

ര. ര. ശ്രീ.

പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോനവർകൾക്കു്, തൃശ്ശൂർ.

6-8-63-ാം- ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു് റജിസ്ട്ര് ചെയ്തയച്ച എഴുത്തു വാങ്ങാതെ മടക്കുകയാണല്ലോ ഉണ്ടായതു്. നിങ്ങളെ അ വശ്യം അറിയിക്കേണ്ടതും മറുപടി കിട്ടേണ്ടതുമായ കാര്യമായതി നാൽ ആ എഴുത്തുതന്നെ വീണ്ടും 12-8-63-ലും, വേറെ മറെഴുത്ത് 23-8-63-ലും റജിസ്ട്ര് ചെയ്യാതെ അയയ്ക്കു യുണ്ടായി. എന്റെ എഴുത്താണെന്നറിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ വീണ്ടും മടക്കിയേയ്ക്കുമോ എന്ന സംശയത്താലാണ് ആ രണ്ടെഴുത്തുകളും എന്റെ മേൽവിലാസം ഇല്ലാത്ത കവറിലും നിങ്ങളുടെ മറ്റൊരു മേൽവിലാസത്തിലും എഴുതിയതു്; അതു രണ്ടും നിങ്ങൾ വാങ്ങി യല്ലോ; മറുപടി കിട്ടിയിട്ടില്ല; കിട്ടുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

എന്റെ എഴുത്താണെന്നറിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ ചാങ്ങമോ അ മവാ വീണ്ടും മടക്കുമോ എന്നറിയാൻവേണ്ടി മാത്രമാണ് എന്റെ മേൽവിലാസം എഴുതിയ ലക്കോട്ടിൽ ഈ എഴുത്തുയയ്ക്കുന്നതു്. ഇതു നിങ്ങൾ വാങ്ങിയെങ്കിൽ മേലിലും ഇതുചാലെ എഴുതാമല്ലോ. അല്ലെങ്കിൽ മുൻപറഞ്ഞ എഴുത്തുകൾപോലെ സൂത്രം പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരും. 12-ാം-ന-യിലേയും 23-ാം-ന-യിലേയും എഴുത്തുകൾക്കു മറുപടി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്,

കാണിച്ചയ്ക്കൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

കുന്നംകുളം,

ശ്രീ.

13-11-63.

പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോൻവർകൾക്ക്, തൃശ്ശൂർ.

തൃശ്ശൂരിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന 'എക്സിപ്രസ്സ്' പത്രത്തിന്റെ 1959 ഡിസംബർ 15-ാം-നും ചൊവ്വാഴ്ചയിലെ ലക്കത്തിൽ നിങ്ങൾ താഴെ ചേർന്ന പ്രകാരം ഒരു കുറിപ്പു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ.

“കോഴപ്പാട്”ലെ ഒരു നോട്ടക്കുറിപ്പ്

തൃശ്ശൂർ, ഡിസംബർ 14.

പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോൻ എഴുതുന്നു. എന്റെ 'കോഴപ്പാടുകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ 250-ാം ഭാഗത്തു് 13-ാം വരിയിൽ 'ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല' എന്നൊരു കൊച്ചുവാചകമുണ്ട്. അത് ഭാഷക്കേടായിപ്പോയതും തെറ്റാണു്. 'അത് ഫലിച്ചു' എന്നാണു് ശരിയെന്നായിരിക്കുന്നതു്. അത് ഒരു റിപ്പോർട്ട് കേസാണെന്നു അവിടെത്തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു്, ഉത്തമചിശ്വാസ്യമായി സംഭവിച്ചു തെറ്റാണെന്നു സ്ഥിരമാണു്. 34 കൊച്ചിൻ എന്ന ലോ റിപ്പോർട്ടിൽ നോക്കിയാൽ കുറ്റത്തിന്റേയും ശിക്ഷയുടേയും വിശദീകരണങ്ങളും പശ്ചാത്തലവും കാണാവുന്നതാണു്. ഈ ഭാഷ തെറ്റാറിന്നു വ്യസനസമേതം മാപ്പുചോദിക്കുകയും അത് തിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.”

ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശവും ആവശ്യവും എന്താണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. നിങ്ങൾ 'കോഴപ്പാടുകൾ' എഴുതുമ്പോൾ അപ്രതീക്ഷിതമായി ഒരു തെറ്റു പറയുകയും അത് തിരുത്തുകയുമാണു് ഉദ്ദേശമെങ്കിൽ, ആ കാര്യം ടി. പുസ്തകത്തിൽതന്നെ ശുദ്ധിപത്രം ചേർക്കുകയാണു വേണ്ടതു്; അതത്യാവശ്യവുമാണു്. എന്നാൽ ഇന്നു

വരെ നിങ്ങൾ അങ്ങനെ ചെയ്തില്ല. അതിന്റെ കാരണമെന്താണ്? പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം അതിനു മുമ്പ് പുസ്തകം വാങ്ങിയിട്ടുള്ളവർക്കു മാത്രമാണല്ലോ. എന്നാൽ ആ പുസ്തകം പുറത്തുവന്നതിനു ശേഷം നിങ്ങൾ ആ പ്രസ്താവന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി എന്താണു് ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ ആകയാൽ അന്നുള്ള പുസ്തകം കുറച്ചു പേർ മാത്രമേ വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടാവൂ. കോട്ടപ്പാടുകളിൽ ഇന്നുവരെ ശുദ്ധപത്രം ചേർക്കാതിരിയ്ക്കേ അതു പെട്ടെന്നു് എക്സ്പ്രസ്സിൽ മാത്രം അങ്ങനെ ഒരു കുറിപ്പ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താക്കുമ്പോൾ അതിൽ എന്തൊ വ്യാജമായ ഒരു ഭൂതഭേദമുണ്ടെന്നു വ്യക്തമായിത്തോന്നുന്നുണ്ടു്. ദയവായി ഒരു വിശദീകരണം മൂലം ഈ സംശയം തീർത്തുതരുവാൻ ദൃഷ്ടിയിരുത്ത.

എന്നു്, കോണിപ്പള്ളൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു്. (ഒപ്പു്)

രാമചന്ദ്രനോൽ പി. കെ. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർവർക്കളെ മാത്രമേ ജഡ്ജിമെണ്ടിൽ അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവെന്നും, കോട്ടപ്പാടിലെ 250-ാം പേജിൽ ഒരു പ്രമുഖവക്കീലിന്റെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതു് അബലത്തിൽ പററിപ്പോയ തെറ്റാണെന്നും, 1959 ഡിസമ്പർ 15-ാം-നാളിലെ എക്സ്പ്രസ്സിൽ അദ്ദേഹം അതു തിരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും ഒരു സ്റ്റേറ്റിംഗിൽ എന്തെ അറിയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അതു എന്തൊ ഒരു സൂത്രവും വ്യാജമായിരിയ്ക്കുമെന്നു വിചാരിയ്ക്കാൻ വഴിയുണ്ടുള്ളു. അങ്ങനെ തിരുത്തുന്നപക്ഷം മുൻകരുതിൽ എഴുതിയതുപോലെ ആ പുസ്തകത്തിൽത്തന്നെ ഒരു ശുദ്ധപത്രം ചേർക്കുകയല്ലെ പതിവു്? സേരായ ആ മാറ്റം വീട്ടു് ഏതെങ്കിലും ഒരു പത്രത്തിൽ വല്ലതുമൊക്കെ എഴുതുന്നതെന്തിന്നാണു്? മാനുവൽക്കുറിപ്പു് അധിഷ്ഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഇതുപോലെ അതു കൂട്ടവും കുറിയുമാവാമെന്നും, അങ്ങനെ വേണ്ടിവന്നാൽ നിഷേധിയ്ക്കാൻ വഴിയുണ്ടാവണമെന്നു ആദ്യംത

നെ കരുതിക്കൂട്ടി ചെയ്തതായ സൂത്രമാണെന്നു മല്ലാതെ എങ്ങിനെ വീശപസിസ്താനാണു്?

ഇതിന്നുദാഹരണമായി ഒരു ജ്യോത്സ്യന്റെ കഥയുണ്ടു്. ഒരു രോഗപ്രശ്നം വെച്ചുവെന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. ചില പ്രതിവിധികളെല്ലാം നിശ്ചയിയ്ക്കുകയും, അതുകൾ ചെയ്താൽ സുഖപ്പെടുമെന്നു വിധിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ആരും കാണാനിടയില്ലാത്ത വല്ല മുക്കിലും മൂലയിലും—ചുമരിനേലോ മറ്റോ—‘രോഗം മാറില്ല’ എന്നു ആരും കാണാതെ എഴുതിപ്പോരുകയും ചെയ്യും. രോഗം മാറിയാൽ ജ്യോത്സ്യൻ പറഞ്ഞതൊത്തു. മരിച്ചുപോയെങ്കിലോ; “ദീനം അസാധുമാണെന്നു്” എന്നിങ്ങുറിയുമായിരുന്നു. അതു് നേരിട്ടു പറയാനുള്ള മടികൊണ്ടു പറയാതിരുന്നതാണു്. ഈ പരമാർത്ഥം ഇന്നു ചുമരിനേൽ അന്നേ ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്” എന്നും പറയും. പരിശോധിച്ചാൽ ആ എഴുത്തു കാണമല്ലോ; ജ്യോത്സ്യൻ കേമനുമായി! അതുപോലെ രാമമേനോൻ കരുതിക്കൂട്ടി ചെയ്തതായ ഒരു സൂത്രം മാത്രമാണതു്. അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ പുസ്തകത്തിൽതന്നെ ശുദ്ധപത്രം ചേർക്കാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണു്? ഇതിനുള്ള സമാധാനം മേനോനെക്കൊണ്ടു പറയിയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഈ തിരുത്തു് ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയാണെന്നു വിചാരിയ്ക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. അതിന്നു മറ്റൊരനുഭവം പറയാം. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ ‘തോട്ടത്തിൽ നാരായണൻനായർ’ എന്നൊരു നാട്ടുകാര്യസ്ഥൻ കാണ്ണിപ്പയ്യൂരുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ കള്ളക്കേസുണ്ടാക്കി അന്യന്മാർ തമ്മിൽ അടിച്ചിപ്പിച്ചും ദ്രവ്യവഹാരം ചെയ്തമാണു് അയാൾ ജീവിച്ചിരുന്നതു്. അയാളെ സഹായിയ്ക്കാൻ ചില കൂട്ടുകാരുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ അമ്മയ്ക്കോ അയാളുടെ കൂട്ടുകാരായ വല്ലവർക്കുമോ സ്വന്തം കയ്യക്ഷരത്തിൽ മേൽവിലാസം എഴുതി മറുവശത്തു് ഒന്നും എഴുതാത്ത കാർഡ് തന്റെ സിൽബന്തികളെ

അയച്ച് നിശ്ചിതദിവസത്തിൽ എറാനുകളും, തിരുവനന്തപുരം, കോഴിക്കോട് മുതലായ ദൂരപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു പോസ്റ്റ് ഓഫീസുകളും. അതിന്റെ പ്രയോജനം മുഴുവൻ എനിക്കു നിശ്ചയമില്ലെങ്കിലും ഉദാഹരണത്തിന്നു ഒരു പരയാം. തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു അത് പോസ്റ്റ് ഓഫീസിലേക്കു ദിവസം 1138 രൂപ 10-ാം അയാൾ 100-കു കടംവാങ്ങി നോട്ടെഴുതിക്കൊടുക്കുന്നു. സംഖ്യ തീക്കാതെ അന്യായം കൊടുക്കുന്നു. ആ കാർഡ് തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നാണ് പോസ്റ്റ് ഓഫീസിൽനിന്നു വിചാരിയ്ക്കുക. മറുവശത്തേയ്ക്കു കയറിയീ. തിരുവനന്തപുരം, 1137 എടവം 10-ാം-ക്ക് (1963 മെയ് മാസം 24-ാം-). ഞാൻ 2-ാം- വീട്ടിൽനിന്നു പോന്നിട്ട് 4-ാം-യേ ഇവിടെ എത്തിയുള്ളൂ. കാര്യം മുഴുവൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. നാലു ദിവസംകൂടി ഇവിടെ താമസിയ്ക്കേണ്ടിവരും. അവിടെ മഴ പെയ്താൽ വീതയ്ക്കു താമസിയ്ക്കരുത്. പത്തായത്തിന്റെ താക്കോൽ മേൽപടിമേൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. കൃഷിപ്പണി അമാന്തംവരാതെ നടത്താൻ രാമനെ എല്ലിയ്ക്കണം. ഞാൻ 15-ാം-യ്ക്കു എത്തുകയുള്ള എന്ന് പ്രിയപ്പെട്ട അമ്മയ്ക്ക് മകൻ നാരായണൻ (ഒപ്പ്). താൻ നോട്ടെഴുതിയിട്ടേ ഇല്ലെന്നും അന്നു താൻ തിരുവനന്തപുരത്തായിരുന്നുവെന്നും വാദിയ്ക്കും; സ്വന്തം കയ്യക്ഷരത്തിൽ എഴുതിയ ഈ കാർഡും ഹാജരാക്കും! എന്തു ചെയ്യും? ഇതുപോലെ സ്വന്തം കയ്യക്ഷരത്തിൽ മേൽവിലാസം എഴുതിയതും, മറുവശത്തു ഒന്നും എഴുതാത്തതും, ഓരോ വിളംബരമെന്നുനിന്നു പോസ്റ്റ് ഓഫീസിലേയ്ക്കുമാത്രം പല കാർഡുകളും അയാൾ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടൊക്കെ എന്താണു പ്രയോജനമെന്നെനിയ്ക്കുവാനുണ്ടു; എന്തെങ്കിലും കള്ളപ്രയോജനം കണ്ടിട്ടാണങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതെന്നു കാര്യത്തിൽ സംശയമുണ്ടോ? അതുപോലെ രാമമേനോൻ ഈവിധമെല്ലാം ചെയ്യുന്നതെന്നിന്നാണെന്നു എനിയ്ക്കുവാനുണ്ടു; അതു അദ്ദേഹത്തിന്നു പരയാൻ കഴിയും. എന്തെങ്കിലും ഒരു സൂത്രപ്രയോഗത്തിന്നുവേണ്ടിയോ

യിരിയ്ക്കും അങ്ങിനെ ചെയ്തെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമുണ്ടോ? അതേ എനിയ്ക്കു ചോദിക്കുന്നുള്ളു.

ഇനി ആ തിരുത്തിയിരുന്നെന്ന് നമുക്കൊന്നു പരിശോധിപ്പിക്കുക. “...ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല എന്നൊരു കൊച്ചുവാചകമുണ്ട്.അത് ഫലിച്ചു എന്നാണെഴുതേണ്ടിയിരുന്നത്...” ഇവിടെ ‘ഫലമുണ്ടായില്ല’ എന്നെഴുതിയത് തെറ്റിപ്പോയതാണെന്നും ‘ഫലമുണ്ടായി’ എന്നാണെഴുതേണ്ടിയിരുന്നതെന്നും പറയുന്നു. “എനിയ്ക്കു ഭേദവും വന്നു, ഞാനവന്റെ അടുക്കലയ്ക്കോടിപ്പോന്നു ചെയ്തത് രണ്ടടി കൊടുത്തു” എന്നെഴുതുക. അത് ആക്ഷേപമായപ്പോൾ അയാൾ അതിനെ തിരുത്തുന്നു; എന്തിനെ? ‘രണ്ടടി കൊടുത്തു’ എന്നുള്ള തെറ്റിപ്പോയതാണെന്നും, അതു ‘രണ്ടടി കൊടുത്തില്ല’ എന്നു തിരുത്തിവായിയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നും! നന്നായിപ്പോയിരുന്നത്! അങ്ങിനെ തിരുത്തിയാൽ വായിയ്ക്കേണ്ടതിങ്ങിനയാകും.

“എനിയ്ക്കു ഭേദവും വന്നു; ഞാൻ അവന്റെ അടുക്കലയ്ക്കോടിപ്പോന്നു ചെയ്തത് രണ്ടടി കൊടുത്തില്ല.” എത്ര ഭംഗിയായ വാചകമാണ്. ഇങ്ങിനെ എഴുതാൻതന്നെയായിരിയ്ക്കും ആദ്യം വിചാരിച്ചിരുന്നതെന്നും, ‘രണ്ടടി കൊടുത്തു’ എന്നു മാത്രമാണ് തെറ്റിപ്പോയതെന്നും ഈ വാചകം വായിച്ചാൽ സ്പഷ്ടമല്ലേ? അതുപോലെ ആ പ്രമുഖ വക്താവിന്റെപ്പറ്റി പറഞ്ഞ ഭാഗവും തിരുത്തി വായിച്ചുനോക്കുക. “.....ഫലമുണ്ടായി.” എത്ര ഭംഗിയായിരിയ്ക്കുന്നു! ആദ്യം എഴുതാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു ഇങ്ങിനെതന്നെയായിരിയ്ക്കാനേ വഴിയുള്ളൂ. എഴുതുമ്പോൾ കൈത്തൊറ്റ വന്നതുതന്നെയോവണമത്. പ്രഫ് പരിശോധിയ്ക്കുമ്പോഴും ആ തെറ്റുകണ്ടെത്തിയില്ല. പുസ്തകം പുറത്തായ ശേഷം മാത്രം ഉടനെ അതു കണ്ടെത്തി! അതൊക്കെ ചരമാർമ്മമല്ലാതെ വരില്ല. പക്ഷെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു എന്തുകൊണ്ടാണു ശുദ്ധിപത്രം ചേർത്തിരുന്ന

ഇം രാമമേനോൻ ഇതിനു മറുപടി പറയാത്തതിൽനിന്നും ഈ വ്യോജമാണെന്ന വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഈവക സമ്പ്രദായങ്ങളെ കാണുമ്പോൾ എന്താണ് പറയേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതാകുന്നു. ഇതൊരു പുതിയ ടൈപ്പാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അമേരിക്കയിലെ സാക്ഷാൽ ഹോഡ്കമ്പനി ക്ലാക്ക് ഒരിയ്ക്കൽ ഒരു തെറ്റുപറ്റിയതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എടുത്തു വശത്തു സ്റ്റിയറിങ് (left hand driving) ആയ കറേ കാറുകൾ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു കയറിക്കയറ്റി. ഇവിടെ ഇറക്കുമതി (import) ചെയ്യുമ്പോൾ ഇവിടുത്തെ ഏജൻസി പറഞ്ഞപ്പോഴേ ഈ അബദ്ധം അവരറിഞ്ഞുള്ളു. അവിടുത്തെ കയറുമതി (export) കാരണം പറ്റിയ ഒരു കൈത്തൊറ്റായിരുന്നു അത്. അതുപോലെ ഈ രാമമേനോൻ മദ്ധ്യകേരളത്തിലല്ല, തെക്കൻതീരവിതരണകേന്ദ്രത്തിൽ—തീരവനന്തപുരത്ത് ഇളകളത്തിനു സമീപംതന്നെ—ജനിയ്ക്കുണ്ടായ ആളായിരുന്നുവെന്നും, ബ്രഹ്മാവീണ പറ്റിയ ഒരു കൈത്തൊറ്റാണു അദ്ദേഹം മദ്ധ്യകേരളമായ തൃശ്ശൂരിൽ ജനിയ്ക്കുവാൻ കാരണമെന്നുമാണ് ഞാൻ ഊഹിയ്ക്കുന്നത്. അല്ലാതെ ഇവിടങ്ങളിൽ ഇത്തരം മനുഷ്യർ ഇതുവരെ അധികമൊന്നും ജനിച്ചതായി കാണുകയില്ല.

‘വടക്കീലന്മാരെ അധഃപതനപിഷ്ടുന്ന ജഡ്ഡി’ എന്നു പുത്തഴത്ത് രാമമേനോനെപ്പറ്റി ചണ്ടേ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി കൂടുതലായി അന്വേഷിക്കുകയോ അറിയുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല; അതുകൊണ്ടാവശ്യമുണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. ഈപ്പാൾ “കുപ്രസിദ്ധ തെറിപ്പന്തകളുടെ കർത്താവായ സാക്ഷാൽ കാണിപ്പയ്യൂർ” എന്നദ്ദേഹം എന്നെ വിശേഷിപ്പിച്ചു. അതിനുള്ള തെളിവു അവിടെ കാണിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഞാനെത്ര ചോദിച്ചിട്ടും പറയാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വടക്കിൽശങ്കരങ്ങളെപ്പറ്റി അന്വേഷി-

ഷീശകളും സത്യാവസ്ഥ അറിയാൻ വേണ്ടി അദ്ദേഹത്തോടു കൂടി ചോദിക്കുകയുമാണല്ലോ ഞാൻ ചെയ്തത്. തദ്ദേശങ്ങളിലെല്ലാം കേവലം മൗനമവലംബിക്കുകയല്ലാതെ അവയെ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടില്ല. അപ്പോഴദ്ദേഹം എന്റെ പേരിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ആരോപണം വ്യാജമാണെന്നും, അതിന്നു തെളിവില്ലെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ കണ്ടെത്തിയ കുറ്റങ്ങൾ (വക്കീൽശങ്കരങ്ങൾ) സത്യങ്ങളാണെന്നും, നിഷേധിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണമതാണെന്നും സ്പഷ്ടമായല്ലോ. ഇതിലധികമൊന്നും എനിക്കു വശമില്ല. അതിനാൽ “വക്കീലന്മാരെ അധിക്ഷേപിക്കുന്ന ജഡ്ജി എന്നു കൂവ സിദ്ധനായ സാക്ഷാൽ പുത്തേഴത്ത് രാമമനോൻ സർവ്വോൽക്കഷേണ വർത്തിപ്പുകാക!”.

ശകാരസാമന്തൻ

എ.സി. വേണുഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ.

ഇളങ്കുളം തുടച്ചുയായി നമ്പൂതിരിമാരെ അധീക്ഷേപിക്കുന്നതിന്നു 'ഇളങ്കുളത്തിന്റെ നമ്പൂരിശ്ശങ്കരം' എന്ന പേരിൽ ഞാനൊരു മറുപടി എഴുതി. ആ മറുപടിപ്പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയശേഷം അധികം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പ് അതിന്നു മറുപടിയായി മറെറൊരു പുസ്തകം തിരുവങ്ങാട്ടു കൃഷ്ണകുറുപ്പ് എന്നയാൾ എഴുതി വരുന്നതായി ആദ്യമെ ഞാനറിഞ്ഞിരുന്നു. അതാണു 'നാണകെട്ട കാണിപ്പയ്യൂർ നായർസ്ത്രീകളുടെ നേരെ' എന്ന പുസ്തകം. പക്ഷെ അത് പുറത്തുവന്നപ്പോൾ അതിൽ കൃഷ്ണകുറുപ്പിന്റേതായി ഒരു വതാരിക മാത്രമേ ചേർത്തിരുന്നുള്ളൂ. ഗ്രന്ഥകർത്താവായി അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നത് 'എ.സി. വേണുഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ B. A.' എന്നാണ്. ആ പുസ്തകമെഴുതുന്ന കാര്യത്തിൽ കുറുപ്പ് നമ്പ്യാരെ പലവിധത്തിൽ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു.

എന്റെ പുസ്തകം ഇളങ്കുളത്തിനുള്ള മറുപടിയായതാൽ അതിനെ 'എതിർത്തുകൊണ്ടു' ഒരു മറുപടി എഴുതുന്നപക്ഷം ഇളങ്കുളത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ശരിയാണെന്നും എന്റെ മറുപടി തെറ്റാണെന്നും സ്ഥാപിക്കുവാൻ വേണ്ടതു്. അഥവാ ഇളങ്കുളത്തിന്റെ ആരോപണങ്ങൾ തെറ്റാകയാതെന്നായിരിക്കട്ടെ, അവയെ എതിർത്തുകൊണ്ടു് ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ന്യായങ്ങളും തെളിവുകളും അടിസ്ഥാനമുള്ളവയോ, ഇളങ്കുളത്തിന്റെ പ്രസ്താവനകളെ

നിരാകർണ്ണപ്പെടാൻ പര്യപ്തങ്ങളായവയോ അല്ലെന്നെങ്കിലും സ്ഥാപിക്കുന്നല്ലെ ശ്രമിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്

“മരുമക്കത്തായം നമ്പൂതിരിമാർ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി പണച്ചിലവു കൂടാതെ ഭാര്യസുഖമനുഭവിപ്പാൻ വേണ്ടി - സൃഷ്ടിച്ചതാകുന്നു. അത് ജന്മിതപമാകുന്ന ദുരധികാരം കാരണം ബാധാപ്തമായി സൃഷ്ടിച്ചതാണ്; പാതിവ്രത്യം വേണ്ടെന്നു വിധിച്ചതും ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടാനാണ്; കെട്ടുകല്യാണം ഏല്പുത്തീയതും അതിനുവേണ്ടിയാകുന്നു.” ഈ ആരോപണങ്ങൾക്കുള്ള മറുപടിയാണ് എന്റെ പുസ്തകം. അവയെപ്പറ്റിയൊന്നും അദ്ദേഹം സ്പർശിച്ചിട്ടേയില്ലതാനും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനത്തിന്നു അതൊന്നും വിഷയമാക്കിയിട്ടില്ല; ആ പുസ്തകമഴുതാനുള്ള ആക്ഷേപവിഷയം ഇതാണ്. “അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം മുഴുവനും നായർസമുദായത്തിന്റെ ആത്മാഭിമാനത്തെ ചോദ്യംചെയ്തുകൊണ്ടും ആ സമുദായത്തിൽപ്പെട്ട മുഴുവൻ സ്ത്രീകളുടേയും ചാരിത്രത്തെപ്പറ്റി അതിനീചമായ വിധത്തിൽ അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചും കെട്ടിച്ചമച്ചു വാചകങ്ങളാണ്.”¹ “മുങ്ങിയെടുത്ത പുസ്തകത്തിന്നു മറുപടി കൊടുക്കുവാനാണു ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.”² വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാരുടെ മകളുടെ മകനും ഒരു ബി. എ.-ക്കാരനുമായ ഒരു നായർ ഇത്രയും അസംബന്ധങ്ങൾ (വിഷയം എന്തെങ്കിലുമാവാട്ടെ) എഴുതിയതിൽ എനിക്കു കുറച്ചുനുകവ തോന്നി. എന്റെ പുസ്തകത്തിൽ വ്യാജമാ തെറ്റോ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം എന്നോട് വിശദീകരണം ആവശ്യപ്പെടാം. അതിന്നും പുറപ്പെടാതെ ഇങ്ങനെ എഴുതിയതിനാലാണ് എനിക്കു ദയതോന്നിയത്. ഏതായാലും അദ്ദേഹവുമായി ഒരു പരിചയപ്പെടണമെന്നും ആ പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ

¹ “നാണുകെട്ട കാണിച്ചയൂർ നായർസ്ത്രീകളുടെ നേരെ”

—പേജ് 11,

²

„

„

„ —പേജ് 21.

ചോദിച്ചറിയാനെന്നും ആഗ്രഹമുണ്ടായി; പക്ഷെ ആലോചിച്ചപ്പോൾ മേൽവിലാസം കിട്ടിയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകം അച്ചടിച്ച പ്രസ്താവനകൾക്ക് മേൽവിലാസം ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഞാൻ 23-10-1962-ൽ ഒരു ഡബ്ബിംഗ് കർമ്മം ചെയ്തു. മറുപടി കിട്ടിയില്ല. അങ്ങനെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഗോവയിലുണ്ടെന്നു ആരോ പറഞ്ഞു. പരീക്ഷാർത്ഥം നമ്പൂതിരിമാരും മരുമക്കത്തായവും എന്നു ഞാനെഴുതിയ ഒരു പുസ്തകം ബുക്കുപോസ്റ്റായി എ.സി. വേണുഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ, ബി.എ., മമ്മഗോവ എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ മടക്കശീതിയടക്കം രജിസ്റ്റ് ചെയ്ത് 1962 സെപ്റ്റംബർ 14. 0. 00- അയച്ചു. ബുക്കുപോസ്റ്റ് വാങ്ങി, മടക്കശീതി കിട്ടി. പിന്നെ 6-12-'62-ൽ സമുദായമൈത്രി എന്ന പുസ്തകവും, 27-12-'62-ൽ നായന്മാരുടെ പൂച്ചപരിതം 1-ാം ഭാഗവും, 14-1-'63-ൽ ഒരേഴുത്തും, 15-1-'63-ൽ നായന്മാരുടെ പൂച്ചപരിതം 2-ാം ഭാഗവും * മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം രജിസ്റ്റ് ചെയ്തതു. രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ രണ്ടാമത്തെ മറ്റൊരാൾ നെയ്യും മടക്കശീതിയും കിട്ടി. 2-ാം ഭാഗം മാത്രം മേൽവിലാസക്കാരനെ കണ്ടില്ലെന്നും പറഞ്ഞു മടങ്ങിപ്പരികയാണുണ്ടായത്. എഴുതയച്ചതിന്റെ പിറ്റേന്നാണല്ലോ 2-ാം ഭാഗം രജിസ്റ്റ് ചെയ്തതു. എഴുത്തു കൈപ്പറ്റാനും പുസ്തകം മടങ്ങിപ്പരാനും കാരണം എഴുത്തു കിട്ടിയ വേലം അദ്ദേഹം സ്ഥലം വിട്ടതുകൊണ്ടാണെന്നു ഏതായാലും ആ എഴുത്തു വായനക്കാരനിൽനിന്നുണ്ടെന്നു എന്നിങ്ങനെ തോന്നുകയാൽ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

* "നമ്പൂതിരിമാരും മരുമക്കത്തായവും" — (0-75)

"സമുദായമൈത്രി" — (1-25)

"നായന്മാരുടെ പൂച്ചപരിതം" 1-ഉം, 2-ഉം ഭാഗങ്ങൾ — (2-ക. വീതം). ഈ പുസ്തകങ്ങൾ പഞ്ചാംഗം പുസ്തകശാലയിൽനിന്നും കിട്ടുന്നതാകുന്നു.

കുന്നംകുളം,

മ. ര. ര. ശ്രീ,

13—1—'63.

വേണുഗോപാലൻനമ്പ്യാർ അവർകൾക്ക്,

മൺഗോപ.

“എനിക്ക് നിങ്ങളെ പരിചയമില്ല. നിങ്ങളുടെ “നാണക്കേടുകൾ കണിപ്പതുകൾ നായർസ്ത്രീകളുടെ നേരെ” എന്ന പുസ്തകം മുഖേനയാണ് നിങ്ങളെ അറിയുവാനിടയായത്. ആ കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് സന്തോഷമുണ്ട്.

നായന്മാരിൽനിന്നു നമ്പൂതിരിമാർക്ക് ശകാരം കേൾക്കേണ്ടി വരുന്നത് ഒരു പുത്തരിയല്ല. മുമ്പ് ഒരു പ്രളയമായ നായർ, വിസ്ഫീയായ ഒരു രാജാവിനെ കാണുവാൻ ചെന്നു. “എനിക്ക് വേണ്ടതുപോലെ ആചാരം പറയുവാനറിഞ്ഞുകൂട; അതിനാൽ അസുഖം തോന്നാതിരിയ്ക്കണം” എന്നു ആദ്യംതന്നെ അപേക്ഷിച്ചു. അപ്പോൾ രാജാവ് പറയുകയുണ്ടു്. “മെൽ അളക്കൊണ്ടെന്നും പരിഭവമില്ല; ഞാൻ നിന്നേക്കാൾ എത്രയോ വലിയ വക്താവെ ധാരാളം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്” എന്നു്. ഏതാണ്ടുതുപോലെയാണു് എന്റേയും ഇപ്പോഴത്തെ നില. നിങ്ങളേക്കാൾ എത്രയോ അധികമായിട്ടുതന്നെ പലരും നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നായന്മാരുടെ നമ്പൂതിരിശുക്കാരത്തിന്നു ഒരു ചരിത്രംതന്നെയുണ്ടു്. അതിനാൽ നായന്മാർ നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിച്ചുകൊണ്ടു് ഒന്നരണ്ടു പുസ്തകങ്ങളോ അഥവാ നാലഞ്ചു പുസ്തകങ്ങൾതന്നെയോ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടെന്നും നമ്പൂതിരിമാർക്കു യാതൊരു കൂസലും പരിഭവമുണ്ടാകാറില്ല. തുടച്ചുയായി ശകാരിച്ചുകൊണ്ടു് ചൊറുതിപ്പട്ടിച്ചാൽ മാത്രമേ എന്തെങ്കിലും മറുപടി പറയുവാനോ സ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കാനോ ശ്രമിയ്ക്കാറുള്ളു. ഇളങ്കുളം നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിച്ചുകൊണ്ടു് 15 പുസ്തകങ്ങളും മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ മാത്രം 14 ലേഖനങ്ങളും

ഏഴതിക്കഴിഞ്ഞിട്ടു മാത്രമേ ഞാൻ 'ഇളങ്കുളത്തിന്റെ നമ്പൂരിശ്ശകാ
ര'മെന്ന മറുപടിപ്പുസ്തകം എഴുതിയുള്ളൂ; ഇതിന്റെ വിവരം 'പി
ള്ളാമാഹാത്മ്യം' നോക്കിയാലറിയാം. ഇളങ്കുളത്തിന്റെ നമ്പൂരിശ്ശ
കാരം എന്ന പുസ്തകത്തിനുശേഷം കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ ശകാരിച്ചു
കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം മൂന്നു പുസ്തകങ്ങൾകൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി (1) ച
ന്ദ്രോത്സവം, (2) കേരളം 5-ഉം 6-ഉം നൂററണ്ടുകളിൽ, (3) സാ
ഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹം എന്നിവയാണു്. ഇത്തരം ശകാരചരിത്ര
ത്തിന്റെ ചുരുക്കവിവരം നിങ്ങൾ 'ഇളങ്കുളത്തിന്റെ നമ്പൂരിശ്ശകാ
ര'ത്തിലെ 2-ാമദ്ധ്യായത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കിയിരിപ്പോൾ 'ന
മ്പൂരിരിമാരും മരുമക്കത്തായവും', 'സമുദായമെത്ര' എന്നീ പുസ്ത
കങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ വായിച്ചിരിപ്പോളല്ലോ. ഇനി ആ 2-ാ
മദ്ധ്യായം ഒരിയ്ക്കൽകൂടി വായിച്ചുനോക്കുക.

ഞാനിതിന്റെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തൽ 'നായന്മാരുടെ പുറുപ്പരിതം'
2-ാം ഭാഗം ഒരു കോപ്പി റജിസ്ട്രു് ബുക്കുപോസ്റ്റായി ഇതാ നിങ്ങൾ
ക്കയയ്ക്കുന്നു നിങ്ങൾ നായന്മാരുടെ യഥാർത്ഥമായ പുറുപ്പരിതം
കുറച്ചുകൂടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ആ അറിവിന്റെ കുറവാണ്
നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ ഇത്ര ക്ഷോഭമുണ്ടാവാൻ കാരണം. ഈ പുറുപ്പ
രിതം 1-ഉം 2-ഉം ഭാഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധയോടെ സാവധാനത്തിൽ വാ
യിക്കുക. തദവസരത്തിൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സ് കൂടുതലായി ക്ഷോ
ഭിച്ചെന്നുവരാം. തല്ലാലും അതിനെ സഹിച്ചു ക്ഷമിക്കുക; വായി
ച്ചതിനു ശേഷം ഞാൻ അവയിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഫലനസുകളെ
ല്ലാം നിങ്ങൾ സ്വയമായി വായിക്കുകയും ചെയ്യുക. എന്നാൽ നായ
ന്മാരുടെ പുറുപ്പരിതം കുറച്ചെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു
സാധിയ്ക്കും ഇളങ്കുളവും ഞാനും ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണെന്നു് ഇളങ്ക
ളം പഠത്തത്തിന്റെ കാരണം അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകും;
നിങ്ങൾക്കിപ്പോഴുണ്ടായിട്ടുള്ള ക്ഷോഭത്തിന്നു ശമനവും വരും; ഒരു

202 ഷഷ്ഠിപൂർണ്ണപഹറം—ഇളങ്കുളത്തിന

പക്ഷേ കിണ്ണിതമായെന്നും വന്നേയ്ക്കാം. ആ റഹ്മാൻസുബ്ബക്കളെല്ലാം എന്റെ പക്കലുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കു അത് കിട്ടുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണെങ്കിൽ രണ്ടുമൂന്നു മാസത്തിനുള്ളിൽ ഇവിടെ വന്നാൽ കാണിച്ചതരുവാൻ എനിയ്ക്കു സന്തോഷമാണ്. ഈ പുസ്തകങ്ങളിൽ പലതും മറ്റു സ്റ്റേഹിതന്മാരുടേതാകയാൽ അവയ്ക്കു ആവശ്യം കഴിഞ്ഞാൽ അതുകൾ എത്തിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിനാലാണ് ഇപ്രകാരം കാലാവധി പറഞ്ഞേഴുന്നതു.

ഞാനിത്രയെല്ലാം എഴുതിയിട്ടും ഇളങ്കുളം ഒരക്ഷരംപോലും എഴുതാതിരുന്നത് വെറുതേയല്ല. അദ്ദേഹത്തിനു കുറച്ചൊക്കെ ചരിത്രജ്ഞാനമുണ്ട്. എന്തിനാൽ കൂടുതൽ വാഷളാദികളേ ചെല്ലൂ എന്നദ്ദേഹത്തിന്നറിയാം. അദ്ദേഹം എല്ലാം സഹിച്ചുകൊണ്ട് മൗനം അവലംബിയ്ക്കുന്നത് അതുകൊണ്ടാകുന്നു.

റിച്ചു കേരളത്തിൽ വന്ന അവസരത്തിൽ നായനാരെ സ്വന്തം മതത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനെസ്സംബന്ധിച്ച് ഒരു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിന്റെ നേർപകുപ്പാണ് ഇതുസഹിതം അയയ്ക്കുന്നത്. അതും നിങ്ങൾ വായിയ്ക്കണമെന്നു അഭ്യർത്ഥിയ്ക്കുന്നു.

നിങ്ങൾ ഈ പ്രദേശത്തേയ്ക്കു ഞാനും വരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ച് ഒരു നേരമെങ്കിലും ഇവിടെ താമസിയ്ക്കുവാൻ സൗകര്യമുണ്ടാക്കണമെന്നു ഞാൻ പ്രത്യേകം അഭ്യർത്ഥിയ്ക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അടുത്തു കേരളത്തിലേയ്ക്കു വരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ (നിങ്ങൾക്കു വിരോധമില്ലാത്തപക്ഷം) ആ വിവരം അറിയിച്ചാൽ നിങ്ങളെ നേരിൽക്കണ്ടു മുഖപരിചയംകൂടി സമ്പാദിയ്ക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നതാണ്. നിങ്ങളുടെ ശരിയായ മേൽവിലാസത്തോടു കൂടി വിശദമായ ഒരു മറുപടി തരുവാൻ ഞാൻ താല്പര്യപ്പെടുന്നു. ഈ എഴുത്തും ഇതിനെസ്സംബന്ധിച്ചു നമ്മൾ തമ്മിൽ നടത്തുന്നതും

യ മറ്റൊഴുത്തുകുത്തുകളും എന്റെ യുക്തപോലെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നും അറിയിക്കുന്നു.

എന്നു, വിധയൻ,

കാണിച്ചയ്ക്കൂ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു്. (ഒപ്പ്)

N. B. തിരുവങ്ങാട്ടു കൃഷ്ണകുറുപ്പിന്റെ മേൽവിലാസംകൂടി മറുപടിയിൽ കാണിച്ചാൽ സന്തോഷമാണ്."

“റീപ്പവിന്റെ വിളംബരം * :-

Tipu Sultan is said to have issued the following proclamation to the Nairs, on the occasion of his visit to Calicut in 1788. “And, since it is a practice with you for one woman to associate with ten men, and you leave your mothers and sisters unconstrained in their obscene practices, and are thence all born in adultery, and are more shameless in your connections than the beasts of the field; I hereby require you to forsake these sinful practices, and live like the rest of mankind.”

[വായനക്കാരുടെ അറിവിനായി ഈ വിളംബരത്തിന്റെ തമിഴ് താഴെ ചേർക്കാം. “ഒരു സ്ത്രീ പത്തു പുരുഷന്മാരായി സംസംഗമെന്നത് ശിഷ്ടാചാരമായി കരുതുന്നതുകൊണ്ടും, സ്വന്തം അമ്മമാരെയും സഹോദരിമാരെയും അപ്രകാരമുള്ള സഭ്യതരഹിതപ്രീതി (obscene practices) നിസ്സങ്കോപം വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതു

* T. A. Kalyanankrishna Aiyar, Malabar, Quart. Review 11, 1903, and Casts and Tribes of Southern India, Vol. 5 by Thurston—Page 312.

കൊണ്ടും നിങ്ങൾ (നായനാർ) തന്മയ്യു ചിറക്കാത്ത മക്കളും (born in adultery) പാടത്തു മേഞ്ഞുനടക്കുന്ന കന്നുകാലികളേക്കാൾ നിർദ്വജജന്മാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് പാപകരമായ ഇത്തരം നടപടികളെ ഉപേക്ഷിച്ച് മറ്റു മാനവസമുദായങ്ങളെപ്പോലെ ജീവിയ്ക്കുവാൻ ഞാൻ ഇതിനാൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.”]

കേവലം അപരിചിതനായ എന്നിൽനിന്നു—എന്നെയും നന്മുതിരിസമുദായത്തേയും അകരണമായും വ്യാജമായും നീചമായ ഭാഷയിൽ അധിക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു പുസ്തകമെഴുതിയ ആളാകയാൽ പ്രത്യേകിച്ചും—ഒരു പുസ്തകം സൗജന്യമായി കിട്ടിയ സ്ഥിതിയ്ക്കു ആ വിവരം കാണിച്ചു, ഫേർമായിട്ടെങ്കിലും നന്ദി പറഞ്ഞും ഒരേഴുത്തയയ്ക്കുന്നതു മര്യാദയാണ്. എന്നാൽ ഒരു പുസ്തകം മാത്രമല്ല ‘സമുദായമെഴുതി’, ‘നായനാരുടെ പുറപ്പാടി’ 1-ാം ഭാഗം എന്നിവയും തുടച്ചു വായി അദ്ദേഹത്തിന്നു കിട്ടി. എന്റെ എഴുത്തിൽ 2-ാം ഭാഗം അയച്ചതായി എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്.

ഈ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള വരുന്നങ്ങളിൽ എന്റെ ആതിഥ്യം സ്വീകരിയ്ക്കാനും, എന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ കൊടുത്തിരിയ്ക്കുന്ന റഫറൻസുകൾ നോക്കാനും ക്ഷണിയ്ക്കുകയും, കേരളത്തിലേയ്ക്കു പോയെങ്കിലും വരുന്നങ്ങളിൽ അറിവു തന്നാൽ അവിടെ വന്നു മുഖപരിചയംകൂടി സമ്പാദിയ്ക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്തെ അറിയിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മാത്രമല്ല ശരിയായ മേൽപിചാറം അറിവുതന്നമെന്നു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിയ്ക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ അത്രമാത്രമല്ലാതെ ഇതുവരെ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു യാതൊരു മറുപടിയും എനിയ്ക്കു കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണു്? അദ്ദേഹം ചെയ്തതു്—ആ പുസ്തകമെഴുതിയതു്—തെറ്റാണെന്നുദ്ദഹത്തിന്നറിയാം. അതിനാൽ തമ്മിൽ കാണുകയോ അതിന്ദ്രപററി എന്തെങ്കിലും സംസാരിയ്ക്കുകയോ ചെയ്താൽ കൂടുതൽ വഷളാവാൻ ഇടയുള്ളു. മറുപടിയില്ലെന്നു മാ

തമല്ല മേൽവിലാസംചോലും തരാതിരിയ്ക്കാൻ വേറെ കാരണമെന്താണ്? ഇത്രയും ഭീരുവുകൂടിയായല്ലോ ഇദ്ദേഹം!

വടക്കേമലബാറിലെ നായന്മാർ കൂടുതൽ മയ്യാഭക്കാരാണെന്ന ഒരു വിശ്വാസമുണ്ട്. ഇരായിരിയ്ക്കുമോ അതിന്റെ സാമ്പിൾ? ക്ഷണിരമൻനായനാരുടെ മകളുടെ മകനാണെന്നു കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ് ഇദ്ദേഹത്തെ വിശേഷിപ്പിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അതു ശരിയാണെങ്കിൽ അത് നായനാക്കു് അപമാനമായിട്ടേ കരുതിക്കൂട്ടി!”

ഇനി അദ്ദേഹത്തിന്നു അയയ്ക്കാൻവേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയ ചില ഏഴുതുക്കളെ ചുവടെ ചേക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരിയായ മേൽവിലാസം കിട്ടാത്തതിനാലാണ് അയയ്ക്കാൻ സാധിയ്ക്കാത്തതെന്നും കാണപ്പെടുന്നതെ!

കിന്നംകുളം,

മ. ര. ര. ശ്രീ,

Date:.....

വേണുഗോപാലൻനമ്പ്യാർ അവർ.ഭംഷ്.

നിങ്ങൾ എന്നെ ‘കുലടാപുത്രൻ’ എന്നു വിളിയ്ക്കുന്നു. * അതു വായിച്ചപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നിയത് അതിന്നു പകരം നിങ്ങളെ ‘ചതിപ്രതാപുത്രൻ’ എന്നു വിളിയ്ക്കാനാകുന്നു. ഇതിന്നു ഉദാഹരണമായിട്ട് ഒരു കഥയുണ്ട്. കുറച്ചുശ്ശീലമാണെങ്കിലും സന്ദഭോ ചിതവും രൗകരവുമാകയാൽ അതിവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നു.

രാമനെന്നും കൃഷ്ണനെന്നും രണ്ടു പേർ തമ്മിൽ വാക്കേറ്റമായി. ഒടുവിൽ രാമൻ കൃഷ്ണനെ “തീട്ടംതീനി, തീട്ടംതീനി” എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ കൃഷ്ണൻ അതിന്നു പകരമായി രാമനെ “ചപ്പടംതീനി, പഴംതീനി” എന്നിങ്ങിനെയോണു വിളിച്ചത്. തദവസരത്തിൽ അതു കണ്ടുനിന്നിരുന്ന ഗോവിന്ദൻ കൃഷ്ണനോടു ചോദിച്ചു. “താനെന്തെന്നിങ്ങിനെ വിളിയ്ക്കുന്നതെ”ന്നു്. അപ്പോഴത്തെ

* “നാണക്കെട്ട കാണിപ്പയ്യൂർ നായർശ്രീകൃഷ്ണൻ നേരെ”-പേജ് 64.

206 ഷഷ്ടിപുതൃപഹാരം — ഇളകളത്തിന്നു

കൃഷ്ണന്റെ മറുപടി ഇതായിരുന്നു. “എന്താ? അവനവൻ തിന്നുന്നതു് അവനവൻ വിളിച്ചുപറയുകയല്ലേ?” എന്ന്. അതുപോലെ ഈ അവസരത്തിൽ എനിക്ക് നിങ്ങളോട് പറയാനുള്ളതും “പതിവുതാപുത്രൻ” എന്നാകുന്നു. അവനവന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി അവനവൻതന്നെ പറയുന്നതു മയ്യാദ മാത്രമാണല്ലോ.

ഇനി മറ്റൊന്നു്. എന്നെ ശങ്കാരിച്ചതിന്നു പുറമെ എന്നെ സഹായിച്ച കാരണത്താൽ എ.പി.പി. നമ്പൂതിരിയെക്കൂടി നിങ്ങൾ അങ്ങേയറ്റത്തോളം ആക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. * ഇതൊരു അപൂർവ്വസംഭവമാണല്ലോ. അങ്ങിനെ ചെയ്ത സ്ഥിതിയ്ക്കു ആ പുസ്തകം അച്ചടിച്ച പ്രസ്സു കാര്യം, അതു വീല്പന നടത്തുന്ന പുസ്തകശാലക്കാരേയും വിട്ടുകളഞ്ഞതന്താണു്? അവർ നമ്പൂതിരിമാർ പ്ലാത്തതിനാലായിരിക്കുമോ? ഈ പുസ്തകത്തിന്നു കടലാസും മഷിയും തന്നവരെക്കൂടി കുറപ്പെടുത്താം. അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ സൗകര്യത്തിന്നുവേണ്ടി അവരുടെ വിവരവും ഇവിടെ കാണിക്കുന്നു. പേപ്പർമാട്ട് കമ്പനി, തൃശ്ശൂർ എന്നവരിൽനിന്നാണു കടലാസും മഷിയും വാങ്ങിയതു്. രണ്ടാം പതിപ്പിൽ ഇതാണും വിട്ടുപാകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്ന്,

കാണിച്ചയ്ക്കൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

കുന്നംകുളം,

മ. ര. ര. ശ്രീ,

Date:.....

വേണുഗോപാലൻനമ്പ്യാർ അവർകൾക്കു്.

നിങ്ങളുടെ പുസ്തകത്തിൽ നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. “കഴിഞ്ഞ നീണ്ടകാലങ്ങൾക്കിടയിൽ വലിയ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു് നടത്തപ്പെട്ട അനേകം സ്നാതൻവിചാരപ്രഹരം

* “നാണകെട്ട കാണിച്ചയ്ക്കൂർ നായർശ്രീകുളം നേരെ” — വേ. ജ് 18, 61, 62.

നങ്ങളുടേയെല്ലാം ചരിത്രപശ്ചാത്തലം ഇതാണ്. ഒരു ഹൃദയദീപ്തിയെ രണ്ടു വർഷം തുടർച്ചയായി ഇല്ലത്തിനകത്തു ഒളിപ്പിച്ചു രാമസിപ്പിച്ച ഒരു നമ്പൂതിരിപ്പെണ്ണിനെ, സ്തംഭിതചിഹ്നപ്രാദുർഭാവം അഭിനയിച്ചു ഭ്രഷ്ട കല്ലിച്ച് കരുതികൊടുത്തത് ഈ നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. അതും ഒരു വൃദ്ധിമാരക്കമ്പനിയായിരുന്നു; അതു പൊളിച്ചത് ദീർഘവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് 'മൂക്കോല' എന്ന പ്രദേശത്തുവെച്ചാണ്.....വേറെ ഇതുപോലെ, പുളപ്പിളകിയ നമ്പൂതിരിപ്പെണ്ണങ്ങളുടെ ഒരു വൃദ്ധിമാരക്കമ്പനി നടന്നത്, പട്ടാമ്പിനിന്ന അഞ്ചു മൈലുദൂരെ പോകുന്ന വഴിമദ്ധ്യേ പ്ലാന്റേഷൻപുഴയുടെ തെക്കുക്കരയിലുള്ള ഒരു ഭവനത്തിൽവെച്ചാണ്. അതിനുമുമ്പു സ്തംഭിതചിഹ്നം നടത്തി കരുതികൊടുക്കപ്പെട്ട ചില.....നമ്പൂതിരിവേശ്യാകൾ ചേർന്നാണ് അതു നടത്തിവന്നത്.....ഹേ കാണിച്ചുതന്നേ ഈ മൂക്കോലസംഭവവും, ഈ പ്ലാന്റേഷൻസംഭവവുമൊന്നും കേട്ടിട്ടും അറിഞ്ഞിട്ടുമില്ലെന്ന് നെഞ്ചത്തു കൈവെച്ചുകൊണ്ട് ഒന്നു പറയാമോ നിങ്ങൾക്കു്?....." *

ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരു സംഗതി പറയാൻ തോന്നുന്നു. എ. എന്ന രാജ്യത്തു് വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു ഗവണ്മെന്റോ, സിവിൽ ക്രിമിനൽ നിയമങ്ങളോ, പോലീസോ, കോടതികളോ ഒന്നുമില്ല. കൂട്ടിലെ ജന്തുക്കളെപ്പോലെ "കൈമിടുകളുള്ളവൻ കായ്ക്കാരൻ" എന്ന നിയമമേ ഉള്ളു. സ്വന്താനും ജീവനും രക്ഷയില്ല കൊലയും കൊലയും നടന്നുകൊണ്ടേയിരിയ്ക്കും. അതിനാൽ അവിടെ കൊല്ലും, കൊലയും, കവച്ചയും, ദീവട്ടിക്കൊള്ളയും നടന്നതായി കാണുകയുമില്ല. ബി. എന്ന രാജ്യത്തൊക്കട്ടെ, ഒന്നാത്തരം ഒരു ഗവണ്മെന്റുണ്ടു്! സിവിലും ക്രിമിനലും ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകൾ, കോടതികൾ, ശരിയായ കേസുവിചാരണ, വിധി, ജയിൽ, സമാധാനം

* "നാണക്കേട്ട കാണിച്ചയ്യൂർ നായർസ്ത്രീകളുടെ നേരെ"—പേജ് 83, 84.

പാലിസ്താൻ പോലീസു മുതലായതെല്ലാം ക്രമപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. കൊല്ലത്തോടും ഇത്ര കൊലക്കുറ്റങ്ങളും, ഇത്ര കവച്ചുകളും മറ്റും നടന്നതായി റിപ്പോർട്ടുകളും ചെയ്യും. ഈ റിപ്പോർട്ടു വായിച്ചുകൊണ്ട് എ. രാജുക്കാരൻ “ബി.യിൽ ഇത്ര കവച്ചുകളും കൊലകളും മോഷണങ്ങളും മറ്റും നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, ജീവനും സ്വത്തിനും രക്ഷയില്ലെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞ് അധികേഷപിച്ചാലോ? എ. രാജുത്ത് യാതൊരു കുറ്റവും ചെയ്തതായി കാണുകയില്ല; ഒരു ഗവണ്മെണ്ടുണ്ടെങ്കിലല്ലെ അതു കണ്ടുകയുള്ളൂ? ഇതുതന്നെയാണ് മേൽപറഞ്ഞതിനുമുള്ള മറുപടി.

നന്യതിരിസമുദായത്തിൽ വ്യഭിചാരം നിരോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംശയം തോന്നിയാൽ സ്റ്റേഷൻഹാർ മീറ്റിംഗുകന്മാർ മുതലായവർ നിരുമാനസരണും വിചാരംചെയ്ത ഭോഷമുണ്ടെന്നു കാണുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കും. ആ കേസുകൾ എല്ലാവർക്കുമറിയാം. നായർസമുദായത്തിലാണെങ്കിൽ എ. രാജുത്തെപ്പോലെ വ്യഭിചാരവിഷയത്തിൽ വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു ഗവണ്മെണ്ടോ, വിചാരണചെയ്ത വിധി കല്പിസ്താൻ കോടതികളോ, ചാർജ്ജ് ചെയ്യാൻ പോലീസോ, ജയിലുകളോ ഒന്നുതന്നെയില്ല; കേവലം അരാജകത്വമാണവിടെയുള്ളത്. അതിനും ഒരു കേസും പുറത്തുവരാത്തത് അക്കാലത്തെതാലാകുന്നു. ശരിയായ ഒരു ഗവണ്മെണ്ടുണ്ടാകണമെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ അത്രത്തേളം ഉയന്നു പറ്റാ നായർസമുദായത്തിൽ വ്യഭിചാരത്തെസ്സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം അങ്ങിനെ ഒരു നിയമമുണ്ടാക്കത്തക്ക നിലയായിട്ടില്ല. ഇന്നു വ്യഭിചാരിനികളേയും വിടവാരേയും മുഴുവൻ രേഖപ്പെടുത്തി സമുദായത്തിൽനിന്നു പുറത്താക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന നില വന്നിട്ടില്ല. എന്തെന്നാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം എത്ര പേരെ പുറത്താക്കേണ്ടിവരുമെന്നല്ല പ്രശ്നം; ചിന്നേയൊ, എത്ര പേരെ സമുദായത്തിൽ നിർത്താൻ കഴിയുമെന്നായിരിക്കും. നന്യതിരിസമുദായത്തിലെമ്പാക്കിലെ ഇന്നുവരേയും അങ്ങിനെയൊരു

നടപടി ഉണ്ടാവാതിരിക്കാൻ കാരണം അതു സാധ്യമല്ലായ്മ മാത്രമാകുന്നു. പരമാർത്ഥമിങ്ങിനെയിരിക്കട്ടെ ഇവിടെ എഴുതാൻ തോന്നിയതിൽ—വെയ്യുമുണ്ടായതിൽ—ആശ്ചര്യപ്പെടുകയല്ലാതെ എന്താണു ചെയ്യുക?

മറുപടി പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, വിധേയൻ,
കാണിച്ചതും ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്. (ഒപ്പ്)

തന്റെ തലതല്ലിത്തകക്കാൻവേണ്ടി ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നവനെ തല്ലിഉണർത്തി ശത്രുവാക്കുകയും, ആയുധംകൊടുക്കുകയും, മർദ്ദം കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുകയല്ലെ ഇത്? ഇങ്ങിനെ നായർസമുദായത്തിന്നാകമാനം അപമാനകരമായ വിധത്തിൽ എഴുതുവാൻ നിബ്ബന്ധിതനാക്കിയതിന്നു സമുദായംതന്നെ എ.സി. വേണുഗോപാലൻനമ്പ്യാരോട് സമാധാനം ചോദിക്കേണ്ടതാണെന്നു നായർ സമുദായത്തോടു ശിപാശ്ചെയ്യുകയല്ലാതെ ഇവിടെ കൂടുതലായി ഒന്നും വിസ്തരിയ്ക്കുന്നില്ല.

-----:O:-----

ശകാരഹെഡ്കോൺസ്റ്റബിൾ മക്കപ്പഴ വാസുദേവൻപിള്ള

‘ഇളങ്കുളത്തിന്റെ നമ്പൂതിരിശ്ശങ്കരം’ എന്ന മറുപടിപ്പുസ്തകം പുറത്തുവന്നതിനുശേഷമാണല്ലോ ഇളങ്കുളം (1) സാഹിത്യചരിത്ര സംഗ്രഹം, (2) ചന്ദ്രോത്സവം വ്യാഖ്യാനം, (3) കേരളം 5-ഉം 6-ഉം നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പിള്ളസ്റ്റാർ നമ്പൂതിരിമാരെ അധിഷ്ഠിപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന മാതൃമല്ല എന്റെ മറുപടിപ്പുസ്തകം കണ്ടതിനാൽ നമ്പൂതിരിവിദ്വേഷത്തിനും ശകാരത്തിനും ശക്തി കൂട്ടുകയാണു ചെയ്തതെന്ന് ആ മൂന്നു പുസ്തകങ്ങളും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഈ മൂന്നു പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തലുകളെപ്പോലും ഞാൻ ഒരു കാര്യം ചെയ്തു. ‘ഇളങ്കുളത്തിന്റെ നമ്പൂതിരിശ്ശങ്കരം’ എന്ന മറുപടിപ്പുസ്തകവും ‘നായനാരുടെ പൂച്ചുവരിതം’ 1-ാം ഭാഗവും ഒരേഴുത്തോടുകൂടിയിരുന്ന N. S. S. സിക്രട്ടറി അവർകൾക്കും, മന്നത്തു പത്മനാഭൻ അവർകൾക്കും അയച്ചുകൊടുത്തു. ആ എഴുത്തു താഴെ ചേർക്കുന്നതാണ്.

മ. ര. ര. ശ്രീ, കുന്നംകുളം,
26_7_62.

മക്കപ്പഴ വാസുദേവൻപിള്ള അവർകൾക്ക്,
എൻ. എസ്. എസ്. ജനറൽ സിക്രട്ടറി,
ചങ്ങനാശ്ശേരി.

പ്രഥമൻ ഇളങ്കുളം പി. എൻ കുഞ്ഞൻപിള്ള അവർകൾ ചരിത്രമെന്ന നാട്യത്തിൽ, അസംബന്ധങ്ങളും അസംഭവങ്ങളുമായ

സംഗതികളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, വിദ്വേഷബുദ്ധിയോടുകൂടി, അത്യന്തം അപമാനകരമായ വിധത്തിൽ, നമ്പൂതിരിമാരെ—മറ്റു മാനുഷന്മാരെയും—ശകാരിയ്ക്കുക എന്നത് ഒരു വ്രതംപോലെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുകയാകുന്നു. അദ്ദേഹം നമ്പൂതിരിമാരുടെ പേരിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന മീയ്ക്കു ചാജ്ജുകളും നായന്മാരുടെ പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയ്ക്കുകയാൽ എനിക്ക് നമ്പൂതിരിമാരുടെ പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയ്ക്കു പ്രതിരോധം കക്ഷിചേർന്ന് എതിർവാദം ചെയ്യേണ്ടതായും വന്നുകൂടി. അദ്ദേഹം ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള ചാജ്ജുകളുടെ ഏതാണ്ടൊരു സ്വരൂപം ഇതെന്നിരിക്കുന്നതിനുള്ള മോഹാത്മ്യവും, അതിന്നു ഞാൻ കൊടുത്ത പത്രികയുടെ—മറുപടിയുടെ പൂർണ്ണരൂപം—‘ഇളങ്കുളത്തിന്റെ നമ്പൂതിരിശ്ശങ്കാരം’, ‘നായന്മാരുടെ പുറുപ്പരിതം’ എന്നീ പുസ്തകങ്ങളും നോക്കിയാലറിയാം. അതിലൊക്കെയും ഇന്നത്തെ നായന്മാർക്ക് അഭിമാനകരമല്ലാത്ത—അപമാനകരംകൂടിയായ—പലതും പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു സാധാരണികളാണല്ലോ. അന്യായത്തിന്നനുസരിച്ചല്ല പത്രിക തയ്യാറാക്കുക പതിവു ?

ഇളങ്കുളം നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിയ്ക്കുന്നതിൽ എനിക്കു യാതൊരാവലാതിയുമില്ല. അതിന്നെല്ലാം നേരിട്ടുനിന്നു മറുപടി പറയാൻ എനിക്കു ധൈര്യം; ഞാൻ മറുപടി പറയുന്നതുമാണ്. പക്ഷെ ആ മറുപടി മാനുഷമായ നായർസമുദായത്തെ ബാധിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വ്യസനമുണ്ട്. ‘പിള്ളാമാഹാത്മ്യത്തിൽ’ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഓരോ ശകാരത്തിനും മറുപടി പറയാതെ എനിക്കു നിവൃത്തിയില്ല. ഇവിടെ വിഷയം അതല്ല.

അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴും നമ്പൂതിരിശ്ശങ്കാരം മതിയാക്കിയിട്ടില്ല. അവയിലൊക്കെയും നിറയെ നമ്പൂതിരിശ്ശങ്കാരമുണ്ട്; നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിയ്ക്കാനായിട്ടാണു അതുകളെ എഴുതിയിരിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞാൽകൂടി തെറ്റാവില്ല. അതിന്റെ ഒരു സാമ്പിൾ കാണുവാനായി ഓരോ പുസ്തകത്തിൽനിന്നും ഓരോ ശകാരങ്ങൾ പകർത്തി ഇതൊന്നി

ച്ചുഷ്ണനുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിസാനത്തെ ശകാരത്തിന്നും കൂടി മറുപടി പറയാതെ എന്നിങ്ങു നിവൃത്തിയില്ല.

അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നന്മുതിരിശ്ശങ്കാരം ഇതുവരെ ചെയ്തുകൊണ്ടുവസാനിപ്പിച്ചാൽ അവയ്ക്കു മാത്രമേ മറുപടിയും പറയേണ്ടിവരികയുള്ളു. മേലിലും ഇതുപോലെ തുടച്ചയായി ശകാരിച്ചുകൊണ്ടു ഇരിയ്ക്കുകയാണെങ്കിലൊ അവയ്ക്കെല്ലാം തുടച്ചയായി മറുപടിയും പറയേണ്ടിവരുമല്ലോ.

മേലിലെങ്കിലും അതു കൂടാതെ കഴിയണമെന്നേ എന്നിങ്ങു പറയുമുള്ളു. ഈ അഭിപ്രായത്തോടു നിങ്ങൾ യോജിക്കുന്നപക്ഷം ഇളകളത്തിനെ ഉപദേശിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. ഈ സംഗതി നിങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻവേണ്ടി മാത്രമാണു് ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നത്. ഇളകളത്തിനെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഉപദേശിക്കാൻ മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ നായനാക്ഷു് പ്രത്യേകിച്ചു നായർ സർപ്പിസ് സൊസൈറ്റിയ്ക്കു് അർഹയും ആവശ്യവുമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ശേഷം വഴിയെ. എന്ന്,

കാണിച്ചയ്ക്കൂർ ശങ്കരൻനമ്പൂതിരിപ്പാടു്. (ഒപ്പ്)

N. B. ഈ എഴുത്തു യുക്തംപോലെ പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്നതാകുന്നു. ഈ കത്തിന്റെ പകുപ്പ് മന്നത്തു് പത്മനാഭനും അയച്ചിട്ടുണ്ടു്.

“ശകാരങ്ങളുടെ സാമ്പിൾ കാണിക്കുന്നതായി ഭാഷാ പുസ്തകത്തിൽനിന്നും ഭാരോന്നു താഴെ ചേർക്കാം.

1. മാതുവുണ്ണും ഭക്ഷിണേന്ത്യയിലും പ്രചരിപ്പിച്ചു ഇതു യുടെ ഐക്യം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ച ‘മറയോർ’ (ചതുവേദികൾ) ബുദ്ധമതക്കാരുടെ കുറുപടികൾ പിടിച്ചുപറിച്ചു് അവരുടെ മണ്ടയടിച്ചുപൊളിക്കുയാണു ചെയ്തതു്. സ്വന്തം പാട്ടിയിൽപെട്ട രാജാക്കന്മാരെക്കൊണ്ടു് മറ്റു പാട്ടികളുടെ നേതാക്കന്മാരുടെ പല്ലു

കൾ പീടങ്ങി കോട്ടവാരതിൽക്കൽ തറപ്പിത്താനം, നാക്കിലും മറ്റും വേൽ കുത്തുക, തീക്കനലിൽകൂടി നടക്കുക തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തികളിൽ വ്യാമോഹിപ്പിത്താനം ഈ ഭക്തന്മാർക്കു കഴിഞ്ഞു. (കേരളം 5-ഉം 6-ഉം നൂററണ്ടുകളിൽ—പേജ് 169).

2. പോതുഗീസുകാരുടെ വരവിനോടടുത്തകാലത്ത് കേരളത്തിലെ സാമ്രാജ്യാധിപന്മാരും വളരെ അധഃപതിച്ചുപോയിരുന്നു. ജന്മിമാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ 'പൊളപ്പു'കാലമായിരുന്നു അതെന്നും, രാജാക്കന്മാരെല്ലാം അവരുടെ മക്കളായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആർക്കും അവരെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നും ഞാൻ അന്യത്ര പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ചന്ദ്രോത്സവം വ്യാഖ്യാനം—പേജ് 11).

3. സാമുദായികമായി അധഃപതിച്ച ജന്മിനമ്പൂതിരിമാരുടെയും നാടുവാഴികളുടേയും കളത്രങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ഈ പരാമർശമെന്നത് വിസ്തരിയ്ക്കരുത്സ്രീകളെല്ലാം 'പാതിവ്രത്യം വിനാ' ജീവിയ്ക്കണമെന്ന ഗാഥാകർത്താവിന്റെ തത്പശാസ്ത്രം നമ്പൂതിരിജന്മിമാർ സാമാന്യമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. (കേരള സാഹിത്യ ചരിത്രസംഗ്രഹം—പേജ് 49)."

ഇതിന്നു മുന്നത്തിന്റെ പക്കൽനിന്നു മറുപടിയിനേണം കിട്ടിയില്ല; മക്കപ്പഴയിൽനിന്നു ഒരു മറുപടി കിട്ടി. ഇളങ്കുളം ഒരു നല്ല ചരിത്രകാരനാണെന്നു അദ്ദേഹം വിശ്വസിയ്ക്കുന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്നു ഒരു സട്ടിഫിക്കറും, ഞാൻ നായർ സമുദായത്തോടു ഒരു തീരാസമരത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടിരിയ്ക്കയാണെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു എന്റെ നേരെ ഒരു പ്രതിഷേധവുമായിരുന്നു അതിലെ ഉള്ളടക്കം. ആ പുസ്തകത്തിലെ ഞാൻ നിദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന പേജുകളൊന്നും തദ്വസരത്തിൽ അദ്ദേഹം വായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏകിലും ഇളങ്കുളത്തിന്റെ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങൾ വിമർശനബുദ്ധിയോടുകൂടി വായിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, അങ്ങിനെ വായിച്ചു

ഭോക്തിയശേഷം വിവരം അറിയിക്കാമെന്നും മറുപടിയിൽ എഴുതിയിരുന്നു. അത്രയേ എനിക്കു ഗ്രഹമുള്ളൂ; ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ കാത്തിരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

പിന്നീട് വിവരമൊന്നും അറിയിച്ചില്ല. എന്റെ പേരിൽ പ്രതിഷേധം വേപ്പെടുത്തിയ സ്ഥിതിയ്ക്കു ഒന്നുകിൽ അതു പിൻവലിച്ച് വ്യസനം പ്രദർശിപ്പിക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ ഇളങ്കുളം നല്ല ചരിത്രകാരനാണെന്നു സ്ഥിരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു എന്നെ അറിയിയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അതു രണ്ടും ചെയ്തില്ല. അദ്ദേഹം പല ബദ്ധപ്പാടുകളുള്ള ആളാകയാൽ കാർമ്മിപ്പോയതാവാമെന്നു കരുതി ഞാൻ ഒന്നരണ്ടു പ്രാവശ്യം റിമേണ്ടർ അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി; അതിന്നൊന്നും മറുപടിയും കണ്ടില്ല. ഇതു മൗഢ്യം പോരാത്തതാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു.

ഇങ്ങിനെ മറുപടിപോലും അയയ്ക്കാതിരിയ്ക്കാൻ കാരണമെന്താവണം? ഇളങ്കുളത്തിന്റെ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങൾ വിമർശനബുദ്ധിയോടെ വായിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ സർവ്വ ബലവും വിദ്വേഷജനകവും മറുമാണ് അവയിലെ പ്രസ്താവനകളെന്നും, അതിനാൽ ആ വിവരം എന്നെ അറിയിച്ച് പ്രതിഷേധം പിൻവലിയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. എന്നിരുന്നാലും അങ്ങിനെ ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നിഷ്ടവുമില്ല; അതുതന്നെ! എന്റെ പേരിൽ പ്രയോഗിച്ച പ്രതിഷേധം നിലവിലുണ്ടെങ്കിലും—പിൻവലിച്ചില്ലെങ്കിലും—ഇളങ്കുളത്തിന്നു സത്രിഹിതരും കൊടുത്തതു തെറ്റാണെന്നെന്നു അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചതായി കരുതാം. എനിക്കു അതൊരു വലിയ നേട്ടംതന്നെയാകുന്നു.

അടുക്കളവീരന്മാർ

എന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തു് 'അടുക്കളവീരന്മാർ' എന്നതു നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പരിഹാസവാക്കായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ പൗരസ്ത്യവും, ആജ്ഞാശക്തിയും, ധീരതയും മറ്റും അടുക്കളയിൽ—പരമസാധുക്കളായ അന്തർജനങ്ങളുടെ മാത്രം—കാണിച്ചിരുന്ന വിസ്തൃതികളിൽനിന്നാണു ആ ശൈലിയുണ്ടായതു്. “ലോകത്തിന്റെ വിസ്തീർണ്ണം മീറ്റത്തോളം മാത്രവും, തന്റെ പൗരസ്ത്യം അടുക്കളയോളവും, അറിവ് താൻ സർപ്പജ്ഞനാണെന്നിടത്തോളവും മാത്രമായ ഈ കൂപകുഞ്ചങ്ങളോടു് എന്താണു പറയേണ്ടതു്?” * എന്നു സാക്ഷാൽ കുറുർ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാടു് അക്കാലത്തു പറഞ്ഞതു് ഇവിടെ സ്മരണീയമാണു്. വീര-ശൂര-പരാക്രമികളായിരുന്നുവെന്നഭിമാനിയ്ക്കുന്ന ശകാരക്കാരായ ഈ നായന്മാരുടെയും ഇന്നത്തെ നില ഈ അടുക്കളവീരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലായിരിക്കാണെന്നതു് വ്യസനകരം മാത്രമല്ല ആശ്ചര്യജനകവുംകൂടിയിരിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ കേവലം സാധുക്കളും, ദയാശീലന്മാരും, കേരളത്തിലെ ചെറിയ ഒരു ന്യൂനപക്ഷക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ നേരെ മാത്രമാണു ഈ ഇളങ്കുളംകൂട്ടാളികളുടെ ശകാരപാടവം പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നതു്. നമ്പൂതിരിമാർ ഒന്നിന്നും പുറപ്പെടുകയില്ലെന്നും, എത്രതന്നെ അവമാനിച്ചാലും അധിഷ്ഠിതനായിട്ടാലും

* “യേഷാം ജഗദിന്ദ്ര”തുതി രംഗണാന്തം

മഹാനസാന്തം നിജപൗരസ്ത്യം ച

ജ്ഞാനം സ്വസാർവ്വജ്ഞവിഭാവനാന്തം

ബ്രഹ്മേ കിമേതാ നിഹ കൂപകുഞ്ചാൻ!”—കുറുർ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാടു്.

അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുകയേ ചെയ്യൂ എന്നും അവർക്കറിയാം. 'നനവുള്ളേടം കിളയ്ക്കുക' എന്നൊരു ന്യായമുണ്ട്. ഇവിടെ—നന്യതിരിസമുദായത്തിൽ—നനവുണ്ട്; എന്നുവെച്ചാൽ അവർ എതിർക്കുകയില്ല. അവിടെ കിളയ്ക്കുക—അധിക്ഷേപിയ്ക്കുക—തന്നെ. അല്ലാതെ 'കിളയ്ക്കേടം നനയ്ക്കുക' എന്ന കഥയേ ഇവർക്കില്ല. ഇവരല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ശരിയായ അടുക്കളവീരന്മാരാണ്? 'തീണ്ണമിടുക' എന്നത് അതിന്റെ ഏതാണൊരു പര്യായമാണ്. നായ്ക്കുറക്കു പടിയ്ക്കുകത്തു കടന്നാൽ ശൗര്യം കൂടുമല്ലോ. അതുപോലെ വീട്ടിലെ ഉമിഞ്ഞ തീണ്ണയിലെത്തിയാൽ പലരിലും ഒരുശീരണമായിക്കാണാറുണ്ട്. 'തീണ്ണമിടുക' എന്നു പറയുന്നത് അതിനെയാകുന്നു.

മേന്മയുള്ളതെങ്ങൊണ് ഹിന്ദുക്കൾക്കെല്ലാംതന്നെ ചരിത്രകാലം മുതൽ ചല ദ്രോഹങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഭാരതത്തിലെ കഥ ഇരിയ്ക്കട്ടെ. കപ്രസിദ്ധമായ ഹൈദരും റിപ്പവും കേരളത്തെ ആക്രമിച്ചത് ഹിന്ദുമതത്തേയും മതസ്ഥാപനങ്ങളേയും (നമ്മൾ ഏറ്റവും പരിപാവനമായിക്കരുതിവരുന്ന അമ്പലങ്ങളേയും) മറ്റും ബലപ്രയോഗിച്ചു നശിപ്പിക്കാനും, ഹിന്ദുക്കളെയെല്ലാം നിബ്ബന്ധിച്ചു മതം മാറാനായിരുന്നുവല്ലോ. ബ്രിട്ടീഷുകരണം ഇവിടെ സ്ഥാപിച്ചതിനുശേഷം മലബാറിലെ മാപ്പിളമാരുടെ ദ്രോഹം കാരണം ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ഗവണ്മെന്റ് 'മാപ്പിള ആക്ട്' പാസ്സാക്കിയ കഥ പ്രസിദ്ധമാണ്. എന്തിനു പഴയകാലത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു! A. D. 1921—22-ൽ ഉണ്ടായ മലബാർ(മാപ്പിള)ലഹരി പ്രസിദ്ധമല്ലേ? സകലമാന ഹിന്ദുക്കളും സർവ്വസ്വവും ഉപേക്ഷിച്ചു നാടുവിട്ടോടുകയല്ലെ ചെയ്തുള്ളത് ആ പ്രദേശത്തെ ഒരേറ്റം ഹിന്ദുവെങ്കിലും സ്ഥലംവിടാതെ സ്വന്തം വീട്ടിൽ താമസിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. ആ മാപ്പിളമാർ ചെയ്തതോ? അമ്പലങ്ങൾ നശിപ്പിയ്ക്കുക, കയ്യിൽകിട്ടിയ ഹിന്ദുക്കളെ നിബ്ബന്ധിച്ചു മതംമാറ്റി സുന്നത്തുചെയ്തുവീടുക, അതിന്നു സമ്മതിയ്ക്കാത്തവരെ കൊന്നുകളയുക, ഹിന്ദുക്കളുടെ വീട്

കുറു കൊള്ളയടിയ്ക്കുക മുതലായവയാണുതാനും. ഇത്രയും അക്രമം ചെയ്ത ആ മാപ്പിളമാരെപ്പറ്റി 'കമ' എന്നൊരക്ഷരംപോലും ഈ അടുക്കളവീരന്മാർക്കു പറയുവാനില്ല; പറഞ്ഞിട്ടുചീല്ല! വസ്ത്രവൃത്തിൽ അധികേഷപിണ്ണേണ്ടത് അപരെയല്ലേ? പക്ഷെ അവരെ സ്പർശിച്ചാലത്തെ ഫലം ഇതാവില്ലെന്നും, അതിനുള്ള പ്രതിഫലം റോക്കം കിട്ടുമെന്നും ഈ ഇളങ്കുളപ്രദതികളായ അടുക്കളവീരന്മാർ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ അപരെ തൊട്ടു തലോടുവാനല്ലാതെ മറുത്തൊരു വാക്കുപോലുമുരിയാടാൻ ഇവർ ഒരുങ്ങുകയില്ല. അവിടെ നനവില്ല, കിളച്ചാൽ ആ തൂമ്പ—കുണ്ണോട്ട്—പത്തിരട്ടി ശക്തിയിൽ തിരിച്ചടിയ്ക്കും. ഈ സാധുക്കളായ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ നല്ല നമ്പുണ്ട്; കിളച്ചാൽ കുണ്ണോട്ട് താഴുകയല്ലാതെ തെറിയ്ക്കുകയില്ലെന്നു ഈ പുത്തേഴപ്രദതികൾക്കു അറിയാം. മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം ഇളുട്ടർ അവിടെ കിളയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് പരമാത്മം.

“ഉത്തരംമുട്ടിയാൽ കൊഞ്ഞനംകാട്ടുക” എന്നൊരു പരിഹാസവാക്കു എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതാണ്. “അറയടച്ചു കൊഞ്ഞനംകാട്ടുക” എന്നതു അതിലും പരിഹാസകരമായ ഒന്നാകുന്നു. “നേരിട്ടുനിന്നു കൊഞ്ഞനംകാട്ടിയാൽ എതിരാളിയുടെ എതിർപ്പുണ്ടാകും. അതിനെ നേരിടാനൊ താങ്ങാനൊ കെല്പില്ലാത്തതിനാൽ അറയിൽ കടന്നു വാതിലടച്ചു—ആരും കാണാതെ എന്നത്ഥം—കൊഞ്ഞനംകാണിയ്ക്കുന്ന വിഡ്ഢി” എന്നാണതിന്റെ സാരം. മേൽപറഞ്ഞ അടുക്കളവീരന്മാരായ നായന്മാരുടെ നില എന്താണുപോലെ ദയനീയമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഇതു ഏറ്റവും പരിതാപകരമാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഈ അടുക്കളവീരന്മാരെല്ലാംതന്നെ ഒരു വ്യാജരൂപത്തിൽ മറഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിയ്ക്കുന്നുള്ള; അല്ലാതെ നേരിട്ടുനിന്നുകൊണ്ടല്ല.

നന്യതീരിമാരിൽ എന്തെങ്കിലും കുറവുണ്ടെന്നു തോന്നുവാക്കും അതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി വിവരമുള്ള നന്യതീരിമാരോടു ചോദിക്കുകയല്ലെ മറ്റും? അങ്ങിനെ വേണ്ടുപോളും അനേചഷിച്ചിട്ടും ആരോചിക്കപ്പെട്ട കുറവും കുറവായിട്ടുതന്നെ ഇതെന്നെങ്കിലല്ലെ കുറവും സ്ഥാപിക്കുവു? അങ്ങിനെ ഈ അടുക്കളവീരന്മാർക്കു ഒരു വിചാരംപോലുമില്ല. നന്യതീരിമാരിൽ ആരോചിക്കപ്പെട്ട കുറവുണ്ടെന്നു തെളിവു കാണിക്കുകയല്ല; ചോദിച്ചാൽ ഓടിക്കളിക്കുകയല്ലാതെ മറുപടി പറയുകയുമില്ല. ഇത്തരം വ്യക്തപ്രവർത്തനത്താൽ ഭീരുക്കളുമായ സന്താനങ്ങളെ യാതൊരു നാശവും നഷ്ടവും മേലിൽ പ്രസവിക്കാതിരിക്കേണ്ടതല്ലേ! എന്നാണു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. നായർസമുദായം പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതും അതുതന്നെയാകുന്നു.

“സജ്ജനങ്ങൾക്കു വളരെ ഗുണങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ഒരു ദോഷവുമുണ്ട്; മറിച്ചു ഓജ്ജനങ്ങൾക്കു വളരെ ദോഷങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ഒരു ഗുണവുമുണ്ട്. അതു രണ്ടും—ആ ദോഷവും ഗുണവും—ഒന്നുതന്നെയാണുതാനും” എന്നെന്നാൽ “വളരെക്കാലം ജീവിച്ചാലും സജ്ജനങ്ങൾ ഒരിക്കൽ മരിക്കുമല്ലോ” എന്നതാണു അവർക്കുള്ള ദോഷം. അതുപോലെത്തന്നെ “എത്രകാലം ജീവിച്ചാലും ഓജ്ജനങ്ങൾ ഒരിക്കൽ—എപ്പോഴെങ്കിലും—മരിക്കാതിരിക്കുകയല്ലോ” എന്നതാണു അവർക്കുള്ള ഗുണവും. ഇങ്ങിനെ സജ്ജനങ്ങൾക്കുള്ള ദോഷവും ഓജ്ജനങ്ങൾക്കുള്ള ഗുണവും ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു * എന്നൊരു സൂക്തി സമ്പ്രദായത്തിലുണ്ട്. ഇതുപോലെ “നായന്മാരിൽ ചിലർ മാത്രമേ നന്യതീരിമാരെ ശകാരിയെന്നുപറയപ്പെട്ടുള്ളൂ” എന്ന ഒരു സംഗതിയെന്നു എനിക്കു സന്തോഷത്തിനും സന്താപത്തിനും കാരണമായിരിക്കുകയാണു. അതിന്റെ കാരണവും പറയാം.

* ഏക ഏവ സതാം ദോഷഃ, സ ഏവ ഹ്യസതാം ഗുണഃ
യൻമുിയേന കപചിൻ കാലേ ചിരകാലസ്ഥിതഃ അപി.

“നായന്മാരിൽനിന്നു മാത്രമേ ചിലർ നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിയ്ക്കുന്നുള്ളുവല്ലോ” എന്ന പരമാർത്ഥം കാക്കുമ്പോൾ എനിയ്ക്കു സന്തോഷം തോന്നുന്നുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ കേരളത്തിൽ അനേകം മതക്കാരും സമുദായക്കാരുമുണ്ട്. നമ്പൂതിരിസമുദായം നന്നെ ചെറിയ ഒരു ന്യൂനപക്ഷവുമാകുന്നു. ആ എല്ലാ മതക്കാരും സമുദായക്കാരും നമ്പൂതിരിമാരെ ഇത്തരം ചില നായന്മാർ ചെയ്യുന്നതുപോലെ ശകാരിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ നാടുവിട്ടുപോവുകയല്ലാതെ നിവൃത്തിയുണ്ടാവില്ല. അങ്ങിനെ ഒരാപത്തു നമ്പൂതിരിമാർക്ക് സംഭവിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ; ഈ അടുക്കളവീരന്മാർ മാത്രമല്ലെ ശകാരിയ്ക്കുന്നുള്ളൂ? അതാണു സന്തോഷത്തിന്നു കാരണം.

അനേകം മതക്കാരും സമുദായക്കാരും കേരളത്തിലുണ്ടെങ്കിലും അവരാരും നമ്പൂതിരിമാരെ പ്രത്യേകമായി ശകാരിയ്ക്കുന്നില്ല; പരമാർത്ഥം അങ്ങിനെയിരിയ്ക്കെ ഈ നായന്മാർ മാത്രം വിഭേദബുദ്ധി കൊണ്ടെന്നപോലെ ഈ നമ്പൂതിരിമാരെ ഇങ്ങിനെ അനാവശ്യമായി ശകാരിയ്ക്കുന്നുവല്ലോ; ഏന്യ്ക്കു വ്യസനമുണ്ടാവുന്നത് ആ കാരണത്താലാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ “അടുക്കളവീരന്മാരായ നായന്മാർ മാത്രമേ നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിയ്ക്കുന്നുള്ളൂ” എന്ന ഒരേ പരമാർത്ഥം തന്നെയാണു എനിയ്ക്കു സന്തോഷത്തിന്നും സന്താപത്തിന്നും കാരണമായിരിയ്ക്കുന്നത്.

ഇനി നായന്മാരായ അടുക്കളവീരന്മാരുടേയും, നമ്പൂതിരിമാരെ ശകാരിയ്ക്കാനായി—അഥവാ അവരെ ശകാരിച്ചുകൊണ്ട്—അവർ എഴുതിയിട്ടുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടേയും ഒരു പട്ടികയാണു താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

1. പ്രാഥമിക ഇളങ്കുളം കത്തൻപിള്ള—പുസ്തകങ്ങൾ (1) കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇതളടഞ്ഞ ഏടുകൾ, (2) കേരളഭാഷയുടെ വികാസചരിത്രമങ്ങൾ (3) ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശം ചരിത്രമുഷ്ടിയിൽ കൂടെ, (4) ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശം (വ്യാഖ്യാനം), (5) ലീലാതിലകം

(വ്യാഖ്യാനം), (6, 7, 8) ചില കേരളചരിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ 1-ഉം, 2-ഉം, 3-ഉം ഭാഗങ്ങൾ, (9) ഭാഷയും സാഹിത്യവും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ, (10) കോകസന്ദേശം, (11) ജന്മിസമ്പ്രദായം കേരളത്തിൽ, (12) അന്നത്തെ കേരളം, (13) ചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, (14) ചേരസാമ്രാജ്യം 9-ഉം 10-ഉം നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ, (15) സംസ്കാരത്തിന്റെ നാഴികക്കല്ലുകൾ, (16) കേരളം 5-ഉം 6-ഉം നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ, (17) ചന്ദ്രോത്സവം, (18) സാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹം.

ഒന്നാം നമ്പ്ര് അടക്കമവീരൻ 'ശകാരം കുഞ്ഞൻചിള്ള' എന്ന പ്രസിദ്ധനായ (ശകാരചക്രവർത്തിയായ) മേൽപറഞ്ഞ ഇളകളമാണല്ലോ. അദ്ദേഹം ഞാനയച്ച കത്തുകൾക്കൊന്നിനുപോലും മറുപടി അയച്ചില്ല. രാമായണം മുതലായ കാവ്യങ്ങൾ, മഹാഭാരതം തുടങ്ങിയ ഇതിഹാസങ്ങൾ, ഭാഗവതം ആദിയായ പുരാണങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ അനവധി വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ മഹാഷിമാർ നമ്മൾക്കു സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടും ബാഹുല്യംകൊണ്ടും അത്തരം പൂജ്യപാദന്മാരിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്നത് സാക്ഷാൽ വേദവ്യാസൻതന്നെയാണ്. ആ കാര്യത്തിൽ ആർക്കും വാദമുണ്ടാവില്ല. എന്തെന്നാൽ 18 പുരാണങ്ങളുടേയും, അതുതന്നെ ഉപപുരാണങ്ങളുടേയും കർത്താവ് ശ്രീ വ്യാസനാണത്രെ. അതുപോലെ നമ്പൂതിരിശ്ശങ്കരക്കാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ വളരെയുണ്ടെങ്കിലും അവരിൽ വേദവ്യുസനായി പ്രശംഭിക്കുന്നത് സാക്ഷാൽ ഇളകളമാകുന്നു. വ്യാസനെപ്പോലെത്തന്നെ പുരാണങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് "18 ശകാരപുരാണങ്ങൾ" ആ നവീനവ്യാസൻ കേരളത്തിന്നു സംഭാവനയർപ്പിക്കുവാൻ തീർന്നു. ബാക്കി 18 ഉപപുരാണങ്ങളിൽ 14 എണ്ണവും (മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലെ 14 ലേഖനങ്ങൾ) അദ്ദേഹം സമ്മാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു. 'നവീനവ്യാസൻ' എന്ന പേർ പൂർത്തിയാവാൻ ഇനി നാലു ഉപപുരാണങ്ങളേ വേണ്ട. അദ്ദേഹം 52-ാം വയസ്സു മുതൽക്കേ ഈ ശകാരവ്യവസായത്തിൽ

ഏല്പട്ടിട്ടുള്ള. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രായം 60 മാത്രമാണു താനും. അതിനാൽ ബാക്കി നാലു ഉപപുരാണങ്ങളെക്കൂടി അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധംചെയ്യാതിരിയ്ക്കയില്ലെന്നും, അങ്ങിനെ അദ്ദേഹം 'നവീനവ്യാസൻ' എന്ന ബീരുദം സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ സമ്പാദിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയില്ലെന്നും നമുക്കു വിശ്വസിയ്ക്കാം. അന്നു ഒരു മഹാ സദസ്സിൽവെച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു ആ ബഹുമാനം നവീനവ്യാസൻ എന്ന ബീരുദം—കൊടുക്കണമെന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ സദിനം വരുവാൻ ഞാൻ കാത്തിരിയ്ക്കയാണ്.

2. പുത്തേഴത്ത് രാമമേനോൻ—(1963 മാച്ച് 10-ാംനാ-യിലെ എക്സ്പ്രസ്സിലെ ലേഖനം).

ഈ അടക്കളവീരൻ ആദ്യത്തെ ഏഴുത്തിനു മാത്രമേ മരപടി അയച്ചുള്ളൂ. പിന്നെ സ്റ്റാമ്പയച്ചിട്ടും മരപടി അയച്ചിട്ടില്ല; സ്റ്റാമ്പു മാത്രം മടക്കിഅയയ്ക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്തത്. അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രവൃത്തി തെറ്റാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാം. അപ്പോൾ അതിനെപ്പറ്റി പരിശോധിയ്ക്കാനും ഏഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്താനും പുറപ്പെട്ടാൽ ആ പരമാർത്ഥം വെളിച്ചത്താവുകയും അദ്ദേഹം കൂടുതൽ വഷളാവുകയുമായിരിയ്ക്കും ഫലമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ തെറ്റില്ലെന്നു ഉത്തമവിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ അത് വിശദമാക്കി മരപടി അയച്ചുകൂടെ? ആത്മാഭിമാനമുള്ളവൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുമോ? താൻ ചെയ്തത് തെറ്റാണെന്നും അത് ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ച സ്ഥിതിയ്ക്കു (എക്സ്പ്രസ്സിലെ ലേഖനം) എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു മരപടി അയയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ കൂടുതൽ വഷളാവുകയെ ചെയ്യു എന്നും, അതിനാൽ ഇനി ഏക രക്ഷാമാർഗ്ഗം മൌനം മാത്രമാണെന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി; അതോടുകൂടി മരപടി അയയ്ക്കാതെയുമായി! 'അറയടച്ചു കൊണ്ടുനടന്നുകാട്ടുക' എന്നല്ലാതെ മറ്റെന്തു പേരാണിതിനു നല്കേണ്ടത്?

3. എ. സി. വേണുഗോപാലൻനമ്പ്യാർ—(നാണക്കെട്ടു കാണിച്ചതും നായർസ്ത്രീകളുടെ നേരെ എന്ന പുസ്തകം).

പിന്നത്തെ അടക്കളവീരൻ വേണുഗോപാലൻനമ്പ്യാരാകുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അഡ്രസ്സുപോലും കാണുന്നില്ല, തന്നിട്ടുമില്ല. എന്നെ അധീക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തു പുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയും, അതിനു വിഷയമായ എന്റെ പ്രസ്താവനകളെ സ്തംഭിപ്പിച്ചു മറ്റും നേരിൽകണ്ട സംസാരിയ്ക്കണമെന്നായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം. അതിനു സാധിച്ചാൽ എന്റെ പക്കൽ തെറ്റിപ്പറ്റുന്നും, അദ്ദേഹം ചെയ്തതു വലിയ തെറ്റായിപ്പോയെന്നും അദ്ദേഹത്തെ ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമെന്നെനിയ്ക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്. ഞാനങ്ങനെ എഴുതാൻ കാരണമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഈ അടക്കളവീരൻ മേൽവിലാസംപോലും തരാതെ ഓടിപ്പോയെന്നുവെച്ചു. താൻ ചെയ്തത്—ആ പുസ്തകം എഴുതിയത്—തെറ്റാണെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയാണു അത് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്. നേരിട്ട സംസാരിച്ചാൽ അത് സമ്മതിയ്ക്കാതെ പറയില്ലെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാം. അല്ലെങ്കിൽ അഡ്രസ്സുപോലും തരാതെ എന്തിനാണ് അദ്ദേഹം ഒളിവിൽ പോയത്? സ്വതഃവേ തെറ്റു ചെയ്തില്ലെന്നു ഉറപ്പും, അഥവാ ചെയ്തത് തെറ്റായിപ്പോയെന്നറിഞ്ഞാൽ അത് തിരുത്താൻ സന്നദ്ധതയുണ്ടായാൽ മാത്രം മതി; പിന്നെ ആരേയും എവിടേയും ഭയപ്പെടുത്താനില്ല. മനുഷ്യവും തെറ്റുചെയ്യുകയും, അത് പരസ്യമാവുന്നതിൽപോലും ഭയമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ് ഇങ്ങനെ ഒളിച്ചിരിയ്ക്കുക പതിവ്. ഇതിലധികം പുനരേതു വിചിത്രം!

4. തിരുവിതാംകൂർ ദിവാനും മദിരാശി നിയമസഭാമെമ്പരും ആയിരുന്ന ദിവാൻബഹദൂർ മന്നത്ത് കൃഷ്ണൻനായരാണ് മറ്റൊരു അടക്കളവീരൻ. 1924 ഏപ്രിലിൽ ജന്മി-കുടിയാൻ ബിൽ മദി

രാശി നിയമസഭയിൽ ഹാജരാക്കിയ അവസരത്തിൽ ചെമ്മു പ്രസംഗത്തിലാണ്—(വാല്യം 18, നമ്പ്രം 3, പേജ് 276; വാല്യം 19, നമ്പ്രം 3; പേജ് 501-517) അദ്ദേഹം നമ്പൂതിരിമാരെ അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

5. അക്കാലത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മറ്റൊരു അടുക്കളവീരൻ മദിരാശി നിയമസഭയിലെ അംഗമായ വി. പി. ഗോപാലൻ ആകുന്നു—(അദ്ദേഹത്തിന്റെ 1924 ആഗസ്റ്റ് 20-ാംനാ-യിലെ നിയമസഭയിലെ പ്രസംഗം).

6. പിന്നത്തെ അടുക്കളവീരൻ കുടിയാൻസംഘം സിക്രട്ടറി ജി. ശങ്കരൻനായരവർകളാണ്—(12-2-1923-ലെ ഉപന്യാസം).

7. സർ, കെ. വെങ്കിട്രൈസ്സി—മദിരാശി നിയമസഭാമെമ്പർ—യാണ് തുടർന്നുള്ള മറ്റൊരു അടുക്കളവീരൻ—(1926 ജൂലായി 12-ാംനാ-യിലെ നിയമസഭാപ്രസംഗം—വാല്യം 30, ലക്കം 2, പേജ് 183).

8. കുടിയാൻ പത്രാധിപർ—(1104 കന്നി 10-ാംനാ-യിലെ കുടിയാൻ പത്രം).

9. അടുക്കളവീരന്മാരിൽ മറ്റൊരു നേതാവായിരുന്നു ചെൻഷൻ താണിത്തോർ പി. ശങ്കണ്ണിമേനോൻ—(കുടിയാൻ കമ്മിറ്റി മുന്മാകെ എഴുതിക്കൊടുത്ത സ്റ്റേയ്റ്റ് മെൻ്റ് കമ്മിറ്റി റിപ്പോർട്ടിലെ 34 മുതൽ 58 കൂടിയ ഭാഗങ്ങൾ).

4 മുതൽ 9 കൂടിയ അടുക്കളവീരന്മാർ ചെമ്മു നമ്പൂതിരിശ്ശങ്കരങ്ങളുടേയും അധിഷ്ഠിപ്പങ്ങളുടേയും അതിന്നു അന്നു കൊടുത്ത മറുപടികളുടേയും വിവരണം 'സമുദായമൈത്രി' എന്ന ഞാൻ എഴു

224 ഷഷ്ടിപുതൃപഹാരം - ഇളങ്കുത്തിനു

തിയ പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവിടെ വിസ്തരിപ്പിക്കുന്നില്ല. *

10. ചട്ടവിസഫാമികൾ—(പ്രാചീനമലയാളം എന്ന പുസ്തകം)

11. തിരുവഞ്ചാട്ട കൃഷ്ണകുറുപ്പ്—(കേരളചരിത്രം പരശുരാമനിലൂടെ എന്ന പുസ്തകം).

ഈ രണ്ടു അട്ടക്കളെ വീരന്മാരെപ്പറ്റി മറ്റൊരു അവസരത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കാമെന്നു കരുതി തൽക്കാലം വിട്ടുകളയുന്നു.

സ്നാനംചെയ്തു വരുന്നൊരക്ഷതിരയും

“സന്നിഭയോടകുര—

ജ്ഞാനം ചേർന്നൊരു ശുഭ്രനും,” പടുമടു—

മ്പാടുള്ള നല്ലൊനയും

ഗാനംചേർന്നൊരു പട്ടഭം; പരമടു—

ത്താലുണ്ടനതും; സുര—

പാനം ചെയ്തവനും, സ്തരാത്തി കരളിൽ

കാളിന്നൊരക്കാളയും.

—:0:—

മഹാനായ മന്നത്തു പത്മനാഭൻ

മന്നത്തു പത്മനാഭൻ അയച്ച കത്തിനു എനിക്കു മറുപടി യൊന്നും കിട്ടിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഒന്നാമത് പലേ ബദ്ധ പ്പാടുകളുള്ള ആളാകയാൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ തലയിടാനുണ്ടോ സമയം കിട്ടുന്നു. മാത്രമല്ല ഇളങ്കുളം കുറകളുണ്ടാക്കുന്ന ശകാരവ്യവസായിയാണെന്നും, മന്നം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടൊന്നും ആ വിദ്വാൻ അകീർത്തിക്കു വിരമിക്കുകയില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാം. അദ്ദേഹം എനിക്കു മറുപടി അയക്കുന്നതിനുള്ള കാലം ഇതൊക്കെയാവണം. അതിനാൽ ആ കാര്യത്തിൽ എനിക്കു ഇച്ഛാഭംഗമില്ല.

എന്നാൽ ഏറ്റുമാനൂരോ മറ്റൊരു കൂടിയ ഒരു സഭയിൽ വെച്ചു മന്നത്തു പത്മനാഭനവർകൾ പരസ്യമായി എന്നെ അധിക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടു പ്രസംഗിച്ചുവെന്നും, ഞാൻ നായനാരെ ശകാരിച്ചുവെന്നതായിരുന്നു അതെന്നു വിവരമുണ്ടായിരുന്നെന്നും ഒരു ആൾ എനിക്കുഴയുകയുണ്ടായി. പക്ഷെ ഞാനതിനെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹം കേരളകേസരിയല്ല ഭാരതകേസരിയാകുന്നു. ലോകം മുഴുവൻ പ്രസിദ്ധിനേടിയ മഹാനാണ്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മഹാധീരൻ സദസ്സിൽ ഹാജരില്ലാത്ത ഒരാളെപ്പറ്റി കേവലം ഒരു ഭീരുവെപ്പോലെ അധിക്ഷേപിക്കുക! അതുണ്ടാകുന്നതാണോ? “അറയടച്ചിരുന്ന കൊഞ്ഞനംകാട്ടുന്ന” വിഡ്ഢിയല്ല അദ്ദേഹം. അങ്ങനെയൊരു വല്ലഭനും പറഞ്ഞാൽ അതു വിശ്വസിക്കുന്നതുകൂടി വിഡ്ഢിത്തം എനിക്കുമില്ല.

ഈയിടയിൽ ചാർജിമെന്റിൽ വെച്ചു ഒരു മെമ്പർ അവിടെ ഹാജരില്ലാത്ത ഒരാളെപ്പറ്റി അധിക്ഷേപമായി സംസാരിച്ചുയുണ്ടായി. സഭയിൽ ഹാജരില്ലാത്ത ആളെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നത് — അദ്ദേഹത്തിന്നു മറുപടി പറയാൻ തരമില്ലാത്തതിനെ

നാൽ—കേവലം അപമർദ്ദംതന്നെ, ഈ ചീത്ത വഴക്കം ഭാഗ്യം ലഭിച്ച ആവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള എല്ലാവരും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹറു അപ്പോൾതന്നെ പറയുകയും, നമ്മുടെ അതിനെ ഐക്യത്തോടെ ശരിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ആ തീർപ്പ് നമ്മുടെ ന്യായവും മര്യാദയും മാത്രമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ രണ്ടുപക്ഷം മുണ്ടാവില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കട്ടെ ഭാരതകേസരിയും മഹാനായ ആ മനസ്സുള്ള പത്മനാഭൻ ഞാൻ ഹാജരില്ലാത്ത ഒരു സമ്മേളനത്തിൽ എന്തെല്ലാ പരസ്യമായി അധിഷ്ഠിപ്പിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ എങ്ങിനെയൊണ് വിശ്വസിക്കുക? കൂടാതെ അദ്ദേഹം ഈ പ്രശ്നം മനസ്സിലാക്കുകയും അറിയാത്തവനാണെന്ന ആർ പറഞ്ഞാലും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയില്ല.

ഇതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ ആ സ്റ്റേറ്റ്മെന്റോട് തീർക്കിത്തന്നുപോയിട്ടുണ്ട്; അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു നേർട്ടിരിപ്പില്ലെന്നും, ആരോപിക്കപ്പെട്ട മാത്രമാണെന്നും മനസ്സിലായി; വീണ്ടും അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അങ്ങിനെ ഒരു സഭാഭേദം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണറിഞ്ഞത്. ജനങ്ങളെ തമ്മിൽ തല്ലിക്കൊല്ലാൻ വാഗ്ദാനം ഇഷ്ടമുള്ളതായി പലരുണ്ടാകാം. അത്തരക്കാരുടെ കൂടെയും മാത്രമാണെന്നേ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ.

അദ്ദേഹത്തിന്നു എന്റെ ഭാരതീയ അങ്ങിനെ എന്തെങ്കിലും ആക്ഷേപം തോന്നിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എന്നോട് ചോദിക്കുകയും വിശദീകരണം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യാമല്ലോ അതല്ല മര്യാദ? മറിച്ചു അങ്ങിനെ ഒരു നാണക്കപ്പെട്ട പണി അദ്ദേഹം ചെയ്തതല്ലെന്നു ഞാൻ ധൈര്യമുണ്ടായതിലാണുശ്ചര്യം തോന്നുന്നത്. മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം ഞാൻ എവിടെ വേണ്ടതെങ്കിലും ഹാജരായി എന്റെ നീരുപരായിത്തന്നെ തെളിയിക്കുവാൻ ഒരുക്കവുമാണ്. ഈ പരമാർത്ഥം അനേകദേശം ഇതിനാൽ അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു

